СТИВЪН КИНГ
БУИК 8

Превод от английски: Весела Прошкова, Марин Загорчев, 2003

chitanka.info

Посвещавам тази книга
на Сурендра и Гита Пейтъл

СЕГА
САНДИ

След смъртта на Кърт Уилкокс в продължение на цяла година синът му все се навърташе около участъка на щатската полиция; какво ти „навъртане“ — непрекъснато беше около нас, но никой не го прогони, нито го попита какво, да го вземат дяволите, търси. Беше ни ясно, че се опитва да запази спомена за баща си. По отношение на скръбта ченгетата са опитни психолози; мнозина знаят за нея повече, отколкото им се иска.

По онова време Нед Уилкокс беше в последния клас на гимназията „Старлет“. Навярно беше напуснал футболния отбор; когато е бил принуден да избира, бе предпочел отряд Д на пенсилванската щатска полиция. Не е за вярване, че един младеж ще жертва мачовете в петък и купоните в събота вечер, за да работи, и то безплатно, но именно такъв беше случаят с Нед. Мисля, че никой от нас не го попита за причината за избора му, но всички го уважавахме. Явно беше решил, че му е минало времето за игри, това е всичко. Много често зрелите мъже са неспособни на подобни решения, а Нед направи своя избор на възраст, когато още нямаше законно право да консумира алкохол, нито пък да си купи цигари. Мисля, че баща му щеше да се гордее с него. Всъщност със сигурност го знам.

Като се има предвид, че хлапето непрекъснато беше наоколо, вероятно бе неизбежно да види какво има в склад Б, да попита някого какво е това и защо е там. Най-вероятно щеше да попита мен, тъй като бях най-добрият приятел на баща му… по-точно — най-близкият му приятел, който още беше полицай. Понякога си мисля, че исках да се случи. Като малък бях чувал да казват: „Това ще те убие или ще те излекува.“ Знаех още, че ако задоволя любопитството на хлапака, може би ще прогоня собствените си демони.

* * *

Къртис Уилкокс загина при нелеп инцидент. Животът му беше отнет от местния алкохолик-ветеран, когото Кърт познаваше много добре и бе арестувал шест-седем пъти. Пияницата на име Брадли Роуч не предизвика умишлено смъртта му — хората, злоупотребяващи с алкохол, обикновено не са войнствено настроени. Което, разбира се, не потиска желанието ти да риташ тъпите им задници чак до Роксбърг.

Един горещ юлски следобед през две хиляди и първа година Къртис засече някакъв грамаден камион-платформа с шестнайсет колела, който се движеше с превишена скорост, тъй като водачът му бързаше да хапне домашно приготвено ястие вместо поредния хамбургер от поредната закусвалня на магистрала № 87. Кърт беше паркирал на островчето на изоставената бензиностанция на кръстовището между Пенсилвания Стейт Роуд №32 и Хъмбълд Роуд — с други думи, на същото място, на което преди толкова много години проклетият стар буик „Роудмастър“ се появи в нашето кътче от света. Ако искате, наречете го съвпадение, ала аз съм ченге и не вярвам в съвпаденията, само във веригата от събития, която се удължава и става все по-крехка, докато я прекърши или лош късмет, или най-обикновена човешка злост.

Бащата на Нед погна камиона, защото когато чудовищната машина отмина, той видя как една от задните гуми оставя по асфалта черни дири от размекнат каучук. Повечето еднолични превозвачи карат с регенерирани гуми (принудени са, след като цената на дизеловото гориво толкова се повиши) и понякога вулканизираната „кръпка“ се отлепва. Пътувате ли по някоя магистрала, неизбежно ще видите на платното или на аварийната алея усукани парчета каучук, подобни на захвърлени кожи на грамадни змии. Движението зад превозно средство с разпадаща се вулканизирана гума е рисковано, особено по двулентов път като СР № 32 — живописен, но зле поддържан участък от магистралата, простиращ се между Роксбърг и Стейтлър. Ако се откъсне по-голямо парче гума, има опасност да счупи предното стъкло на колата на нещастника, която се движи отзад. Но дори ако това не се случи, изплашеният шофьор може да се удари в крайпътно дърво, да попадне в канавката или да се преобърне в река Редфърн, която в продължение на десет километра криволичи успоредно с магистрала №32.

Кърт Уилкокс включи сигналните лампи, шофьорът на камиона се подчини и спря. Кърт паркира зад него, обади се на диспечерската служба, съобщи причината за спирането, изчака Шърли да приеме обаждането. Едва след това слезе и тръгна към камиона.

Ако се беше запътил право към водача, който се беше надвесил през сваленото стъкло, може би днес още щеше да бъде на планетата Земя. Ала той спря да разгледа разлепилата се „кръпка“ на задната гума, дори се опита да отскубне парчето. Шофьорът на камиона го наблюдаваше в огледалцето за обратно виждане и по-късно най-подробно описа пред съдията случилото се. Постъпката на Кърт беше предпоследната брънка от веригата, която доведе сина му при нас, а по-късно го направи наш съучастник. Според мен последната брънка беше Брадли Роуч, който се наведе да вземе поредната кутийка бира от опаковката, поставена на пода на стария му буик „Ригъл“ (не онзи *буик*, а друг… странно е, че като си припомниш нещастните случаи и любовните драми, събитията сякаш се подреждат като планетите на картата на астролог). След по-малко от минута Нед Уилкокс и сестрите му останаха без баща, а Мишел Уилкокс — без съпруг.

* * *

Скоро след погребението момчето на Къртис започна да идва в полицейския участък. През онази есен винаги когато отивах на дежурството от три до единайсет (или просто да проконтролирам персонала — когато си началник, почти винаги си в службата), първо виждах момчето. Докато приятелите му тренираха с чучелата на футболното игрище зад училището и при всеки успех се поздравяваха с плясване на длани, Нед, издокаран със зелено-златистото си униформено яке, събираше на купчини изсъхналите листа, осейващи моравата пред казармата. Неизменно ми махваше, аз също вдигах ръка за поздрав: „Браво, хлапе!“ Понякога, след като оставех колата на паркинга, отивах да поговоря с него. Той с усмивка ми разказваше примерно за последните „щуротии“ на сестричките си, но дори когато им се присмиваше, личеше колко ги обича. Друг път влизах в сградата през задния вход и отивах при Шърли, за да получа най-подробна информация за всичко важно. Твърдя най-авторитетно, че без Шърли

Пастернак щатската полиция в Западна Пенсилвания нямаше да функционира пълноценно.

Когато настъпи зимата, Нед се прехвърли на паркинга за частните коли на полицейските служители и се самоназначи за оператор на машината за почистване на сняг. По принцип за паркинга отговарят братята Дейдър — отракани местни младежи, но казармата се намира в подножието на Шорт Хилс и по време на буря веднага след минаването на снегорина силният вятър отново навява снежни преспи. На мен ми вдъхват ужас — приличат ми на грамадни ребра на праисторическо чудовище. Обаче Нед изобщо не се стряскаше от тях. Дори ако навън температурата бе минус петнайсет градуса и духаше ураганен вятър, хлапакът работеше със снегорина — върху скиорския екип носеше любимото си яке в зелено и златисто, ръцете му бяха защитени от ръкавици, каквито носят униформените полицаи, носеше и скиорска маска. Махвах му, той вдигаше ръка за поздрав, после продължаваше да се бори с преспите. Често влизаше в сградата да изпие чаша кафе или горещ шоколад. Колегите разговаряха с него, питаха го как върви училището и дали държи здраво юздите на близначките (мисля, че през зимата на две хиляди и първа момиченцата бяха десетгодишни). Питаха още как е майка му. И аз се включвах в разговора, стига да не беше прекалено шумен или да не бях затрупан с писмена работа. Никога не споменавахме баща му, но всъщност разговаряхме за него… разбирате за какво говоря, нали?

Събирането на изсъхналите листа и почистването на снега от паркинга всъщност бяха задължение на пазача Арки Аркейниън. Само че Арки беше един от нас, затова нито веднъж не се разсърди на хлапето, задето му изземва функциите. Дори си мисля, че настъпеше ли време за почистването на снега, той на колене благодареше на Бог, че му е изпратил хлапето. Тогава беше на около шейсет, времето му за игра на футбол отдавна беше отминало, а също и дните, през които можеше да остава по час и половина навън при минус петнайсет градуса (всъщност поради ледения вятър реалната температура на въздуха беше два пъти по-ниска), без да го свие ревматизмът.

После Нед се лепна за Шърли, чието официално звание бе полицейски диспечер Пастернак. С настъпването на пролетта хлапакът прекарваше все повече време в диспечерската кабинка, обзаведена с телефони, телефонно устройство за контактуване с глухи, табло,

показващо местоположението на всеки отряд (което ченгетата наричаха „географска карта“), и компютърната система, която е сърцето на този малък свят, изпълнен с напрежение. Шърли му показа редицата телефони (най-важен е червеният — чрез него се приема всяко обаждане на 911). Обясни му, че апаратурата за проследяване задължително се тества веднъж седмично, и как се провежда самото техническо изпитание, как ежедневно трябва да се запознаваш със справката за дежурствата, за да си наясно кой патрулира шосетата около Стейтлър, Ласбърг и Погъс Сити, кой трябва да се яви като свидетел в съда и кой има почивен ден.

— Най-много се страхувам да не загине някой полицай, а аз да не разбера — чух я веднъж да казва на Нед.

— Случвало ли се е някога? — поинтересува се той. — Някой да изчезне… ей така.

— Само веднъж. Много преди да започна работа тук. Виж какво, изготвих ти копие на всички позивни кодове. Вече може и без тях, но нашите хора продължават да ги използват. Всеки диспечер трябва да ги знае.

После отново му напомни четирите основи правила на работата — да разбере местоположението, да поиска описание на инцидента и на наранаванията, ако има такива, да знае коя патрулна кола е най-близо до мястото на нещастния случай. Местоположение, инцидент, наранявания, най-близка патрулна кола — това беше нейната мантра.

Казах си: *„Ще му разреши да я замести. Именно за това го подготвя. Пет пари не дава, че ще загуби работата си, ако внезапно цъфне я полковник Тиг, я друга важна клечка от Скрантън и завари хлапето на нейното място. Твърдо е решила да го направи, и туйто.“*

Разбира се, оказах се прав. Ето че само след седмица Нед започна да замества полицейски диспечер Пастернак — отначало само докато тя отиваше до тоалетната, сетне за все по-дълги периоди — когато Шърли отиваше да си вземе кафе от автомата или дори излизаше навън да изпуши една цигара.

Когато за пръв път заварих хлапето само пред диспечерския пулт, то подскочи, после гузно се усмихна като ученик, когото майка му е заварила с ръка в сутиена на гаджето му. Кимнах му и продължих да се занимавам със задачите си. Дори не ми мигна окото. Шърли бе поверила на едно голобрадо хлапе диспечерската служба на

стейтлърската щатска полиция, въпреки че поне дванайсет ченгета бяха по задачи с патрулните си коли и разчитаха на помощта й, ала аз дори не забавих крачка. Разбирате ли, споменът за баща му още беше жив, не го бяха забравили Шърли и Арки, нито моя милост и другите униформени ченгета, с които Къртис Уилкокс беше служил повече от двайсет години. Човек невинаги гласно изказва мислите си. Понякога изречените думи не означават нищо. Важни са *жестовете*.

Но като се отдалечих достатъчно, че Нед да не ме вижда, спрях и се заслушах. В другия край на общото помещение Шърли стоеше до големия прозорец, обърнат към магистралата, държеше пластмасова чаша с кафе и ме наблюдаваше. До нея, издокаран с цивилните си дрехи, стърчеше Фил Кандълтън, чието дежурство току-що беше приключило, и също не откъсваше поглед от мен.

Радиото в диспечерската кабинка изпращя.

— Стейтлър, тук 12 — каза някой. При радиовръзката гласовете се променят, но аз отлично познавах хората си. Обаждаше се Еди Жакюбоа.

— Стейтлър слуша — невъзмутимо отвърна Нед. Дори да се страхуваше от провал, гласът му не го издаваше.

— Стейтлър, намирам се на магистрала № 99. Спрял съм фолксваген „Джета“ с пенсилвански регистрационен номер 14-0-7-3-9. Искам 10–28. Приемам.

Шърли се втурна към кабинката, кафето се изплиска от чашата й. Хванах я за лакътя, за да я спра. Еди Жакюбоа се намираше на едно от второкласните шосета, току-що беше спрял фолксвагена заради някакво нарушение — най-вероятно заради превишена скорост — и се интересуваше дали регистрационният номер или собственикът на превозното средство фигурират в полицейските сводки. Информацията му беше необходима, защото щеше да слезе от патрулката и да се приближи до фолксвагена, тоест да изложи живота си на опасност, както се случваше ежедневно. Диспечерът щеше да му съобщи дали колата е откраднатa, дали през последните шест месеца е претърпяла пътна злополука, дали срещу собственика или собственичката са повдигнати обвинения за малтретиране на брачния партньор. И още дали собственикът е убил или изнасилил някого, дори дали има неплатени глоби за паркиране.

Еди имаше право да научи тези подробности, ако фигурираха в базата данни. Обаче имаше право и да попита защо някакъв момчешки глас току-що му е отвърнал: *„Стейтлър слуша.“* Казах си, че сега той е на ход. Ако извикаше: *„Мамка му, къде е Шърли“*, щях да пусна ръката й. Но ако не възразеше, държах да видя как ще реагира хлапето. По-точно — как ще се справи.

— Кола 12, изчакай отговор. — Отново си помислих, че дори Нед да е плувнал в пот, гласът му не издава притеснението му. Приведе се над клавиатурата на компютъра и въведе кода на „Юнископ“ — търсачката, използвана от полицията в Пенсилвания. Работеше бързо, но уверено и без грешка, накрая натисна Enter.

За миг настъпи тишина; двамата с Шърли стояхме един до друг, мълчахме и се надявахме. Надявахме се, че Нед няма да се паникьоса, че няма внезапно да отмести стола и да хукне към вратата… и най-вече, че не е сгрешил кода за Мрежата. Стори ми се, че очакването продължи безкрайно. Спомням си, че чух как навън зачурулика птичка, после в далечината се разнесе тътен на самолетен двигател. Имах достатъчно време да си спомня за последователността на събитията, за веригите, които някои упорито наричат „съвпадение“. Една от тях се беше прекъснала, когато бащата на Нед загина на шосе № 32; друга започваше да се създава. Еди Жакюбоа, който не се отличаваше с остър ум, сега беше свързан с Нед Уилкокс. Следващата брънка от веригата бяха фолксвагенът и неговият водач.

Изведнъж чух:

— Кола 12, тук Стейтлър.

— 12 слуша.

— Фолксвагенът е регистриран на Уилям Кърк Фрейди от Питсбърг. Има предишни нарушения, които са…

Хлапето за пръв път се засуети, чух шумоленето на хартия, докато търсеше картичката с полицейските кодове, която му беше дала Шърли. Намери я, погледна я, гневно възкликна и я захвърли. Междувременно Ед търпеливо чакаше в патрулката, намираща се на двайсетина километра западно от полицейския участък. Може би се взираше в каручка на амиши[1] или пък в прозореца на фермерска къща, принадлежаща на амиши, наполовина закрит от завесата — знак, че там живее девойка на възраст да се омъжи — може би гледаше смътните очертания на хълмовете, отвъд които се простираше Охайо.

Сигурен съм обаче, че не забелязваше нищичко. Единствените неща, които съвсем ясно виждаше в този момент, бяха фолксвагенът, паркиран на банкета, и силуетът на шофьора зад волана. Какъв ли бе този шофьор? Богат? Беден? Просяк? Крадец?

Най-накрая Нед отговори, и то съвършено правилно:

— До кола 12! Фрейди три пъти е бил задържан за шофиране в нетрезво състояние. Приемаш ли?

Водачът на фолксвагена беше пияница. Може би в момента не беше злоупотребил с алкохол, но фактът, че караше с голяма скорост, подкрепяше това предположение.

— Прието, Стейтлър — лаконично каза Ед. — Тапията му наред ли е?

Което означаваше, че пита дали шофьорската книжка на Фрейди не е била отнета заради провинение.

— Ъъъ… — Нед паникьосано се втренчи в белите букви на синия екран.

„Ще ти извади очите, синко! Не го ли виждаш?“ — помислих си и затаих дъх.

След секунда чух:

— До кола 12. Отговорът е положителен. Преди три месеца са му я върнали.

Облекчено въздъхнах. Шърли — също. Изпитвахме облекчение и заради Еди. Документите на Фрейди бяха наред, което предполагаше, че той не е опасен. Поне така се твърдеше в учебниците.

— Приближавам се към обекта — каза Еди.

— Прието, кола 12. Изчаквам следващото ти обаждане — отвърна Нед.

Чух изщракване, последвано от накъсана въздишка. Кимнах на Шърли, която прекоси помещението. Поставих длан на челото си и без особена изненада забелязах, че е обляно в пот.

— Справяш ли се? — обърна се Шърли към хлапето. Говореше съвсем спокойно, сякаш „на Западния фронт нямаше нищо ново“.

— Обади се Еди Жакюбоа — обясни Нед. — Каза, че е 10–27. — Което на обикновен английски означаваше проверка на документите на водач на МПС. Ако си пътен полицай, знаеш още, че в деветдесет процента от случаите това означава глобяване на шофьора заради някакво нарушение. Сега гласът на Нед потреперваше, но какво от

това? Хлапето имаше пълно право да се шубелиса. — Спрял е някакъв тип с фолксваген на магистрала №99. Съобщих му необходимото…

— Обясни ми какво направи — прекъсна го Шърли. — Най-подробно, ако обичаш.

Продължих към моя кабинет. На вратата ме пресрещна Фил Кандълтън и кимна към диспечерската кабинка:

— Как се справи хлапето?

— Отлично — отвърнах, отминах го и влязох в кабинета си, който беше с размерите на диспечерската стаичка. Едва когато седнах, осъзнах, че едва съм се държал на краката.

* * *

Сестрите му Джоан и Джанет бяха едноякчни близначки. Винаги можеха да разчитат една на друга, а чрез тях майка им притежаваше нещичко от трагично загиналия си съпруг — сините му, леко издължени очи, русата му коса, плътните му устни (в гимназията прякорът на Къртис беше Елвис). Мишел имаше частица от съпруга си и чрез сина си, при когото приликата беше още по-поразителна. Ако около очите на Нед имаше едва забележими бръчици, той щеше да изглежда досущ като Къртис, когато постъпи в полицията.

Ето какво имаха те. А Нед имаше само нас.

* * *

Един ден през април той се появи широко усмихнат. Изглеждаше като невръстно момченце и някак по-приветлив. Спомням си как си помислих, че всички изглеждаме по-млади и по-приветливи, когато усмивките ни са искрени, защото тогава наистина сме щастливи, а не се опитваме да играем някаква глупава роля. Грейналото му лице ми направи силно впечатление, тъй като Нед не беше от хората, които често се усмихват, камо ли толкова широко. До този ден не бях забелязал колко рядко се усмихва, защото винаги беше учтив, отзивчив и с бързи реакции. Накратко — беше истинско удоволствие да общуваш с него. На никого не правеше впечатление колко е сериозен,

освен в редките случаи, когато лицето му се разведряваше и засилваше.

Щом застана в средата на общото помещение, разговорите секнаха, настъпи тишина. Нед държеше някакъв документ със златен печат най-отгоре.

— „Пит“! — възкликна и вдигна документа с две ръце, все едно беше съдия на олимпийски игри, който показва таблото с оценката си. — Приеха ме в „Пит“, приятели! Дадоха ми и стипендия! Почти пълен размер!

Всички заръкопляскахме. Шърли го целуна по устните, при което хлапето пламна като божур. Хади Ройър, който през този ден не беше на работа, но се мотаеше в управлението и мърмореше под нос, задето е призован като свидетел по някакво дело, хукна навън и след малко се върна с цял плик кексчета. Арки отключи автомата за кока-кола и си спретнахме купон. Продължи не повече от половин час, но се забавлявахме страхотно. Всеки от нас стисна ръката на Нед, всички прочетоха писмото от „Пит“ (по два пъти, ако не се лъжа), а двама колеги, свободни от дежурство, специално дойдоха от къщи да поговорят с хлапето и да го поздравят.

Разбира се, след това истинският живот отново завладя територията си. В Западна Пенсилвания не се случва кой знае какво, но в никакъв случай не цари мъртвило. Съобщиха ни за пожар във ферма близо до Погъс Сити (който е град колкото аз съм ерцхерцог Фердинанд) и за преобърната каручка на магистрала № 20. Амишите общуват само помежду си, но при подобни случаи не отказват помощ от „външни“ хора. За щастие конят не беше пострадал. Най-тежките злополуки с каруци се случват в петъчните и съботните вечери, когато младежите в черно се напиват, скрити зад обора. Понякога молят някой „светски“ човек да им купи бутилка или цяла каса бира „Айрън Сити“, друг път се наливат с уиски собствено производство — истинска отрова, която не бихте дали дори на смъртния си враг. Те са част от „декора“, това е нашият свят и ние го харесваме; допадат ни дори амишите, които поддържат изряден ред в големите си ферми, а на задното платно на изрядно поддържаните си каручки прилежно рисуват оранжев триъгълник.

Вечно съм притиснат от писмената работа — на бюрото ми са струпани купища формуляри, които трябва да бъдат попълнени в два,

че дори и в три екземпляра. С всяка година бюрократичните изисквания стават все по-абсурдни. Един Бог знае къде ми е бил умът, когато мечтаех да стана командир. Вярно е, че по предложение на Тони Шейндинкс издържах теста за старши полицай, следователно навремето съм имал някаква мотивация, която вече се е заличила от паметта ми.

Някъде към шест излязох през задния вход да изпуша една цигара. Зад сградата сме поставили скамейка, от която се виждат паркингът и красивата природа отвъд. Нед Уилкокс седеше на пейката, държеше писмото от „Пит“ и плачеше. Като ме видя, извърна глава и с опакото на дланта избърса сълзите си.

Седнах до него и понечих да го прегърна през раменете, но се отказах. Като се замисли човек, подобни жестове винаги излизат някак фалшиви. Поне на мен така ми се струва. Стар ерген съм, а онова, което знам за бащинството, може да се напише върху главичката на топлийка и да остане място за „Отче наш“. Запалих цигара, дълго пуших мълчаливо, накрая промърморих:

— Няма страшно, Нед.

Само това ми хрумна, обаче хабер си нямах какво означава.

— Зная — отвърна той хрипливо — явно с усилие сдържаше сълзите си — и веднага добави, сякаш продължаваше мисълта си: — Хич не е.

Едва като чух „Хич не е“, разбрах колко силно е страданието му. Като че ли нещо разяждаше стомаха му. Знаех, че отдавна се е отучил да използва диалектни думи и фрази, за да не бъде причисляван към местните селяндури и шофьорите на камиони от забутани градчета като Пачин и Погъс Сити. Дори сестрите му, които бяха с осем години по-малки от него, вероятно вече говореха правилно, и то поради същата причина. *„Не казвай «хич», че на майка ти ще й призлее, а баща ти ще се разболее.“* Да, бе, кой баща?

Продължих безмълвно да пуша. В дъното на паркинга редом с грамадна купчина морска сол се намираха няколко дървени бараки, които трябваше или да се стегнат и пребоядисат, или да се съборят. Навремето там се помещаваше гаражът, ала преди десет години местната управа нареди снегорините, булдозерите и валяците да бъдат преместени в новата тухлена сграда на около два километра нагоре по пътя, която напомняше на затвор. Останаха само купчината сол (която

с течение на времето постепенно изразходвахме — отначало там имаше цяла планина) и разнебитените дървени постройки. Една от тях беше склад Б. Надписът с черни букви върху широката врата, която се вдигаше и спускаше като ролетка, беше поизтрит, но все още се четеше. Докато седях до плачещото момче, и исках да го прегърна, но не се осмелявах, дали мислех за буика „Роудмастър“, заключен в склада? Не зная. Може би подобна мисъл се е въртяла в главата ми, но смятам, че ние не осъзнаваме всичките си мисли. Според мен теориите на Фройд са въздух под налягане, обаче тази прави изключение. Нямам представа какво е несъзнаваното, ала зная, че в главите ни има пулс, подобен на биенето на сърцето и носител на онези аморфни мисли, които в повечето случаи не осъзнаваме и които често са носители на най-важната информация.

Нед размаха писмото, плътната хартия прошумоля:

— На *него* искам да го покажа! Като малък *той* е мечтаел да учи в „Пит“, но не е разполагал със средства. Да му се не види, само *заради него* кандидатствах! — Замълча, сетне едва чуто добави: — Толкова ми е скапано, Санди.

— Какво каза майка ти, когато й показа писмото?

Хлапакът се засмя — през сълзи, но искрено:

— Не каза нищо. Само изкрещя така, сякаш току-що е спечелила от някакво телевизионно състезание пътуване до Бермудите. После се разрида. — Той се обърна към мен. Сълзите му бяха пресъхнали, ала очите му бяха зачервени и подути. В този момент не приличаше на осемнайсетгодишен младеж, а на невръстно момченце. За миг сияйната усмивка отново озари лицето му. — В общи линии се държа ужасно мило. Дори малките сладурани ме поздравиха. Вие също, приятели… А пък когато Шърли ме целуна… направо тръпки ме побиха.

Засмях се и си помислих, че може би и Шърли е изпитала тръпка. Падаше си по Нед, който беше хубаво момче, нищо чудно да й беше хрумнало да играе ролята на госпожа Робинсън. Може би грешах, ала предположението ми беше съвсем оправдано. По онова време се навършиха двайсет години, откакто съпругът й я напусна.

Усмивката на Нед помръкна. Той отново опипа писмото:

— Още като го извадих от пощенската кутия, знаех, че отговорът е положителен. Някак си го разбрах. Изведнъж отново ми домъчня за

него… домъчня ми до болка.

— Разбирам — промърморих, въпреки че изобщо нямах представа какво изживява. Моят баща беше жив и здрав — бе седемдесет и четири годишен здравеняк, който псуваше като хамалин. Майка ми беше с четири години по-млада и също се радваше на цветущо здраве.

Нед въздъхна и се загледа в хълмовете в далечината:

— Смъртта му е толкова *нелепа*! Ако някога имам деца, не мога да им кажа, че дядо им е загинал, докато е преследвал типове, обрали банка, или терористи, опитващи се да заложат бомба в сградата на съда. Няма нищо такова.

— Наистина няма — кимнах.

— Дори не мога да кажа, че е загинал заради небрежността си. Просто е спрял някакъв пияница и…

Той се преви на две и захриптя като старец със стомашни болки; този път се престраших да сложа ръка на гърба му. Трогна ме усилието му да сдържи сълзите си, да се държи като истински мъж… каквото и да означаваше това в представите на едно осемнайсетгодишно хлапе.

— Нед, престани да се измъчваш!

Той гневно тръсна глава:

— Ако Бог наистина съществуваше, щеше да има причина за случилото се. — Продължаваше да се взира в земята, дишаше тежко, като че ли току-що беше участвал в надбягване. — Ако Бог съществуваше, щеше да има някаква нишка, свързваща събитията. Само че няма. Или пък аз не я виждам.

— Когато децата ти попитат за дядо им, ти им кажи, че е загинал при изпълнение на служебните си задължения. После ги доведи тук и им покажи името му върху паметната плоча редом с имената на други негови колеги.

Той заговори, като че ли изобщо не ме беше чул:

— Често сънувам нещо ужасно. — Помълча, като че ли търсеше най-подходящите думи, и продължи: — Сънувам, че сънувам. Разбираш ли?

Кимнах.

— Събуждам се, облян в сълзи, оглеждам се, слънцето нахлува в стаята ми. Птиците пеят. Утро е. Долавям аромата на кафе от кухнята на долния етаж и си казвам: „Той е жив. Всемогъщи Боже, благодаря

ти, моят старец е жив!“ Не чувам гласа му, ала знам, че всичко е наред. От къде на къде ми се е набило в главата, че се е приближавал към някакъв камион да предупреди пияния му шофьор за развулканизирана гума, и е бил смазан на пихтия — тъпа идея, внушена от тъп сън, в който всичко изглежда толкова истинско… понечвам да стъпя на пода… понякога виждам как слънцето осветява глезените ми… дори усещам топлината му… после наистина се събуждам, в стаята е тъмно, завил съм се през глава, но треперя от студ и зная, че *сънят* е бил сън.

— Ужасно е — промърморих, припомняйки си, че като малък също сънувах един и същ сън. За моето куче. Помислих дали да не го разкажа на Нед, обаче в крайна сметка се отказах. Скръбта си е скръб, ала смъртта на едно куче не е като да загубиш баща си.

— Нямаше да е толкова страшно, ако ми се присънваше всяка нощ. Тогава, макар и заспал, сигурно щях да знам, че миризмата на кафе е въображаема, че дори не е сутрин. Само че сънят не идва… не идва, а когато накрая ме споходи, отново ме подлъгва. Изпитвам неописуемо щастие и облекчение, даже си казвам, че трябва да зарадвам с нещо баща ми, например да му подаря онзи метален стик за голф, който си беше пожелал за рождения ден… после се събуждам. И разбирам, че отново съм се заблудил. — Дали заради спомена за рождения ден на баща му, който тази година не бяха отпразнували, и никога повече нямаше да честват, но сълзите му отново рукнаха. — Мразя, когато ме заблуждават. Същото усещане изпитах, когато господин Джоунс ме извика навън по време на часа по история, за да ми каже за случилото се, само че сега е по-лошо. Защото съм сам, когато се събудя в мрака. Господин Гренвил, училищният психолог, твърди, че времето лекува, обаче оттогава измина повече от година, а сънят продължава да ме спохожда.

Отново кимнах. Спомних си как един ноемврийски ден някакъв ловец застреля моето куче — намерих го вкочанено сред локва кръв под побелялото небе, предвещаващо обилен снеговалеж. В моя сън, когато се надвесвах над мъртвото животно, винаги виждах, че не е моето куче, и изпитвах облекчението, описвано от Нед. Поне до мига, в който се събудех. Като се замислих за любимото си куче, изведнъж си спомних за някогашния „талисман“ на полицейското управление — пес, наречен Господин Дилън по името на шерифа от телевизионния сериал с Джеймс Арнес в главната роля. Беше ни верен приятел.

— Чувството ми е познато, Нед.

— Наистина ли? — Той обнадеждено ме изгледа.

— Да. Времето наистина лекува, повярвай ми. Но той ти беше баща, не съученик или съсед. Може би и след година ще ти се присънва същото. Нищо чудно дори след десет години от време на време сънят да те спохожда.

— Ужасно е!

— Не — промълвих. — То е като да оказваш почит към паметта му.

— Само ако имаше някаква причина! — Той напрегнато ме изгледа. — Каквато и да била причина! Разбираш ли?

— Естествено.

— Смяташ ли, че наистина има?

Искаше ми се да споделя с него моята теория за веригите — как брънка по брънка възникват от нищото, как се вплитат в света. Понякога сграбчваш някоя и с помощта й се измъкваш от тъмна пропаст. Но според мен в повечето случаи веригите те впримчват. Ако имаш късмет, само те хващат в плен. Ако ли не, те удушават.

Хванах се, че отново гледам към склад Б. Казах си, че ако се примиря с онова, което е скрито там, Нед Уилкокс ще се примири със смъртта на баща си. Хората се примиряват с почти всичко. Това е най-хубавото в живота. Разбира се, и най-страшното.

— Санди? Ще ми отговориш ли?

— Не съм човекът, който ще ти отговори. Знам само да работя, да се надявам и да отделям настрана по някоя пара за ПЖСП.

Нед се усмихна. Всички в управлението говорят съвсем сериозно за ПЖСП, все едно е някакво секретно подразделение на полицията. Всъщност съкращението означава „прекрасния живот след пенсионирането“. Струва ми се, че „терминът“ беше въведен от Хади Ройър.

— И още грижливо да съхранявам веществените доказателства, та да не може някой лукав адвокат да ми подложи динена кора и да ме направи за смях в съда. Извън това съм само поредният объркан американец.

— Поне си откровен — промълви хлапакът.

Наистина ли бях откровен? Или нарочно тласках разговора в посока, която неизбежно щеше да принуди Нед да ми зададе фаталния

въпрос; чувствах се като човек, който не умее да плува, а пред очите му момче се дави в дълбок вир. Погледът ми отново беше привлечен от склад Б. „Студено ли е там? — бе попитал бащата на Нед в далечното минало. — Наистина ли е студено или само аз го усещам?“

Не го усещаше само той.

— За какво мислиш, Санди?

— Нищо съществено — промълвих. — Какво ще правиш през лятото?

— А?

— Какво ще правиш през лятото? — повторих, макар да знаех, че със сигурност няма да замине за Мейн да играе голф, нито ще се забавлява с ветроходство на езерото Тахо; въпреки че беше получил стипендия, всеки долар допълнително щеше да му е добре дошъл.

— Очаква ме службата по поддръжка на парковете и градините — унило отвърна той. — Работих там миналото лято, докато…

„Докато баща му загина“ — помислих си и кимнах.

— Миналата седмица получих писмо от господин Маккланахан, че ми пази мястото. Споменаваше, че търсят и треньор за юношеския отбор по бейзбол, но съм сигурен, че това е само примамка. Сигурно пак ще ми връчат лопатата или ще преместват пръскачките като миналата година. Не се боя от физическата работа. Но Том… — Той сви рамене и не довърши мисълта си.

Беше прекалено дискретен, ала аз знаех онова, което премълчаваше. Съществуват два вида алкохолици — едните са прекалено хитри, за да се провалят, другите са толкова симпатични, че колегите им са готови на всичко, за да ги прикриват. Том принадлежеше към първата категория; беше последната издънка на родословно дърво, възникнало през деветнайсети век, изобилстващо с мастити политици. Един Маккланахан бе избран за сенатор, двама — в долната камара на Конгреса, половин дузина бяха работили в законодателния орган на Пенсилвания, а представителите на фамилията, заемали важни постове в окръг Стейтлър, нямаха чет. Том нямаше амбиции за висок политически пост. Единственото, което му допадаше, бе да заповядва на момчета като Нед, възпитани в подчинение и уважение, да скланят глава и да работят. Разбира се, според него те никога не свеждаха глава достатъчно ниско и не работеха достатъчно усърдно.

— Не бързай да му отговориш — казах. — Ще поговоря с един човек.

Смятах, че ще започне да ме разпитва, ала той само кимна. Като го гледах как седи с писмото на скута, ми хрумна, че прилича на младеж, който не е бил приет в избрания от него колеж, не на студент, получил пълна стипендия.

Размислих и се поправих — приличаше на човек, който не само е бил отхвърлен от управата на колежа, но и от самия живот. Разбира се, не беше така — писмото от „Пит“ ме опровергаваше — но в този момент той безсъмнено се чувстваше отритнат от всички. Нямам представа защо понякога успехът ни натъжава повече от провала, ала това е самата истина. Пък и Нед беше едва осемнайсетгодишен — възраст, на която човек е склонен да си задава Хамлетовски въпроси.

Отново се загледах в склад Б и се замислих за онова, което криехме там. Не че някой знаеше какво всъщност представлява.

* * *

На другата сутрин позвъних на полковник Тиг в Бътлър, където се намира регионалното управление на щатската полиция. Накратко му разказах за Нед, после изчаках, докато той телефонира в Скрантън, където е седалището на големите клечки. Не след дълго Тиг ми се обади, за да ми съобщи добрата новина. След това разговарях с Шърли, което си беше чиста формалност; тя харесваше бащата, но сина буквално обожаваше.

Следобеда, когато Нед дойде след училище, го попитах дали е съгласен през лятото да стажува в диспечерската служба — срещу заплащане, разбира се — вместо да търпи заяжданията на Том Маккланахан. За миг той остана като ударен от гръм. После се ухили до уши. Стори ми се, че иска да ме прегърне. И сигурно щеше да го направи, ако предишната вечер наистина го бях прегърнал, вместо само да си го мисля. Сви длани в юмруци, притисна ги до страните си и възкликна:

— Ура!

— Шърли се съгласи да те обучава, имаме официално разрешение от началството в Бътлър. Не е като да копаеш под

командите на Маккланахан, но…

Този път Нед ме прегърна — избухна в смях и ме прегърна, а пък аз се почувствах прекрасно. Не си падах по „лигавенето“, но изведнъж ми хрумна, че малко нежност няма да ми навреди.

Нед се обърна и едва не се сблъска с Шърли. От двете й страни стояха Хади Ройър и Джордж Станкоуски. Тримата бяха със сивите си униформи и изглеждаха сериозни като сърдечен пристъп. Хади и Джордж носеха униформените си шапки, поради което изглеждаха високи над два метра.

— Наистина ли си съгласна? — обърна се Нед към Шърли. — Честно?

— Ще те науча на всичко, което знам — заяви тя.

— Така ли? — намеси се Хади. — Какво ще прави момчето след първата седмица?

Шърли го ръгна с лакът, ударът попадна право в целта — над ръкохватката на беретата му. Той театрално изпъшка и залитна.

— Приготвили сме ти нещо, хлапе — тихо каза Джордж и строго изгледа Нед, сякаш беше шофьор, хванат да кара с деветдесет километра в час в забранена зона. Криеше едната си ръка зад гърба си.

— Какво? — озадачено попита Нед — изглеждаше поразтревожен. Зад Джордж, Хади и Шърли се струпаха други полицаи.

— Постарай се никога да не го загубиш — също така тържествено произнесе Хади.

— Какво е, какво? — още по-неспокойно попита хлапето.

Джордж измъкна ръка зад гърба си и му подаде бяла кутийка. Нед се втренчи в нея, огледа полицаите, скупчили се около него, и едва тогава отвори кутийката. Вътре имаше голяма пластмасова звезда с надпис „ЗАМЕСТНИК-ШЕРИФ“.

— Добре дошъл в щатската полиция, Нед — тържествено каза Джордж. Помъчи се да запази сериозното си изражение, но не успя. Избухна в смях, след секунда всички го последваха и се скупчиха около Нед да му стиснат ръката.

— Много смешно — промърмори хлапето. — Направо да се пръснеш! — Усмихваше се, обаче ми се стори, че всеки момент отново ще се разплаче. С нищо не се издаваше, но го усетих. Мисля, че и Шърли Пастернак го почувства. А когато Нед смотолеви, че отива в

тоалетната, си казах, че иска да остане сам, за да възвърне равновесието си, да се увери, че не сънува отново… или и двете. Понякога, когато животът ни се обърка, получаваме повече помощ, отколкото сме очаквали. Ала понякога и това не е достатъчно.

* * *

Радвахме се, че шефовете разрешиха Нед да стажува при нас през лятото. Всички го харесваха, а той харесваше работата. Най му допадаха „лекциите“ на Шърли. От време на време преговаряха кодовете, но тя го обучаваше и на правилните отговори и как да се справя с многобройните обаждания. Нед схващаше бързо; скоро с лекота предаваше на патрулиращите полицаи исканата от тях информация (пръстите му пробягваха по клавиатурата на компютъра, сякаш свиреше на пиано в някой бар), при необходимост ги свързваше с други коли, както му се наложи една вечер в края на юни, когато над Пенсилвания се разрази силна гръмотевична буря. За щастие нямаше торнадо, но духаше ураганен вятър, валеше град, мълниите бяха ослепителни.

Само веднъж едва не изпадна в паника — случи се ден-два по-късно, когато някакъв тип, изправен пред областния съдия, внезапно полудял, хукнал из залата, като захвърлял дрехите си и крещял нещо за Исус Пенис. Именно така го е наричал — прочетох го в писмения рапорт. Четирима полицаи едновременно се свързаха с диспечерската служба — двама бяха свидетели на случилото се в съдебната зала, други двама бързаха да отидат на местопроизшествието. Докато Нед се мъчеше да се справи с положението, полицай от Бътлър се обади, че се намира на магистрала №99 и преследва… Гласът му беше прекъснат от изпращяване. Нед предположи, че обаждащият се е катастрофирал, и се оказа прав (униформеният от Бътлър, който наскоро беше постъпил в полицията, се отърва невредим, обаче колата му беше смазана до неузнаваемост, а заподозреният успя да избяга). Той повика Шърли и отскочи назад, като че ли компютърът, телефоните и микрофонът изведнъж се бяха нажежили. Тя побърза да му се притече на помощ, но преди да заеме мястото му, за миг го прегърна и го целуна по страната. Никой не беше убит, нито дори ранен, а господин Исус Пенис беше

изпратен в Общинската болница за наблюдение. Това беше единственият път, когато видях Нед почти безпомощен. Ала той бързо се отърси от неприятния спомен. И си взе поука от случилото се.

Общо взето, бях много доволен от него.

А пък Шърли се оказа най-преданата преподавателка. Което всъщност не беше изненадващо — вече беше рискувала да загуби работата си, като обучаваше момчето, без да има официално разрешение. Даваше си сметка (като всички нас), че Нед не възнамерява да прави кариера в полицията, ала това не я вълнуваше. Важното бе, че работата му харесва. Това също беше публична тайна. Напрежението и трудностите не му тежаха, напротив — въодушевяваха го. Вярно, че веднъж прояви слабост, но аз дори се зарадвах. Защото получих доказателство, че за него работата не е като компютърна игра — той си даваше сметка, че придвижва живи хора по електронната си шахматна дъска. Пък и ако в колежа не му допаднеше, мястото му при нас беше осигурено. Вече се справяше по-добре от Мат Бабицки, предшественика на Шърли.

* * *

В началото на юни — май беше изминала близо година от гибелта на баща му, Нед дойде да ме разпита за склад Б. Някой почука на вратата на кабинета ми, която почти винаги е отворена, и на прага застана хлапето. Носеше тениска без ръкави и протрити джинси, от задните му джобове висяха кърпи за почистване. Веднага разбрах какво ще ме попита. Може би се досетих заради парцалите или пък долових издайнически пламъчета в очите му.

— Мислех, че днес е почивният ти ден, Нед.

— Да — промърмори той и сви рамене. — Намислил бях да свърша това-онова. И… такова… като излезеш да пушиш, искам да те попитам нещо — добави възбудено.

— Да не го отлагаме — отвърнах и се изправих.

— Сериозно? Слушай, ако си зает…

— Не съм — излъгах. — Да вървим.

* * *

Минаваше обяд, времето беше типично за средата на лятото на тази географска ширина — облачно и горещо; жегата се подсилваше от петмезената влага, която замъгляваше хоризонта, смаляваше и обезцветяваше нашето кътче от света, което обикновено ми се струва обширно и красиво, превръщайки го в подобие на избледняла стара снимка. От време на време от запад долиташе глух гръмотевичен тътен. Вероятно до вечерта отново щеше да се разрази буря, както се случваше поне три пъти седмично от началото на юни, ала засега на ход бяха жегата и влагата, от които човек мигом плувваше в пот, напуснеше ли помещението с климатична инсталация.

Пред вратата на склад Б стояха две пластмасови кофи — с миещ препарат и с вода за изплакване. От едната стърчеше дръжката на бърсалка. За кой ли път си помислих колко съвестно се отнася към задълженията си момчето на Кърт. Фил Кандълтън, който седеше на скамейката на пушачите, ме изгледа изпод око, когато с Нед го отминахме и тръгнахме към паркинга.

— Измих прозорците на участъка — заобяснява хлапето, — накрая отидох ей там да изхвърля мръсната вода. — Посочи запустелия парцел между склад Б и съседната барака, където между бурените стърчаха ръждясали лопати от снегорини и се въргаляха негодни гуми за трактор. — После си казах: „Да му се не види, защо не забърша и тези прозорци, преди да изхвърля водата?“ Стъклата на склад Б бяха мръсни за разлика от тези на съседната барака.

„Нищо чудно“ — помислих си. През прозорчетата на грамадната врата на склад Б бяха надничали две (може би дори три) поколения щатски полицаи — от Джаки О’Хара до Еди Жакюбоа. Спомням си как стояха пред широката врата като хлапета пред павилиона на страхотиите в лунапарка. И Шърли не оставаше назад също като предшественика си Мат Бабицки; елате да видите жив страшен крокодил, сладурчета. Погледнете зъбите му, забележете как блестят.

Веднъж бащата на Нед влезе в бараката, като предварително намота въже около кръста си. Присъствах и аз. Както, разбира се, Хади и бившият началник на участъка Тони Шейндинкс. По времето, по което Нед официално постъпи на работа в полицията, Тони, чието

фамилно име никой не изписваше правилно, от четири години живееше в старчески дом. Мнозина от нас бяха влизали в склад Б. Но не по желание, а защото от време на време се налагаше. Къртис Уилкокс и Тони Шейндинкс се превърнаха в изследователи (само че вместо да изучават науките със стипендия „Роудс“[2] те станаха специалисти по буик „Роудмастър“); именно Кърт монтира кръглия термометър с големи цифри, които се виждаха и отвън. За да разчетеш показанията на термометъра, само трябваше да притиснеш чело до едно от прозорчетата, изрязани във вратата на височина метър и четирийсет, и да прилепиш длани отстрани на лицето си, за да затулиш блясъка на слънцето. През годините, преди момчето на Кърт да заработи при нас, стъклата се „почистваха“ само от челата на онези, дошли да видят живия страшен крокодил. Или по-точно някаква грамада, покрита със саван, наподобяваща осемцилиндров буик. Казвам „покрита със саван“, защото бяхме хвърлили отгоре й брезент, както покриват с чаршаф мъртъвците. Само че от време на време брезентовото покривало се смъкваше. Смъкваше се съвсем безпричинно. Под него нямаше труп.

— Само го погледни! — възкликна Нед, като застанахме пред склада. Толкова беше възбуден, че сливаше думите. — Жестока антика, а? Удря в земята даже татковия „Бел Еър“. Бас държа, че е буик — разбрах го по решетката на радиатора и декоративните отвори отстрани! Сигурно е модел от средата на петдесетте.

Според Тони Шейндинкс, Къртис Уилкокс и Енис Рафърти возилото в склада беше модел Т54. *Подобие* на модел Т54. Всъщност не беше произведено през 1954 година.

Не беше и марка „Буик“. Нито пък лека кола. Беше нещо друго, както казвахме през дните на пропиляната ми младост.

Докато размишлявах, Нед продължаваше възбудено да бърбори:

— И отвън се вижда, че е в идеално състояние. Случи се нещо много *странно*, Санди. Надникнах през прозорчето, но отначало видях само нещо като грамадна гърбица. Защото брезентът беше отгоре. Захванах се да бриша стеклата… — Забелязах, че каза: „Бриша стеклата“, защото във възбудата си отново бе започнал да говори на местния диалект. — … изведнъж чух някакво шумолене, после тупване. Докато миех прозорците, брезентът се беше смъкнал! Като че ли искаше да видя колата! И това ако не е странно, здраве му кажи!

— Имаш право — промърморих. Допрях чело до стъклото (както бях правил много пъти) и притиснах върховете на пръстите си до слепоочията, за да засенча сивкавата дневна светлина. Вътре стоеше нещо, което наистина приличаше на стар модел „Буик“, но в идеално състояние, както отбеляза хлапакът. Решетката на радиатора, типична за моделите, произвеждани през петдесетте, ми напомняше на раззината уста на никелов крокодил. Гумите бяха грамадни, задните бяха защитени от каучукови калобрани. За подобни коли навремето казвахме, че са прекалено готини, за да ходиш с тях на училище. Сред полумрака на склад Б изглеждаше, че е боядисана в черно. Всъщност беше тъмносиня.

През 1954 година наистина се е произвеждал буик „Роудмастър“ в тъмносиньо — Шейндинкс провери — който обаче не е приличал на този в склада. Боята изглеждаше напластена като на многократно пребоядисвана кола от онези, старомодните, но с форсиран двигател.

„Вътре е земетръсна зона“ — каза Къртис Уилкокс.

Подскочих като ужилен. Досами ухото ми бе проговорил човек, мъртъв от една година. Или пък някой друг.

— Какво ти е? — попита Нед. — Изглеждаш така, сякаш си видял призрак.

Едва не изтърсих: „Чух гласа му“, но навреме се сепнах и промърморих:

— Нищо ми няма.

— Сигурен ли си? Подскочи като опарен.

— Изведнъж ме втресе, това е всичко.

— Разкажи ми за колата. Чия е?

„Хвана ме натясно“ — помислих си и отвърнах:

— Не зная.

— Защо е тук? Братче, ако притежавах толкова готин автомобил, и то изработен по поръчка преди толкова ми ти години, за нищо на света нямаше да го държа в мръсната барака. — Внезапно му хрумна нещо. — Хей, да не би да е… веществено доказателство по някой случай?

— Да речем, че е конфискуван. При опит за кражба. — Обяснението не беше особено правдоподобно, но както веднъж каза Къртис Уилкокс, стига ти само един гвоздей да окачиш шапката си.

— Кражба на какво?

— Бензин за седем долара. — Нямах смелост да му кажа кой го е изпомпал.

— Седем долара?! Само седем долара?!

— Удавникът се хваща и за сламка, на човек му трябва само един гвоздей да окачи шапката си — промърморих.

Момчето озадачено ме изгледа. Отвърнах на погледа му, но не обясних какво имам предвид. Нед помълча, после попита:

— Може ли да влезем? Да я разгледаме отблизо, а?

Отново допрях чело до стъклото и погледнах термометъра, провесен от една греда на тавана — кръгъл и загадъчен като луната. Тони Шейндинкс го купи от някакъв магазин в Стейтлър и го плати от джоба си. А бащата на Нед го окачи на една греда на тавана. Като шапка на гвоздей.

Въпреки че температурата на въздуха беше минимум трийсет градуса и макар да е всеизвестно, че в затворени и непроветрявани помещения е по-топло, отколкото навън, голямата червена стрелка на термометъра посочваше цифрата 8.

— Добре, но не тъкмо сега.

— Защо? — възкликна хлапакът. После като че ли се изплаши да не ме е обидил и добави: — Какво не е наред?

— В момента не е безопасно.

В продължение на няколко секунди той се взира в мен. Вече не приличаше на хлапе, изгарящо от любопитство — изглеждаше както по времето, когато за пръв път дойде в участъка… по-точно — като в деня, в който получи писмото от „Пит“. Отново беше разплаканото момче, което седеше на скамейката на пушачите, и си задаваше въпросите, които си задават всички деца от памтивека, когато внезапно загубят любим човек: „Защо се случи, защо се случи именно с мен, има ли причина или е като завъртането на рулетка? Ако означава нещо, как да реагирам? Ако ли не, как да го понеса?“

— С баща ми ли е свързано? — попита. — Колата на баща ми ли беше?

Интуицията му беше толкова развита, че чак ме плашеше. Не, колата не принадлежеше на баща му… как би могла, след като изобщо не беше кола? Да, беше на баща му. Както и моя… на Хади Ройър… Тони Шейндинкс… Енис Рафърти. Може би най-вече беше на Енис. Никога нямаше да ни принадлежи изцяло като на него, но ние не го и

желаехме. Мисля, че най-точният отговор на въпроса на Нед чия е колата, бе, че тя е собственост на отряд Д на пенсилванската щатска полиция. Принадлежеше на всички полицаи — пенсионирани и действащи — които знаеха какво е скрито в склад Б. С течение на времето обаче буикът беше станал нещо като собственост на Тони и бащата на Нед. Те бяха неговите пазители и изследователи.

— Не точно на баща ти — отвърнах, давайки си сметка, че прекалено дълго обмислях отговора си. — Но той знаеше за нея.

— Какво означава „знаеше“? А на мама известно ли й е?

— Сега само ние го знаем.

— Говориш за отряд Д, нали?

— Да. И не бива да се разгласява. — Изведнъж осъзнах, че държа димяща цигара и че не си спомням кога съм я запалил. Хвърлих я на асфалта и я изгасих с тока на обувката си. — Това е вътрешна работа. — Въздъхнах и добавих: — Но ако наистина се интересуваш, ще ти разкажа всичко. Сега си един от нас… вече си годен за държавна служба. — Спомних си, че баща му често повтаряше тази фраза, може би затова се беше запечатала в съзнанието ми. — Дори ще ти разреша да влезеш в склада и да разгледаш колата.

— Кога?

— Когато температурата се повиши.

— Не разбирам. Какво общо има температурата в бараката с всичко останало?

— Виж какво, дежурството ми свършва в три часа — казах и посочих скамейката. — Чакай ме тук, стига да не се разрази буря. Ако завали, ще отидем в ресторант „Кънтри Уей“ — тъкмо ще хапнеш нещо. Смятам, че баща ти би искал да научиш истината.

Запитах се дали наистина е така. Всъщност нямах представа. Но импулсивното ми желание да разкрия тайната пред Нед беше толкова силно, че спокойно можех да го нарека „интуиция“, дори заповед от отвъдното. Не съм религиозен, но вярвам в подобни неща. Отново си спомних как в детството си бях чул стари хора да казват, че любопитството или убива, или лекува, важното е да го задоволиш.

Следващият въпрос, който си зададох, бе дали узнаването на даден факт носи удовлетворение. Ако съдех по собствения си опит, отговорът беше отрицателен. Обаче не ми се щеше през есента Нед да замине за „Пит“ в състоянието, в което беше през юли, когато на

моменти обичайното му ведро настроение го напускаше, сякаш примигваше зле завинтена електрическа крушка. Казвах си, че хлапето има право да научи истината. Зная, че някои въпроси завинаги остават без отговор, но все пак бях длъжен да опитам. Да опитам въпреки рисковете.

„Земетръсна зона — прошепна ми Къртис Уилкокс. — *Това е земетръсна зона, бъди предпазлив!“*

— Пак ли те втресе, Санди? — попита хлапакът.

— Стори ми се, че чувам познат глас — отговорих.

* * *

До три следобед бурята още не се беше разразила. Излязох през задния вход и видях, че на скамейката, от която се виждаха склад Б и паркингът, седят Нед и Арки Аркейниън и разговарят за бейзбол. Като ме видя, Арки понечи да стане, обаче аз му казах да остане и добавих:

— Ще разкажа на Нед за буика. — Кимнах по посока на бараката. — Ако реши да повика хората с бели престилки, защото командирът на отряд Д си е загубил ума, ще ми се притечеш на помощ. В края на краищата видя всичко със собствените си очи.

Усмивката на Арки помръкна. Горещият вятър, който ненадейно беше излязъл, развяваше прошарената му коса.

— Мислиш ли, че трябва, сержант?

— Казват, че който много знае, бързо остарява — подхванах, — но…

— … задоволството от наученото остава — довърши Шърли, която незабелязано беше застанала зад мен. — Така казваше полицай Къртис Уилкокс… Ще разрешите ли да седна при вас? Или днес има сбирка на мъжкия клуб.

— На скамейката на пушачите не се допуска дискриминация по отношение на половете — отвърнах. — Заповядай при нас.

Също като мен Шърли беше приключила дежурството, в диспечерската кабинка на смяна беше застъпила Стеф Колучи.

Тя седна до Нед, усмихна му се и извади от чантата си кутия „Парламент“. Годината беше две хиляди и втора, отдавна знаехме колко вреден е никотинът, но не отказвахме цигарите убийци.

Невероятно, нали? А може би не е толкова невероятно, след като живеем в свят, в който пияни шофьори на камиони прегазват полицаи, в който въображаеми автомобили „Буик“ от време на време се появяват на истински бензиностанции. Истината е, че тъкмо тогава не ми се струваше невероятно.

Тъкмо тогава ми предстоеше да разкажа нещо.

---

[1] Ортодоксална анабаптистка секта, която в края на XVII век се е отцепила от менонитe, а днес членовете й живеят предимно в Югоизточна Пенсилвания. — Б.пр. ↑

[2] Стипендия за две-тригодишно обучение в Оксфорд, учредена от К. Дж. Роудс за студенти отличници от САЩ, Великобритания и Британската общност. — Б.пр. ↑

ТОГАВА

През 1979 година бензиностанцията на кръстовището на Пенсилвания Стейт Роуд № 32 и Хъмбълд Роуд още работеше, но вървеше към фалит; в крайна сметка ОПЕК видя сметката на малките бензиностанции. Автомеханик и собственик беше Хърбърт (Хю) Боси, а в деня, за който разказваме, той беше на зъболекар в Ласбърг — заради любимите му „Сникърс“ и кока-кола зъбите му бяха в печално състояние. На вратата на гаража с прозрачна лепенка беше прикрепен лист хартия с надпис: „МЕХАНИКА Е НА ЗАБОЛЕКАР“. Бензиновите колонки се обслужваха от младок на име Брадли Роуч, който не беше успял да завърши гимназия. Същият този Брадли след двайсет и две години и след безброй изпити бири щеше да убие бащата на още нероденото момче, като за части от секундата камионът, шофиран от него, смаза на пихтия полицай Уилкокс, захвърли жалките му тленни останки в буренаците, а окървавените му дрехи, като по магия обърнати наопаки, останаха на платното.

Ала всичко това предстои да се случи. Пренесли сме се в миналото, във вълшебната страна Тогава.

* * *

Около десет часа през едно юлско утро Брад Роуч седеше в канцеларията на бензиностанцията; вдигнал беше краката си на бюрото и четеше „Инсайд Вю“. На първата страница се мъдреше фотография на летяща чиния, застрашително кръжаща над Белия дом.

Звънецът в гаража издрънча, когато някакво превозно средство прегази маркуча на устройството за помпане на гуми. Брад вдигна очи и видя как една кола — същата, която щеше да прекара дълги години в мрака на склад Б — спря пред втората бензинова колонка с табелка „Супер“. Беше прекрасен тъмносин буик; моделът беше стар (с грамадна решетка на радиатора и с декоративни отвори отстрани), ала

автомобилът беше като нов. Боята блестеше, предното стъкло блестеше, никелираните лайстни по дължината на колата блестяха, обаче още преди шофьорът да отвори вратата и да слезе, Брадли знаеше, че нещо не е наред. Само че не разбираше какво.

Изпусна вестника на бюрото (поначало никога не би се осмелил да го извади от чекмеджето, ако шефът му не беше станал жертва на слабостта си към сладкишите и не беше отишъл на зъболекар) и се изправи тъкмо когато шофьорът отвори вратата на роудмастъра и слезе.

През нощта се изля проливен дъжд и намокри пътната настилка (дори някои улици в западните райони на град Стейтлър още бяха наводнени), но в осем сутринта слънцето се показа, а след два часа вече напичаше. Въпреки това човекът, който слезе от колата, носеше черно палто и широкопола черна шапка.

— Приличаше на шпионин от архивен филм — каза по-късно Брад на Енис Рафърти — подобно описание за него бе равнозначно на изпадане в поетично вдъхновение. Всъщност палтото беше толкова дълго, че почти се влачеше по циментовата настилка, осеяна с локви, и се развяваше като крила зад шофьора на буика, докато той крачеше към бензиностанцията, зад която бучеше река Редфърн, придошла след снощната буря.

Брад предположи, че непознатият се е запътил към тоалетната, затова подвикна:

— Тоалетната е отключена, господине. Колко бензин да налея?

— Догоре — отвърна шофьорът. Гласът му не се понрави на Брад. Както по-късно обясни на полицаите, отзовали на повикването му, онзи гъгнеше така, все едно устата му беше пълна с желе. Да, през този ден определено беше склонен към поетични описания. Може би вдъхновението му беше предизвикано от отсъствието на Хю.

— Да проверя ли маслото? — провикна се отново. Забеляза, че клиентът вече е близо до барачката, боядисана в бяло, в която се помещаваха канцеларията и тоалетните. Ако се съдеше по бързината, с която се движеше, сигурно бая беше на зор.

Все пак онзи спря за миг и се поизвърна към Брад. Младежът зърна бледа страна, наподобяваща на полумесец с восъчен цвят, бадемовидно тъмно око и дълъг кичур черна коса, спускащ се край ухо със странна форма. По-късно установи, че най-добре си спомня

именно ухото. От пръв поглед органът му вдъхна неописуемо безпокойство, макар че причината му убягваше. В този момент дори поетичното вдъхновение му изневери. „Все едно е от метал, който се е деформирал под влияние на висока температура“ — бе единственото сравнение, което му хрумна.

— Маслото е наред — изгъгна човекът с черно и зави зад бараката — палтото му за последен път се развя като крила на прилеп. Не само говореше гъгниво, ами и със странен акцент, който напомни на Брад Роуч за отдавнашния телевизионен сериал „Роки и Бълуинкъл“, в който Борис Бадинов казва на Наташа: „Ние трябва спре лос и катерица!“

Брад се приближи до буика (шофьорът беше паркирал небрежно, оставяйки голямо разстояние между колата и бетонното островче) и прокара длан по никелираната лайстна. Жестът му беше продиктуван по-скоро от възхищение, отколкото от безочие, макар че може би в него се съдържаше известна доза безобидна дързост — по онова време Брадли Роуч беше безстрашен младок с буйна кръв. Като стигна до резервоара, се наведе и едва тогава забеляза нещо още по-странно. Задната табелка с регистрационния номер липсваше. Не се виждаха дори отвори за винтовете, с които тя се прикрепва.

Едва сега си даде сметка защо още когато чу издрънчаването на камбанката и за пръв път погледна автомобила, си помисли, че има нещо нередно. Нямаше я лепенката, указваща, че колата е преминала задължителния технически преглед. Помисли си, че изобщо не му влиза в работата, дето задният номер и стикерът липсват; някое местно ченге или пък полицай от отряд Д ще забележи липсата и ще глоби шофьора… или пък няма и на онзи глобата ще му се размине. Така или иначе на него това не му влизаше в работата — неговото задължение беше да налива бензин.

Завъртя ръчката за зануляване на брояча, пъхна преливника в отвора на резервоара и включи автоматичното подаване на гориво. Щом звънчето на колонката издрънча, той заобиколи колата и се приближи до предната лява врата. Надникна през стъклото и си каза, че купето е обзаведено прекалено скромно за луксозна кола, за каквато модел „Роудмастър“ е минавал през петдесетте. Тапицерията беше сиво-кафява. На предната и на задната седалка нямаше нищо, на пода — също; не се виждаше дори опаковка от дъвка, камо ли пътна карта

или смачкан пакет от цигари. Воланът бе изработен от дърво и беше украсен с резба. Брадли се запита дали тази „екстра“ е типична за серийното производство, или е по поръчка на клиента. Във всеки случай кормилото изглеждаше *тузарско*. Но защо беше толкова голямо? Ако имаше ръчки, човек би си помислил, че е рул на яхта на милионер. За да го държиш, сигурно трябваше да разпериш ръце. „Не, явно е направено по поръчка — помисли си Брад. — Бас държа, че е адски неудобно, ако си на дълъг път.“

В таблото също имаше нещо особено. Вероятно беше от дъбово дърво, никелираните копчета, както и радиото, часовникът и отоплителната система си бяха на *мястото*, ключът беше оставен в контакта („Ама че е задръстен този!“ — каза си младежът), ала нещо в подреждането не беше както трябва. Само че на Брад не му хрумваше точно какво.

Отново заобиколи колата, като спря да се полюбува на иронично ухилената никелирана решетка (за нея беше сто процента уверен, че е типична за този модел буик); сега беше абсолютно сигурен, че върху предното стъкло няма никакви лепенки — нито на автомобилната инспекция, нито на някоя застрахователна фирма като например „Трипъл Ей“, „Елкс“ или „Лайънс“. Собственикът на буика явно не беше привърженик на „Пит“ или на „Пенсилвания“ (поне не дотам, че да окичи с техни лепенки предното стъкло на колата си).

Така или иначе автомобилът си го биваше… ако шефът му беше наоколо, щеше да му каже, че работата му не е да се зазяпва във возилата, а бързо да пълни резервоарите им.

Буикът погълна бензин за седем долара, преди автоматичното подаване да се изключи. По онова време, когато цял галон „супер“ струваше седемдесет цента, това беше голямо количество. Или резервоарът е бил празен, когато човекът в черно е извадил колата от гаража, или бе пропътувал голямо разстояние…

Брадли се позамисли и реши, че второто предположение е пълна глупост. Да му се не види, шосетата още бяха мокри, канавките отстрани преливаха, а върху блестящата синя повърхност на буика нямаше дори капчица кал. Същото се отнасяше за гумите. Според Брадли Роуч това беше абсолютно невъзможно.

Въпреки че хич не му пукаше дали на предното стъкло има лепенка от автомобилната инспекция, се запита дали да не спомене

липсата й. Току-виж си е докарал тлъст бакшиш. Достатъчен за опаковка от шест бири. Едва след около осем месеца щеше да получи правото законно да си купува алкохол, но когато човек има желание, винаги намира начин, а още по онова време Брадли беше пристрастен към бирата.

Върна се в канцеларията, отново взе вестника и зачака човекът в черно да се върне. Разсеяно си помисли, че е пълна лудост да се носи дебело палто в тази жега, после му хрумна, че е намерил разрешението на загадката. Този тип положително беше СШП, само че малко по-различен от съмишлениците си в Стейтлър. Вероятно принадлежеше към секта, която разрешава да се шофира лека кола. СШП беше съкращение, измислено от Брад и приятелчетата му за амишите, и означаваше „скапани шибани педерасти“.

Изминаха петнайсет минути, достатъчни на Брад да прочете статията „Имали сме извънземни посетители!“ от бившия служител в американската армия Ричард Т. Ръмсфелд и обстойно да разгледа прелестите на блондинката, провъзгласена за момиче на броя, която само по сутиен и бикини ловеше риба в планински поток, но по едно време той установи, че още *чака*. Очевидно онзи тип не беше отишъл набързо да се облекчи, а вършеше „голямата“ работа.

Брад се подсмихна, като си представи как в полумрака фукльото седи на „трона“ под ръждясалите тръби (единствената електрическа крушка беше изгоряла преди месеци, но двамата с Хю не се бяха наканили да я сменят с нова), а черното му палто събира мишите изпражнения на пода, и отново грабна вестника. Разлисти го на страницата с вицовете, прочитането на които му отне още десет минути (някои бяха толкова смешни, че той ги прочете по два-три пъти). Пак остави вестника и погледна часовника над вратата. Отвън буикът проблясваше под слънцето. Изминали бяха близо трийсет минути, откакто шофьорът с гъгнивия глас подхвърли: „Маслото е наред“, после изчезна зад ъгъла на белосаната барака, а развяващото му се черно палто изплющя като криле на прилеп. *Наистина* ли беше СШП? Дали някои от тях карат коли? Според него отговорът на втория въпрос беше отрицателен. СШП вярваха, че всичко, което има двигател, е творение на Сатаната, нали така?

Следователно непознатият не беше от тях. Но който и какъвто да бе, защо още не се връщаше?

Мисълта за човека, седнал на мръсната тоалетна чиния, вече не му се струваше толкова смешна. Пак си представи, че дългото му палто се влачи по протрития линолеум, а панталонът му е смъкнат до глезените, само че сега виждаше как непознатият е обронил глава на гърдите си, а широкополата му шапка (която изобщо не приличаше на шапките, носени от амишите), закрива очите му. Човекът е неподвижен. Не диша. Не се облекчава, а е мъртъв. „Получил е инфаркт, сърдечен тромболизъм или нещо подобно — помисли си Брадли. — Разбира се, напълно е възможно. Щом самият крал на рокендрола е пукнал, докато е седял в кенефа, значи може да се случи с всекиго.“

— Не — прошепна. — Не, не е… Как не… Няма начин!

Взе „Инсайд Вю“, помъчи се да прочете за летящите чинии, които шпионират хората, само че все не успяваше да преобрази думите в свързани мисли. Остави вестника и погледна през вратата. Буикът си беше на мястото, блестящата му повърхност и никелираните му части проблясваха под слънцето.

От шофьора нямаше и следа.

„Откакто отиде в кенефа, мина половин час… не трийсет и пет минути. Мамка му!“ — помисли си младежът. След още пет минути се хвана, че нервно разкъсва вестника и хвърля парчетата в кошчето за смет.

— Мамка му! — промърмори и стана. Излезе от боядисаната в бяло барачка, в която работеше, откакто го изхвърлиха от гимназията. Тоалетните бяха от задната й страна. Докато я заобикаляше, си мислеше как да постъпи; дали да извика: „Господине, добре ли сте?“, или да го обърне на шега: „Хей, господине, искате ли помощ?“ В края на краищата не му се наложи да изрече нито една от грижливо изкованите фрази.

Резето на мъжката тоалетна беше разхлабено, поради което вратата зейваше при всеки по-силен порив на вятъра, ако не беше затворена отвътре, ето защо, когато тоалетната не се използваше, Брад и Хю винаги пъхаха в процепа парче картон, сгънато няколко пъти. Младежът си каза, че ако шофьорът на буика е вътре, или е взел картончето (и го е оставил върху крановете на чешмата, докато си свърши работата), или го е захвърлил на малката площадка отвън. По-късно обясни на Енис Рафърти, че в повечето случаи посетителите

наистина захвърлят парчето картон, а двамата с Хю винаги го поставят на мястото му. Хората се държат небрежно, когато не са си у дома. Не, държат се *безобразно*, когато са извън домовете си…

Парчето картон си беше на мястото, затъкнато между вратата и касата точно над резето. Въпреки това Брад отвори вратата, за да провери, и преди картончето да падне на земята, сръчно го хвана — също както след време сръчно щеше да отваря бутилка бира от ръчката на вратата на собствения си буик. Предчувствията му се сбъднаха — в кабинката нямаше никого. Тоалетната очевидно не беше използвана, пък и докато четеше вестника, той не беше чул шум от пускане на вода. Металният умивалник, покрит с петна ръжда, беше сух.

В този момент му дойде наум, че собственикът на буика не е заобиколил барачката, за да използва тоалетната, а за да зърне реката; гледката беше достатъчно живописна, че да й се наслади човек (дори да я заснеме със стария си кодак), защото на единия бряг се издигаха отвесни скали, обрасли с върби, чиито клони напомняха буйни зелени коси на русалки (няма спор, че Брад беше поет по душа, истински Дилан Макйеитс). Но и зад постройката нямаше следа от шофьора на буика, сред бурените като ръждясали кости се въргаляха само части от коли и няколко полуоси от трактори.

Реката бърбореше с пълен глас, пенеше се и заливаше бреговете. Разбира се, пълноводието й беше временно — в Западна Пенсилвания реките приждат само напролет — но през онзи ден обикновено сънливата Редфърн беше неудържима.

Докато Брадли Роуч наблюдаваше придошлата река, в съзнанието му изникна ужасяваща мисъл. Той измери с поглед стръмния склон, спускащ се към водата. Тревата още беше мокра от дъжда и доста хлъзгава; ами ако заплеснатият от красивата гледка СШП се е подхлъзнал и е полетял надолу? С всяка изминала секунда предположението му се струваше все по-убедително. Нямаше друго обяснение за неизползваната тоалетна и за колата, която е заредена с бензин, а ключът е на таблото. Точно така! Старият господин Буик Роудмастър е отишъл да зърне реката, опитал се е да слезе по стръмния бряг, за да я погледа по-отблизо… после се е подхлъзнал и край на предаването!

Брадли предпазливо слезе до самата вода (въпреки че носеше маратонки, няколко пъти се подхлъзна, но не падна, защото гледаше да

бъде близо я до дърво, я до скала, за които да се хване, ако загуби равновесие). От непознатия нямаше и следа, ала когато Брад погледна по течението на реката, видя нещо, заклещено в чатала на повалена бреза на стотина метра от мястото, на което самият той се намираше. Нещо черно, което подскачаше като коркова тапа. Може би беше палтото на господин Буик Роудмастър.

— Мамка му — промърмори и забърза обратно към канцеларията, откъдето телефонира на отряд Д, чийто участък се намираше на около четири километра по-близо до бензиностанцията, отколкото местната полицейска служба. Ето как…

СЕГА
САНДИ

— … ние се замесихме в тази история — казах. — По онова време диспечер беше Мат Бабицки. След обаждането на Брадли той се свърза с Енис Рафърти…

— Защо с Енис, Нед? — попита Шърли. — Отговори веднага.

— НБПК — отвърна хлапето, без да се замисли. — Това е била най-близо намиращата се патрулна кола.

Веднага разбрах, че отговори машинално, защото изобщо не погледна Шърли; очите му бяха приковани в мен.

— Енис беше петдесет и пет годишен и с нетърпение очакваше да се пенсионира, само че не го доживя — обясних.

— Баща ми е бил с него, нали? Били са партньори.

— Да — отвърнах.

Историята беше дълга, но исках Нед да преодолее първоначалния стрес. Замълчах и го изчаках да свикне с мисълта, че баща му и Роуч — човекът, който в крайна сметка причини смъртта му — някога са стояли един срещу друг и са разговаряли като нормални човешки същества. Да си представи как Къртис слуша обясненията на Брадли Роуч, отваря бележника си и започва да записва подробностите. Нед вече знаеше как действаме при подобни случаи.

Помислих си, че каквото и да му разкажа, каквито и подробности да спомена, именно тази картина завинаги ще остане запечатана в съзнанието му — убиецът и жертвата му стоят на четири минути път от мястото, на което след двайсет и две години житейските им пътища отново ще се пресекат, но вече с фатален изход.

— На колко години беше? — прошепна хлапето. — Колко годишен беше баща ми тогава?

Разбира се, и сам можеше да го изчисли, но сигурно беше прекалено объркан.

— На двайсет и четири — отвърнах и си помислих, че изчисленията се правят по-лесно, когато някой е живял по-малко. —

Беше постъпил при нас преди около година. И тогава правилникът беше същият — по двама на патрулка само в периода от единайсет вечерта до седем сутринта, изключения се правеха само за новаците. Баща ти беше новак, затова и денем работеше с Енис.

— Нед, какво ти е? — намеси се Шърли. Въпросът й беше уместен — той беше пребледнял като платно.

— Нищо ми няма — отвърна Нед. Втренчи се в нея, в Арки, във Фил Кандълтън. Изглеждаше зашеметен, но погледът му беше обвиняващ. — Знаехте ли тази история?

— Да, цялата — отвърна Арки. Акцентът му на скандинавец винаги ми напомня за Лорънс Уелк, който казва: „Ед-но-а-две-а-три, ето ги хубавите сестри Ленън, не ви ли мязат на шведки?“ — Че то не е никаква тайна. Татко ти и Брадли Роуч тогава се срещнали за пръв път. После пак се виждали. През осемдесетте Къртис три-четири пъти го прибирал на топло…

— Грешиш! — избоботи Фил. — Беше поне пет-шест пъти. Не знам защо, но се случваше винаги по време на дежурството на баща ти. Веднъж Къртис закара тъпака право на сбирка на Анонимните алкохолици и го принуди да остане, само че нямаше файда.

— Работата на татко ти беше да е щатски полицай, а в средата на осемдесетте Брад нямаше друга работа, освен да се нафирква до козирката — намеси се Арки. — Тогава най обичаше да кара по черните пътища. Туй и други го правят… — Той въздъхна. — Като се има предвид какво работеха двамата, хич не е чудно, че от време на време си преплитаха рогата.

— От време на време — като замаян повтори Нед, все едно за него концепцията за времето беше придобила ново измерение.

— Все по служба, нали разбираш? — продължи Арки. — Може би с изключение на буика. Обаче туй беше нещо лично, дето стоеше помежду им през следващите години. — Кимна по посока на склад Б. — Онзи буик висеше между тях като изпрани дрехи на въже. Да знайш, че никой не го е пазил в тайна — не нарочно — обаче май е тъкмо обратното.

Докато той говореше, Шърли непрекъснато кимаше. Накрая понечи да хване ръката на Нед и той не я отблъсна.

— В повечето случаи хората се преструват, че не съществува — промълви тя, — както винаги пренебрегват онова, което не

проумяват… доколкото е възможно, разбира се.

— Само че понякога не можем да си затваряме очите — намеси се Фил. — Разбрахме го още щом… нека Санди го разкаже. — Обърна се и ме погледна. Всички впериха погледи в мен. Очите на Нед възбудено блестяха.

Запалих цигара и отново заразказвах.

ТОГАВА

Енис Рафърти извади бинокъла си от кутията с такъми, с която не се разделяше по време на риболовния сезон. След това двамата с Кърт Уилкокс слязоха по стръмния бряг чак до разпенената река поради същата причина, която е накарала мечката да превали планината — да видят каквото има да се види.

— Аз какво да правя? — измънка Брад, когато двамата тръгнаха към реката.

— Пази колата и мисли за алибито си.

— Алиби ли? Че защо ми е алиби? — поизнервено запита младежът, но не получи отговор.

Докато слизаха по стръмния и затревен бряг (всеки беше готов да подкрепи другия, ако се подхлъзне), Енис заяви:

— В този автомобил има нещо гнило. Даже Брадли Роуч го е разбрал, а той не е от най-умните.

Кърт закима още докато партньорът му говореше:

— Прилича ми на картинката в един учебник от отделенията — под нея имаше надпис: „ОТКРИЙТЕ ДЕСЕТТЕ НЕСЪОТВЕТСТВИЯ В КАРТИНАТА“.

— Именно! — въодушевено възкликна Рафърти. Харесваше новобранеца, когото му бяха зачислили като партньор, и смяташе, че от него ще излезе добър полицай, след като добие повече опит. Двамата най-сетне се добраха до водата. Рафърти посегна за бинокъла, който беше провесил на шията си, и добави: — Няма нито лепенка от автомобилната инспекция, нито регистрационни номера. А пък волана… Къртис, забеляза ли колко е голям?

Кърт кимна.

— Няма антена за радиото, колата не е изцапана с кал — продължи Енис. — Как е пътувала по магистрала № 32, без да се изкаля? Ние преминахме през най-малко сто дълбоки локви… А предното стъкло на проклетницата блести, все едно току-що са я измили.

— Хм, не знам… Забеляза ли страничните отвори?

— А? Разбира се, обаче те са типични за всички стари модели на буик.

— Вярно е, само че тези не са както трябва. От дясната страна са четири, а от другата — само три. Мислиш ли, че тази марка коли някога са били произвеждани с различен брой отвори от двете страни? Защото аз не го вярвам.

Енис Рафърти смутено се втренчи в партньора си, после вдигна бинокъла. Почти веднага видя черния предмет, подскачащ като коркова тапа, който беше накарал Брадли Роуч да хукне към телефона.

— Наистина ли е палто? — Кърт засенчваше очите си, които бяха далеч по-силни от очите на Брадли Роуч. — Според мен не е.

— Тц — промърмори Енис, който продължаваше да гледа през бинокъла. — Прилича на… на кофа за смет. От онези, черните, дето ги продават в магазина „Тру Валю“. А може би съм окьоравял. Я погледни.

Подаде бинокъла на Къртис, който побърза да го увери, че не е окьоравял и че самият той вижда черна пластмасова кофа, която снощният порой вероятно е довлякъл от паркинга за каравани. Така и не откриха нито черно палто, нито черна шапка, нито пък човека с мъртвешки бледо лице и с права черна коса, провиснала край безформеното му ухото. Полицаите имаха пълно право да се усъмнят в съществуването му — когато отиде в канцеларията да разпита по-обстойно младия господин Роуч, Енис Рафърти забеляза на бюрото вестник „Инсайд Вю“, в който неизменно се описваха срещи с третия вид и подобни преживявания — стига да го нямаше автомобилът. Блестящият тъмносин буик, паркиран до бензиновата помпа, беше неоспоримо доказателство. Само че по времето, по което влекачът пристигна да го натовари, нито Енис Рафърти, нито Къртис Уилкокс вярваха, че това е буик.

Дотогава двамата вече не знаеха какво представлява.

* * *

Опитните ченгета твърдят, че почти винаги се осланят на интуицията си; докато заедно с партньора си се приближаваше към

Брад Роуч, който стоеше до лъскавия автомобил с три отвора от едната страна и с четири от другата, Рафърти изпита странно предчувствие. Хрумна му, че странностите, които досега са видели, са само върхът на айсберга. Което пък го наведе на мисълта, че ако господин Роуч види възможно най-малко подробности, по-късно няма да има възможност да разказва за тях. Ето защо той потисна желанието си да задоволи любопитството си и да разгледа изоставената кола, възложи на Кърт огледа, а самият той отиде с Брадли в канцеларията. Първата му работа беше да телефонира за влекач, който да закара буика на паркинга зад участъка на отряд Д. Освен това искаше да разпита Брадли, докато спомените му са сравнително пресни. Казваше си, че по-късно ще има достатъчно време да разгледа странната кола.

— Някой е направил незначителни изменения по каросерията, това е всичко — заяви той, преди да заведе младежа в канцеларията. Кърт недоверчиво го проследи с поглед. Казваше си, че това не са частични промени, а някакво безумие. Някой бе запълнил единия страничен отвор, после бе боядисал ламарината толкова съвършено, че вдлъбнатината изобщо не си личеше… Същият този някой бе заменил нормалния волан на буика с нещо, което наподобява рул на яхта… Това ли бяха незначителните изменения?

— Поогледай я, докато свърша нещо — добави Енис.

— Може ли да проверя километража?

— Добре. Само не си слагай лапите на волана — може би ще се наложи да снемем отпечатъци.

Отново се бяха приближили до бензиновите колонки. Брад Роуч нетърпеливо изгледа двамата полицаи — онзи, когото щеше да убие след двайсет и две години, и другия, който още същата вечер щеше да изчезне безследно:

— Какво мислите? Онова там трупът му ли е? Удавил се е, нали?

— Не, освен ако не се е скрил в кофата за смет, дето се е заклещила в чатала на брезата — подхвърли Енис.

Брад помръкна:

— Мамка му! Наистина ли е кофа?

— Абсолютно. Само че е възмалка, та в нея да се побере човек. Полицай Уилкокс, имаш ли въпроси към този младеж?

Тъй като още беше новобранец и се учеше от Рафърти, Къртис наистина зададе няколко въпроса на Брадли най-вече да се увери, че

хлапакът не е пиян и не е загубил разума си. Накрая кимна на партньора си, който тупна по рамото Брадли, все едно бяха стари приятели:

— Да отидем на работното ти място, а? Ще ме почерпиш едно кафе, после с теб ще разнищим тази история… — Той поведе Брадли към белосаната барака, като не преставаше да бърбори.

* * *

Щатски полицай Уилкокс имаше на разположение около четирийсет и пет минути, преди да се появи влекачът, върху чийто покрив проблясваше жълтата сигнална лампа. Четирийсет и пет минути не са много време, но бяха достатъчни да превърнат Къртис в доживотен изследовател на „Роудмастър“. Казват, че истинската любов винаги пламва за секунди.

Потеглиха след влекача; буикът беше хванат в скобата така, че задницата му почти се влачеше по платното. Енис шофираше, а Кърт седеше до него и непрекъснато се въртеше като момченце, на което му се пишка. Полицейското радио, монтирано между двете седалки, което, въпреки че бе заливано от безброй кафета и кока-коли, упорито продължаваше да работи, беше настроено на двайсет и трети канал и предаваше размяната на реплики между Мат Бабицки и полицаите в патрулните коли; беше като музикален фон на ежедневната им работа, ала нито Енис, нито Кърт я чуваха, освен когато чуеха номера на тяхната кола.

— Първото шантаво нещо е двигателят — възбудено заразказва Къртис. — Не, май първото е лостчето за отваряне на предния капак. Намира се далеч от шофьора, освен това трябва да го натиснеш, вместо да го издърпаш…

— Такова чудо не съм виждал — промърмори Енис.

— Чакай, чакай, като чуеш всичко, ще ти хвръкне шапката. Открих го и отворих капака. Двигателят, братче, двигателят…

Рафърти стреснато го изгледа — приличаше на човек, на когото е хрумнала прекалено правдоподобна идея. Пулсиращата светлина от лампата на покрива на влекача обагряше лицето му в оранжево.

— Само не ми казвай, че няма двигател! Да не си посмял да кажеш, че под капака има само радиоактивен кристал или друга тъпотия, дето уж имало в тъпите летящи чинии!

Къртис се засмя — едновременно радостно и налудничаво:

— Не, не, двигател има, само че нищо не му е наред. От двете му страни с големи букви е написано „БУИК 8“, като че ли онзи, дето го е сглобявал, се е страхувал да не забрави каква е проклетата кола. Свещите са осем — по четири от всяка страна, което е нормално — осем цилиндъра, осем свещи — само че няма разпределител. Липсват и генератор или алтернатор.

— Я се разкарай!

— Който лъже, на въже, Енис!

— Накъде водят кабелите, прикрепени към свещите?

— Доколкото видях, те са като затворени вериги, тоест влизат обратно в двигателя.

— Пълно безумие.

— Имаш право. Слушай, Енис, слушай! — Което означаваше: „Престани да ме прекъсваш и ме остави да разказвам!“ Къртис Уилкокс продължаваше да се върти неспокойно на седалката, но нито за миг не откъсваше поглед от буика, натоварен на влекача.

— Стой мирно, Кърт. Целият съм слух.

— Буикът има радиатор, но доколкото видях, той е празен. Няма нито вода, нито антифриз. Липсва и ремък за вентилатора, което е напълно нормално, защото вентилатор няма.

— А маслото?

— Има картер и пробка за измерване на нивото на маслото, само че не е разграфена. Акумулаторът е „Делко“, но — само да не паднеш — *не е свързан с нищо*. Липсват всякакви кабели.

— Описваш кола, която няма начин да се движи — заяви Енис.

— Имаш право. Разгледах и ключа за стартера. Закачен е на най-обикновена верижка без ключодържател.

— На нея има ли други ключове?

— Не. Пък и онова всъщност не е истински ключ, а парче метал, дълго ей толкова. — Къртис разпери палеца и показалеца си.

— Ясно. Сигурно прилича на шаблоните, по които се изработват ключове по поръчка.

— А, не. Представлява чисто и просто стоманена пръчица.

— Изпробва ли го?

Къртис, който до този момент очевидно не можеше да спре напиращите думи, се поколеба.

— Хайде, изплюй камъчето. Да му се не види, аз съм ти партньор. Няма да те ухапя, я!

— Ами… наистина го завъртях. Исках да проверя дали шантавият двигател работи.

— Разбира се, че работи. Някой е закарал колата на бензиностанцията, нали?

— Така твърди Роуч. Обаче като видях какво има под капака, се запитах дали хлапакът не лъже, или пък е бил хипнотизиран. Така или иначе въпросът все още е без отговор. Онова, дето прилича на ключ, не може да се превърти. Все едно запалителното устройство е блокирано.

— Къде е ключът?

— Върнах го на таблото.

Енис кимна:

— Хубаво. Като отвори вратата, включи ли се лампичката на тавана? Или пък изобщо няма лампичка, а?

Къртис не отговори веднага, очевидно се мъчеше да си припомни подробностите.

— Дааа, имаше… и се включи. Мамка му, трябваше да ми направи впечатление! Само че как се включи, след като акумулаторът не е свързан с двигателя?

— Откъде да знам? Може би се захранва от батерии — промърмори Рафърти и усети колко неубедителни са аргументите му. — Забеляза ли нещо друго?

— Най-интересното оставих за накрая. Наложи се да докосна туй-онуй в купето, обаче използвах носната си кърпа, затова не бързай да ми откъснеш топките.

Рафърти не проговори, но погледът му подсказваше, че при необходимост без колебание ще го направи евнух.

— Уредите на контролното табло са поставени само за камуфлаж. Не се върти нито копчето на радиото, нито на парното. Лостчето за включване на устройството за размразяване на предното стъкло не се плъзга нито напред, нито назад, все едно е зазидано в бетон.

Енис Рафърти направи завой и последва влекача по алеята, водеща към паркинга зад сградата на пътната полиция.

— Има ли още нещо?

— Какво ти нещо? Цялата кола е шибана! — Възклицанието изуми Рафърти, тъй като по принцип Къртис не използваше нецензурни думи. — Забеляза ли волана? Мисля, че и той е за камуфлаж. Опитах се да го завъртя наляво-надясно — едва го докоснах, не припадай! — и успях, но съвсем леко. Може би е заключен като запалителното устройство, обаче…

— Обаче не ти се вярва.

— Именно.

Влекачът паркира пред склад Б. Хидравличният крик изсъска, буикът зае водоравно положение на платформата. Шофьорът на влекача, старият Джони Паркър, слезе да освободи скобите — както винаги от устата му стърчеше цигара „Пел Мел“, дробовете му хриптяха като мехове. Енис и Къртис седяха в патрулна кола 19 и не откъсваха поглед един от друг.

— Да му се не види, какво излиза? — промърмори Рафърти. — Кола, която няма двигател, а воланът й не работи, влиза в бензиностанцията на магистрала №32 и се устройва пред колонката за бензин „супер“. Няма регистрационни номера, нито лепенка от автомобилната инспекция… — Изведнъж му хрумна нещо. — Ами талонът на колата? Потърси ли го?

— Естествено. — Къртис отвори вратата, явно бързаше да слезе — всички младежи са нетърпеливи. — Не беше в жабката, защото жабка няма. Налице са нещо като ръчка и бутон, само че бутонът не може да се натисне, а капачето не се отваря. И жабката е за заблуда като всичко останало на таблото. Самото табло е пълен фалшификат. През петдесетте на колите не е имало дървени табла… Поне на американските коли.

Слязоха от патрулката и се втренчиха в задницата на „осиротелия“ буик.

— Багажникът отваря ли се? — попита Рафърти.

— Да. Не е заключен. При натискане на бутона капакът се отваря като на всяка кола. Обаче вътре смърди отвратително.

— На какво?

— На блато.

— Вътре имаше ли трупове?

— Не, абсолютно нищичко.

— Не думай! Нито резервна гума, нито дори крик ли?

Къртис поклати глава. Джони Паркър се приближи до тях и свали работните ръкавици:

— Имате ли друго за мен, момчета?

Двамата едновременно поклатиха глави.

Старецът си тръгна, но след няколко крачки се обърна:

— Мамка му, какво е туй чудо? Да не би някой да се е измайтапил?

— Още не знаем — отвърна Енис.

— Аха — кимна Джони. — Като разберете, непременно ми кажете. Нали се сещате — който много знае, бързо остарява, но удовлетворението от наученото остава.

— Голямо удовлетворение, няма що! — промърмори Кърт. Поговорката беше станала част от живота на щатските полицаи от отряд Д. Не беше шега, известна на малцина посветени, а фраза, която постепенно започнаха да използват редом със специфичните термини.

Двамата полицай проследиха с поглед отдалечаващия се старец.

— Имаш ли да споделиш още нещо, преди да разговаряме със сержант Шейндинкс? — попита Рафърти.

— Да. Там, вътре, е земетръсна зона.

— Моля? Какви ги говориш?

Къртис разказа за предаването, което предишния ден беше гледал по един от каналите на питсбъргската телевизия. Междувременно към тях се приближиха и други полицаи, включително Фил Кандълтън, Арки Аркейниън, Санди Диърборн и самият сержант Тони Шейндинкс.

Предаването било посветено на предсказване на земетресенията. Изказали се мнозина учени, но според Къртис нито един не предложил сигурен метод, макар всички да повтаряли, че след време такъв метод ще бъде открит. Добавили, че винаги има признаци, предвещаващи катастрофалното явление, усещат ги животните, понякога и хората. Кучетата стават неспокойни и лаят да ги пуснат навън. Кравите ритат стените на обора или събарят оградата на пасището. Птиците, затворени в клетка, толкова силно пляскат с крила, че ги прекършват. Петнайсет-двайсет минути преди силен трус някои хора чуват бучене

от земните недра (а щом хората го долавят, няма причина животните да не го чуват много по-ясно). Освен това, добавили учените глави, изказващи се по телевизията, преди земетресение температурата винаги спада. Малцина усещат тези странни въздушни джобове, предвещаващи катастрофалните катаклизми, но те така или иначе съществуват. Редица метеорологични данни подкрепят субективната информация.

— Ти какво, на майтап ли ме вземаш? — тросна се Тони Шейндинкс.

Кърт отговори, че и през ум не му минава да се подиграва с командира. По телевизията били казали, че два часа преди голямото земетресение през 1906 година в Сан Франциско било регистрирано спадане на температурата с цели четиринайсет градуса, а останалите метеорологични параметри останали непроменени.

— Много интересно — подхвърли Енис Рафърти, — но не разбирам какво общо има с буика.

Докато Къртис говореше, слушателите му постепенно се увеличаваха. Преди да отговори на партньора си, той се огледа; знаеше, че има опасност през следващите месеци при повикванията по радиостанцията да го наричат „Кърт Земетресението“, но беше прекалено възбуден и въобще не му пукаше. Обясни как, докато Енис разпитвал Брадли в канцеларията на бензиностанцията, самият той седнал зад грамадния волан на буика, като внимавал да не докосва нищо. След няколко секунди чул силно бучене. Не само го чул, ами го *усетил*.

— Започна ненадейно — добави. — Усещах го дори в пломбите на зъбите ми. Мисля, че ако беше малко по-силно, монетите в джоба ми щяха да задрънчат. Има си дума за това явление, учихме го по физика, но да пукна, ако си я спомням.

— Нарича се „хармония“ — намеси се Тони. — Това е, когато два предмета започват да вибрират едновременно, например камертони или кристални чаши.

Къртис кимна:

— Точно така. Не знаех каква е причината, но беше много силно. Стори ми се, че звукът се забива в главата ми, както се случва, когато стоиш на високите скали под далекопровода. Сигурно ще ме

помислите за откачен, но след минута-две бученето ми заприлича на *говор*.

— Веднъж чуках гадже на скалите — замечтано промърмори Арки — в този момент акцентът му беше досущ като на Лорън Уелк. — Наистина беше адски хармонично…

— Запази го за мемоарите си, дядка — прекъсна го Тони. — Продължавай, Къртис.

— Отначало си помислих, че се е включило радиото, защото звучеше също като старомоден радиоапарат, настроен на някаква далечна станция. Извадих носната си кърпа и посегнах да го изключа. Именно тогава установих, че нито едно копче не се върти. Радиото е истинско колкото… колкото Фил Кандълтън е истински щатски полицай.

— Ха-ха! Много смешно, хлапе — промърмори Фил. — Смешно е колкото пиле от каучук или…

— Млъкни! — нареди му Тони. — Остави човека да ни разкаже всичко. — Продължавай, Къртис. Спести ни комичните елементи, ако обичаш.

— Слушам, сър. Докато се мъчех да завъртя копчето на радиото, изведнъж усетих колко е студено. Денят беше топъл, колата стоеше на слънце, но в купето беше студено като в зимник. И някак влажно. Което пък ми напомни за предаването за земетресенията. — Той поклати глава. — Изпитах желание да изляза от колата, и то бързо. Бученето постепенно затихваше, ала в купето ставаше все по-студено. Все едно се намирах в хладилник.

Тони Шейндинкс, който по онова време беше командир на отряд Д, се приближи до буика. Не го докосна, само сложи ръце на гърба си и през спуснатото стъкло надникна в купето. Енис застана зад него. Другите полицаи се струпаха около Къртис и зачакаха Тони да приключи „инспекцията“. Според повечето от тях Тони Шейндинкс беше най-добрият командир, който са имали, откакто носеха сивите униформи на пенсилванската щатска полиция. Според тях той беше „печен“ — смел, честен и хитър, когато се налагаше. Щом един полицай стане старши сержант, се превръща в политическа личност. Длъжен е да присъства на ежемесечните съвещания. Търсят го големите клечки от Скрантън. Разбира се, тази длъжност е далеч от върха на бюрократичната стълба, ала все пак изисква спазването на

куп досадни формалности. Шейндинкс донякъде играеше по свирката на шефовете, за да запази мястото си, ала и той, и хората му знаеха, че никога няма да се издигне по-високо. Той не го и желаеше. Защото винаги поставяше на първо място своите момчета… и момичето, когато Шърли замести Мат Бабицки. Накратко, хората от неговата рота. Отряд Д. Подчинените му го знаеха не защото им го беше казал, а защото го доказваше с делата си.

След малко той се върна при хората си. Свали шапката си, прокара пръсти през късо подстриганата си коса, отново нахлупи шапката, премятайки отзад кожения придържащ ремък, както гласеше правилникът за през лятото. През зимата ремъкът минаваше под брадичката. Така повеляваше традицията, която се спазваше в организации, създадени преди много години, каквато бе и щатската полиция на Пенсилвания. Например до 1962 година полицаите не можеха да сключат брак без разрешение на командира (мнозина старши сержанти се възползваха от правомощията си, за да прогонят новобранци и млади полицаи, които според тях не се справяха със задълженията си).

— Не чух бучене — заяви той. — И температурата в купето ми се стори нормална. Може би е по-хладничко отколкото вън, обаче… — Той сви рамене.

Къртис се изчерви:

— Сержант, кълна се, че…

— Не казвам, че лъжеш — прекъсна го Тони. — Щом казваш, че туй чудо е бучало като камертон, значи е вярно. Според теб откъде е идвал звукът? От двигателя ли?

Къртис поклати глава.

— От багажника ли?

Младият полицай отново поклати глава.

— Отдолу, а?

Къртис за трети път поклати глава, страните, вратът и челото му пламтяха.

— Тогава откъде?

— От въздуха — колебливо произнесе Кърт. — Зная, че ще ви се стори налудничаво, но… наистина идваше от въздуха. — Огледа се, като че ли очакваше колегите му да го вземат на присмех, ала никой не се засмя.

В този момент към групичката се приближи Орвил Гарет. Сутринта го бяха изпратили на границата със съседния окръг по сигнал, че през нощта машините на някакъв строителен обект са били изпочупени от вандали. Зад него бавно пристъпваше Господин Дилън, талисманът на отряд Д — немска овчарка, в чиито вени може би течеше и кръв на коли. Орвил и Хади Ройър го бяха „осиновили“ още когато беше мъничко кученце, след като го бяха намерили да обикаля около плиткия кладенец на изоставена ферма на Соумил Роуд.

Господин Д не беше куче-пазач, защото никой не си беше направил труда да го обучи. Обаче бе много умен и готов с нокти и зъби да защитава любимците си. Ако в негово присъствие някой повишеше тон и заплашеше с пръст полицай от отряд Д, въпросният някой рискуваше до края на живота си да бърка в носа си с молив.

— Какво става, момчета? — попита Орвил, но преди някой да му отговори, Господин Дилън нададе вой. Санди Диърборн, който стоеше най-близо до песа, по-късно каза, че никога през живота си не е чувал по-кошмарен звук. Кучето отстъпи крачка назад и приклекна, без да откъсва поглед от колата. Ако не беше настръхналата му козина, щеше да прилича на животно, клекнало да се изходи. Санди се вцепени.

— Божичко, какво му става? — прошепна Фил сякаш със страхопочитание.

Господин Д нададе протяжен вой и все така приклекнал, но с муцуна вирната нагоре, се примъкна към буика. Гледката беше потресаваща. Още два-три пъти кучето се опита да пристъпи (по-точно да се замъкне) до колата, накрая се просна на асфалта, като се задъхваше и скимтеше.

— Какво му става, бе? — възкликна Орвил.

— Сложи му каишката и го заведи вътре — нареди Тони.

Орв побърза да се подчини, дори затича да донесе каишката. Фил Кандълтън, който много си падаше по кучето, придружи Орв до участъка — вървеше до Господин Дилън, от време на време се навеждаше да го погали, да му каже нещо успокояващо. По-късно каза, че кучето треперело като лист.

Никой не продума. Не беше необходимо. Всички си мислеха, че Господин Дилън е потвърдил думите на Кърт. Земята не се люлееше, а Тони не чу нищо, когато надникна в купето на буика, обаче в тази кола имаше нещо нередно. Не ставаше въпрос само за прекалено големия

волан или за необичайния ключ за запалването, който приличаше на метална пръчица. Нещата бяха много, много по-сериозни.

* * *

През седемдесетте и осемдесетте години криминалистите към пенсилванската щатска полиция нямаха постоянно седалище, а обикаляха участъците в обсега на районното полицейско управление. В случая с отряд Д районното управление се намираше в Бътлър. Криминалистите не разполагаха с микробуси, оборудвани с най-съвременната техника — подобни луксозни придобивки, характерни за големите градове, щяха да бъдат въведени в провинциални Пенсилвания едва в края на века. Пътуваха с полицейски коли без обозначения, товареха в багажника или на задната седалка принадлежностите си, после ги взимаха със себе си в големи сакове с логото на пенсилванската щатска полиция. Обикновено екипите бяха от по трима души — криминалист и двама помощници. От време на време се включваше и „стажант“, който караше редовен курс на обучение. В повечето случаи „стажантите“ бяха голобради младоци, които още нямаха законно право да консумират алкохол.

През онзи следобед екип криминалисти се появи в участъка на отряд Д. Бяха пристигнали чак от Шипънвил по молба на Тони Шейндинкс. Всъщност посещението им беше неофициално, тъй като в задълженията им не влизаше огледът на моторни превозни средства. Ръководител на екипа беше Биби Рот, един от най-възрастните полицейски служители (колегите му се шегуваха, че лично Шерлок Холмс и доктор Уотсън са го учили на тънкостите на занаята). Двамата с Тони Шейндинкс бяха големи приятели, затова Биби се съгласи да му направи услуга. Разбира се, при условие че участието на екипа ще остане в тайна.

СЕГА
САНДИ

Като стигнах до този етап от историята, Нед ме прекъсна, за да попита защо е било необходимо криминологичната експертиза на буика да бъде обгърната с подобна тайнственост.

— Защото — отговорих — в случая единственото престъпление, за което ни хрумна, бе опит за кражба на бензин за седем долара. Което е само наказуема простъпка, недостойна за вниманието на криминалистите.

— Сигур’ са разходвали бензин за седем долара, за да дойдат чак от Шипънвил — изтъкна Арки.

— Да не говорим за изгубеното време — добави Фил.

— Тони не искаше случаят да бъде документиран — обясних. — До момента нямаше дори официален протокол. Пък и не беше необходимо, тъй като нямахме доказателство за извършено престъпление. Разполагахме само с една кола. Безспорно подозрителна, защото нямаше нито регистрационни номера или талон, нито пък беше преминала задължителната годишна инспекция, както потвърди Биби Рот.

— Но Роуч съвсем основателно е предположил, че собственикът на буика се е удавил в реката зад бензиностанцията! — възкликна Нед.

— Дрън-дрън! — обади се Шърли. — „Черното палто“ на шофьора се оказа чисто и просто пластмасова кофа за смет. Което отрича фантасмагориите на Брадли Роуч.

— Освен това — намеси се Фил — Енис и баща ти не са видели никакви следи по стръмния бряг зад бензиностанцията… не забравяй, че тревата е била мокра от дъжда. Ако непознатият наистина се е подхлъзнал и е бил отнесен от придошлата вода, все щеше да остави някаква следа.

— Работата е там, че Тони не искаше историята да се разчуе — добави Шърли. — Правилно ли се изразих, Санди?

— Да. Буикът наистина беше необикновен, но към него приложихме същите правила, към които се придържаме в извънредни ситуации — смърт на колега — например смъртта на баща ти миналата година — или нещастен случай, както когато Джордж Морган преследваше онзи ненормалник, дето похити децата му.

Известно време всички мълчаха. Ченгетата имат кошмари — всяка съпруга на полицай ще го потвърди — а случилото се с Джордж Морган беше най-страшният кошмар.

Той карал със сто и петдесет километра в час, преследвайки психаря, който твърдял, че обича похитените от него деца, и ги смазвал от бой. Тъкмо когато наближавал колата му, някаква седемдесетгодишна старица, тътреща се по-бавно от костенурка и сляпа като прилеп, решила да прекоси шосето. Ако била стъпила на платното три секунди по-рано, е щяла да бъде смазана от психаря, обаче той само профучал толкова близо до нея, че дясното странично огледалце на колата му едва не отнесло носа й. „Честта“ се паднала на Джордж. На Джордж Морган, който за дванайсетте години служба в щатската полиция не беше наказван нито веднъж, който имаше две грамоти за проявена храброст и безброй награди за вярна служба на обществото. Беше примерен съпруг и любящ баща, ала животът му се преобърна в мига, в който старица от Ласбърг Кът реши да прекоси шосето в неподходящия момент и той я смаза с патрулна кола номер 27. Комисията, разглеждаща жалбите за полицейско насилие, го оправда. По негово желание Джордж се върна при нас, но вече като чиновник. Шефовете бяха склонни да го оставят на предишната му работа, ако не съществуваше малък проблем — Джордж Морган вече не можеше да шофира. Не бе в състояние дори да отиде със семейната кола до супермаркета. Седнеше ли зад волана, се разтреперваше като лист. Очите му се насълзяваха, получаваше нещо подобно на хистерична слепота. През онова лято нощем работеше като диспечер, а следобедите трениращe за щатското първенство детския бейзболен отбор, спонсориран от отряд Д. Като спечелиха купата, той я връчи на хлапетата, каза им, че се гордее с тях, прибра се вкъщи (закара го майката на едно от децата), изпи две бири, отиде в гаража и си пръсна мозъка. Като повечето ченгета и той не остави предсмъртно писмо. На мен се падна задължението да съставя съобщението за вестника. Всеки, който го прочетеше, не би допуснал, че докато го пишех, от

очите ми се стичаха сълзи… Изведнъж ми се стори особено важно да обясня причината на сина на Къртис Уилкокс.

— Ние сме като едно семейство — казах. — Зная, че фразата е ужасно банална, но това е самата истина. Разбираше го дори Господин Дилън… ти също си го разбрал, нали?

Хлапакът кимна. Естествено, че го разбираше. През дванайсетте месеца след смъртта на баща му ние наистина бяхме семейството, което го подкрепяше, което му даде сила да продължи напред. Майка му и сестрите му го обичаха, той също ги обичаше, ала те продължиха да живеят по начин, който му беше чужд… поне тогава. Донякъде причината беше в пола му… и в това, че беше на осемнайсет, донякъде — във въпросите, чиито отговори той напразно търсеше и които не му даваха покой.

— Досещаш се, че хората от едно семейство се държат различно, когато са насаме вкъщи и когато са пред очите на всички — продължих. — Енис знаеше, че в буика има нещо нередно, знаеха го баща ти и Тони, аз също. Господин Дилън пък беше сигурен. Като си спомня какъв вой нададе… — За миг замълчах. Не ми се щеше да призная, че понякога в съня си още чувам страховития звук. — Само че от юридическа гледна точка колата беше вещ — res, както се изразяват адвокатите — а срещу вещите не могат да се повдигат обвинения. Нямахме право да я задържим заради кражба например, нали? От друга страна, човекът, който беше поръчал да напълнят с бензин резервоара, беше изчезнал безследно. Единственият изход беше да задържим буика на съхранение.

Нед беше сбърчил чело като човек, който не проумява какво му говорят. Разбирах го. Разказът ми съдържаше известни неточности. Може би не съумявах да се изразя ясно или пък играех добре познатата игра, наречена „Не беше по наша вина“.

— Ето как стоят нещата — намеси се Шърли. — Да предположим, че жена, която е използвала тоалетната в бензиностанцията, е забравила на умивалника пръстена си с диамант, а Брадли Роуч го е намерил. Дотук ясно ли ти е?

— Ъхъ — промърмори хлапакът, но лицето му не се проясни.

— Да предположим, че той е донесъл бижуто в участъка, вместо да го пъхне в джоба си и да го предложи в заложната къща в Бътлър. Щяхме да съставим протокол, може би щяхме да съобщим на всички

патрулки марката и модела на колата на непознатата… но нямаше да вземем пръстена. Нали така, Санди?

— Точно така. Щяхме да посъветваме Роуч да пусне обява във вестника: *„Намерен е дамски пръстен. Ако смятате, че е вашият, обадете се на следния номер и го опишете.“* При което господин Роуч щеше да се затръшка, че за обявата ще му вземат цели три долара.

— Ние пък щяхме да му напомним, че хората, които са намерили ценни вещи, често получават възнаграждение — обади се Фил, — при което той изведнъж щеше да си спомни, че някъде е скътал три долара.

— Но ако жената не го потърси и не се върне — продължих, — пръстенът ще остане за Роуч. Това е най-старият закон в историята — каквото намериш, е твое.

— Значи буикът е станал собственост на Енис и баща ми.

— Не, на отряд Д.

— Жалбата за кражба на бензин била ли е заведена официално?

Усмихнах се сконфузено:

— Ами… за седем долара не си струва да попълниш куп формуляри. Нали така, Фил?

— Именно — отговори той. — Но ние уредихме сметката при Хю Боси.

— Нима? Значи сте платили за бензина от парите за ежедневни разходи.

Фил изглеждаше едновременно развеселен и шокиран:

— Как ти дойде на ума, момче? Тези пари също принадлежат на данъкоплатците.

— Събрахме необходимата сума — обясних. — Всички присъстващи дадоха по нещичко.

— Ако Роуч е намерил пръстен и никой не го е потърсил, бижуто щеше да остане за него, нали така? — изгледа ме Нед. — По тази логика и буикът по право му е принадлежал.

— Може би, ако го беше задържал — отвърнах. — Само че той ни го предаде. И повече не се поинтересува за него.

Арки се чукна по челото и намигна на Нед:

— В главата му има само бръмбари.

За миг ми се стори, че хлапакът ще се замисли за младежа, който след двайсетина години беше убил баща му, ала той прогони мисълта. Дори ми се стори, че го видях как я пропъди.

— Продължавай — обърна се към мен. — Какво се случи после?

„Ех, братле, кой може да устои на подобен въпрос?“ — помислих си.

ТОГАВА

На Биби Рот и децата му (така той наричаше помощниците си) им бяха необходими само четирийсет и пет минути за пълен оглед на буика — младежите посипваха повърхностите със специалния прах, правеха снимки, а Биби си водеше записки и от време на време безмълвно посочваше нещо с химикалката си.

Още работеха, когато Орв Гарет се приближи заедно с Господин Дилън. Кучето беше с каишка, което беше рядко явление. Не виеше, вече не трепереше — седна с подвита опашка, обаче впери в буика тъмнокафявите си очи и нито за миг не отмести поглед. При това ръмжеше тихо, но гърлено — звукът напомняше на буботенето на мощен двигател.

— Да му се не види, Орви, защо го доведе? — промърмори Санди Диърборн.

— Ей сегичка ще го прибера. Смятах, че вече му е минало. — Замълча, после добави: — Чувал съм, че хрътките реагират така, когато се натъкнат на мъртвец. Знам, че труп няма, ама мислите ли, че някой е хвърлил топа в това возило?

— Не знаем. — Санди наблюдаваше изпод око как Тони Шейндинкс излезе от участъка и се приближи до Биби Рот. Енис крачеше до него. Кърт Уилкокс отново беше дежурен с патрулката. Санди беше убеден, че през този следобед дори най-красивите момичета няма да го склонят да не ги глоби за някакво нарушение. Къртис искаше да наблюдава работата на Биби и екипа му, не да патрулира по пътищата, а щом това беше невъзможно, то закононарушителите в Западна Пенсилвания щяха да си платят.

Господин Дилън нададе протяжен вой, като че ли го измъчваше болка. Което може би отговаряше на истината. Орвил побърза да го прибере в участъка. След пет минути и Санди заедно със Стив Дево се качи на патрулката — на шосе №6 челно се бяха сблъскали две коли.

* * *

Биби Рот съобщи заключението си на Тони и Енис, докато хората от екипа му (този път бяха трима) седяха до масичката за пикник в сянката на склад Б, похапваха сандвичи и пиеха чай с лед, приготвен от Мат Бабицки.

— Благодаря ти, че се отби при нас — каза Тони.

— Благодарностите ти са приети — промърмори Биби. — Точка по въпроса. Не ми се ще да пиша рапорт по този случай, Тони. Ако го сторя, ще ме помислят за смахнат и повече няма да ми се доверяват. — Обърна се към хората си и плесна с ръце като учителка на първолаци: — Искаме ли документация по този случай, деца? — Едно от „децата“ през 1993 година щеше да стане главен патоанатом на пенсилванската полиция.

Те се втренчиха в него — двама младежи и една изключително красива млада жена. Бяха забравили сандвичите си, челата им бяха сбърчени от недоумение. Явно не знаеха какъв отговор се очаква от тях.

— Не, Биби — подсказа им той.

— Не, Биби — покорно и в един глас отвърнаха тримата.

— Какво не?

— Никаква документация — каза младеж номер едно.

— Никакви копия от рапорта — каза младеж номер две.

— Никакви дубликати — каза изключително красивата млада жена.

— Браво! — засия Биби. — С кого ще обсъдим видяното, Kinder?

Този път те не изчакаха да им подскаже, а отговориха:

— С никого, Биби.

— Именно — кимна той. — Гордея се с вас.

— И без това сигурно е някаква шега — отбеляза единият младеж. — Някой се майтапи с вас, сержант.

— Не изключвам и подобна възможност — промърмори Тони; мислеше си, че едва ли щяха да бъдат толкова уверени, ако бяха видели как Господин Дилън настръхва и се влачи като пребит към изоставената кола. Реакцията на кучето беше най-убедителното доказателство, че в буика има нещо нередно.

„Децата“ отново се захванаха със сандвичите и студения чай. Биби пък се взираше в Тони и Енис, устните му бяха разтегнати в усмивка:

— Типично е за хората на техните години — гледат нещо със силните си очи, но не го виждат. Какви прекрасни глупци са младежите! Е, Тони, какво представлява туй чудо? Имаш ли някаква представа? Разполагате ли със свидетелски показания?

— Не.

Биби извърна поглед към Енис, който може би се изкушаваше да му разкаже историята на буика, но в последния момент се отказа. Шефът на криминалистите беше свестен човек… но не носеше сивата униформа на щатски полицай.

— Със сигурност не е автомобил — продължи Биби. — Но според мен не става въпрос и за майтап.

— Открихте ли следи от кръв? — попита Тони, без да знае дали му се иска отговорът да е положителен или отрицателен.

— Ще го знаем със сигурност след лабораторния анализ на пробите. Според мен обаче няма.

— Какво констатирахте?

— С една дума — нищо. Не взехме проби от гумите, защото са чисти, все едно току-що са излезли от магазина — в тях не са набити пръст, кал, камъчета, трева, стъкълца и така нататък. Което според мен е абсолютно невъзможно.

Хенри — той посочи младеж номер едно — се опита да пъхне камъче между грайферите, но то все падаше. Как ти се струва, а? Каква е причината? Ако можех да патентовам подобно изобретение, още сега щях да се пенсионирам.

Тони замислено потриваше врата си — жестът издаваше объркването му.

— Още не си чул всичко — продължи Биби. — По принцип всички коли имат каучукови постелки, които обикновено са набити с кал и мръсотия. Не и тази красавица. Открихме само следи от кал и стръкче от глухарче. Нищо повече. — Погледна Енис и добави: — Вероятно от обувките на партньора ти. Май спомена, че е сядал зад волана.

— Да.

— Именно там бяха калните следи. — Той притисна дланите си, сякаш казваше: „QER“[1].

— Открихте ли отпечатъци от пръсти? — попита Тони.

— Да, от трима души. Ще снемем отпечатъците на двамата полицаи и на момчето, обслужващо бензиностанцията. Бас държа, че онези на капачката на резервоара са негови. А ти как мислиш?

— Най-вероятно… Имам една молба — да анализираш пробите в извънработно време.

— С удоволствие ще ти услужа. Същото важи и за нишките, които открихме, нали? Само да не поискаш анализ, който изисква използването на газовия хроматограф в Питсбърг. Трябва да се задоволиш с резултатите, получени в моята лаборатория. И да знаеш, че го правя само заради теб.

— Свестен тип си, Биби.

— Вярно е. Дори свестните типове от време на време приемат, ако приятел ги покани на вечеря.

— Смятай се за поканен… Междувременно можеш да ми кажеш още нещичко за буика.

— Ами… стъклото си е стъкло. Дървото — също… въпреки че таблото на колите от този период — от този предполагаем период — не е било облицовано с дърво. Големият ми брат имаше буик „Лимитид“, произведен в края на петдесетте. На него се учих да шофирам и си го спомням много добре — едновременно със страх и с обич. Таблото му беше облицовано с винил. Калъфите на седалките на вашия буик са от винил, както му е редът за тази марка и този модел; за всеки случай обаче ще се свържа с „Дженерал Мотърс“ и ще проверя. Километражът е направо абсурден. Обърна ли му внимание?

Енис само поклати глава. Изглеждаше като хипнотизиран.

— Показва само нули. Което е съвсем нормално. Онази кола — онова нещо, което минава за кола — не би могла да се помръдне от мястото си, ако не го вземат на буксир. — За миг той извърна поглед от Енис към Тони. — Кажи ми, че не си я видял да се движи. Че не си я видял да се премества дори на сантиметър на собствена тяга.

— Не съм я видял — отговори Енис. Което беше самата истина. Не сметна за необходимо да спомене твърденията на Брадли Роуч, че е видял буикът да влиза в бензиностанцията, шофиран от човека с

черното палто, нито пък че той, Енис, опитен полицай, провел стотици разпити, му е повярвал.

— Хубаво — с облекчение промърмори Биби. Отново плесна с ръце като учителка: — Време е да тръгваме, деца. Кажете „благодаря“.

— Благодаря, сержант — хорово произнесоха младежите. Девойката, надарена с изключителна красота, изгълта чая си, оригна се и последва колегите си, облечени с бели престилки, които вече вървяха към полицейската кола без опознавателни знаци. Тони с изумление забеляза, че нито един от тримата не погледна буика. За тях работата беше приключена, очакваха ги други случаи. За тях буикът беше само старомоден автомобил, който с всяка изминала минута ставаше все по-старомоден. Какво от това, че камъчетата не се задържат между грайферите на гумите му дори когато са поставени толкова високо, че би трябвало да се задържат от гравитацията? Какво от това, че декоративните отвори от едната му страна са три, а от другата — четири?

„Гледат нещо със силните си очи, но не го виждат. Какви прекрасни глупци са младежите!“

Биби последва прекрасните глупци, запътвайки се към своята кола (по възможност винаги пътуваше сам), но изведнъж спря и се обърна:

— Чухте ли ме да казвам, че дървото си е дърво, а стъклото — стъкло?

Енис и Тони кимнаха.

— Стори ми се, че ауспухът на тъй наречения „автомобил“ също е от стъкло. Вярно е, че само надникнах отдолу, но разполагах с електрическо фенерче. И то мощно. — Той пъхна ръце в джобовете си и се втренчи в буика, паркиран пред склад Б. — Никога не съм чувал за кола със стъклен ауспух — промърмори и се отдалечи. След секунда потегли, последван от автомобила на „децата“.

* * *

Докато буикът стоеше отвън, Тони беше като на тръни. Тревожеше го не само мисълта, че ако отново се разрази буря, колата може да пострада; повече се страхуваше, че някой ще я види.

Щатските полицаи служеха на обществото, понякога дори рискуваха живота си в името на това общество. Обаче не му се доверяваха напълно. Външните хора не принадлежаха към семейството на отряд Д. Тръпки побиваха сержант Шейндинкс пред перспективата да се заговори за странната кола… или още по-лошо — да плъзнат *слухове* за нея.

Към три без четвърт отиде при Джони Паркър (тогава общинският гараж още беше до участъка на пътната полиция) и с помощта на бутилка уиски го придума да вземе буика на буксир и да го вкара на мястото на снегорина, намиращ се в склад Б. Ето как мистериозната кола попадна в тъмното помещение, вонящо на машинно масло, където щеше да остане повече от две десетилетия. От двете страни на склад Б имаше големи гаражни врати, Джони вкара колата през задната. В резултат предницата на буика се озова откъм участъка. С течение на времето повечето полицаи от отряд Д започнаха да усещат нещо. Не беше мисъл, възникнала в предния мозъчен лоб, а нещо смътно и неуловимо, което витаеше в подсъзнанието — въздействието на никеловата усмивка.

* * *

През 1979 година към отряд Д се числяха осемнайсет души, които се сменяха при застъпване на обичайните дежурства — от седем до петнайсет часа, от петнайсет до двайсет и три часа и нощната смяна, когато патрулираха по двойки. Смяната от двайсет и три часа до седем сутринта в петъчните и съботните нощи полицаите наричаха „дежурство-отврат“.

До четири следобед повечето полицаи, свободни от наряд, бяха научили за буика и дойдоха да го разгледат. Санди Диърборн, който се беше върнал от местопроизшествието на шосе № 6 и печаташе на машина рапорта си, ги видя да влизат в склада на групички от по трима-четирима, като шепнеха помежду си, като че ли бяха туристи в музей. Дежурството на Къртис Уилкокс вече беше приключило и той се изживяваше като екскурзовод — посочваше различния брой странични отвори и грамадния волан, вдигаше предния капак, та да

видят колегите му двигателя, от двете страни на който беше написано „БУИК 8“.

Орв Гарет се мъчеше да изземе функциите му — неуморно разказваше отново и отново за реакцията на Господин Дилън. Сержант Шейндинкс, който беше като обсебен от колата (интересът му към нея не стихна години наред, чак докато Алцхаймеровата болест го лиши от разум), използваше всяка свободна минута да надникне в склада. Санди си спомняше как в един момент той се изпречи пред отворената врата на склада и скръсти ръце. Енис, който пушеше една от любимите си пурети „Типарило“, застана до него и му заговори, а Тони кимаше. Минаваше три часът, затова Енис вече не беше с униформа, а по джинси и бяла риза. По-късно Санди се опита да си припомни повече подробности, ала в паметта му се беше запечатала само тази картина.

Полицаите идваха, разглеждаха двигателя (предният капак вече стоеше отворен и напомняше на зяпнала уста), прикляквaха, за да видят уникалния стъклен ауспух. Оглеждаха всичко, не докосваха нищо. Обикновените зяпачи биха оставили навсякъде отпечатъци от пръстите си, но тези хора бяха ченгета. Знаеха, че дори ако в момента буикът не е веществено доказателство, по-късно това може да се промени. Особено ако се окажеше, че човекът, който го беше оставил пред бензиновата колонка, е мъртъв.

— Междувременно възнамерявам да държа колата тук — обясни Тони на Мат Бабицки и Фил Кандълтън. Вече минаваше пет, изминали бяха два часа от приключването на смяната им и той бе решил най-сетне да се прибере у дома. Санди си беше тръгнал преди час, като обясни, че иска преди вечеря да окоси моравата.

— Защо? — поинтересува се Мат. — Какво е особеното на тази кола, сержант?

Вместо да отговори, Тони попита двамата си колеги, дали са чували за Кардифския великан. Като разбра, че не знаят историята, побърза да им я разкаже. Великанът бил „открит“ в долината Онондага в северната част на щат Ню Йорк. Предполагало се, че това е вкаменен труп на гигантски хуманоид — може би същество от друга планета или липсващата „брънка“ между човека и човекоподобните маймуни. В крайна сметка се оказало, че някакъв производител на пури на име Джордж Хъл си е направил шега.

— Но преди Хъл да си признае — продължи Тони, — стотици любопитни зяпачи се стекли в долината, за да видят великана. Нивите на фермерите били изпотъпкани, крадци проникнали с взлом в къщите на местните хора. Зяпачите си устроили лагери и палели огньове, в резултат на което избухнал горски пожар. Дори след като Хъл признал, че „вкамененият човек“ бил изработен в Чикаго по негова поръчка и бил закаран с влака до мястото, на което бил открит, в долината продължавали да прииждат хора. Хора, които отказвали да повярват, че великанът не е истински. Чували ли сте поговорката „Всяка минута се ражда по един наивник“? Бас държа, че е измислена през 1869 година по повод на Кардифския великан.

— Накъде биеш? — попита Фил.

Тони ядно го изгледа:

— Накъде ли? Не желая в района, който охранявам, да се появи втори шибан Кардифски великан. Нито пък пиемонтски буик. Ясно ли е? — Докато вървяха към участъка, Хади Ройър се беше присламчил към тях (Господин Дилън пристъпваше по петите му като послушно пале на изложба на кучета). Хади чу фразата „пиемонтски буик“ и се изкиска. Сержантът го изгледа накриво и продължи монолога си: — Няма да допусна подобна истерия в Западна Пенсилвания — набийте си го в главите и го кажете на другите. Съобщете им го устно, защото няма да оставя съобщение на таблото. Зная, че ще плъзнат слухове, но скоро всичко ще бъде забравено. Няма да допусна посевите на фермерите амиши да бъдат унищожени от разни любопитковци, ясно ли е?

На всички им беше ясно.

До седем вечерта положението до известна степен се нормализира, както се убеди Санди Диърборн, когато след вечеря дойде повторно да огледа колата. Завари около буика само трима свои колеги — двама с цивилни дрехи и един униформен. Бък Фландърс, единият цивилен, правеше снимки със своя кодак. Санди се запита дали да не го спре, после си каза: „Дори ако покаже фотографиите на някого, на тях ще се вижда само някакъв буик, който не е толкова стар модел, че да се смята за антика.“

Той коленичи и надникна под колата, осветявайки шасито с джобното фенерче, което някой беше забравил на пода (а може би беше оставено нарочно). Огледа ауспуха и си помисли, че наистина

изглежда изработен от огнеупорно стъкло. Изправи се, надникна в купето (не чу бучене, не го лъхна хлад), после се върна в участъка да побъбри с Брайън Коул, който в момента заместваше командира. Започнаха с буика, преминаха към семейните си проблеми и тъкмо когато подхванаха бейзболната тема, Орвил Гарет надникна през вратата:

— Случайно да сте виждали Енис? Драконката е на телефона и бълва огън и жупел.

Драконката беше Едит Хаямс, сестрата на Енис. Беше с девет години по-голяма от него, съпругът й беше починал отдавна. Мнозина от отряд Д бяха на мнение, че тя е убила мъжа си — вкарала го била в гроба с непрекъснатите си натяквания.

— Езикът й е остър като бръснач — веднъж отбеляза Дики-Дък Елиът. Кърт, който като партньор на Енис се виждаше с Едит по-често от колегите си (двамата мъже се разбираха прекрасно въпреки голямата разлика във възрастта им), твърдеше, че именно заради нея полицай Рафърти е останал стар ерген.

— Мисля, че дълбоко в душата си той вярва, че всички жени приличат на сестра му — каза веднъж на Санди.

„Да се прибереш у дома веднага след дежурството е тъпо“ — помисли си Санди, след като изслуша монолога на Драконката: *„Къде се е запилял, обеща да се върне най-късно в шест и половина, хвърлих сума ти пари за месото, дето ми заръча да му изпека, а сега печеното стана на подметка, ако той се мотае в някой бар, веднага ми кажи, Санди, за да му се обадя и хубаво да го подредя.“* Тя го осведоми още, че Енис е трябвало да й донесе таблетки за пречистване на водата, а ето че никакъв го нямало. Къде се е дянал? Да не би да работи допълнително? Ако е така, няма да му вдигне скандал. Бог й е свидетел, че им трябват пари, само че Енис е трябвало да я предупреди. А може би се е запил, а? Драконката не го каза направо, но Санди усети, че тя е убедена във вината на брат си.

Той седеше на бюрото на диспечера, притискаше длан до челото си и се опитваше да вмъкне по някоя дума. В този момент се появи Къртис Уилкокс, издокаран с цивилно облекло. И той като Санди беше дошъл да хвърли още едно око на буика.

— Един момент, Едит. — Санди затули с длан микрофона на слушалката. — Помогни ми, новобранец. Знаеш ли къде е отишъл

Енис?

— Той тръгна ли си?

— Да, но очевидно не за вкъщи. — Санди посочи телефона.

— Сестра му го търси.

— Ако си е тръгнал, защо колата му е тук?

Санди го погледна. Къртис отвърна на погледа му. Сетне, без да изрекат нито дума, двамата стигнаха до едно и също заключение.

* * *

Санди намери начин да прекъсне разговора с Едит — обеща да й се обади или ако види брат й, да го накара да й телефонира. После двамата с Кърт излязоха на паркинга.

Нямаше начин да сгрешат колата на Енис — „Гремлин“ на „Американ Мотърс“, заради която всички го вземаха на подбив. Стоеше недалеч от снегорина, който Джони Паркър беше изкарал от склада, за да освободи място за буика. Под лъчите на залязващото слънце удължените сенки на двете превозни средства бяха като татуирани върху земята.

Двамата надникнаха в гремлина, но видяха само опаковки от хамбургери, кутийки от безалкохолни напитки, две пътни карти, рибарски такъми; на куката беше закачена униформена риза, върху прашното табло се въргаляше кочан за глоби. Бъркотията им се стори някак успокояваща след „стерилното“ купе на буика. Съвсем щяха да се успокоят, ако зад волана седеше Енис с нахлупена над очите шапка и хъркаше, само че него го нямаше.

Кърт се обърна и тръгна към участъка. Санди затича след него. Сграбчи го за рамото и попита:

— Къде отиваш?

— Да се обадя на Тони.

— Не бързай. Остави го да се навечеря. Ако трябва, по-късно ще му позвъним. От сърце се надявам да не се наложи.

* * *

Преди да проверят всички помещения на участъка, Къртис и Санди надникнаха в склад Б. Обиколиха буика, погледнаха в купето и под колата. Не видяха и следа от Енис Рафърти. Разбира се, да търсиш следи около и в буика през онази вечер беше като да търсиш отпечатъците от копитата на даден кон след преминаването на цял табун. От Енис нямаше и следа, но…

— Наистина ли тук е студено или само ми се струва? — промърмори Кърт, който за пореден път надничаше под колата. Изправи се, изтупа праха от панталона си и добави: — Не е адски студено и прочее, обаче ми се струва по-хладно, отколкото би трябвало.

Санди не му отговори веднага. Самият той беше плувнал в пот, но може би защото беше изнервен, а не поради високата температура в помещението. Каза си, че реакцията на колегата му е предизвикана от онова, което е почувствал или му се е сторило, че е почувствал на бензиностанцията.

Кърт явно прочете мислите му:

— Може би. Може би си въобразявам. Мамка му, не знам! Да проверим в сградата. Може да се е скатал в склада да подремне. Няма да му е за пръв път.

Двамата бяха влезли в склада през малката странична врата с валчеста дръжка. Кърт Уилкокс тръгна към нея, но изведнъж спря и застана до стената, на която бяха закачени чукове, градински ножици, гребла, лопати и една кирка (буквите АА на дръжката й не бяха обозначение на „Анонимни алкохолици“, а инициалите на Арки Аркейниън). Обърна се към буика и го измери с гневен поглед.

— Не беше плод на въображението ми — промърмори по-скоро на себе си, отколкото на Санди. — *Наистина беше студено.* Вече не е, но преди малко беше студено.

Колегата му мълчеше.

— Знаеш ли какво? Ако проклетата кола остане тук за дълго, ще монтирам термометър, дори ще го платя от джоба си… Виж ти, някой е оставил багажника отворен! Питам се кой…

Той млъкна. Двамата се спогледаха, сякаш си казаха: *„Страхотни ченгета сме, няма що!“*

Бяха надникнали в купето и под колата, но не бяха проверили мястото, на което (поне във филмите) убийците — и аматьори, и

професионалисти — временно укриваха жертвите си.

Върнаха се при буика, застанаха до задницата му и се загледаха в открехнатия капак на багажника.

— Ти го отвори, Санди — прошепна Уилкокс.

На Диърборн не му се искаше, ала реши, че е негов дълг да го стори — в края на краищата Къртис още беше новобранец. Дълбоко си пое въздух и повдигна капака, който с метален звук отскочи нагоре. Стреснати от издрънчаването, двамата подскочиха. Кърт се вкопчи в колегата си, пръстите му бяха толкова студени, че Санди едва не изкрещя.

Човешкото съзнание е мощен и често ненадежден механизъм. Санди Диърборн беше толкова сигурен, че ще открият Енис Рафърти в багажника на буика, че за миг зърна трупа му, свит на кълбо, досущ жертвата на наемен убиец на мафията, натикана в откраднат линкълн.

Само че багажникът беше празен. Нямаше нито един инструмент, върху кафявата постелка не се виждаше дори петънце от смазка. В продължение на няколко секунди двамата безмълвно се взираха в полумрака, накрая Кърт издаде звук, наподобяващ нервен кикотили раздразнено сумтене.

— Да изчезваме — промърмори. — И затвори проклетия багажник. За малко да ми изкара ангелите.

— И на мен. — Диърборн затръшна капака и последва колегата си покрай стената, на която бяха закачени сечивата.

Кърт отново се обърна:

— Дяволска работа е този буик.

— Ъхъ — кимна Санди.

— Има нещо шибано в него, не мислиш ли?

— Съгласен съм, заек, само че партньорът ти не е в него. Нито пък наблизо. В това поне сме сигурни.

Уилкокс не се засегна от обръщението „заек“. И двамата знаеха, че дните му като новобранец вече са преброени. Продължи да се взира в колата — толкова лъскава, невъзмутима… и *натрапваща се*. Присвитите му очи приличаха на сини цепнатини.

— Все едно че говори. Така, де, зная, че си въобразявам…

— Разбира се, че си въобразяваш!

— … но ми се струва, че я чувам как бърбори. Бъра-бъра-бъра.

— Престани, че ще се шубелисам!

— Ама ти още ли не си се шубелисал?

Вместо да отговори, Диърборн промърмори:

— Да изчезваме.

Излязоха от склада. Преди да затвори вратата, Къртис още веднъж се обърна да погледне буика.

* * *

Първата им работа беше да надникнат в общото помещение, което беше преградено със синя завеса; зад нея бяха поставени четири походни легла. Анди Колучи гледаше някакъв телевизионен комедиен сериал, двамата полицаи, които бяха патрулирали през нощта, хъркаха в „спалнята“. Санди дръпна завесата да провери, макар да не вярваше да намери тук Рафърти; обикновено Енис се скатаваше в склада в мазето, настаняваше се на старомодния въртящ се стол, който идеално пасваше с металното бюро от времето на Втората световна война, и настройваше радиото с напукан дървен корпус на станция с танцова музика. Сега обаче не беше там. Радиото не работеше, никой не седеше на въртящия се стол с възглавничка на седалката. Рафърти го нямаше и в мъничките складови помещения, които бяха слабо осветени и страховити като килии в подземна тъмница.

В сградата имаше четири тоалетни, включително тоалетната чиния от алпака без капак в ареста. Енис не се криеше в нито една от трите кабинки. Нямаше го в кухнята, нито в кабинката на диспечера, нито в кабинета на командира, чиято врата беше отворена, а осветлението — изключено.

По това време и Хади Ройър се беше включил в издирването. Орвил Гарет си беше отишъл вкъщи (може би се беше изплашил, че сестрата на Енис ще пристигне в участъка) и беше оставил Господин Дилън на Хади, затова и кучето бе тук. Кърт Уилкокс обясни какво правят и поради каква причина. Ройър веднага схвана за какво става дума. Въпреки че изглеждаше като простоват фермер, той съвсем не беше глупав. Заведе Господин Дилън до гардеробчето на Рафърти и го накара да подуши всичко, което очевидно достави голямо удоволствие на песа. На този етап към групичката се присъединиха Анди Колучи и двама полицаи, свободни от дежурство, които се бяха отбили да

разгледат буика. Излязоха навън, разделиха се на два отряда и заобиколиха сградата, като викаха Енис по име. Слънцето беше залязло, обагряйки в червено небето на запад, но мракът още не се беше спуснал.

Към едната група се числяха Кърт, Хади, Санди и Господин Дилън. Кучето пристъпваше бавно, душеше навсякъде, но когато усети някаква миризма, следата го отведе право при колата на Рафърти.

Отначало им се струваше глупаво, че викат Енис, ала когато най-сетне се отказаха и се върнаха в участъка, вече бяха на друго мнение. Най-страшното беше колко бързо престанаха да се чувстват глупаво и осъзнаха сериозността на положението.

— Да заведем Господин Дилън в склада — може да попадне на някаква следа — предложи Къртис Уилкокс.

— А, не! — отсече Хади. — Той се страхува от колата.

— Не се занасяй, братле, Ени ми е партньор, трябва да го намерим. Пък и старият Дилън сигурно вече не се шубелисва от буика.

Обаче старият Дилън още се шубелисваше. Преди да влязат в склада, му нямаше нищо, дори заопъва каишката, когато полицаите тръгнаха към бараката. Беше навел глава, носът му почти се допираше до асфалта. Като спряха пред страничната врата, той още повече се възбуди — несъмнено беше доловил миризмата на Енис.

Ала когато Къртис отвори вратата, Господин Дилън забрави за всякакви миризми. Нададе вой и отново се изгърби, като че ли изпитваше нетърпима болка. Козината му настръхна, все едно паун разпери опашката си, той пусна няколко капки урина на прага и на бетонния под на склада. След секунда отново се втурна напред, като едва не събори Хади, който държеше каишката — продължаваше да вие, но нещо сякаш го принуждаваше да влезе в мрачното помещение. В погледа му се четеше страх… по-точно ужас, въпреки това се дърпаше като обезумял, за да се доближи до онова, което го плашеше.

— Веднага го разкарай! — извика Уилкокс. До този момент се държеше като опитен полицай, само че денят се оказа прекалено дълъг и изпълнен със стресови ситуации и имаше опасност той да изпусне нервите си.

— Кучето не е виновно… — възрази Хади, но преди да довърши мисълта си, Господин Дилън вдигна муцуната си и отново нададе вой, който според Санди повече напомняше на писък. Пак се втурна напред,

при което ръката на Хади се опъна като флаг под напора на силен вятър. Виеше, скимтеше и пикаеше навсякъде като новородено кученце.

— Знам! — сопна се Къртис. — Ще ти се извиня писмено, задето ти се развиках, само разкарай псето!

Хади задърпа каишката, обаче Господин Дилън беше едро куче — тежеше най-малко петдесет килограма — и отказваше да се подчини. Накрая двамата го повалиха и го извлякоха навън, а той виеше, съпротивляваше се и страховито щракаше със зъби. По-късно Санди каза, че било като да влачат чувал с побеснели порове.

Щом се озоваха навън, Къртис Уилкокс тресна вратата. В същия момент Господин Дилън се успокои и престана да се съпротивлява. Все едно в съзнанието му се превключи някакво реле. Една-две минути лежа неподвижно, после скочи на крака и озадачено изгледа полицаите, като че ли питаше: „Какво се случи, момчета? Справях се толкова добре, после като че ли загубих съзнание.“

— Мамка… му! — прошепна Хади.

— Заведи го в участъка — каза Кърт. — Не биваше да го вкарваме в склада, обаче много се тревожа за Енис.

Хади тръгна към сградата, Господин Дилън покорно го последва, само от време на време спираше да подуши обувките на хората, които участваха в претърсването на района — отново си беше познатият кротък пес. Слухът за странното му поведение бързо се беше разнесъл, около склада се бяха струпали други полицаи, за да разберат каква е причината за суматохата.

— Изчезвайте, момчета — промърмори Санди, сетне добави онова, което винаги казваше на любопитните зяпачи, събрали се на някакво местопроизшествие: — Представлението свърши.

Те се подчиниха. Кърт и Санди, които останаха до затворената врата на склада, ги проследиха с поглед. След малко Хади излезе от участъка и се запъти към тях. Санди видя как Уилкокс посегна да завърти валчестата дръжка и настръхна, в съзнанието му като грамадна вълна се надигна страх. За пръв път изпитваше това чувство, но не и за последен. През двайсетината години, последвали този ден, при всяко влизане в склад Б щеше да усеща надигането на страховитата вълна, интуитивно да долавя невидимото присъствие на нещо отвратително и ужасяващо.

Всъщност ужасите не останаха само въображаеми. Накрая бяха съвсем реални.

* * *

Тримата отново влязоха в мрачното помещение, камъчета и песъчинки скърцаха под подметките им. Санди натисна бутона за осветлението, намиращ се до вратата — светлината обля буика, който приличаше на бутафорна кола, оставена на празна сцена, или на произведение на изкуството в галерия, която заради изложбата е преобразена в гараж. „Как да наречеш подобно нещо? — запита се Санди. — «Буик 8», а?“ Хрумна му спонтанно, може би в паметта му изплува песента на Боб Дилан със същото название. Припевът й зазвуча в съзнанието му, сякаш подсилвайки усещането за страх: *„Ако легна да умирам, тя леглото ми с одеяло ще застели.“*

Фаровете на буика се взираха в тях, никелираната му решетка злорадо се усмихваше. Грамадните му гуми с бели ивици се открояваха в полумрака, в купето имаше табло с множество копчета, които бяха бутафорни, и волан с размерите на корабен рул. Вътре имаше нещо, което караше кучето едновременно да вие от ужас и да тича към колата, все едно тя го хипнотизираше. Дори преди малко в бараката да е било студено, вече не беше; Санди виждаше капките пот, които оросяваха челата на колегите му, усещаше потта, стичаща се и по неговото лице.

Изпита облекчение, когато най-сетне Хади изказа на глас онова, което самият той усещаше, ала не се осмеляваше да изрази с думи — беше прекалено невероятно и… *ужасяващо*.

— Проклетницата го е изяла — заяви Ройър с кошмарна увереност. — Знам, че е невъзможно, обаче си мисля, че той е дошъл тук сам да поогледа и… по някакъв начин туй чудо го е… изяло.

Кърт промълви:

— Дебне ни. Усещате ли?

Санди се втренчи в изцъклените очи-фарове и в устата, разтегната в ехидна усмивка, разкриваща остри никелови зъби, в декоративните завъртулки отстрани, напомнящи на отрязани къдрици. *Наистина чувстваше нещо.* Може би беше детинско страхопочитание

пред неизвестното, ужасът, изпитван от хлапетата, застанали пред къща, за която интуицията им подсказва, че е обитавана от призраци. А може би Кърт имаше право. Може би колата ги дебнеше. Преценяваше какво разстояние я разделя от тях.

Тримата със затаен дъх се взираха в буика. Той не помръдваше от мястото си, на което щеше да остане през годините, през които президентите се сменяха, грамофонните плочи бяха заменени от компактдисковете, акциите на борсата се повишаваха, а два небостъргача рухнаха, филмови звезди живееха и умираха, полицаи от отряд Д се пенсионираха и на тяхно място постъпваха други. Стоеше в полумрака — вечен като скалите и розите.

Донякъде и тримата чувстваха същото, което беше усетил Господин Дилън — хипнотичното му привличане. През следващите месеци гледката на полицаи, застанали един до друг пред склад Б, стана съвсем обичайна — приличаха на хора, които охраняват строителна площадка. Някои затулваха очите си от блясъка на слънцето и надничаха през прозорчетата в голямата врата. Други, които влизаха в бараката (но никога сами; по отношение на склад Б дружеската солидарност бе ненадмината), изглеждаха някак си по-млади — приличаха на хлапета, които заради бас отиват нощем на гробището.

Кърт се прокашля. Двамата му колеги стреснато подскочиха, сетне смутено се засмяха.

— Да се обадим на сержанта — промърмори той и този път…

---

[1] Quad erat registrandum (лат.) — Което трябва да се докаже. — Б.пр ↑

СЕГА
САНДИ

— … и този път не възразих, а го последвах като послушно момченце.

Гърлото ми беше пресъхнало. Погледнах часовника си и без особена изненада установих, че са изминали повече от шейсет минути. Казах си, че не съм нарушил правилника — в края на краищата дежурството ми беше приключило. Сивото небе още повече се беше прихлупило, но приглушените гръмотевици вече не се чуваха.

— Да остареш, без да ти личи, е трик, който май само ирландците и евреите владеят — промърмори някой. В гласа му се долавяха и печални, и насмешливи нотки. — Ние си въобразявахме, че вечно ще сме млади, нали?

Огледах се. Хади Ройър, облечен цивилно, седеше от другата страна на Нед. Не го бях забелязал да се приближава. Физиономията на глуповат фермер, която той показваше на света през 1979 година, беше почти непроменена, само дето от двете страни на устата му се бяха вдълбали бръчки; косата му вече беше прошарена и се беше отдръпнала като океанските вълни при отлив, разкривайки голям участък от лъскавия му череп. По моите изчисления той беше почти на същата възраст, на която Енис Рафърти безследно изчезна. Хади разправяше наляво и надясно, че е скътал някоя и друга пара, та като се пенсионира, да си купи голяма каравана и да посети децата и внуците си. Доколкото разбрах, родствениците му бяха разпръснати из цялата страна, даже в канадската провинция Манитоба. Ако го попитаха — дори и ако не го попитаха — той показваше пътна карта на Съединените щати, на която всичките му бъдещи маршрути бяха обозначени с червено.

— Да, имаш право — промълвих. — Кога дойде, Хади?

— Ами… минавах оттук и те чух да говориш за Господин Дилън. Страхотен пес беше, мир на праха му. Спомняш ли си как лягаше по гръб, ако някой кажеше: „Арестуван си“?

— Ъхъ — отвърнах и двамата усмихнато се спогледахме, както правят мъжете, когато говорят за жени или за миналото.

— Какво се случи с него? — попита Нед.

— Свърши му смяната — обясни Ройър. — С Еди Жакюбоа го погребахме хей там. — Той посочи каменистата поляна, която се простираше до подножието на хълма северно от сградата на участъка. — Трябва да е било преди петнайсет години, а, Санди?

Кимнах, без да го поправя. Всъщност оттогава бяха изминали точно четиринайсет години.

— Сигурно е бил на преклонна възраст — подхвърли хлапакът.

— Наистина не беше в първа младост — намеси се Фил Кандълтън, — но…

— Отровиха го! — почти изсъска Хади и млъкна.

— Ако искаш да научиш цялата история… — подхванах.

— Да — прекъсна ме Нед.

— … ще изчакаш да смажа с нещо гърлото си.

Понечих да стана, но едва не се сблъсках с Шърли — тя излезе от участъка с поднос, върху който имаше чиния със сандвичи с шунка и с пилешко месо, както и кана със студен чай.

— Седни си на мястото, Санди — подхвърли. — Погрижила съм се за теб.

— Хей, да не си ясновидка?

Шърли се подсмихна и остави подноса върху скамейката:

— Уви, не. Само знам, че мъжете ожадняват, когато говорят, и че вечно са гладни. Ако щете вярвайте, но дори дамите от време на време ожадняват и огладняват. Хапнете си, момчета. А от теб, Нед Уилкокс, искам да изядеш поне два сандвича. Прекалено си кльощав.

Препълненият поднос ми напомни как, докато Биби Рот разговаряше с Тони и с Енис, неговите „деца“, които тогава бяха на възрастта на Нед, пиеха чай с лед и с апетит консумираха сандвичите, приготвени в нашата кухничка, в която и днес всичко си е както преди двайсет и две години с изключение на теракотените плочки на пода и микровълновата фурна. Понякога си мисля, че и отрязъците от време са скрепени с вериги.

— Добре, госпожо. — Нед й се усмихна, но ми се стори, че го направи машинално — не откъсваше поглед от склад Б. Като мнозина преди него, включително едно смело куче, вече беше под влияние на

нещото в бараката. Изпих на един дъх първата чаша студен чай, подсладен със захар, не с гаден захарин, и течността беше като балсам за пресъхналото ми гърло; питах се дали правя услуга на Нед Уилкокс. И дали той изобщо ще ми повярва. Нямаше да се учудя, ако побегнеше, разгневен, че се подигравам с него и със скръбта му. Хади, Арки и Фил щяха да ме подкрепят… и Шърли, разбира се. Тя още не работеше при нас, когато затвориха буика в склад Б, обаче беше видяла… и сторила много, откакто в средата на осемдесетте пое диспечерската длъжност. Но се страхувах, че хлапакът все пак няма да ми повярва. Онова, което щеше да научи, бе прекалено трудно за преглъщане.

Ала вече беше прекалено късно да се отметна от думата си.

— Какво се случи с полицай Рафърти? — попита Нед.

— Нищо — обади се Хади Ройър. — Грозната му физиономия дори не се появи върху картонените кутии с мляко, както се прави със снимките на издирваните деца.

Хлапето озадачено го изгледа — явно не знаеше дали онзи говори сериозно.

— Нищо — повтори Хади, този път по-тихо. — Това му е гадното на изчезването, синко. Случилото се с баща ти е ужасно, няма да те убеждавам в противното. Но поне знаеш каква е съдбата му, нали? Има място, на което можеш да отидеш, да оставиш цветя. Или да занесеш писмото, с което ти съобщават, че си приет в колежа.

— Онова, за което говориш, е само гроб. — Нед говореше с нетипична търпеливост, която не ми се понрави. — Парче земя, в която е заровен ковчег, а в ковчега има нещо с униформата на баща ми, но всъщност не е той.

— Все пак знаеш какво му се е случило — настоя Ройър. — А пък с Енис… — Той разпери ръце и показа дланите си като илюзионист, който успешно е завършил труден фокус.

Арки, който беше влязъл в управлението вероятно да използва тоалетната, се върна и отново седна до нас.

— Спокойно ли е на фронта? — попитах го.

— И да, и не, сержант. Стеф ми рече да ти предам, че по радиото пак има смущения, обаче по-краткотрайни. Сещаш се, нали? Освен туй ДСС е капут. На телевизора е оня надпис: „ИЗЧАКАЙТЕ. ТЪРСИМ СИГНАЛ“.

Стеф беше умалителното име на Стефани Колучи, заместничка на Шърли и племенница на стария Анди Колучи. ДСС беше нашата малка сателитна антена, която бяхме купили със собствени средства също като уредите за тренировка в помещението на горния етаж (преди една-две години някой залепи на стената до щангите плакат с трима здравеняци, трениращи в двора на някакъв затвор, надписът отдолу гласеше: „ТЕ НИКОГА НЕ СИ ВЗИМАТ ПОЧИВЕН ДЕН“).

С Арки се спогледахме, после извърнахме очи към склад Б. Знаехме, че дори ако микровълновата фурна още работи, скоро ще престане да функционира. Твърде възможно беше електрозахранването и телефонът да бъдат прекъснати, въпреки че отдавна не се беше случвало.

— Събрахме волни подаяния за онова зло, жена му — каза Хади. — Според мен беше адски благородно от страна на отряд Д.

— Май целта беше да й затворим устата — обади се Фил.

— Как ли пък не! На онази мръсница нищо и никой не можеше да й затвори устата. Всеки, който я познава, ще го потвърди.

— Не бяха волни подаяния и той не беше женен за нея — поправих го. — Колко пъти да повтарям, че му беше сестра?

— Да, обаче приличаха на женени — настоя Хади. — Караха се като куче и котка, правеха всичко, дето го правят женените, освен оная работа в кревата, обаче…

— Поувлече се, драги — прекъсна го Шърли.

— Ъъъ, май имаш право.

— Тони поде инициативата и всеки от нас даде по някой долар според възможностите си — обясних на Нед. — После братът на Бък Фландърс, който е борсов посредник в Питсбърг, инвестира парите от името на сестрата на Енис. Сержантът каза, че така е по-изгодно за нея, отколкото да й връчим чек.

Хади Ройър закима:

— Да, съобщи ни го на онова събрание, което проведохме в задната стаичка на ресторант „Кънтри Уей“. Финансовото осигуряване на Драконката беше залегнало като точка в дневния ред. — Той се обърна към Нед: — Вече бяхме сигурни, че няма да намерим Енис и че той няма да се появи изневиделица в полицейското управление в Бейкърсфийлд, Калифорния, или в Ноум, Аляска, изпаднал в амнезия, породена от силен удар по главата. Беше изчезнал. Може би се

намираше на едно и също място с човека с черното палто, може би някъде другаде, но така или иначе бе изчезнал. Не открихме труп, следи от насилие, нито дори дрехите на Енис, но него го нямаше. — Хади горчиво се засмя: — Леле колко зла беше онази мръсница, с която живееше! Първо на първо, дъската малко й хлопаше…

— Не малко, а много — дълбокомислено отбеляза Арки и си взе сандвич с шунка и сирене. — Дрънчеше по телефона по четири-пет пъти дневно, а на Мат Бабицки, дето беше диспечер по онова време, му идваше да се гръмне от нея. Да благодариш на Бога, Шърли, че Едит се омете. Същинско зло беше тая ми ти жена.

— Каква беше нейната версия за случилото се? — попита Нед.

— Един Бог знае — промълвих. — Може би си мислеше, че сме го убили заради дълговете му на покер и сме го заровили в избата.

— *Играели сте покер* в участъка, така ли? — Нед изглеждаше едновременно потресен и възхитен. — Баща ми участваше ли?

— Глупости — отвърнах. — Тони щеше да скалпира всеки, когото хванеше да играе покер на работното място, па макар и залогът да беше само кутийка кибрит. Аз също застъпвам тази политика… Пошегувах се.

— Не сме *пожарникари*, хлапе — обясни Хади с такова пренебрежение, че неволно се засмях. После продължи по същество: — Дъртата мислеше, че ние имаме нещо общо с изчезването на Енис, защото ни мразеше в червата. Сигурен съм, че щеше да изпитва същата омраза към всеки, който отвлича вниманието му от нея. Хей, сержант, мислиш ли, че „омраза“ е прекалено силна дума?

— Не — отговорих.

Хади отново се обърна към Нед:

— Според нея ние му отнемахме и време, и енергия. А пък според мен най-хубавите мигове от живота му бяха, когато се намираше сред нас или в патрулката. Драконката го знаеше, затуй все повтаряше: „Работата, та работата — само това обича. Проклетата служба!“ Затова смяташе, че ние сме отнели живота му… след като бяхме отнели всичко останало.

Нед изглеждаше озадачен, може би защото в неговото семейство никога не се изразяваше омраза към полицейската работа. Поне пред него. Шърли нежно сложи длан на коляното му:

— Трябваше *да мрази някого*, нали разбираш? Да обвинява някого.

— Едит започна да ни тормози с телефонните си обаждания — обясних. — Изпрати писма до конгресмена, за когото беше гласувала, и до главния прокурор на щата, в които настояваше да бъде проведено разследване. Тони предчувстваше какво ще се случи, въпреки това на събранието, което проведохме след няколко дни, предложи да се погрижим за нея. Обясни, че освен нас няма кой друг да й помогне. Енис нямаше големи спестявания, затова без нашата финансова помощ тя щеше да живее оскъдно. Брат й имаше застраховка „Живот“ и му предстоеше да се пенсионира, само че Драконката дълго нямаше да получи нито цент. Защото…

— Защото е изчезнал безследно — прекъсна ме Нед.

— Точно така. Затова всеки даде според възможностите си, но макар да се включиха и колегите от Лорънс, Бивър и Мърсър, събрахме едва две хиляди долара. Братът на Бък Фландърс ги вложи в акции на компании за компютри, които по онова време тъкмо прохождаха, в крайна сметка Драконката спечели малко състояние… Колкото до Енис… сред щатските полицаи в Западна Пенсилвания плъзна слухът, че той е забягнал в Мексико, защото все говореше за тази страна или четеше в списанията за нея. Скоро всички започнаха да вярват, че Енис е избягал от сестра си, преди тя да го нареже на парчета с езика си, остър като бръснач. Дори онези, които знаеха, че това е невъзможно — или би трябвало да знаят — след време започнаха да разпространяват тази версия — същите онези, които присъстваха в задната стаичка на „Кънтри Уей“, когато Тони Шейндинкс каза на всеослушание, че според него буикът в склад Б е замесен в изчезването на Енис.

— Само дето не го нарече „транспортен кораб“ от планетата Х — подхвърли Хади.

— Оназ вечер сержантът беше много твърд — добави Арки. Говорът му дотолкова напомняше този на Лорънс Уелк, че едва сдържах усмивката си.

— Сигурно в писмото си до конгресмена не е споменала какво криете в Зоната на здрача — замислено отбеляза Нед.

— И да искаше, не би могла — промърморих. — Защото не знаеше нищичко. Именно затова сержант Шейндинкс свика събранието. Най-вече да ни напомни, че който изтропа…

— Какво е това? — възкликна хлапакът и се надигна от скамейката. И без да погледна, знаех какво е привлякло вниманието му, но въпреки това се загледах. Шърли, Арки и Хади — също. Невъзможно бе да не погледнеш, да не изпиташ необяснимото привличане. Нито един от нас не се беше напикавал и надавал вой при приближаването си до роудмастъра като стария Господин Дилън, но поне два пъти аз бях надавал писък. О, да! Така пищях, че вътрешностите ми щяха да изскочат. А кошмарите, които ми се присънваха след това… Леле, братче!

Бурята се беше насочила на юг, само че не съвсем. Беше впримчена в склад Б. От скамейката на пушачите виждахме безшумните мълнии, които проблясваха вътре. Редицата прозорчета, прорязани в голямата врата, бяха ту черни като нощта, ту синьо-бели. Знаех, че при всеки проблясък радиото в диспечерската служба запращява с нова сила, а на екранчето на микровълновата фурна вместо **5:18** е изписано **ГРЕШКА**.

Но, общо взето, не беше страшно като друг път. След всеки проблясък пред очите ни заиграваха зеленикави правоъгълници — ала все пак беше възможно да наблюдаваме явлението. Първите четири-пет пъти при разразяването на „минибурята“ всеки, който се осмелеше да погледне мълниите, завинаги щеше да загуби зрението си.

— Мили Боже! — прошепна Нед. Лицето му беше помръкнало от изненадата…

Не, „изненада“ бе меко казано. Не изглеждаше изненадан, а потресен. Само че това не беше най-страшното. След като погледът му се проясни, видях, че е запленен, хипнотизиран, омагьосан… като баща си. Виждал бях същото изражение изписано на лицето на Тони. На Хади. На Мат Бабицки и Фил Кандълтън. Усещал бях, че е изписано и на моето лице. Мисля, че именно така изглеждаме всички, когато се сблъскаме с нещо абсолютно непонятно и необяснимо, когато зърнем онова място, на което свършва нашият свят и започва мракът.

Нед се обърна към мен:

— Санди, какво е това? *Какво е?*

— Ако държиш да му дадеш название, наречи го „светлотръс“, но много лек. Напоследък са все такива. Искаш ли да погледнеш отблизо?

Той не попита дали не е опасно, не попита дали няма да избухне в лицето му или да унищожи фабриката за сперма между краката му. Каза само „ДА!“ Което изобщо не ме изненада.

Двамата тръгнахме към склада, останалите ни последваха. В сумрака на късния следобед мълниите се виждаха съвсем ясно, но дори ако грееше слънце, пак щяхме да ги забележим. Спомням си, че при разразяването на първата минибуря (сега си давам сметка, че е било по времето, по което островът Трите мили[1] едва не се взриви) мълниите около буика буквално засенчваха слънцето.

— Да се върна ли за слънчеви очила? — попита Нед, като се приближихме до вратата на бараката. Отвътре се разнасяше бучене — същото, което бащата на Нед беше чул, когато бе седнал зад волана на буика, изоставен на бензиностанцията.

— Не, хлапе, само примижи — посъветва го Хади. — Но от мен да знаеш, че през седемдесет и девета щяха да ти трябват тъмни очила.

— Абсолютно! — кимна Арки, а Нед долепи нос до едно от прозорчетата и с присвити очи надникна в склада.

Застанах до него и последвах примера му — както винаги бях като омагьосан. *Елате да видите жив крокодил!*

Покривалото на буика някак се беше смъкнало и приличаше на купчинка бежов брезент. Стори ми се, че повече от всякога роудмастърът прилича на objet d’art — грамаден автомобил-динозавър със старомодно купе, големи колела и зловещо ухилена уста-решетка. *„Добре дошли, дами и господа! Добре дошли на вечерната изложба на буик 8! Само стойте далеч от него, защото това произведение на изкуството хапе.“*

Стоеше посред склада неподвижен и мъртъв… неподвижен и мъртъв… ненадейно в купето проблесна кървавочервена мълния. Неестествено големият волан и огледалцето за обратно виждане се очертаха съвършено ясно като обекти на хоризонта по време на масивен артилерийски огън. Нед хлъцна от изненада и вдигна ръка да засенчи очите си.

Мълниите проблясваха на определени интервали, при всяка безшумна детонация прегърбената сянка на автомобила се очертаваше на пода и върху стената, на която няколко инструмента още висяха на куките. Сега бученето се чуваше съвсем ясно. Погледнах термометъра, който висеше от гредата над капака на буика, и на светлината на

поредната мълния видях, че устройството показва десет градуса над нулата. Не беше най-добрият вариант, същевременно не беше най-опасният. Повод за тревога имаше само когато температурата в склад Б паднеше под тази граница. Все пак трябваше да се застраховаме. С течение на времето бяхме стигнали до някои заключения, бяхме установили известни правила относно буика, но засега не смеехме да им се доверим.

Поредната безшумна мълния проблесна в купето на автомобила, после в продължение на минута не се случи нищо. Нед не помръдна. По едно време ми се стори, че дори дъхът му е спрял.

— Свърши ли? — попита най-накрая.

— Почакай — промълвих.

Изчакахме още две минути; тъй като не се случи нищо, понечих да предложа да седнем обратно на скамейката — очевидно за тази вечер буикът беше изразходвал запасите си от фойерверки. Ала преди да проговоря, проблесна последна чудовищна мълния. Спираловидна светлина, подобна на искрица от гигантски циклотрон, изригна от задното дясно стъкло. Стрелна се зигзагообразно към онзи ъгъл в дъното на помещението, където бяха монтирани полици, отрупани с кутии с какви ли не джунджурии. Кутиите заблестяха с призрачна жълтеникава светлина, като че ли съдържаха запалени свещи, не винтове, болтове, гайки и пружини. Бученето се усили дотолкова, че зъбите ми затракаха, стори ми се, че дори костната част на носа ми завибрира. После секна. Светлината — също. Бяхме така заслепени, че в склада ни се струваше тъмно като в рог вместо сумрачно. Буикът представляваше грамада със заоблени очертания, никелираните рингове, прикрепващи фаровете, хвърляха плахи отблясъци.

Шърли шумно въздъхна и се отдръпна от прозорчето, през което беше наблюдавала „спектакъла“. Трепереше като лист. Арки я прегърна през раменете и окуражаващо я притисна до себе си.

Фил, който стоеше вдясно от мен, заяви:

— Колкото и пъти да го наблюдавам, шефе, никога няма да свикна.

— Какво е това? — попита Нед. Страхопочитанието, което изпитваше, го беше подмладило с десет-дванайсет години — сега изглеждаше по-малък от близначките. — Какво го причинява?

— Нямаме представа — отговорих.

— Кой друг знае за него?

— Всеки полицай, който е работил в отряд Д през последните двайсет и две години. Също и някои автомеханици. Струва ми се, че и началникът на окръжната служба…

— Джеймисън ли? — намеси се Хади. — Със сигурност знае.

— … както и Сид Браунъл, шефът на полицията в Стейтлър. Освен тях малцина знаят тайната.

Тръгнахме обратно към скамейката и запалихме цигари. Нед изглеждаше така, сякаш нервите му щяха да се успокоят от една цигара или от нещо друго. Например голяма чаша с уиски. Знаех, че в участъка положението започва да се нормализира. Стеф Колучи сигурно вече бе установила подобряване на радиовръзката, скоро сателитната антена на покрива отново щеше да приема всички спортни предавания, всички репортажи за войни и програмите на шестте станции за „Хоум Шопинг“.

— Как така хората не са научили тайната? — поинтересува се Нед. — Не е за вярване, че нещо толкова… *голямо* не се е разчуло…

— Голямо ли? — прекъсна го Фил. — Че това е най-обикновен буик, синко. Виж, ако беше кадилак… кадилакът наистина е голям.

— Някои семейства не могат да пазят тайна, други умеят — обясних. — Нашето е от втората категория. Именно затова две вечери, след като колата се появи, а Енис изчезна, Тони Шейндинкс свика събранието в „Кънтри Уей“. Инструктира ни как да се държим, включително със сестрата на Енис, обясни как ще съберем пари и как да разговаряме с нея, докато се поуспокои…

— Ако някога е изпуснала парата, не съм го забелязал — подхвърли Хади.

— … и какво да отговаряме на репортерите, ако тя се обърне към пресата.

През онази нощ на събранието в ресторанта присъстваха дузина щатски полицаи — с помощта на Хади и Фил успях да ги назова поименно. Разбира се, Нед не ги познаваше лично, но може би беше чувал имената им, ако баща му е имал навика по време на вечеря да разказва за работата и за колегите си. Повечето полицаи имат този навик. Естествено, спестяват на семействата си кървавите сцени и ужасяващите подробности, но в ежедневието на щатските полицаи освен грозни ругатни и окървавени трупове има забавни моменти —

например веднъж ни повикаха, защото едно от хлапетата на амишите, сграбчило за опашката галопиращ кон, се пързаляше на летни кънки по централните улици на Стейтлър и се смееше като побъркано. Друг път трябваше да усмиряваме някакъв тип на Калвъртън Роуд, който беше изработил снежни скулптури на мъж и жена в откровено сексуална поза. „Но това е изкуство!“ — повтаряше той. Помъчихме се да му обясним, че съседите са на друго мнение и са скандализирани. Ако времето не се беше стоплило, вероятно щяха да ни призоват като свидетели в съда заради „скулптора“.

Разказах на Нед как, без никой да ни накара, подредихме масите така, че да образуват четириъгълник, как Брайън Коул и Дики-Дък Елиът изведоха сервитьорките и затвориха вратата. Ястията стояха върху специален плот с отвори за парата, която топлеше съдовете. По-късно пихме бира — наливахме си я сами от приспособлението, помещението беше изпълнено със синкав цигарен дим. Питър Куинланд, който по онова време беше собственик на ресторанта, си падаше по Франк Синатра, затова, докато се хранехме, пиехме, пушехме и разговаряхме, неговите песни звучаха от високоговорителите на тавана — „Ако късметът беше жена“, „Есенен вятър“, „Ню Йорк, Ню Йорк“ и, разбира се, „Направих го, както пожелах“ — може би най-тъпото поппарче на двайсети век. До ден-днешен чуя ли тази мелодия — или която и да било песен на Синатра — веднага си спомням за „Кънтри Уей“ и буика в склад Б.

На въпросите за водача на автомобила трябваше да отговаряме, че не разполагаме дори с името му. Въпросите относно съдбата на Енис трябваше да приемаме съвсем сериозно и да им отговаряме откровено — доколкото е възможно, разбира се. Да, всички сме озадачени. Да, всички сме разтревожени. Да, разпространили сме навсякъде описанието му. Да, възможно е на Енис да му е избила чивията и да е забягнал нанякъде. „Наистина — бяхме инструктирани да казваме — абсолютно всичко е възможно, а момчетата от отряда полагат усилия да помогнат на сестрата на полицай Рафърти — много мила жена, която е толкова разстроена от случилото се, че е в състояние да надрънка какви ли не врели-некипели.“

— Ако някой ви попита за буика — завърши лекцията си Тони, — ще кажете, че е бил конфискуван. Нищо повече, чувате ли? Ако разбера, че някой се е раздрънкал, ще науча кой е и ще го изпуша като

пура. — Той се огледа; хората му отвърнаха на погледа му, никой не беше толкова глупав, че да се усмихне. Бяхме работили с него достатъчно дълго, за да знаем, че когато хвърля подобни погледи, изобщо не се шегува. — Ясен ли съм? Схванахте ли картинката?

Закимахме, но гласовете ни временно бяха заглушени от гласа на Синатра, който пееше „Беше много успешна година“. Всички бяхме схванали картинката.

* * *

Нед вдигна ръка и аз млъкнах, изпитвайки известно облекчение. Не изгарях от желание да възкреся в паметта си случилото се през онази далечна нощ.

— Какви бяха резултатите от тестовете, извършени от Биби Рот? — попита младокът.

— Неубедителни, ако мога да се изразя така — отговорих. — Материалът, който приличаше на винил, беше само подобен на винил. Пробите от боята не отговаряха на нито една мостра на произвежданите автобои. Дървото беше най-обикновено. Биби обясни, че най-вероятно е от дъб, но не каза нито дума повече, въпреки че Тони го притисна. Усещах, че нещо го гризе отвътре, но отказа да го сподели с нас.

— Може би и той не е знаел точно какво е — намеси се Шърли.

Кимнах:

— Стъклата са най-обикновени, само че не се произвеждат масово. С други думи, не са били монтирани на конвейера на завод в Детройт.

— Ами отпечатъците от пръсти?

Изброих ги на пръсти:

— На Енис. На баща ти. На Брадли Роуч. Нищо повече. Никакви отпечатъци на човека с черното палто.

— Сигурно е бил с ръкавици — отбеляза Нед.

— Да, така излиза. Брад заяви, че не е сигурен, но му *се струва*, че си спомня как е видял ръцете на непознатия, дори си помислил колко са бледи, също като лицето му.

— Обаче от опит знаем, че хората по-късно си измислят най-различни подробности — отбеляза Хади. — За съжаление никога не можем изцяло да разчитаме на показанията на свидетелите.

— Приключи ли с философстването? — попитах.

Той ми махна като благосклонен владетел:

— Продължавай.

— В купето на колата Биби не откри следи от кръв, ала каза, че в багажника е имало микроскопични останки от органична материя. Не успял да определи химичния й състав, а веществото — той го наричаше „сапунена пяна“ — след седмица изчезнало от предметните стъкла. Останало само багрилото, което използвал.

Хади вдигна ръка, все едно беше ученик. Кимнах в знак, че му давам думата.

— Само след седмица на волана и на таблото не си личаха местата, от които лаборантите бяха откъртили парченца за пробите. Дървената повърхност зарасна като рана. Същото се случи и с материята, с която беше облицован багажникът. Ако човек надраскаше с джобно ножче или с ключ задната броня, след няколко часа драскотината се заличаваше.

— Искаш да кажеш, че колата… че онова нещо се възстановява от само себе си — промълви Нед. — Вярно ли е?

— Да — намеси се Шърли. Запали поредната цигара и нервно запафка. — Веднъж баща ти ме насили да му помагам при един експеримент — моята задача беше да заснема всичко с видеокамера. С отвертка той направи дълбока драскотина в долната част на предната лява врата, точно под никелираната декоративна лайстна, после оставихме камерата да работи, като на петнайсет минути се връщахме да погледнем какво се случва. Гледката не беше драматична като на филм, въпреки това бе невероятна. Постепенно драскотината стана по-плитка и потъмня по ръбовете, като че ли се мъчеше да постигне цвета на боята. Накрая изчезна. Безследно.

— Ами гумите! — намеси се Фил Кандълтън. — Ако човек забие отвертка в някоя, въздухът започва да излиза със свистене, както е нормално. Само че след секунди свистенето изтънява и секва… после отвертката изскача. — Той сви устни и се престори, че изплюва нещо. — Все едно да изплюеш семките на пъпеш.

— Жива ли е? — обърна се към мен Нед. Говореше толкова тихо, че едва го чувах. — Ако наистина може да се възстановява от само себе си…

— Тони твърдеше, че не е жив организъм — прекъснах го. — Много държеше на мнението си и не позволяваше да му противоречат. — „Това е чисто и просто някакво устройство — казваше често. — Някаква бъзикня, дето не я проумяваме.“ Баща ти пък беше на коренно противоположно мнение. Накрая се впускаше в ожесточени спорове като сержанта. Ако не беше загинал…

— Какво? Какво, ако не беше загинал?

— Не зная — промълвих. Стана ми криво и тъжно. Имаше още много до края на историята, но ненадейно загубих желание да я разказвам. Нямах сили да продължа, изпитвах същата неохота, с която се залавяме за необходима, но тежка и еднообразна работа — например изтръгване на дънери на отсечени дървета или прибиране на сеното в хамбара, преди да е завалял силен дъжд. — Честна дума, не зная какво щеше да се случи, ако беше останал жив.

Хади ми се притече на помощ:

— Баща ти беше превъртял на тема буика, Нед. Направо беше обсебен от него. Всяка свободна минута тичаше в бараката, обикаляше проклетата кола, снимаше я, докосваше я… Да, най-често я докосваше, все едно да се увери, че е истинска.

— И сержантът не падаше по-долу — обади се Арки.

„Не беше същото“ — помислих, ала си замълчах. За Кърт беше съвсем различно. Накрая буикът му принадлежеше по начин, по който никога не бе принадлежал на Тони. И Тони го знаеше.

— Но какво се е случило с полицай Рафърти, Санди? Смяташ ли, че буикът…

— Той го е изял — убедено заяви Хади. — Твърдях го тогава, твърдя го и сега. Баща ти беше на същото мнение.

— Вярно ли е? — попита ме хлапакът.

— Ами… да. Смяташе, че е изял Енис или го е отвлякъл някъде. — Отново си представих досадна и тежка работа — редица след редица легла, които трябва да бъдат оправени, купища чинии, които трябва да бъдат измити, безкрайни полета с трева, която трябва да бъде окосена и струпана на копи.

— Да разбирам ли — настояваше Нед, — че откакто полицай Рафърти и баща ми са открили колата, не сте позволили я на някой физик, я на химик да я огледа? Наистина ли никой не е направил спектрографски анализ?

— Биби отново ни посети… май само веднъж — намеси се Фил. Говореше като човек, който е принуден да се защитава. — Разбира се, този път не водеше „децата“, които го придружаваха навсякъде. Заедно с баща ти и Тони вкараха в склада някакво устройство — може да е било спектрограф — обаче не разбрах какво е показало. Ти знаеш ли, Санди?

Поклатих глава. Вече нямаше кой да отговори на този въпрос. Както и на множество други. През 1998 година Биби Рот почина от рак. Къртис Уилкокс, който често се въртеше около буика, усърдно си водеше записки и понякога скицираше нещо в бележника си, също беше мъртъв. Тони Шейндинкс, който по онова време беше командир на отряд Д, още беше жив, ала наближаваше осемдесетте и бе впримчен в сумрачното чистилище, запазено за хора с Алцхаймерова болест. Преди Коледа с Арки Аркейниън го посетихме в болницата. Занесохме му златен медальон с лика на Сейнт Кристофър, за който всички стари служители бяха дали по нещичко. Отначало ми се стори, че през този ден старият сержант получи някакво просветление. Без особено затруднение отвори пакетчето и май се зарадва на медальона. Дори сам се справи със закопчалката, въпреки че като сложи медальона, се наложи Арки да му помогне със закопчаването. Като го окачи на шията си, Тони свъси вежди и се втренчи в мен; въпреки че това беше само пародия на някогашния му пронизителен поглед, в този момент ми се стори, че виждам предишния Тони Шейндинкс. След няколко секунди помътнелите му очи се просълзиха, илюзията изчезна.

— Кои сте вие, момчета? — попита ни. — Изглеждате ми много познати. — После преспокойно заяви, сякаш говореше за времето: — Да знаете, че съм в ада. Това е адът.

— Виж какво, Нед — подхванах. — Онова събрание в „Кънтри Уей“ се свеждаше само до едно. В Калифорния го изписват отстрани на патрулните коли, може би защото паметта на местните ченгета не е толкова силна, та се налага да си го припомнят. Тук не го правим. Схващаш ли за какво говоря?

— За мотото: „В служба и закрила на обществото“.

— Именно. Според Тони това… нещо бе попаднало при нас по Божията воля. Разбира се, никога не го изрече, но се подразбираше. Баща ти беше на същото мнение.

Казах му само онова, което смятах, че трябва да научи. Обаче не обелих нито дума за фанатичния блясък в очите на Тони и на Кърт Уилкокс. Сержант Шейндинкс можеше да ни изнася проповеди за нашето задължение да служим на обществото; можеше да ни убеждава, че само хората от отряд Д са способни да се справят с такъв опасен обект, можеше дори да подхвърли, че след време ще предадем обекта на екип от внимателно подбрани учени, вероятно оглавяван от Биби Рот. Можеше да ни залъгва с тези бабини деветини… и го правеше. Само че не беше вярно. Двамата с Кърт искаха буика, защото не можеха да се разделят с него. Това беше голата истина, останалото бе само камуфлаж. Странната и безподобна кола им *принадлежеше*. Не можеха да се примирят с мисълта, че ще им я отнемат.

Отново се обърнах към Нед:

— Случайно да сте намерили бележниците на баща ти? Винаги използваше от онези, със спиралите, дето са предпочитани от учениците.

Лицето на хлапака помръкна, той наведе глава:

— Да, намерихме най-различни бележници. Мама каза, че може би са дневници. Обаче в завещанието му пишеше всичките му лични записки да бъдат изгорени и тя изпълни волята му.

— Съвсем логично — обади се Хади. — Най-малкото се връзва с онова, което знам за Кърт и за стария сержант.

Нед вдигна глава и се втренчи в него.

Хади побърза да замаже положението:

— Двамата не се доверяваха на учените. Тони им викаше „гробокопачи“. Твърдеше, че единствената им цел е да разпространяват заразата, като съветват хората да се хранят с каквото им душа иска, защото така добивали познания, които ще ги освободят… — Помълча, после добави: — Имаше и още нещо.

— Какво?

— Въпросът за дискретността. Кърт и Тони смятаха, че за разлика от ченгетата учените не могат да пазят тайна. Веднъж чух сержантът да казва: „Виж какво стана с атомната бомба. Съпрузите Розенберг бяха осъдени на смърт заради предателството си, но дори

най-големият глупак знае, че и без тях само след две години руснаците щяха да произведат атомна бомба. Защо ли? Защото учените са бърборковци. Може би онова, което се намира в склад Б, не се равнява на атомна бомба, но може и да е също толкова важно. Едно е сигурно — че не служи на ничии интереси, докато стои скрито под брезентовото покривало.“

Казах си, че това е само част от истината. От време на време си задавах въпроса, дали Тони и бащата на Нед някога са изпитали потребност да разговарят за „находката“ — например късно вечер, когато някои техни колеги са си у дома, други гледат видео в общото помещение и се тъпчат с пуканки, приготвени в микровълновата фурна, а те двамата са се затворили в кабинета на Тони. Нямам предвид дали са разговаряли с недомлъвки, а дали някога са изрекли голата истина: „На света няма подобна на тази кола, а ние я крием в бараката.“ Едва ли. Защото е трябвало само да се погледнат в очите. Да видят неудържимото желание да докосват буика да го изследват. По дяволите, дори само да обикалят около него. Беше нещо тайнствено, загадъчно, чудновато. Обаче не знаех дали хлапето ще го приеме. Давах си сметка, че Нед не само страда за баща си, а му е сърдит, задето е допуснал да го смажат на пихтия. Нищо чудно да му хрумнеше, че баща му и сержантът са извършили кражба, което не беше истина… поне не цялата истина.

— Вече бяхме станали свидетели на светлинните трусове — казах. — Тони ги наричаше „изпразвания“. Твърдеше, че буикът се отървава от нещо, отделяйки го като статично електричество. Като оставим настрана дискретността и умението да се пазят тайни, в края на седемдесетте хората в Пенсилвания — не само ние, а цялото население на щата — имаха съвсем основателна причина да не се доверяват на учените.

— Заради острова, който едва не се е взривил — промърмори Нед.

— Точно така. Освен това в тази кола има нещо много повече от способността й сама да заличава белезите или да не позволява полепването на прах. Много повече.

Замълчах. Нямах сили да продължа.

— Давай, сержант, кажи му — обади се Арки. В сумрака не виждах лицето му, но ми се стори, че говори като разгневен диригент

на оркестър. — Надрънка му всичко, дето не значи абсолютно нищо, а сега му разкажи останалото. — Втренчи се в Хади, после извърна очи към Шърли. — Даже за 1988 година. — Въздъхна и се загледа в склад Б. — Прекалено късно е да спреш дотук, сержант.

Станах и тръгнах към бараката. Чух как Фил промърмори:

— Не, не! Остави го, хлапе, ще се върне.

„Това е да си началство“ — биха казали мнозина и щяха да бъдат прави. Разбира се, ако не получиш я удар, я инфаркт или не те прегази пиян шофьор — тоест, ако не се намеси сила, която ние, смъртните, наричаме Бог. Хората, които седят на стола на началника — които са положили усилия да го заемат и полагат усилия да се задържат на него — никога не си позволяват да кажат: „Заеби!“ и да отидат за риба. Не! Ние, шефовете, продължаваме съвестно да вършим тежката и досадна работа, да оправяме леглата, да мием чиниите, да събираме сеното на копи. „Ах, какво бихме правили без теб?“ — възклицават мнозина. Отговорът е, че както винаги повечето ще продължат да правят каквото са си наумили. Тоест — да вървят към гибелта си.

Надникнах през едно от прозорчетата, изрязани в голямата врата на склад Б, и се втренчих в термометъра. Температурата беше паднала с два градуса. Още не беше толкова студено, че да се изплаша, но понижението на температурата ми подсказа, че буикът се готви за още фойерверки, преди да приключи за тази вечер. Нямаше смисъл да го завиваме с платнището — вероятно по-късно щеше да се наложи да повторим операцията.

„Силата му намалява“ — гласеше фразата, която използваха Шейндинкс и Уилкокс. Изостава като часовник, който не е бил навит, поклаща се като пумпал, забавящ въртенето си, бръмчи като противопожарен детектор, който не отчита повишаването на температурата — изберете метафората, която най-много ви допада. Възможно е двамата ни колеги да бяха прави. Или пък да грешаха. Истината бе, че не знаехме нищичко за находката, скрита в склад Б. Ала си внушавахме, че знаем, за да продължим да живеем близо до нея, без прекалено често да ни спохождат кошмарни сънища.

Върнах се при скамейката, запалих цигара и седнах между Шърли и Нед:

— Искаш ли да ти разкажа за първия път, когато станахме свидетели на явление, наподобяващо на тазвечерното?

Като видях как едва сдържа търпението си, ми поолекна, добих сили да продължа разказа си.

---

[1] Остров на река Саскуихана, близо до Харисбърг, щат Пенсилвания. Там се намира атомна електроцентрала, в която през 1979 г. възниква авария. Това предизвиква остра обществена реакция по отношение на разширяването на атомната индустрия в САЩ и става повод за преоценка на мерките за сигурност. — Б.пр. ↑

ТОГАВА

Само Санди беше там, когато фойерверките започнаха. След време той подхвърляше уж на шега, че това е единствената му претенция за слава. Другите пристигнаха сравнително бързо, но отначало Сандър Фримонт Диърборн беше сам до бензиновата колонка — гледката го накара да зяпне от удивление и да примижи; сигурен беше, че след няколко секунди всички присъстващи, както и фермерите в околността, били те амиши или не, ще се превърнат в радиоактивен прах, разпиляван от вятъра.

Случи се две седмици, след като буикът се озова в склад Б — трябва да е било около първи август 1979 година. Интересът на пресата към изчезването на Енис Рафърти постепенно започваше да замира. Повечето материали за изчезналия щатски полицай бяха публикувани в „Американ“, печатния орган на окръг Стейтлър, но в края на юли на първата страница на неделното издание на вестник „Питсбърг Поуст“ беше поместена голяма статия по този въпрос. Заглавието гласеше: „СЕСТРАТА НА ИЗЧЕЗНАЛИЯ ЩАТСКИ ПОЛИЦАЙ НЕ ПОЛУЧАВА ОТГОВОР НА ВЪПРОСИТЕ СИ“, а отдолу пишеше: „Едит Хаямс настоява за разследване“.

В крайна сметка събитията се развиха според предвижданията на Тони Шейндинкс. Едит смяташе, че полицаите от отряд Д по някакъв начин са замесени в изчезването на брат й, изявленията й в този дух бяха отпечатани и в двата вестника. Онова, което остана между редовете, бе, че бедната жена почти е обезумяла от скръб (и от гняв) и се опитва да прехвърли на друг човек вината за собствените си грешки. Нито един полицай не спомена и думичка за острия й език и почти непрекъснатите й натяквания и оплаквания, но съседите й не бяха толкова дискретни. Репортерите от двата вестника отбелязваха, че колегите на Енис Рафърти са събрали скромна сума, с която да подпомогнат сестра му.

Черно-бялата снимка в „Поуст“ не предизвикваше съчувствие към Едит — на нея тя приличаше на серийна убийца, заснета минути,

преди да размаха брадвата.

* * *

Първият светлотръс настъпи при залез-слънце. Малко след шест часа Санди дойде в участъка да поговори с Майк Сандърс, областния прокурор. Предстоеше му да се яви в съда като свидетел на обвинението във връзка с ужасно пътно произшествие, при което шофьор беше блъснал дете и бе избягал. В резултат детето беше получило четиристранна парализа и до края на живота си щеше да остане безпомощен инвалид. Майк искаше да се увери, че на виновника — господин Бизнесмен, който се оказа любител на кокаина — няма да му се размине. Целта му беше да го изпрати в затвора за пет години, но имаше вероятност срокът за излежаване на присъдата да бъде удвоен. Тони Шейндинкс присъства на съвещанието им, което се състоя в единия ъгъл на общото помещение, но малко преди да приключат, отиде в кабинета си. Като свършиха, Санди реши да напълни с бензин резервоара на патрулната кола, преди да започне смяната му.

Тръгна към задния вход, но като мина край кабинката на диспечера, чу как Мат Бабицки мърмори:

— Ах, ти, гадино! — Чу се глухо тупване. — Защо ми ги въртиш тези номера?

Санди надникна в мъничкото помещение и попита колегата си дали е раздразнен, защото му е дошъл цикълът.

Обаче Мат не се засмя, а усили докрай звука на радиостанцията:

— Чуй това!

Обадиха се Брайън Коул с патрулна кола 7, Хърб Ейвъри с патрулка 5, намираща се на Соумил Роуд, Джордж Станкоуски, намиращ се Бог знае къде. Обаждането му беше заглушено от пращене.

— Ако връзката още повече се влоши, не знам как ще следя местоположението на момчетата, камо ли да им изпращам информация — оплака се Бабицки, после, сякаш да подчертае мисълта си, удари с юмрук радиото. — Ами ако някой се обади да се оплаче? Буря ли се задава, Санди?

— Като влязох преди малко, по небето нямаше нито едно облаче — отвърна Диърборн. Погледна през прозореца и добави: — И сега е същото, както щеше да видиш, ако шията ти беше на винт като моята. — Той завъртя глава.

— Ха-ха! Няма ли някой невинен, срещу когото да скалъпиш обвинение, та си седнал да се занимаваш с мен?

— Браво, Мат! Много духовито! — Санди продължи по коридора. Чу как някой на горния етаж попита дали проклетата телевизионна антена е паднала, защото образът внезапно бил изчезнал тъкмо на най-интересното място от най-хубавия епизод от „Стар Трек“.

Санди излезе от сградата. Вечерта беше гореща, някъде отдалеч приглушено ръмжаха гръмотевици, но нямаше вятър, а небето беше ясно. Светлината започваше да се изцежда на запад, от тревата се вдигаше мъгла.

Той се качи на служебната кола (при това дежурство му се беше паднала патрулка Д-14, онази със счупената облегалка), закара я до бензиновата колонка, слезе, разви капачката на резервоара, намираща се под табелката с регистрационния номер… и ръката му замря. Ненадейно осъзна, че наоколо цари мъртвешка тишина — в тревата не свиреха щурци, в дърветата не пееха птички. Чуваше се само непрекъснато бучене като онова, което се разнася от далекопровод или от електрическа подстанция.

Санди понечи да се извърне, в този момент светът стана моравобял. Първата му мисъл беше, че макар небето да е ясно, го е ударила мълния. После видя как склад Б засия като…

Не намери подходящи думи да довърши сравнението. Никога през живота си не бе имал подобно преживяване.

Ако беше наблюдавал отблизо първите мълнии, вероятно щеше да ослепее — може би временно, може би завинаги. За негов късмет голямата врата на склада се намираше встрани от бензиновата колонка. Въпреки това отблясъците го заслепиха, прогониха летния здрач и наоколо стана светло като по пладне. Склад Б, който беше сравнително солидна дървена конструкция, заприлича на палатка от тензух. Светлината избликна през всеки процеп, през всяка дупка от гвоздей; лумна изпод стрехата през отвора, вероятно направен от острите зъби на катеричка; проблесна в основата на постройката, където от

облицовката се беше откъртила дъска. През комина на вентилационната шахта сиянието изригваше на интервали като димни сигнали от кървавочервена светлина. Ослепителните проблясъци през прозорчетата на двете големи врати преобразяваха надигащата се мъгла в свръхестествени електрически изпарения.

Санди беше изумен, но колкото и да е странно, остана невъзмутим. Помисли си: „Проклетницата всеки момент ще се взриви… това е краят ни.“ Изобщо не му хрумна да побегне или да се качи на патрулката. Къде да избяга? Накъде да потегли? Каквото и да стореше, беше безсмислено.

Онова, което искаше, беше пълно безумие — да се приближи до колата. Тя го *хипнотизираше*. Не му вдъхваше ужас като на Господин Дилън; той изпитваше привличане, не и страх. Струваше му се, че чува как тя го зове да се приближи до нея.

Усещайки се като човек, който сънува (дойде му наум, че може би наистина има съновидение), той се върна при колата, надвеси се през сваленото стъкло откъм страната на шофьора и взе от таблото тъмните си очила. Сложи ги, после тръгна към склада. Очилата донякъде помагаха, но не съвсем. Той се движеше с протегнати ръце, присвитите му очи приличаха на тесни процепи. Светът около него бе озарен от безшумна светлина и пулсираше с тъмночервен огън. Той виждаше как сянката му изскача изпод краката му, изчезва и отново изскача. Виждаше как светлината избликва през прозорчетата на вратата и хвърля отблясъци върху задната стена на участъка. Видя как колегите му наизскачаха от сградата и изблъскаха диспечера Мат Бабицки, който беше излязъл пръв, тъй като кабинката му се намираше най-близо до вратата. Объркано се щураха насам-натам като актьори в ням филм. Онези, които носеха тъмните си очила в джоба, побързаха да ги сложат. Един дори извади оръжието си, погледна го, сякаш се питаше: „Мамка му, за какво ми е притрябвало?“ и го върна в кобура. Двама от полицаите без тъмни очила смело тръгнаха към бараката — вървяха с наведени глави, затворени очи и протегнати ръце, все едно бяха сомнамбули — също като Санди бяха привлечени от проблясващите мълнии и подлудяващото бучене. Сякаш бяха нощни пеперуди, привлечени от светлината.

В този момент Тони Шейндинкс се втурна между тях — раздаваше плесници, блъскаше ги, крещеше им незабавно да се върнат

в сградата и да не мърдат оттам до второ нареждане. Докато се мъчеше да си сложи тъмните очила, едната дръжка едва не извади окото му.

Санди не го видя, не чу виковете му. Чуваше само бученето. Виждаше единствено мълниите, превръщащи валмата мъгла в електрически дракони. Виждаше само стълба от тъмночервена светлина, който се издигаше от конусообразната вентилационна шахта на покрива и пробождаше притъмняващото небе.

Тони го сграбчи, разтърси го. В бараката избухна поредният безшумен светлинен взрив, от който очилата на Тони заприличаха на синкави огнени топчици. Шейндинкс крещеше, въпреки че не беше необходимо — слухът на Санди не беше увреден. Чуваше бученето и как някой мълвеше: *„Свети Боже, мили Боже…“*, нищо повече.

— Санди! Беше ли тук, когато това чудо започна?

— Да! — извика той. Някак си положението „изискваше“ да крещят. Безшумните мълнии продължаваха да избухват в склад Б. При всеки проблясък сградата на участъка сякаш отскачаше напред като живо същество, преследвано от сенките на полицаите.

— Какво го предизвика?

— Не знам!

— Бягай вътре! Обади се на Къртис! Кажи му какво става! Кажи му *веднага* да си домъкне задника тук!

Санди потисна желанието да заяви на сержанта, че иска да остане, за да види какво ще последва. Пък и поначало идеята беше глупава — светлината беше толкова ослепителна, че не се виждаше абсолютно нищо. Не помагаха дори тъмните очила. Освен това знаеше, че в подобен момент нарежданията на командира трябва да се изпълняват безпрекословно.

Препъвайки се, криво-ляво изкачи стъпалата (пулсиращите ослепителни мълнии създаваха погрешна представа за разстоянията) и като размахваше ръце пред себе си, се добра до диспечерското помещение. Толкова беше заслепен, че пред очите му предметите и стените бяха само застъпващи се сенки. В този момент единственото, което виждаше, бяха кървавочервените проблясъци.

Радиото, което беше връзката между Мат Бабицки и патрулиращите полицаи, силно пращеше, от време на време изникваха гласове, все едно от земята се подаваха стъпала или пръсти на погребани мъртъвци. Санди вдигна слушалката на „обикновения“

телефон (другият апарат приемаше обажданията на 911); беше почти сигурен, че е прекъснат, затова се изненада, като чу сигнала за свободна линия. Намери номера на Кърт в списъка, прикрепен на таблото за съобщения, и го набра. Дори телефонът сякаш подскачаше от страх при всеки кървавочервен проблясък.

Слушалката вдигна Мишел и каза, че съпругът й коси тревата на поляната зад къщата — бързал да свърши, преди да се мръкне. По тона й личеше, че не й се иска да го повика. Но след като Санди я помоли втори път, тя се тросна:

— Добре, де, ей сега! Да му се не види, за вас няма ли почивка?

Чакането му се стори безкрайно. Нещото в склад Б продължаваше да хвърля мълнии като някакъв безумен неонов апокалипсис; при всеки проблясък малкото помещение се виждаше в различна перспектива. Той си казваше, че нещо, което излъчва толкова силна светлина, със сигурност е разрушително, но ето че още беше жив и здрав. Прокара свободната си длан по страните си, но нямаше нито изгаряния, нито подутини.

„Поне засега“ — помисли си. Очакваше всеки миг колегите му отвън да закрещят, когато онова в склада се взривеше или разтопеше, или пък от него изскочеше нещо… нещо невъобразимо с пламтящи електрически очи. Подобни хрумвания бяха на милиони километри разстояние от нормалния мисловен процес на едно ченге, обаче в момента Санди Диърборн не разсъждаваше като ченге, а като изплашено момченце. Най-сетне Къртис се обади — очевидно беше тичал, защото се задъхваше.

— Идвай веднага! — нетърпеливо възкликна Санди. — Сержантът нареди!

Кърт веднага разбра за какво става въпрос.

— Какво прави колата, Санди?

— Устройва фойерверки. Хвърля мълнии и искри. Светлината е толкова силна, че ако гледаш към склада, ще ослепееш.

— Сградата гори ли?

— Май няма пожар, обаче няма начин да се разбере със сигурност. Не можеш да надникнеш вътре. Все едно да гледаш слънцето отблизо… Идвай веднага.

Кърт затвори, без да разменят нито дума повече. Санди отново излезе през задния вход — ако ги заплашваше ядрен взрив,

предпочиташе да умре близо до приятелите си.

* * *

Само след десет минути по алеята за коли, обозначена с табелка „САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ НА ЩАТСКАТА ПОЛИЦИЯ“, профуча грижливо поддържаният „Бел Еър“, който синът на Къртис Уилкокс щеше да наследи след двайсет и две години. Дори на завоя Кърт не намали скоростта и в разстояние на една-две ужасяващи секунди Санди Диърборн си мислеше, че задницата на колата ще помете поне петима полицаи. Но Уилкокс светкавично удари спирачки (още имаше рефлексите на младеж), шевролетът спря, като за миг се наклони напред.

Кърт слезе, изключи двигателя, но забрави да изключи фаровете — толкова бързаше, че залитна и едва не се просна на земята. Все пак успя да запази равновесие и хукна към бараката. Санди успя да види, че колегата му държи очила, каквито използват електроженистите. Беше виждал доста напрегнати и възбудени хора — всеки шофьор, когото пътен полицай спре заради превишена скорост, е възбуден и напрегнат — ала за пръв път виждаше човек, който буквално е наелектризиран от вълнение. Очите му сякаш всеки момент щяха да изхвръкнат от орбитите, косата му беше настръхнала… макар че това може би беше зрителна измама, породена от скоростта, с която тичаше.

Когато профуча покрай Тони, сержантът го сграбчи за рамото и Кърт за малко отново да падне. Санди го видя как сви дланта си в юмрук и понечи да замахне, но в последната секунда отпусна ръка. Не знаеше дали новобранецът наистина е възнамерявал да удари сержанта и не го интересуваше. По-важно беше, че Уилкокс позна командира и осъзна, че трябва да му се подчини.

Тони протегна ръка за очилата.

Кърт поклати глава.

Тони му каза нещо.

Кърт отговори, като още по-настойчиво клатеше глава.

Под светлината на все още силните проблясъци Санди видя изражението на Тони Шейндинкс, подсказващо, че сержантът е раздвоен — вероятно се изкушаваше да заповяда на Уилкокс да му

даде очилата. В крайна сметка се обърна и се втренчи в подчинените си. В бързината и възбудата си им беше наредил нещо, което можеше да се сметне за две заповеди — да се отдръпнат и да се върнат в участъка. Повечето се бяха подчинили на първата и бяха пренебрегнали втората. Той дълбоко си пое въздух, изпусна го, после каза нещо на Дики-Дък Елиът, който кимна и хукна обратно към сградата.

Останалите наблюдаваха Кърт, който, тичайки към склад Б, изпусна бейзболната си шапка, но успя да си сложи очилата. Въпреки симпатията и уважението си към най-новия член на отряд Д Санди не възприе поведението му като проява на героизъм. Геройство е да продължиш напред въпреки страха си. През онази вечер Къртис Уилкокс въобще не се страхуваше. Силната възбуда и любопитството му действаха като наркотик, подтикваха го към безразсъдство. Много по-късно Санди си даде сметка, че сержантът е позволил на Къртис да направи каквото си е наумил, защото е било невъзможно да му попречи.

Кърт спря на около три метра от голямата врата и вдигна ръце да защити очите си от поредната ослепителна мълния, която избухна в бараката. Санди видя как кървавочервената светлина се процежда през разперените пръсти на колегата му. Сянката на Къртис се появи върху мъглата като огромен силует. Светлината помръкна и макар че Санди още беше заслепен, все пак видя как Уилкокс отново тръгна към постройката. Като стигна до вратата, застана пред едно от прозорчетата. Избухването на поредната безшумна мълния го накара да отскочи назад, но само след миг той отново надничаше в склад Б.

Дики-Дък Елиът излезе от участъка — очевидно беше изпълнил нареждането на сержанта. Когато го отмина, Санди видя какво носи. Тони Шейндинкс настояваше всички патрулиращи полицаи да използват фотоапарати „Полароид“, а Дики беше изтичал да вземе един от склада. Подаде го на Тони и машинално се наежи, защото в този момент в бараката избухна поредната безшумна светлинна канонада.

Тони грабна фотоапарата, тичешком се приближи до Къртис, който все така надничаше през прозорчето и отскачаше назад при всяка мълния или поредица от мълнии. Изглежда, дори очилата,

използвани от електроженистите, не бяха достатъчно надеждна защита за очите му.

Нещо докосна ръката на Санди — той така се стресна, че едва не изкрещя… сведе поглед и видя „талисмана“ на отряд Д. Най-вероятно до този момент Господин Дилън бе спал на любимото си място между умивалника и печката и беше пропуснал знаменателното събитие, а сега бързаше да разбере причината за всеобщата възбуда. Очите му блестяха, наострил беше уши, вирнал бе глава — явно усещаше, че се случва нещо необичайно — но от предишния му ужас нямаше и следа. Изглежда, светлинните взривове изобщо не го тревожеха.

Къртис се опита да измъкне фотоапарата от ръцете на сержанта, но Тони го стискаше здраво. Всеки нов проблясък ги превръщаше в потрепващи силуети. Дали се караха? Според Санди отговорът беше отрицателен… или почти отрицателен. Стори му се, че двамата разгорещено спорят като учени, наблюдаващи непознато явление. *„А може би изобщо не е явление* — помисли си. — *Може би е експеримент, а ние сме опитните свинчета.“*

Опита се да прецени продължителността на интервалите между светлинните изригвания, докато с другите полицаи наблюдаваше двамата мъже пред бараката — единият с очила на електроженист, другият — притиснал до гърдите си големия фотоапарат — които се открояваха като фигури на дансинг, осветяван от лазерни лъчи. Отначало поредните проблясъци почти се сливаха, ала сега паузите помежду им бяха сравнително големи — шест секунди… десет… седем… четиринайсет… двайсет.

Бък Фландърс промърмори:

— Май зарята приключва.

Кучето излая и понечи да се втурне към бараката, но Санди го задържа, като го хвана за нашийника. Може би Господин Дилън искаше само да отиде при Кърт и Тони, но имаше и друга вероятност — да се е устремил към нещото в бараката. Може би то отново го зовеше. Санди не се интересуваше от причината — важното беше кучето да остане, където си беше.

Тони и Кърт кривнаха встрани и застанаха пред страничната вратичка. После отново оживено заспориха. Накрая сержантът кимна („Неохотно“ — помисли си Санди) и му подаде фотоапарата. В момента, в който Уилкокс отвори вратичката, отново проблесна

мълния и го обгърна с ярката си светлина. Санди очакваше, че когато отново се възцари блажен полумрак, колегата му вече няма да го има — ще се е изпарил или може би ще бъде телепортиран в далечна галактика, където до края на живота си ще ремонтира космически изтребители или ще целува лъскавия черен задник на Дарт Вейдър.

Миг преди да извърне поглед, видя, че Кърт още стои пред вратичката и с длан засенчва очите си, защитени от очилата. Тони Шейндинкс, който се намираше на една крачка зад него, тъкмо се обръщаше с вдигнати ръце, за да предпази лицето си. Санди, който също носеше тъмни слънчеви очила, знаеше, че те не са надеждна защита. Когато отново отвори очи, Кърт беше влязъл в бараката.

Изведнъж Господин Дилън се втурна напред, Санди едва го задържа за нашийника. Кучето ръмжеше и квичеше, присвило беше уши и свирепо се зъбеше.

— Помогнете ми! — извика Санди.

Бък Фландърс и Фил Кандълтън също сграбчиха нашийника, само че отначало усилията им бяха безрезултатни. Животното се взираше във вратичката, дърпаше се като побесняло, от устата му капеше разпенена слюнка. По принцип беше най-симпатичното и кротко куче на света, ала тъкмо в този момент Санди съжали, че няма под ръка каишка и намордник. Ако на Господин Дилън му скимнеше да хапе, един от тях щеше да остане я без един, я без два пръста.

— Затвори вратата! — изкрещя на сержанта. — Затвори проклетата врата, ако не искаш псето да влезе в бараката!

Тони стреснато се обърна, видя какво се случва и побърза да се подчини. Почти на мига Господин Дилън се успокои. Престана да ръмжи, после и скимтенето му секна. Озадачено излая един-два пъти, като че ли не си спомняше какво го е подлудило. Санди се запита дали причината е в бученето, което се усили при отварянето на страничната врата, или пък отвътре се излъчва някаква миризма. Според него вторият вариант беше по-вероятен, ала все пак не беше сигурен. Буикът не олицетворяваше известното, а онова, което никой не знаеше.

Сержант Шейндинкс забеляза, че неколцина от хората му се приближават към него, затова им нареди да се отдръпнат. Спокойствието му беше заразително, все пак нещо сякаш не беше както трябва. Необяснимо защо Санди си представяше, че отнякъде

трябва да звучат викове и писъци, експлозии като на саундтрак на филм, може би дори тътени от недрата на разгневената земя.

Тони се извърна към голямата врата и надникна през едно от прозорчетата.

— Какво става с Кърт, сержант? — провикна се Мат Бабицки.

— Жив и здрав е! — извика в отговор Шейндинкс. — Обикаля колата и прави снимки. Какво търсиш тук, Мат? Бягай обратно в диспечерската стая!

— Радиото е тотално прецакано, сержант. Чува се само пращене.

— Връщай се на работното си място! Може би смущенията са престанали. Защото *това* вече стихва. — Санди, който напрегнато слушаше думите на командира, си помисли, че Шейндинкс уж говори спокойно, но възбудата още пулсира в гласа му. А когато Мат се обърна и тръгна към сградата, сержантът го спря: — Нито дума за случилото се, чуваш ли? Да не си посмял да го издрънкаш по радиото! Нито сега, нито когато и да било! Ако е крайно наложително да говориш за буика, кажи, че става въпрос за… код Д. Ясно ли е?

— Да, сър. — Мат Бабицки се заизкачва по стъпалата към задния вход. Движеше се прегърбен, като че ли го бяха скастрили за провинение.

— Санди! — провикна се Шейндинкс. — Какво става с кучето?

— Добре е. А с колата?

— Наглед й няма нищо. Не е опожарена, нищо не се е взривило. Термометърът показва десет градуса над нулата. Не знам какво става вътре, но със сигурност е студено.

— Ако автомобилът не е повреден, защо Кърт го снима? — обади се Бък.

— Кривото дърво не може да се изправи — отговори сержант Шейндинкс, като че ли фразата обясняваше всичко. Не откъсваше поглед от Кърт, който продължаваше да кръжи около колата както фотограф обикаля манекенка — щракаше с фотоапарата, после грижливо затъкваше всяка снимка в колана на късия си панталон. След малко Тони разреши на присъстващите по четирима да се приближат и да надникнат в бараката. Когато дойде редът на Санди, той с изумление забеляза как при всяко изригване на светлина от буика глезените на Уилкокс се обагрят в зелено. „Радиация! — помисли си. — *Мили Боже, има изгаряния от радиацията!*“ Изведнъж си спомни с

какво се беше занимавал колегата му, преди да го повика по спешност, и неволно се засмя. Отначало Мишел отказваше да извика съпруга си, защото го беше накарала да окоси моравата зад къщата. Зелените петна по глезените му бяха от тревата.

— Хайде, излизай! — промърмори Фил, който наблюдаваше през съседното прозорче. Още държеше кучето за нашийника, въпреки че Господин Дилън беше кротък като агънце. — Излизай, мамка му, не насилвай късмета си!

Уилкокс заднешком тръгна към вратата, като че ли чу предупреждението на Фил или пък интуитивно долови еднаквите мисли на колегите си. Най-вероятно обаче му се бяха свършили плаките.

Още щом излезе, Тони го прегърна през раменете и го дръпна встрани. Докато разговаряха, от буика за последен път проблесна кървавочервена светлина, но много по-слаба от предишните ослепителни мълнии. Санди погледна часовника си. Беше девет и десет. „Илюминацията“ беше продължила по-малко от час.

Тони и Кърт напрегнато разглеждаха снимките — сериозните им изражения го озадачиха. Запита се какво ги е обезпокоило, след като сержантът твърди, че буикът, както и всичко в склада не се е променило. Доколкото виждаше, думите му отговаряха на истината.

Шейндинкс кимна, като че ли някакъв въпрос беше уреден, после се върна при подчинените си. Уилкокс пък се приближи до голямата врата, за да надникне за последен път в бараката, но вече без тъмните очила. Тони нареди всички да се върнат в участъка с изключение на Джордж Станкоуски и Хърб Ейвъри. Хърб, който беше дежурен с патрулката, по време на „фойерверките“ се беше върнал в участъка, най-вероятно за да се изходи по голяма нужда. Беше прочут с навика си да заобикаля по седем-осем километра, само и само да използва служебната тоалетна, и стоически понасяше задяванията на колегите си. Твърдеше, че от чуждите тоалетни човек може да пипне какви ли не болести, а който не му вярва, заслужава да го сполети най-лошото. Според Санди Хърб си падаше по списанията, с които беше зареден клозетът на горния етаж. Полицай Ейвъри, който след десет години щеше да бъде убит при пътно произшествие, беше страстен читател на „Американ Херитидж“.

— Буикът ще бъде под непрекъснато наблюдение — заяви сержантът. — Вие двамата поемате първото дежурство. Веднага сигнализирайте, ако забележите нещо нередно.

Хърб запротестира, че го назначават за най-обикновен пазач.

— Млък! — сопна се Шейндинкс. — Нито дума повече!

Ейвъри видя, че по лицето на командира са избили червени петна, и моментално си затвори устата. Според Санди постъпката му беше проява на забележително здравомислие.

Шестимата влязоха в управлението, следвайки командира; когато прекосиха помещението за инструктаж, чуха Мат Бабицки да разговаря с Анди Колучи, патрулиращ с кола 6. Радиовръзката се беше нормализирала.

Качиха се на горния етаж и се настаниха в малката дневна. Онези, за които не останаха столове, седнаха на пода. Помещението за инструктаж беше по-голямо и обзаведено с повече столове, но според Санди командирът постъпи разумно, като ги събра в дневната, където обстановката беше по-непринудена. Щяха да обсъждат „семейни“ дела, които не засягаха полицията.

Почти не я засягаха.

Последен дойде Къртис Уилкокс, шляпайки с гумените си сандали, обути на бос крак; носеше моменталните снимки, тъмните очила беше вдигнал на челото си. На гърба на тениската му се мъдреше надпис: ФАКУЛТЕТ ПО АТЛЕТИКА КЪМ УНИВЕРСИТЕТА „ХОРЛИК“.

Приближи се до сержанта, двамата си зашепнаха нещо, а колегите им търпеливо чакаха. Накрая Тони се обърна към подчинените си:

— Не е имало експлозия, с Кърт сме убедени, че няма радиация.

Чуха се въздишки на облекчение, но неколцина полицаи още изглеждаха изпълнени със съмнения. Санди нямаше под ръка огледало, за да провери как изглежда, но така или иначе *чувстваше* известно съмнение.

— Разгледайте ги, ако искате. — Кърт започна да му подава по две-три фотографии от купчината, която беше донесъл. Някои бяха заснети по време на светлинните взривове и на тях не се виждаше примерно проблясъкът на никелираната решетка или горната част на купето на буика. Други бяха много по-ясни. Най-хубавата

притежаваше онази необичайна откровеност, типична само за снимките, направени с апарат „Полароид“. *„Виждам свят, в който съществуват само причини и последствия* — сякаш казваха те. — *Свят, в който всеки обект е божество, а богове не съществуват.“*

— Също като обикновения фотографски филм или като значките, които са длъжни да носят работещите в среда с повишена радиоактивност, плаките на полароида се замъглява, когато са изложени на силно въздействие на гама-лъчи. Някои от снимките са прекалено осветени, но нито една не е замъглена. С други думи, не сме облъчени.

Фил Кандълтън вдигна ръка:

— Не искам да те обидя, сержант, обаче не умирам от желание да доверя топките си на корпорацията „Полароид“.

— Утре първата ми работа ще бъде да отида в Питсбърг и да купя гайгеров брояч — намеси се Кърт. Говореше спокойно, сякаш пред него стоеше нарушител, на когото заповядваше да слезе от колата, ала нотките на възбуда, които се прокрадваха в гласа му, подсказваха, че е на косъм да загуби душевното си равновесие. — Знам един магазин за военни принадлежности на „Гранд“, в който се продават подобни джунджурии. Ще взема пари от фонда за непредвидени разходи, ако не възразявате.

Възражения нямаше.

— Междувременно искам да си набиете в главите, че сега е още по-наложително да запазите в тайна нашата… находка — каза Тони. — Смятам, че поради чист късмет или по волята на съдбата буикът попадна в ръцете на хора, които умеят да си държат езика зад зъбите. Така ли е?

Всички утвърдително закимаха.

Дики-Дък седеше на пода и галеше по главата Господин Дилън, който спеше, подпрял муцуна на предните си лапи. За талисмана на участъка силните усещания окончателно бяха приключили.

— Съгласен съм с всичко, стига стрелката на добрия стар Гайгер да си остане в зеленото поле — промърмори Дики. — В противен случай предлагам да повикаме федералните агенти.

— Мислиш ли, че по-добре от нас ще се справят с положението? — разгорещено възкликна Кърт. — Мамка му, Дики! Знаеш, че са надути пуяци, които само ще ни се пречкат. Освен това…

— Ако не възнамеряваш да облицоваш с олово вътрешните стени, тавана и пода на бараката, като използваш парите от фонда за спешни случаи… — подхвана някой.

— Какви са тия врели-некипели… — сопна се Кърт, но Тони го хвана за рамото и така му попречи да каже нещо, за което по-късно щеше да съжалява. После се обърна към останалите: — Ако колата е радиоактивна, ще се отървем от нея. Обещавам.

Уилкокс го изгледа разочаровано — очевидно не очакваше подобно предателство. Сержантът спокойно отвърна на погледа му, сякаш казваше: *„Знаем, че не е радиоактивна — плаките на фотоапарата го доказват. Тогава защо се държиш като пале, което гони опашката си!“*

— Мисля, че при всяко положение трябва да я предадем на правителствените агенти — намеси се Бък. — Сигурно ще ни помогнат… и ще открият разни неща… които са важни за отбраната, например… — Гласът му постепенно заглъхна, защото той усети неизказаното неодобрение на колегите си. Под една или друга форма полицейските служители ежедневно си сътрудничат с федералното правителство — с ФБР, Агенцията за борба с наркотиците, данъчната служба, Комисията за трудови злополуки и най-вече с Междущатската търговска комисия. Дори новобранците ченгета скоро научаваха, че повечето федерални агенти притежават интелекта на мечка. Санди беше на мнение, че когато федерален служител прояви известна интелигентност, тя само му носи изгода и в повечето случаи е злонамерена. В повечето случаи тези хора робуваха на еднообразната работа и се кланяха пред олтара на установения ред. Преди да постъпи в полицията, Санди беше служил в армията, където се беше сблъскал с подобно мислене, подчинено единствено и само на устава. Освен това беше почти връстник на Къртис, тоест — достатъчно млад, за да се възпротиви на предложението доброволно да се откажат от находката си в полза на федералните тъпанари. Казваше си, че в краен случай може да предадат буика на учените в частния сектор… може би дори на студентите от университета, чиято реклама се мъдреше на тениската на Кърт.

Но най-добре беше да си остане при щатските полицаи — при хората в сиви униформи, които бяха като едно семейство.

Бък смутено промърмори:

— Май се издъних.

— Нямай грижа — обади се някой. — И така печелиш голямата енциклопедия и удоволствието да участваш в нашата телевизионна игра.

Тони изчака смехът на присъстващите да утихне и едва тогава продължи:

— Искам всички, които работят в участъка, да научат какво стана тази вечер, за да са подготвени, ако се случи отново. Разкажете на отсъстващите си колеги. Не пропускайте да им кажете кодовото название на буика — буква Д, като… като в името на Господин Дилън. Само Д. Ясно ли е? А пък аз ще ви държа в течение на всичко, което ще се случи от днес нататък, като се започне с гайгеровия брояч. Обещавам, че радиацията ще бъде измерена още утре, преди хората да застъпят на втора смяна. Няма да споделим със съпругите или със сестрите си, с братята или с най-добрите си приятели какво има в склад Б, господа, но взаимно ще се *информираме най-подробно*. Ще действаме по „старомодния“ начин — чрез устни рапорти. Погрижил съм се да няма абсолютно никаква документация във връзка с колата — ако онова нещо въобще е кола — така ще бъде и занапред. Разбрахте ли?

Подчинените му отново закимаха.

— Дърдорковците нямат място в отряд Д, господа; никакви клюки, никакво споделяне със съпругата в леглото. *Това ясно ли е?*

Изглеждаше, че е ясно.

— Я погледнете! — внезапно възкликна Фил, който се взираше в една от снимките. — Багажникът е отворен.

Кърт кимна:

— Отвори се по време на един проблясък, мисля, че още при следващия пак се затвори.

Санди си помисли за Енис; изведнъж в съзнанието му изникна мимолетен, но много ясен образ — капакът на багажника на буика се отваря и затваря като хищна уста. *„Елате да видите живия крокодил, хубавичко го разгледайте, но за нищо на света не пъхайте пръстите си в устата му.“*

— Мисля, че по едно време и чистачките проработиха — продължи Кърт, — но не съм съвсем сигурен, защото бях заслепен, пък и подобно нещо не се вижда на нито една снимка.

— Защо? — промърмори Фил. — Каква е причината?

— Приток на електричество — подхвърли Санди. — Спомняте ли си, че по същото време радиото в диспечерската служба тотално се прецака?

— Да речем, че обяснението е логично за раздвижването на чистачките, обаче багажникът на колата не е свързан с електрически кабели. Когато искаш да го отвориш, натискаш бутона и вдигаш капака.

Санди нямаше отговор на този аргумент.

— Температурата в склада се беше понижила с още няколко градуса — каза Кърт. — Ще продължим да я следим.

Съвещанието приключи, а Санди се качи на патрулката, защото дежурството му още не беше свършило. От време на време се свързваше по радиостанцията с участъка и питаше Мат Бабицки дали Д е на шест. Отговорът неизменно беше „Прието. Д е на шест“. През следващите години фразата се превърна в стандартна реплика между патрулиращите и диспечера на отряд Д, отговарящ за района, обхващащ Стейтлър, Погъс Сити и Пачин. След време я възприеха и други участъци, дори няколко от съседния щат. Полицаите тълкуваха значението ѝ като: „Всичко наред ли е у дома?“. Хората на Тони Шейндинкс се подсмихваха, защото въпросът „Д на шест ли е?“ наистина означаваше именно това.

* * *

До следващата сутрин всички членове на отряд Д вече бяха най-подробно информирани, но необичайното събитие не ги извади от релси. Кърт и Тони заминаха за Питсбърг, за да купят гайгеров брояч. Санди имаше почивен ден, но два-три пъти се отби да погледне буика. В склад Б царяха спокойствие и тишина, колата стоеше на бетонния под и също като преди приличаше на експонат от изложба, обаче температурата, отчитана от големия червен термометър, окачен на гредата, продължаваше да се понижава. Всички бяха на мнение, че случващото се е някак зловещо и потвърждава, че в помещението тече някакъв процес. Процес, който един обикновен щатски полицай не може да проумее, камо ли да контролира.

По заповед на Тони никой не стъпи в бараката, докато двамата с Кърт не се върнаха от Питсбърг. Хади Ройър, който надничаше през прозорчетата в голямата врата, се обърна и тръгна към тях. Като видя гайгеровия брояч, който Уилкокс извади от кашон, шеговито подхвърли:

— Мислех, че ще носите костюми като във филма „Щамът Андромеда“.

Кърт намръщено го изгледа:

— Изобщо не е смешно!

Двамата със сержанта влязоха в склад Б, прокараха брояча по корпуса на буика и по двигателя, после по седалките, таблото и по абсурдно големия волан. После Кърт се пъхна отдолу, легнал на палета на колелца, каквато използват автомеханиците; Тони пък най-старателно провери багажника, като взе предпазни мерки, изразяващи се в подпиране на капака с едно от греблата, окачени на стената. През цялото време стрелката на устройството почти не помръдна. Само веднъж тиктакането, разнасящо се от малкия му говорител, се усили — когато Тони приближи брояча до радиевия циферблат на ръчния си часовник, за да провери дали машинката работи. Устройството беше наред, но буикът нямаше какво да му каже.

Прекъснаха изследването само веднъж, за да си вземат пуловери. Навън беше нетърпима жега, но термометърът в склад Б показваше едва осем градуса над нулата. Докато го наблюдаваше, Санди изпита лошо предчувствие; когато колегите му излязоха да си вземат връхни дрехи, той предложи да вдигнат двете големи врати, та помещението да се позатопли. Добави, че Господин Дилън спи в кухничката и е за предпочитане да го затворят там.

— Не! — отсече Тони.

Изражението на Къртис подсказваше, че той подкрепя сержанта.

— Защо?

— Не зная. Усещам, че не бива, и туйто!

До три часа следобед, когато Санди прилежно вписа името си в книгата с дежурствата в графата **„II смяна/15-23 ч.“**, подготвяйки се да се качи на патрулната кола, температурата в склад Б вече беше с четиринайсет градуса по-ниска от тази извън тънките дървени стени.

Някъде към шест вечерта, докато Санди пиеше кафе в патрулката, паркирана до закусвалнята на Джими на магистралата за

Стейтлър, и зорко следеше за нарушители, буикът роди за пръв път.

* * *

Арки Аркейниън пръв видя онова, което излезе от буика, въпреки че той не си даваше сметка какво вижда. Полицаите от отряд Д се бяха поуспокоили. Вероятно се дължеше на съобщението на Тони и Кърт, че от склад Б не се излъчва радиация. Арки, който живееше в един от фургоните в Дриймланд Парк и през този ден не беше на работа, също като повечето си колеги беше наминал в участъка отново да погледа конфискуваната кола. Този път пред прозорчетата в голямата врата нямаше никого. В участъка, който се намираше на около четирийсет метра от бараката, цареше спокойствието, типично за времето между две дежурства. Работното време на Мат Бабицки беше приключило, заместваше го един от по-младите полицаи. В пет часа сержант Шейндинкс си тръгна. Кърт, който беше разказал на жена си някаква набързо скалъпена история за спешното повикване предишната вечер, вероятно отново беше нахлузил гумените сандали и като примерно момче довършваше косенето на моравата.

В седем без пет Арки Аркейниън (който беше пребледнял като платно и трепереше от страх) профуча край младежа на диспечерското място и се втурна в кухничката. Нямаше намерение да се довери на новобранец, трябваше му човек, врял и кипял в тази работа. В кухнята завари Хади Ройър, който вареше макарони в грамадна тенджера.

СЕГА
АРКИ

— Хайде, искам да го чуя! — настоява хлапето. В тоз’ момент адски приличаше на татко си — гледам го как седи на пейката също като Кърт Уилкокс, как бърчи вежди като него, как не го сдържа на едно място. Да, най приличаше на баща си по нетърпението. — Говори!

— Аз не участвам в този епизод — отвръща му Санди. — Не бях там. Обаче тези двамата са присъствали.

След това ми ти изявление Нед му обърна гръб и се вторачи в нас.

— Ти му разкажи, Хад — викам. — Свикнал си да даваш рапорти.

— Я не ми хитрей! — мръщи се оня ми ти човек. — Ти пръв го видя, затуй започваш пръв.

— Да му се…

— Един от вас да започне! — сопва се момчето и… бум! — фрасва се с длан по челото точно между очите, при което мен адски ме досмеша.

— Започвай, Арки — вика ми сержантът.

— Тц — опъвам се аз. — Никой път не съм го казвал като разказ, тъй да се каже. Хабер си нямам к’во ще излезе.

— Постарай се, доколкото можеш — вика сержантът и аз наистина се постарах. Отначало ми беше бая трудничко, щото очите на Нед все едно се забиваха в мене като пирони, и си мислех: *„Няма да ми се върже на приказките.“* Обаче след малко му хванах цаката. Като говориш за нещо, дето е станало преди много време, виждаш как то пак се отваря пред тебе. Отваря се като цвете. Понявгаш туй е хубаво, понявгаш — лошо. Когато оная вечер говорех на момчето на Къртис Уилкокс, ми беше и хубаво, и лошо.

След малко Хади се включва в разговора и почва да ми помага. Спомня си какви ли не неща, даже, че по радиото е пеела Джоан Бейз.

„Спасението е в подробностите“ — често казваше предишният командир (най-вече, когато някой пропускаше да впише в рапорта нещо важно). През цялото време хлапето на Кърт седи като заковано на скамейката, гледа ни и се блещи, а небето притъмняваше и се усещаха миризмите на лятото, прилепи хвъркаха над нас и нейде на юг се чуваха гръмотевици. Не знам защо, обаче ми стана тъжно, задето Нед толкоз прилича на татко си.

Прекъсна ни само веднъж. Обърна се към Санди да го попита още ли пазим…

— Да — веднага отвърна Санди. — Разбира се. Плюс тонове снимки, най-вече моментални. Ако има нещо, което ченгетата умеят най-добре, хлапе, то е да съхраняват веществените доказателства. А сега млъкни и остави човека да разкаже каквото те интересува.

Сетих се, че говори за мен, затуй отново подхванах разказа.

ТОГАВА

По онова време Арки караше стар пикап „Форд“ с три скорости. „Има четири, ако се смята превключването на задна“ — обичаше да се шегува той) и с писклив амбреаж. Паркираше го на същото място, на което щеше да паркира и след двайсет и три години, въпреки че вече притежаваше додж „Рам“ с автоматично предаване.

През 1979 година в най-отдалечения край на паркинга стоеше стар училищен автобус — ръждясала жълта грамада, изоставена от времето на Корейската война, която с всяка изминала година затъваше все по-дълбоко в пръстта и буренаците. Защо никой не беше изтеглил автобуса оттам, бе една от житейските загадки. Арки остави пикапа си до ръждясалата таратайка, прекоси паркинга, застана пред голямата врата на склад Б и надникна през прозорчето, като засенчваше очите си от лъчите на залязващото слънце.

Лампата на тавана беше включена — под светлината й буикът приличаше на кола в автосалон, която е толкова шикозна, че всеки, който има малко ум в главата, ще пожелае незабавно да я купи и да я подкара към къщи. Всичко изглеждаше „на шест“ с изключение на багажника. Капакът му отново зееше.

„Трябва да обадя на дежурния“ — помисли си Арки. Не беше ченге, а обикновен пазач, но беше научил това-онова от хората в сиви униформи. Преди да се отдръпне от прозорчето, погледна термометъра, който висеше от една греда на тавана. Температурата отново се беше повишила, и то значително. Термометърът показваше шестнайсет градуса. На Арки му хрумна, че буикът е като някакъв шантав терморегулатор, който сега се е изключил (или е изгорял по време на фойерверките).

Внезапното повишаване на температурата беше още нещо, за което никой не знаеше. Арки се развълнува, като си помисли как ще шашне хората в участъка. Понечи да се извърне и да хукне към сградата. В този момент зърна нещо в ъгъла на бараката.

„Това е чисто и просто купчина парцали“ — каза си, обаче шестото му чувство го опроверга. Отново залепи чело на стъклото. Господи, нещото в ъгъла *не беше* чисто и просто купчина парцали!

Краката му се подкосиха като на тежко болен човек. Усещането за слабост накара стомахът му да се свие, а сърцето му лудо да затупти. В един ужасяващ миг беше сигурен, че ще се строполи на земята и ще припадне.

„Хей, тъпако, защо не се помъчиш отново да дишаш? Може да ти помогне.“

Арки жадно си пое въздух — веднъж, два пъти. От гърдите му се изтръгна звук, който още повече го изплаши. Така хъркаше баща му, когато получи инфаркт и лежеше на канапето, докато чакаха линейката.

Отстъпи встрани от голямата врата, после удари с юмрук няколко пъти гърдите си:

— Успокой се, миличко! А така!

Слънцето, което потъваше в казан от кръв, блестеше в очите му. Стомахът му се беше свил на топка, чувстваше, че всеки миг ще повърне. Изведнъж му се стори, че участъкът се намира на разстояние четири-пет километра. Запъти се към сградата, като си напомняше да диша и се стараеше да крачи спокойно. Искаше му се да се затича, ала гласът на разума му подсказваше, че ако се опита, наистина ще припадне.

— Момчетата ще те скъсат от майтап — промърмори под нос.

Всъщност обаче не се страхуваше от подигравките. Не искаше да го видят обезумял от страх и изгарящ от желание да разкаже за случващото се, сякаш е най-обикновен зяпач.

Като стигна до участъка, наистина се почувства малко по-добре. Страхът още го държеше в хватката си, но вече не му се повдигаше, не изпитваше желанието да побегне, накъдето му видят очите. Хрумнало му беше нещо, което му помогна да се поовладее. Може би някой от полицаите му беше погодил номер. Нямаше да му е за пръв път. Дали беше споменал пред Орвил Гарет, че привечер може да се отбие в участъка и пак да поогледа шантавия буик? Да, наистина го беше казал. Нищо чудно Орв да е решил да се изгъбарка с него. Тия момчета бяха истински палячовци и все се занасяха с него.

Предположението го успокои, макар да знаеше, че се залъгва. Орв Гарет наистина си падаше по дебелашките шеги, обаче не би посмял да се майтапи с буика в склад Б. Никой не би се осмелил. Не и след като сержант Шейндинкс така се беше запалил по тая ми ти кола.

Но сержантът не беше на работа. Вратата на канцеларията му беше затворена, отдолу не се процеждаше светлина. В кухничката обаче светеше, чуваше се музика — Джоан Бейз пееше за нощта, в която южняците са капитулирали. Арки влезе и завари Хади Ройър да пуска грамадна бучка маргарин в тенджерата със сварени макарони. „От толкова тестени храни се затлъстява“ — помисли си ни в клин, ни в ръкав. Транзисторът, с който Хади никога не се разделяше, стоеше на кухненския плот редом с тостера.

— Хей, Арки! — възкликна Ройър. — Какво те води насам по никое време? Ама и аз какво съм седнал да те питам, като знам отговора.

— Орв тука ли е? — попита Арки.

— Тц. Има три дни отпуск и ще отиде на риба. Късметлия е нашият сержант. Искаш ли една чиния макарони? — Хади дръпна тенджерата от котлона и едва тогава погледна пазача. Веднага разбра, че човекът пред него е изплашен до смърт. — Арки! Какво ти е, мамка му?

Арки се отпусна на дървения стол и се приведе, ръцете му провиснаха между бедрата му. Вдигна поглед към Ройър и понечи да проговори, ала не можа да изрече нито дума.

— Какво има? — Хади остави тенджерата на плота, без да го е грижа, че от топлото гетинаксовата облицовка ще се повреди. — Нещо свързано с буика ли е?

— Тази вечер ти ли си дежурен, Хад?

— Да. До единайсет.

— Кой друг е тук?

— Може би горе има един-двама души. Ако търсиш някой от началството, няма да ти излезе късметът. Тази вечер аз съм шефът. Хайде, изплюй камъчето.

— Ела с мен. Искам и ти да го видиш. Вземи бинокъл.

Оказа се, че бинокълът, който Хади взе от склада, е безполезен. Нещото в ъгъла на бараката беше прекалено близо и образът се

размазваше. В продължение на две-три минути Хади въртя копчето за фокусиране, накрая се отказа и обяви:

— Влизам в склада.

Арки го сграбчи за китката:

— Не, за Бога! Викни сержанта. Нека той да реши.

Хади Ройър, който от време на време проявяваше магарешки инат, поклати глава:

— Сержантът си е легнал и е заспал. Така каза жена му по телефона. Знаеш какво означава това — никой не бива да го събужда, освен ако не избухне Третата световна война.

— Какво, ако онуй нещо вътре е като Трета световна война?

— Хич не ми пука! — заяви Ройър. Което, ако се съди по изражението му, беше най-опашатата лъжа на десетилетието, ако не и на века. С длани засенчи очите си и отново надникна в гаража. — Мъртва е.

— Може би — промърмори Арки. — А може би само се преструва.

Ройър се обърна:

— Не го мислиш. — Изчака и добави: — Нали?

— Не знам какво мисля и какво не мисля. Хабер си нямам дали туй чудо завинаги е престанало да святка, или само си почива. И ти не го знаеш. Представи си, че иска някой да влезе при него. Как ти се струва, а? Представи си, че те чака.

Хади се позамисли, после отсече:

— Ако е така, ще получи каквото иска. — Той отстъпи назад. Изглеждаше изплашен като Арки, когато преди малко влезе в кухнята, но погледът му издаваше решителност.

— Арки, слушай ме внимателно.

— Добре, мой човек.

— Карл Бръндейдж е в общото помещение. Мисля, че и Марк Ръшинг е там. Кажи им какво става. Гледай да не се изпуснеш пред Лъвинг, който замества диспечера. Нямам му доверие — още има жълто около устата. И не гледай като шашардисан. Вероятно няма причина за безпокойство, но подкреплението няма да ни навреди.

— Искаме го за всеки случай.

— Точно така.

— Щото може и да има причина.

Хади кимна.

— Сигурен ли си?

— Ъхъ.

— Добре.

Ройър заобиколи склада и застана пред малката странична врата. Дълбоко си пое въздух, преброи до пет и го изпусна. После извади от кобура пистолета си „Рюгер“ .357, каквито носеха полицаите по онова време.

— Хади?

Ройър подскочи като ужилен. Ако пръстът му беше на спусъка вместо на предпазителя, като нищо щеше да простреля крака си. Обърна се и видя Арки, който надничаше иззад ъгъла на бараката, а черните му очи така се бяха разширили, сякаш заемаха почти цялото му мършаво лице.

— Мамка му! — възкликна. — Защо се влачиш след мен?

— Не се влача, полицай, ходя си съвсем нормално.

— Бягай в участъка да повикаш Карл и Марк!

Арки поклати глава. Изплашен или не, беше решил да вземе участие в събитията. Донякъде Хади го разбираше. Когато непрекъснато общуваш с ченгета, малко или много ставаш като тях.

— Добре, тъп швед такъв! Да вървим.

* * *

Ройър отвори вратата и влезе в склад Б, където още беше по-хладно отколкото навън… въпреки че двамата с Арки едва ли бяха в състояние да преценят каква е температурата, тъй като бяха плувнали в пот. Той вдигна пистолета, Аркейниън грабна едно гребло, окачено до вратата. Металната му част се удари в някаква лопата и издрънча, двамата подскочиха. Арки си помисли, че още по-страшни от звука са сенките им върху стената, които сякаш подскачаха насам-натам като силуети на пъргави гоблини.

— Хади… — подхвана.

— Шшт!

— Ако колата е умряла, защо ми шъткаш?

— Не ми хитрей! — прошепна му Ройър и тръгна към буика. Арки го последва — с изпотените си длани стискаше дръжката на греблото, сърцето му биеше до пръсване. Устата му беше пресъхнала и горчеше. Никога в живота си не беше изпитвал подобен страх, а фактът, че не знаеше от какво се страхува, още повече влошаваше положението.

Хади стигна до задницата на буика и надникна в отворения багажник. Аркейниън напразно се повдигаше на пръсти — широкият гръб на полицая закриваше гледката.

— Какво има вътре, Хад?

— Нищо. Абсолютно нищо. — Ройър хвана капака, поколеба се за миг, после го затръшна. Двамата стреснато подскочиха и погледнаха нещото в ъгъла. То не помръдна. Ройър тръгна към него, като го държеше на прицел. Колебливите им стъпки сякаш гръмовно отекваха по бетонния под.

Постепенно увереността им, че нещото е мъртво, нарасна, но от това не им олекна, защото никога не бяха виждали подобно създание. Нито в горите на Западна Пенсилвания, нито в зоопарк, нито в природонаучно списание. Всъщност изобщо не бяха сигурни, че е животно. Беше нещо… *различно*. Толкова различно! Хади се хвана, че си спомня най-различни филми на ужасите, но съществото в ъгъла на бараката не приличаше на онези, които беше виждал на екрана.

„Мамка му, толкова е различно!“ — тази мисъл се натрапваше в съзнанието му и в съзнанието на Арки. Всичко в това създание говореше… не, *крещеше*, че то не е от тук, и *тук* означаваше не само Шорт Хилс, но цялата планета Земя. Може би дори цялата вселена, каквато съществуваше в представата на един щатски полицай и един пазач. Все едно в съзнанието им беше скрита алармена инсталация, която внезапно се беше задействала.

Арки си мислеше за паяци. Не защото нещото в ъгъла приличаше на паяк, а защото… ами… паяците са много странни. Имат толкова много крака и човек няма представа какво мислят, нито дори как могат да съществуват. Само че това същество беше още по-страшно. Призляваше му, като го погледнеше, опитвайки се да проумее какво виждат очите му. Обля го студена пот, сърцето му прескачаше, вътрешностите му като че ли бяха натежали. Искаше му се да побегне. Да подвие опашка и да си плюе на петите.

— Господи! — тихо простена Хади. — Ооо, Господи! — Говореше така, като че ли умоляваше съществото да изчезне. Ръката, с която стискаше пистолета, се отпусна, цевта се насочи към пода. Оръжието тежеше едва килограм и половина, ала той нямаше сила да го държи. Лицевите му мускули също се отпуснаха, очите му се изцъклиха, устата му се раззина. Арки никога нямаше да забрави как Хади Ройър трепереше като лист, а зъбите му блестяха в полумрака. След миг си даде сметка, че и самият той трепери.

* * *

Съществото в ъгъла беше голямо колкото грамадните прилепи, които населяваха пещерите Миракъл в близост до Ласбърг, или така наречената „Пещера на чудесата“ (всеки можеше да я разгледа срещу три долара вход, предлагаха се услугите на екскурзовод и намаления за семейни посещения) в Погъс Сити. Крилата почти скриваха тялото му. Бяха леко прихлупени, сякаш преди да умре, съществото безуспешно се беше опитало да ги свие. На цвят бяха черни или тъмнозелени. Гърбът на неизвестното създание (доколкото се виждаше) беше светлозелен. Коремът му беше белезникав като изгнил дънер или пънчето на загниваща гъба. Триъгълната безока глава беше клюмнала на една страна. От нея стърчеше някаква кост, която би могла да е нос или човка. Под този издатък се виждаше раззината уста. От нея се проточваше жълтеникаво парче тъкан, сякаш преди смъртта си съществото беше повърнало последната си вечеря. Хади побърза да извърне поглед, обаче знаеше, че известно време ще му се повдига при мисълта за храна.

Под трупа имаше локвичка съсирваща се желеобразна течност. При мисълта, че това е кръвта на ужасяващото създание, на Хади му се прииска да закрещи. Помисли си: *„Няма да го докосна! По-скоро бих убил собствената си майка, отколкото да го докосна!“*

В този момент с крайчеца на окото си зърна дълъг дървен прът. Отскочи встрани и изкрещя:

— Арки, недей!

Но беше прекалено късно.

По-късно пазачът Аркейниън не можа да обясни какво го е накарало да прободе съществото в ъгъла — просто се беше поддал на някакъв неосъзнат импулс.

Когато дървената дръжка на греблото докосна мястото, на което крилата се бяха прихлупили, нещо прошумоля като хартия, разнесе се противната миризма на престояло варено зеле. Двамата не й обърнаха внимание. Горната част на главата на съществото като че ли се забели, разкривайки изцъклено мъртвешко око с размерите на сачмен лагер на голяма машина.

Арки машинално отскочи назад, изпусна греблото, което изтрополи на пода, и притисна длани към лицето си. Между разперените му пръсти надничаха ужасените му очи. Хади не помръдна, само прегракнало прошепна:

— Беше клепач. Най-обикновен клепач. Разклати го с греблото, глупак такъв! Разклати го и проклетият клепач се повдигна.

— Божичко, Хади!

— Каквото и да е това, вече е мъртво.

— Мили Боже…

— Мъртво е, ясно?

— Хя-хясно — прошепна Арки. Акцентът му беше по-силен от всякога. — Да хизчезваме!

— Адски умно предложение от един пазач.

Тръгнаха заднешком към вратата — пристъпваха бавно, защото не искаха да изпускат от поглед гадината. Но най-вече защото и двамата знаеха, ще престанат да се контролират, ако *видят* вратата, водеща към безопасността. Към един нормален свят. Стори им се, че измина цяла вечност, докато се доберат до нея.

Арки, който пръв се озова навън, жадно вдъхна свежия вечерен въздух. Хади го последва и затръшна вратата. За миг двамата не помръднаха, само се взираха един в друг. Арки вече не беше блед, а прежълтял. Хади си помисли, че пазачът прилича на сандвич с кашкавал, но без филийките хляб.

— Що се хилиш? — сопна се Арки. — К’во е толкоз смешно?

— Нищо. Мъча се да не изпадна в истерия.

— Сега ще звънеш ли на сержант Шейндинкс?

Хади Ройър кимна. Мислеше само как горната част на главата се забели, когато пазачът я прободе с дръжката на греблото. Подозираше,

че гледката ще го преследва в сънищата му, и се оказа прав.

— Ще викнеш ли и Къртис?

Ройър се позамисли, после поклати глава. Кърт наскоро се беше оженил. Младите съпруги държат мъжете им повечко да са си вкъщи, а когато няколко нощи подред не получават каквото им се иска, започват да се цупят и да задават въпроси. Беше съвсем естествено. Естествено беше и съпрузите понякога да отговарят на въпросите им, макар да знаеха, че не бива.

— Значи търсим само сержанта, а?

— Не — отвърна Хади. — Да повикаме Санди Диърборн. Момчето има акъл за двама.

* * *

Патрулката, шофирана от Диърборн, още беше паркирана до закусвалнята на магистралата. Той седеше зад волана, радарното устройство беше на скута му. Радиото изпращя, чу се глас:

— Кола 14! Кола 14!

— Четиринайсет слуша. — Като чу номера на колата си, Санди по навик погледна часовника си. Беше седем и двайсет.

— Възможно ли е да се върнеш в базата, 14? Имаме код Д. Повтарям — код Д. Приемаш ли?

— Три ли е? — попита Санди. На езика на повечето американски полицаи 3 е кодът за спешен случай.

— Не. Обаче ни трябва помощ.

— Прието.

Върна се в участъка десетина минути преди сержанта, който пристигна с личното си превозно средство — пикап „Интернешънъл Харвестър“, който беше по-стар и от форда на Арки. Дотогава новината за случилото се, се беше разпространила, пред склад Б имаше истинско стълпотворение на щатски полицаи; „късметлиите“ надничаха през прозорчетата, другите изчакваха реда си. Сред тях бяха Бръндейдж, Ръшинг, Коул, Дево, Хади Ройър. Арки Аркейниън неспокойно крачеше зад тълпата, описвайки малки окръжности; беше напъхал ръцете си чак до лактите в задните джобове на панталона си, бръчките на челото му напомняха на стъпенки на дървена стълба.

Само той не чакаше реда си пред някое от прозорчетата. Беше видял повече, отколкото му се искаше.

Хади набързо информира за случилото се новодошлия, после Санди разгледа съществото в ъгъла на бараката. Опита се да предположи какво ще поиска сержантът, когато пристигне, прибра необходимото в кашон и го остави до страничната вратичка.

Тони удари спирачки, паркира напреки на ръждясалия училищен автобус и тичешком се приближи до склад Б. Безцеремонно изблъска с лакът Карл Бръндейдж, който стоеше пред прозореца, намиращ се най-близо до мъртвото същество, и се загледа през стъклото, докато Хади рапортуваше. После повика Арки, за да чуе и неговата версия.

Според Санди тази вечер методите на сержанта по отношение на буика бяха подложени на изпитание и се оказаха благонадеждни. Докато Тони разпитваше Хади и Арки, се появяваха все нови и нови членове на отряд Д. Повечето бяха облечени цивилно, защото по това време не бяха на работа. Оказа се, че неколцината униформени се намирали сравнително близо до участъка и като чули по радиостанцията кодовото название на буика, побързали да видят какво става. Въпреки че вероятно изгаряха от желание да научат най-новата информация, те мълчаливо изчакваха Шейндинкс да приключи разпита на свидетелите, не се блъскаха пред прозорчетата на бараката, не досаждаха с глупави въпроси. Но още по-важно беше, че никой не избухна, не изпадна в паника. Санди се страхуваше да си помисли какви щяха да бъдат последствията, ако присъстваха репортери и усетеха атавистичната сила на съществото в бараката — същество, което дори и мъртво, оставаше ужасяващо и застрашително. На следващия ден сподели опасенията си със сержанта, който се засмя:

— Хиляди пъти по-катастрофални отколкото в случая с Кардифския великан — такива щяха да са последствията.

И двамата — единият настоящ, другият бъдещ командир на отряд Д — знаеха, че пресата нарича „фашизъм“ подобно манипулиране на информацията, поне в случаите, когато манипулаторите са ченгета. Може би твърдението беше преувеличено, но и двамата не отричаха, че в него се съдържа известна доза истина. („Най-откачените ченгета са в Лос Анжелис — заяви веднъж Тони. — На всеки трима нормални се падат по двама мотоциклетисти от

Хитлерова младеж“.) Не отричаха и факта, че с буика следва да се занимават специалните служби.

Хади попита дали е постъпил правилно, като не се е обадил на Къртис. Безпокоеше се да не би новобранецът да се почувства пренебрегнат. Заяви, че ако сержантът му нареди, на драго сърце ще изтича да телефонира на Кърт.

— Не го закачай — заяви Тони. — Като му обясним защо не сме го повикали, ще ни разбере. Колкото до вас, момчета…

Той отстъпи от голямата врата. Движеше се спокойно и уверено, но беше пребледнял като платно. Въпреки че беше зърнал съществото само през прозорчето, гледката навярно го беше ужасила. Самият Санди се чувстваше по същия начин. Но усещаше и още нещо — възбудата на сержант Шейндинкс, неутолимото му любопитство, по което си приличаше с Кърт. Струваше му се, че чува какво си мисли командирът: „Мамка му, направо не е за ВЯРВАНЕ!“ Самият той не изпитваше подобни чувства, подозираше, че те не вълнуват и колегите му. Любопитството на Хади и на Арки със сигурност се беше изпарило. „Заминало си е като модата на сините велурени обувки“ — би казал Къртис Уилкокс.

— Обръщам се към всички вас, които в момента сте в наряд — каза Тони. Както обикновено леко се усмихваше, но според Санди тази вечер усмивката му беше попресилена. — В Стейтлър са избухнали пожари, в Лизбърг има наводнение, а в Погъс Сити са регистрирани множество дребни кражби; подозираме, че виновниците са амиши.

Някои от присъстващите се позасмяха.

— Какво чакате? — добави сержантът.

Дежурните полицаи мълчаливо се отдалечиха, след секунди се чу как включват двигателите на осемцилиндровите шевролети. Онези, които бяха в почивка, поостанаха още няколко минути, но не се наложи някой да ги подкани да си отиват, защото представлението е свършило. Санди попита дали заповедта за патрулиращите важи и за него.

— Не, полицай — отговори Тони Шейндинкс. — Идваш с мен. — Забърза към страничната врата, като спря само за да разгледа предметите, които Санди беше поставил в кашона — един от фотоапаратите „Полароид“, допълнителни плаки за него, дърводелски

метър, набор инструменти за събиране на веществени доказателства, няколко зелени найлонови чувала за смет, взети от кухнята.

— Браво, Санди.

— Благодаря, сър.

— Готов ли си да влезем?

— Да, сър.

— Страхуваш ли се?

— Да, сър.

— Като мен ли или не толкова много?

— Не зная.

— Аз също. Но наистина ме е страх. Ако припадна, гледай да ме хванеш.

— А вие гледайте да паднете към мен, сър.

Тони се засмя:

— „Заповядай в моята гостна“ — казал паякът на мухата.

* * *

Изплашени или не, двамата най-старателно изследваха мрачното помещение. Съставиха и диаграма на интериора, а когато по-късно Къртис Уилкокс поздрави Санди за точността, Диърборн кимна и се съгласи, че диаграмата наистина я бива. Беше толкова подробна, че можеше да бъде представена и пред съда. Само дето някои линии не бяха съвсем прави. Ръцете и на двамата се разтрепериха още щом влязоха в склад Б, и не престанаха да треперят, докато смелчаците не се озоваха навън.

Вдигнаха капака на багажника, защото Арки го беше заварил отворен, и въпреки че тясното пространство както винаги беше празно, му направиха няколко снимки. Фотографираха и термометъра (междувременно температурата се бе повишила до двайсет и един градуса) най-вече защото Тони смяташе, че така би постъпил Кърт. Заснеха и трупа, и то от всеки ъгъл, който им хрумна. На всяка снимка се виждаше отвратителното единствено око, което блестеше като разтопен асфалт. Като видя лицето си, отразено в него, Санди Диърборн едва се сдържа да не изкрещи. На две-три секунди един от тях се обръщаше да погледне буика.

Като приключиха с фотографиите, някои от които заснеха, като поставиха дървения метър редом с трупа, Тони взе чувал за смет, отвори го и нареди:

— Донеси лопата.

— Не трябва ли да го оставим където е, докато Кърт…

— Полицай Уилкокс, който е при нас на изпитателен срок, може да разгледа мъртвото същество и в склада в участъка — заяви Тони. Гласът му беше някак задавен и Санди разбра, че командирът едва се сдържа да не повърне. И неговият стомах изведнъж се преобърна, може би в знак на солидарност. — Там може да си го гледа, колкото му душа иска. Не ми пука, че ще нарушим реда от доказателства, защото с този случай никога няма да се занимава, който и да било областен прокурор. Междувременно ще разкараме оттук тази смрад. — Шейндинкс не крещеше, но гласът му беше като остър нож.

Санди взе една от лопатите, окачени на стената, и я пъхна под мъртвото същество. Крилата прошумоляха, все едно някой смачка на топка хартия — съвсем обикновен звук, който бе някак ужасяващ. Едното се откърши — отдолу нямаше косми или перушина, само гладка черна кожа. За втори път, откакто влязоха в склад Б, на Санди му се прииска да закрещи. Не знаеше защо, ала някакво гласче от дълбините на съзнанието му умоляваше да не му показват други страшни гледки.

А миризмата… през цялото време усещаха противната воня на престояло варено зеле.

Санди забеляза капките пот, които оросяваха челото на сержант Шейндинкс като миниатюрни мехурчета. Някои се бяха спукали и потта се стичаше като сълзи по страните му, оставяйки тъмни дири.

— Давай! — подкани го Тони и отвори чувала. — Хайде, пусни го вътре, преди да съм се издрайфал.

Санди се подчини; почувства се малко по-добре, когато трупът тупна на дъното на найлоновия чувал. След като сержантът хвърли върху гнусното петно на пода няколко шепи дървени стърготини, с които попиваха разляно машинно масло, и на двамата им поолекна. Тони завърза чувала с трупа, после двамата заднешком заотстъпваха към страничната вратичка.

Преди да излязат, Шейндинкс спря.

— Снимай ей това. — Той посочи нещо в горната част на голямата врата зад колата — онази, през която Джони Паркър беше вкарал буика с помощта на влекача. На Тони Шейндинкс и на Санди Диърборн им се струваше, че оттогава са изминали години. — И това тук… и там, горе.

Отначало Санди не видя какво посочва сержантът. Извърна очи, примигна няколко пъти, отново се загледа. Едва сега забеляза три-четири тъмнозелени петна, които му напомниха за прашеца, който пада от крилата на нощните пеперуди. Като деца с приятелите му се уверяваха взаимно, че този прашец е смъртоносна отрова, а пък ако го пипнеш и потъркаш очи, ще ослепееш.

— Разбираш какво се е случило, нали? — подхвърли Тони, когато Диърборн насочи обектива към едното петно. Ръцете на Санди трепереха, струваше му се, че фотоапаратът тежи цял тон, но все пак успя да заснеме тъмнозелената диря.

— Не, сержант, не ми е ясно — промърмори.

— Хабер си нямам какво е това чудо — птица, прилеп, някакъв робот. Сигурен съм обаче, че е излетяло от багажника, когато капакът се е отворил. Ударило се е в задната врата, оставило е диря, после е започнало да се блъска в стените. Виждал ли си птица, която е впримчена в барака или в хамбар?

Санди кимна.

— Значи знаеш за какво говоря. — Тони избърса потта от челото си и погледна по-младия си колега. До края на живота си Санди щеше да помни този поглед. Сержантът никога не беше изглеждал толкова изплашен и безпомощен. Беше виждал същата безпомощност в очите на малки деца, когато му се налагаше да се отзове на сигнал за семеен скандал.

— Леле, братче! — бавно изрече Шейндинкс. — *Мамка му!*

Санди кимна.

Тони извърна поглед към чувала:

— На теб прилича ли ти на прилеп?

— Да — отговори Диърборн, но веднага се поправи: — Всъщност не. — Помълча и добави: — И аз не знам.

Сержантът се засмя… звукът наподобяваше лая на Господин Дилън.

— Много си категоричен. Ако даваше свидетелски показания, защитникът на обвиняемия нямаше как да те обори.

— Не зная какво да кажа, Тони. — Онова, което Санди знаеше, бе, че му се иска да престанат с дърдоренето и да излязат на чист въздух. — Според теб какво е?

— На пръв поглед е досущ като прилеп. И на снимките прилича на прилеп. Само че… не знам как да го изразя, но…

— Усещането не е за прилеп — прекъсна го Санди.

Сержантът кисело се усмихна и насочи показалеца си към него, като че ли беше пистолет:

— Отлично се справяш, полицай. Обаче дирите подсказват, че гадината е реагирала като прилеп или като пленена птица. Хвърчала е като обезумяла, удряла се е в стените, докато е пукнала. Нищо чудно да е умряла от страх.

Санди си спомни изцъкленото мъртво око, което изглеждаше толкова извънземно, че тръпки да те побият, и си помисли, че едва сега разбира идеята, изказана от сержант Шейндинкс. Гадината е умряла от страх, така ли? Да, обяснението беше съвсем логично. Стори му се, че командирът очаква от него да каже нещо, затова подхвърли:

— А може би толкова силно се е ударила в стената, че шията й се е прекършила. — Изведнъж му хрумна друга идея. — Или пък… *въздухът* я е убил.

— Какво?

— Може би…

Очите на Тони блеснаха, той закима:

— Имаш право. Може би въздухът в багажника на буика е различен. Може би ще ни подейства като отровен газ… ще разкъса белите ни дробове…

Санди не издържа:

— Трябва да изляза оттук, иначе ще се издрайфам. — Само че в действителност нямаше опасност да повърне, а да се задуши. Изведнъж трахеята му се беше стеснила дотолкова, че през нея не би преминала и карфица.

* * *

Щом излязоха (почти се беше стъмнило, излязъл бе ветрец, който носеше уханията на лятото), Санди се поокопити. Сигурно и сержантът почувства облекчение, защото мъртвешки бледите му страни леко поруменяха. Хади и неколцина полицаи се приближиха до тях, но не ги заговориха. Като гледаше сериозните им физиономии, външен човек, който нямаше представа за последните събития, разиграли се в склад Б, би предположил, че е починал президентът на страната или че е избухнала война.

— Санди, поразмина ли ти? — попита сержантът.

— Ъхъ. — Диърборн кимна към найлоновия чувал с трупа на ужасяващото същество. — Наистина ли мислиш, че въздухът на тази планета го е убил?

— Възможно е. Или пък смъртта му е била причинена от ужас, че е попаднало в нашия свят. Едно знам със сигурност — че нямаше дълго да остана жив на планетата, откъдето идва това чудо. Дори ако можех да дишам техния… — Тони не довърши мисълта си, защото на Санди очевидно отново му прилоша. Изведнъж доби вид на мъртвец. — Санди, какво ти е? Какво не е наред?

Санди не знаеше дали иска да каже на сержанта какво не е наред, дори не беше сигурен, че може да го изкаже. Мислеше за Енис Рафърти. Изчезването му, съчетано с онова, което току-що бяха открили в склад Б, водеше до страховито заключение. Той се помъчи да го прогони, ала то се беше загнездило в съзнанието му. Ако буикът беше канал към друг свят и прилепоподобното същество бе преминало през него, тогава беше почти сигурно, че Енис Рафърти е преминал в обратната посока.

— Всичко е точно, шефе. — Санди се наведе и се вкопчи в глезените си — изпитан метод да предотвратиш припадъка си, стига да разполагаш с достатъчно време да го приложиш. Колегите му безмълвно го наблюдаваха, опечалените им физиономии бяха като на хора, които всеки момент ще извикат: „Кралят е мъртъв, да живее кралят!“ След малко светът пред очите му престана да кръжи, той се изправи. — Добре съм. Честна дума.

Тони изпитателно го изгледа, после кимна. Повдигна зеления найлонов чувал:

— Ще го прибера в стаичката в мазето до склада с консумативите, в която Анди Колучи крие чекиджийските си списания.

Неколцина от подчинените му нервно се изкискаха.

— Достъп до това помещение ще имаме само аз, Къртис Уилкокс и Санди Диърборн. Ясно ли е?

Всички кимнаха.

— Повтарям — само аз, Къртис и Санди. Ние ще водим разследването. — Стоеше изпънат сред падащия мрак, като че ли някой му беше дал команда „Мирно!“, в едната си ръка държеше зеления найлонов чувал, в другата — фотоапарата. — Това в чувала е веществено доказателство. Още не знам за какво. Ако на някого хрумне идея, искам да я сподели с мен. Ако хрумването ви се струва безумно, незабавно искам да го чуя. Самото положение е безумно, но въпреки това ще разнищим тази история. Ще се справим, както сме се справяли досега. Имали въпроси?

Нямаше.

„Ако погледнем нещата от друг ъгъл — помисли си Санди, — *няма друго освен въпроси*.“

— Ще се постараем до склад Б винаги да има човек — продължи Шейндинкс.

— Ще го охраняваме ли, сержант? — попита Стив Дево.

— Ще го държим под наблюдение — поправи го Шейндинкс. — Санди, идваш с мен. Бог ми е свидетел, че не ми се иска сам да занеса чувала в мазето.

Преди да тръгнат към участъка, Санди чу Арки да казва, че Кърт ще побеснее, задето не са го извикали: „Само глейте к’во ще стане — онуй ми ти момче ще пощурее като мокра кокошка.“

* * *

Но Къртис беше прекалено развълнуван, за да побеснее, прекалено зает да подреди по приоритет нещата, които искаше да стори. В съзнанието му напираха стотици въпроси. Зададе само едни, преди да хукне да разгледа трупа на съществото, което бяха намерили в склад Б — къде е бил Господин Дилън предишната вечер. Отговориха му, че кучето е било с Орвил. Орвил Гарет често го взимаше със себе си, когато имаше няколко почивни дни.

Санди Диърборн разказа на Къртис подробностите (от време на време на помощ му идваше Арки). Младият Уилкокс слушаше внимателно, само вдигна вежди, когато Арки описа как горната част на главата на гадината се беше забелила, разкривайки окото. За втори път направи същата гримаса, като чу описанието на петната по вратата и стените, сякаш оставени от крилата на нощна пеперуда. Попита за Господин Дилън, чу отговора, взе хирургически ръкавици от една чантичка с приспособления за събиране на веществени доказателства и едва ли не тичешком слезе по стълбата, водеща към мазето. Санди го придружи — смяташе го за свое задължение, след като Тони го беше включил в екипа по разследването, но остана в склада и не го последва в килера, където сержантът беше оставил чувала за смет. Чу как найлонът прошумоля, когато Кърт го развърза; звукът го накара да настръхне, обля го студена пот.

Шумоленето продължи. Затихна. Отново се чу, последва го шепот:

— Всемогъщи Боже!

След секунда полицай Уилкокс изтича навън и хукна към тоалетната в коридора, като с длан затискаше устата си. Добра се дотам тъкмо навреме.

Санди Диърборн седеше до отрупаната с какво ли не работна маса в склада, слушаше как колегата му повръща и си мислеше, че в крайна сметка това едва ли има значение. Къртис нямаше да се откаже. Трупът на прилепообразното същество бе предизвикал у него същото отвращение, което бяха изпитали Арки, Хади или който и да било от отряд Д, но той щеше да се върне, за да го разгледа най-подробно. Беше обсебен от буика и от всичко, свързано с него. Дори когато, пребледнял като платно, изскочи от килера и се втурна към тоалетната, погледът му издаваше трескаво вълнение, временно помрачено от физическото страдание. Обсебването е най-строгият надзирател.

От коридора се чу шум от течаща вода. След секунда Кърт влезе обратно в склада, като бършеше устата си с хартиена кърпичка.

— Ужасно е, нали? — подхвърли Санди. — Въпреки че е мъртво.

— Наистина е гнусно — кимна Уилкокс и тръгна към килера. — Представях си какво ли не, но това ме завари неподготвен.

Диърборн стана и се приближи до отворената врата на малкото помещение. Кърт отново надничаше в чувала, но още не посягаше да

извади гадината. Което беше истинско облекчение. Санди не искаше да е наблизо, когато новобранецът докосне гадината, па макар и с ръкавици. Дори не искаше да си *представи* как Кърт я докосва.

— Мислиш ли, че е било размяна? — замислено промърмори Уилкокс.

— А?

— Размяна. Енис за това чудо.

Санди не отговори веднага. *Не беше в състояние*. Не защото идеята беше ужасяваща (каквато всъщност и беше), а задето новобранецът толкова бързо беше стигнал до нея.

— Не зная.

Кърт се полюшваше напред-назад и намръщено се взираше в найлоновия чувал. След малко каза:

— В крайна сметка май греша. Замяната се прави едновременно, нали така?

— Да, в повечето случаи.

Той затвори чувала и (с очевидно нежелание) го завърза.

— Ще направя дисекция на това нещо.

— Не! Как изобщо ти хрумна?

— Все някой трябва да я направи. — Той се обърна към Санди. Пребледнялото му лице изглеждаше изпито, очите му трескаво блестяха. — Не мога да го занеса във Факултета по биология в университета „Хорлик“. Сержантът не желае тази история да се разчуе и аз напълно го подкрепям, но тогава кой ще направи дисекцията? Оставам само аз, нали?

Санди си помисли: *„Нямаше да предадеш гадината в «Хорлик» дори ако Тони не ни беше предупредил да пазим тайна. Примиряваш се, че и ние знаем подробностите, може би защото освен сержанта никой от нас не е проявявал толкова голям интерес, но за нищо на света не би споделил буика с другиго. С някого, който не носи сивата униформа на пенсилванската пътна полиция и не знае кога коженият ремък, придържащ шапката, се носи под брадичката и кога — отзад. С някого, който може първо да те изпревари, после да ти отнеме находката. Не, няма начин!“*

Кърт свали ръкавиците:

— За съжаление не съм правил дисекция, откакто в часа по биология в гимназията разрязах морско свинче. Беше преди девет

години, освен това получих четворка. Не искам да се проваля, Санди.

„Тогава изобщо не се захващай!“

Санди си го помисли, но не го изрече. Нямаше смисъл.

— Добре… — Сега Уилкокс говореше на себе си. Само на себе си. — Ще опресня знанията си. Ще се подготвя. Разполагам с време. Няма смисъл да проявявам нетърпение. Който много знае, бързо остарява, но удовлетворението…

— Ами ако това не отговаря на истината? — прекъсна го Санди. Изненада се, като си даде сметка колко му е омръзнала проклетата фраза. — Ами ако няма удовлетворение? Ако никога не откриеш стойността на х?

Кърт втрещено го изгледа, после се усмихна:

— Според теб какво щеше да отговори Енис? Разбира се, ако можехме да го попитаме.

Санди се намръщи — „заекът“ се държеше снизходително и проявяваше непростимо бездушие. Понечи да го скастри, да му „свие сармите“, но се отказа. Къртис Уилкокс не беше нито злонамерен, нито бездушен — само бе превъзбуден от откритието. „Пък и още е прекалено млад“ — помисли си, въпреки че с Уилкокс бяха почти връстници.

— Енис щеше да ти каже да внимаваш.

— Непременно. — Кърт тръгна нагоре по стълбата. — Разбира се, ще внимавам.

Санди знаеше, че това са само думи като славословието, което изричаш надве-натри, за да напуснеш по-бързо църквата в неделната утрин. Знаеше го… за разлика от щатски полицай Къртис Уилкокс.

* * *

През следващите седмици Тони Шейндинкс (както и членовете на отряд Д) разбра, че не разполага с достатъчно хора, за да осигури денонощна охрана на буика в бараката. Природата също беше против него — през втората половина на август почти непрекъснато валеше дъжд, времето беше прекалено хладно за сезона.

Посетителите също представляваха проблем. В края на краищата полицаите от отряд Д не живееха във вакуум — автобазата беше

досами участъка, окръжната адвокатура се намираше наблизо, закононарушителите висяха в заведението „Бед Бой Корнър“, от време на време имаше посещения на скаутски групи, ежедневно в участъка идваха най-различни хора, за да подадат оплаквания (срещу съседите, срещу брачния си партньор или партньорка, срещу амишите, чиито каручки заемали прекалено голяма част от платното на магистралата, срещу самите пътни полицаи), съпруги донасяха храната, която мъжете им са забравили вкъщи, или пък кутия с бонбони за всички, понякога идваха най-обикновени данъкоплатци, за да проверят за какво се изразходват парите им. В повечето случаи последните бяха изненадани и разочаровани от спокойствието в участъка, от усещането за добре смазана бюрократична машина. Беше толкова различно от любимите им телевизионни сериали.

Един ден в края на месеца стейтлърският представител в Долната камара на Конгреса пристигна заедно с една дузина от най-близките си приятели от медиите, за да се „срещне с избирателите“ и да рекламира законопроекта за съдействие на полицията, насърчаване на научните изследвания и подобряване на инфраструктурата, на който той бе един от вносителите. Също като повечето конгресмени от провинциалните райони приличаше на бръснар от забутано градче, който е извадил късмет на състезанията с кучета и ще плати да му направят свирка. Изтъпанчи се до една патрулка (според Санди беше тъкмо онази със счупената облегалка) и обясни на приятелите си от медиите колко важна е работата на полицаите, особено на смелите мъже и жени от Пенсилванската щатска полиция и в частност на смелите мъже и жени от отряд Д (информацията му беше неточна, тъй като тогава в отряд Д нямаше жени, но нито един полицай не го поправи, поне докато камерите работеха). Добави, че те са като невидима сива преграда, която предпазва от злото господин и госпожа Данъкоплатец, и така нататък, и така нататък, Бог да благослови Америка. Присъстваше и капитан Димънт от Бътлър, вероятно защото на някого му беше скимнало, че пагоните му ще придадат по-голяма тежест на събитието; по-късно той гневно прошепна на Тони Шейндинкс:

— Представяш ли си, този задник с перука настоя да му съдействам да отменят глобата на жена му за превишена скорост!

Докато конгресменът дърдореше, докато антуражът му любопитно заничаше тук и там, а камерите на репортерите работеха, буикът, син като здрач, стоеше само на петдесет метра от тях, грамадните му гуми с бели ивици проблясваха в полумрака на бараката. Стоеше под термометъра, който Кърт беше провесил от една греда на тавана. Стоеше там със зануления си километраж, по лъскавата му повърхност не полепваше нито прашинка. За полицаите, които знаеха за съществуването му, проклетият автомобил беше като сърбеж между плешките, където не можеш да се почешеш.

Трябваше да се съобразяват с лошото време, трябваше да се съобразяват с най-различни любопитни представители на обществеността (мнозина идваха да възхваляват семейството, но не принадлежаха към него), с големите клечки, дошли на инспекция, както и с полицаите от други участъци. В известно отношение те бяха най-опасни, защото ченгетата имат набито око и обичат да си пъхат носовете навсякъде. Какво биха си помислили, ако видят полицай с дъждобран (или примерно пазач с шведски акцент) да стои на пост пред склад Б като гвардейците в червено, които охраняват Бъкингамския дворец? Няма ли да се усъмнят, ако забележат как въпросният полицай от време на време се приближава до голямата врата и наднича през прозорчетата? Няма ли да завалят неудобни въпроси? Разбира се, че това ще се случи — естествено е като снега през зимата.

Кърт измисли гениално разрешение на проблема. Изпрати на сержант Шейндинкс докладна записка, в която се казваше, че ракуните непрекъснато разпиляват сметта, поради което Фил Кандълтън и Брайън Коул са се съгласили да построят къщичка, в която да се съхраняват контейнерите за смет. По мнението на полицай Кърт Уилкокс най-подходящото място за въпросната постройка беше зад склад Б и тя щеше да бъде изградена, ако командирът на отряда даде съгласието си. Сержант Шейндинкс парафира с „ДА“ докладната записка, след което тя надлежно беше класирана в архива. В нея не се споменаваше, че в участъка нямаха неприятности с ракуните, откакто Арки купи от универсалния магазин грамадни пластмасови кофи за смет, чиито капаци се повдигаха и спускаха чрез натискане на педал.

Три дни, след като Тони парафира с „ДА“ докладната записка, къщичката бе изградена от панели и боядисана — в сиво, разбира се. В

нея се побираха две кофи за смет, три полици и един щатски полицай, седнал на дървен стол. Постройката имаше двойното предназначение да пази охраняващия полицай от: а) природните стихии; б) любопитните погледи. На всеки десет-петнайсет минути дежурният излизаше и поглеждаше през прозорчетата на склад Б. Единственото помещение в къщичката беше заредено с безалкохолни напитки, пакетчета със солени бисквитки, списания и поцинкована кофа, върху която беше залепена табелка с надпис „НЕ МОЖАХ ДА УСТИСКАМ“. Идеята за табелката беше на Джаки О’Хара. Колегите го наричаха „ирландското момче-чудо“, а той винаги ги разсмиваше. Разсмиваше ги дори три години по-късно, когато беше на смъртно легло от рак на хранопровода — въпреки че погледът му беше замъглен от морфина, шепнешком разказваше на колегите си, дошли да го видят, истории за Пади Селяндура, а когато болката станеше нетърпима, те държаха ръката му.

След години всички патрулни коли на пенсилванската полиция щяха да бъдат оборудвани с видеокамери „Панасоник Айуитнес“, които се монтираха върху контролното табло. Моделът, произвеждан специално за организациите за борба с престъпността, беше без микрофон. Според парадоксалните закони в съда се приемаха видеофилмите, доказващи вината на водачи на превозни средства, но не и аудиозаписите. Но тези „екстри“ щяха да бъдат въведени много по-късно. В края на лятото на 1979 година полицаите от отряд Д трябваше да се задоволят с видеокамерата, подарена на Хади Ройър по случай рождения му ден. Бяха я увили в полиетилен, за да я предпазят от влагата, и я държаха в кашонче на една от полиците в къщичката. В друго кашонче имаше батерии и дузина празни касети, освободени от опаковката, за да са готови за зареждане. На малка черна дъска с тебешир записваха температурата, измерена в склад Б при всяка проверка на охраняващия. Ако той забележеше промяна, изтриваше предишната цифра, написваше новата и добавяше стрелка, сочеща нагоре или надолу. Това беше единствената писмена „документация“, която сержант Шейндинкс разрешаваше.

Наглед той беше доволен от разрешаването на въпроса. Кърт се мъчеше да му подражава, но понякога тревогата и чувството за безсилие го караха да избухне:

— Бас държа, че следващия път, когато се случи нещо, никой няма да държи под око бараката. Винаги става така. Някоя вечер няма да се намерят доброволци за смяната от полунощ до четири сутринта, а следващият, който застъпи на поста, ще погледне през прозорчето и ще види отворения багажник и друг мъртъв прилеп на пода. Помнете ми думата, че именно това ще се случи.

Опита се да убеди Тони ако не друго, поне да направят график на смените, под който всеки ще се подписва. Твърдеше, че доброволци не липсват и че ако подобрят организационните мерки, всичко ще тръгне като по мед и масло. Сержант Шейндинкс остана непреклонен — никакви писмени документи! Когато Кърт предложи да поеме повечето дежурства по наблюдение на склад Б (мнозина негови колеги ги наричаха „буикпатрул“), Тони отказа и добави:

— Имаш други отговорности, най-вече към съпругата си.

Кърт прояви достатъчно съобразителност да си държи езика зад зъбите, докато беше в канцеларията на сержанта. По-късно, когато със Санди излязоха от участъка, изля душата си пред него, като говореше с изненадваща горчивина.

— Ако ми трябваше брачен консултант, щях да си потърся в „Жълти страници“ — заяви.

Диърборн кисело се усмихна:

— Препоръчвам ти от днес да се вслушваш за изпукването.

— Какви ги говориш?

— Изпукването. Звукът е много специфичен, няма начин да го сгрешиш. Чуваш го, когато главата ти най-сетне изскача от задника ти.

Къртис се втренчи в него, по страните му като малки рози избиха червени петна.

— Сгафил ли съм нещо, Санди?

— Да.

— Какво? Да му се не види, какво?

— Рискуваш работата и семейството си. Или обратното — семейството и работата си. Имаш проблем с перспективата. Буикът започва да ти изглежда твърде голям… Отдаваш му прекалено голямо значение.

— Прекалено ли! — Кърт се плесна по челото — жест, типичен за него. Обърна се и дълго гледа към Шорт Хилс. После се обърна и

възкликна: — Това нещо е от друг свят, Санди! *От друг свят!* Разбира се, че е голямо… не, грандиозно!

— Както казах, бедата ти е в липсата на перспектива.

Санди предчувстваше, че колегата му ще започне да спори, може би ще изрече много горчиви думи. Затова се обърна и влезе в участъка. Може би на новобранеца донякъде му беше увряла главата, защото през септември престана да настоява да застъпва по две смени при охраната на склад Б. Санди Диърборн не се залъгваше, че благодарение на разговора им Кърт се е осъзнал, но по всичко изглеждаше, че поне временно е решил да не прекалява. Което беше хубаво, ала вероятно недостатъчно. Санди беше сигурен, че за младия му колега буикът винаги ще представлява нещо грандиозно. Знаеше още, че съществуват два типа хора. Къртис беше от онези, които искрено вярват, че наученото носи удовлетворение.

* * *

Новобранецът започна да идва на работа, стиснал под мишница един или друг учебник по биология вместо поредния брой на списанието за лов и риболов „Фийлд енд Стрийм“. Най-често носеше томче, озаглавено „Двайсет елементарни дисекции“, от доктор Джон Матърин, понякога колегите му намираха книгата върху казанчето в тоалетната. Когато семейство Уилкокс поканиха на вечеря Бък Фландърс и съпругата му, Мишел се оплака от новото „отвратително“ хоби на мъжа си. Често посещавал един магазин за медицинско снабдяване, а помещението в избата, което само допреди година му служело за тъмна стаичка, сега воняло на химикали, използвани в моргата.

Кърт започна с мишки и морски свинчета, премина към птици и след време направи дисекция на рогат бухал. Понякога носеше образците в участъка.

— Не знаете що е ужас — каза един ден Мат Бабицки на Орвил Гарет и Стив Дево, — докато не слезете в склада за кутия с химикалки и не намерите върху фотокопирната машина стъкленица с формалдехид, от която се пули око на бухал. Леле, братче, направо ти изкарва акъла!

След като успешно се справи с бухала, Къртис се захвана с прилепите. Направи дисекция на осем-девет, всеки от различен вид. Два хвана в задния двор, останалите му ги доставиха от специализиран магазин в Питсбърг. До края на живота си Санди щеше да помни деня, в който Къртис му показа южноамерикански прилеп-вампир, прикован към дъска. Коремът на косматото същество беше кафеникав, ципестите му крила бяха като черно кадифе. То сякаш се усмихваше като безумец, от устата му стърчаха заострени зъбки. Вътрешните му органи, умело извадени от Кърт, наподобяваха на отвратителна висулка. Санди си помисли, че гимназиалният преподавател на Уилкокс, който навремето му е писал четворка, би се изненадал от схватливостта и уменията на бившия си ученик.

Разбира се, когато е подтикван от силно желание, всеки глупак може да стане професор.

* * *

Докато Къртис Уилкокс усвояваше от доктор Матърин тънкостите на дисекцията, Тони и Розалин заживяха в буик 8. Гениалната идея беше на Тони Шейндинкс. Хрумна му, докато разглеждаше витрините в търговския център „Три Таун“ и чакаше съпругата си да пробва дрехи в магазина за спортно облекло. Погледът му беше привлечен от невероятния надпис на витрината на магазина за домашни любимци: „ЗАПОВЯДАЙТЕ ДА СЕ ПОВЕСЕЛИТЕ И ДА СИ КУПИТЕ НАШИТЕ ХАМСТЕРИ!“

Тъкмо тогава Тони не се повесели и не си купи хамстер — жена му щеше да го засипе с въпроси — но на другия ден изпрати дългия Джордж Станкоуски да купи две животинки, както и къщичка за тях.

— Да купя ли и храна? — поинтересува се Джордж.

— Не. В никакъв случай. Ще ги оставим да умрат от глад в склад Б.

— Сериозно ли говориш? Струва ми се бая жестоко…

Тони въздъхна:

— Купи им храна, Джордж. Непременно купи.

Единственото му условие беше къщичката да се побира на задната седалка на буика. Джордж избра една от по-хубавите. Беше

изработена от прозрачна жълта пластмаса и се състоеше от дълъг коридор, в двата края на който имаше обширни помещения. Едното беше трапезарията на хамстерите, другото — гимнастическият им салон. В трапезарията имаше хранилка и шише с вода, прикрепено към стената, в гимнастическия салон беше монтирано колело за упражнения.

— Брей, живеят по-добре от някои хора — отбеляза Орвил Гарет.

Фил, който наблюдаваше как Розалин се изака в хранилката, промърмори:

— Говори само за себе си.

Дики-Дък Елиът, който може би не беше най-бързият кон, препускал някога по хиподрума на живота, попита защо им е притрябвало да държат хамстери в буика и дали не е опасно.

— Ами то ще се разбере, нали? — каза Тони с нетипично мек глас. — Ще проверим дали е опасно или не.

* * *

Скоро след като отряд Д се сдоби с Джими и Розалин, настъпи денят, в който Тони Шейндинкс прекоси своя Рубикон и излъга пресата.

В дадения случай представителят на четвъртата власт не внушаваше особен респект — беше кльощав двайсетинагодишен червенокос младеж, стажуващ в местния вестник „Американ“, който след около седмица щеше да се върне в държавния университет в Охайо. Имаше навика да слуша с полуотворена уста, което според Арки му придаваше вид на кръгъл глупак. Обаче младият репортер *не беше* глупак и почти всеки топъл септемврийски следобед прекарваше в компанията на господин Брадли Роуч, като търпеливо го слушаше. Брад му надуваше главата с истории за непознатия с руски акцент (по това време той вече беше абсолютно сигурен, че човекът с черното палто е бил руснак) и за колата, която онзи зарязал на бензиностанцията. Кльощавият червенокос младеж на име Хоумър Услър възнамеряваше да напише сензационна статия и победоносно да се върне в университета. Според Санди хлапакът вече си представяше голямото заглавие на първа страница, което ще включва думите

ЗАГАДЪЧНАТА КОЛА. Може би дори ЗАГАДЪЧНАТА КОЛА НА РУСКИ ШПИОНИН.

Тони излъга, без нито за миг да се поколебае. Безсъмнено щеше да стори същото, ако репортерът, с когото през онзи ден си имаше работа, беше опитният Тревър Роник — възрастен човек, който беше собственик на „Американ“ и беше забравил повече истории, отколкото червенокосият някога щеше да напише.

— Колата вече не е тук — излъга Тони… и прекоси своя Рубикон.

— Така ли? — разочаровано попита Хоумър Услър. На скута си държеше голям старомоден фотоапарат „Минолта“, върху калъфа с прозрачна лепенка беше прикрепена лента с надпис СОБСТВЕНОСТ НА „АМЕРИКАН“. — Къде е сега?

— В Държавната агенция за конфискувани вещи — заяви Тони, измисляйки на мига организация с внушително название. — Намира се във Филаделфия.

— Защо?

— Имат пълномощията да продават на търг непотърсените моторни превозни средства. След като ги претърсят за наркотици, разбира се.

— Разбира се. Има ли документация по случая?

— Сигурно. Както за всеки друг случай. Ще я потърся и ще ти телефонирам.

— Колко време смятате, че ще ви отнеме, сержант Шейндинкс?

— Един Бог знае, синко. — Тони посочи грамадната кутия за входяща и изходяща документация, която буквално преливаше. Услър не подозираше, че повечето книжа са рекламни материали — от съобщения за последните привилегии, които могат да получат пенсиониращите се, до есенната програма на мачовете по софтбол — и щяха да се озоват в кошчето за смет, преди сержантът да си отиде у дома. Морният жест, с който Шейндинкс посочи кутията, предполагаше, че трябва да обработи още Бог знае колко подобни купчини документация. — Трудно е да се справиш с толкова бумаги. Казват, че работата ще се улесни с въвеждането на компютри, обаче това няма да се случи тази година.

— Другата седмица се връщам в университета.

Тони се приведе към младия репортер и си придаде сериозно изражение:

— Пожелавам ти здраво да работиш, синко. Днес се живее трудно, но с усърдие и работа всичко се постига.

* * *

Няколко дни след посещението на Хоумър Услър буикът отново произведе светлинна буря. Този път грееше ярко слънце, но все пак гледката беше забележителна. А страховете на Къртис, че ще пропусне поредното необикновено явление, се оказаха безпочвени.

В разстояние на пет дни температурата в склад Б спадна от двайсет и един на десет градуса, което недвусмислено подсказа, че буикът отново се подготвя за нещо.

Започна надпревара за дежурствата в къщичката — всеки мечтаеше да бъде на смяна, когато „онова“ се случи, независимо какво ще бъде този път.

Брайън Коул „изтегли голямата печалба от лотарията“, но всички полицаи, намиращи се в участъка, станаха свидетели на явлението. Към два следобед той влезе в склад Б, за да нагледа Джими и Розалин. Хамстерите очевидно се чувстваха прекрасно — Розалин беше в „трапезарията“, Джими се упражняваше на колелото в „гимнастическия салон“. Ала когато Брайън се надвеси по-навътре в купето да провери имали достатъчно вода в бутилката на хамстерите, чу бучене. Звукът беше плътен и постоянен като онези, от които пломбите и очите ти започват да вибрират. Още по-обезпокояващ обаче беше друг звук, който се преплиташе с бученето — монотонен шепот без думи. Смътна кървавочервена светлина бавно се разпростираше над таблото и волана.

Имайки като обица на ухото съдбата на Енис Рафърти, от чието изчезване бяха изминали повече от трийсет дни, полицай Коул побърза да се отдалечи от буика. След това продължи да действа без следа от паника. Взе от наблюдателния пост видеокамерата, монтира я на триножника, зареди я, провери дали отчита точно времето и се увери, че батерията е заредена. Преди да излезе от склад Б, включи лампите, монтирани на тавана, сетне постави триножника пред едно от

прозорчетата, натисна бутона за запис и още веднъж провери дали буикът се намира в центъра на визьора. После взе от чантичката с допълнителни принадлежности филтър, използван при прекалено силна светлина, и го прикрепи към обектива, без да си направи труда да натисне бутона за пауза (за миг големите тъмни сенки на дланите му закриват буика, после колата се появява, сякаш обгърната от падащ здрач). Ако действията му се следяха от страничен наблюдател — например представител на обществеността, който се интересува за какво се изразходват парите на данъкоплатците — въпросният наблюдател никога не би предположил, че сърцето на щатски полицай Коул бие до пръсване. Коул изпитваше и страх, и възбуда, но се справи блестящо. Сблъскаш ли се с неизвестното, разбираш каква е ползата от наученото в полицейската академия. В крайна сметка той допусна само една грешка.

Приблизително в два часа и седем минути надникна в канцеларията на Тони и каза:

— Сержант, почти съм сигурен, че нещо става с буика.

Тони вдигна поглед от бележника, в който нахвърляше черновата на речта си пред есенния симпозиум на представителите на организациите за борба с престъпността, и попита:

— Какво е това в ръката ти, Брай?

Едва сега Коул си даде сметка, че държи бутилката за вода на хамстерите.

— Мамка му! — промърмори. — И без това може би вече няма да им трябва.

* * *

В два и двайсет бученето вече чуваха и полицаите, намиращи се в участъка. Не че там се намираха мнозина — повечето се бяха струпали пред прозорчетата в големите врати на склад Б. Тони се питаше дали да не им заповяда да се отдръпнат, накрая реши да ги остави. С едно изключение.

— Арки!

— Слушам, сержант.

— Искам да окосиш моравата пред участъка.

— Ама аз я косих в понеделника!

— Знам. Забелязах, че близо час стоя под прозореца на канцеларията ми. Въпреки това искам пак да я окосиш. С това в задния джоб. — Подаде на Арки портативна радиостанция и добави: — Ако дойде някой, който не бива да види десетина служители от пенсилванската щатска полиция да зяпат през прозорчетата на склада, като че ли вътре е организиран бой на петли, веднага ми се обади. Ясно ли е?

— Да, шефе.

— Добре. Мат! Мат Бабицки, ела веднага!

Диспечерът се втурна да изпълни заповедта — задъхваше се, лицето му беше пламнало от възбуда. Тони го попита къде е Кърт. Мат отговори, че „заекът“ е с една от патрулните коли.

— Кажи му, че имаме код Д. Веднага да се върне в участъка, но без много шум, разбра ли?

— Код Д и без много шум. Прието.

„Без много шум“ означаваше да пътува без сирена и да не включва въртящите се лампи на покрива на патрулката. Кърт уж се подчини на указанията, но в три без петнайсет вече беше в участъка. Никой не посмя да го попита какво разстояние е изминал за половин час. Колкото и лудо да беше карал, той пристигна жив и здрав, и то преди безшумните фойерверки отново да започнат. Първата му работа беше да свали камерата от триножника — знак, че се заема със заснемането на илюминациите.

На видеокасетата (една от многото, складирани в къщичката) е запечатано всичко, което се чу и видя през онзи ден. От буика се разнася бучене, което с течение на времето се усилва. Кърт е заснел големия термометър, който показва петнайсет градуса. Чува се как иска разрешение да влезе в бараката и да провери какво е състоянието на Джими и Розалин, а сержант Шейндинкс категорично му забранява.

В 15:08:41 според дигиталния часовник в долната част на екрана предното стъкло на буика започва да се обагря в тъмночервено, все едно е небето на запад, озарявано от лъчите на залязващо виолетово слънце. Отначало наблюдаващият би си казал, че явлението е резултат на техническа повреда, че е зрителна измама или пък в стъклото се отразява някаква светлина.

Анди Колучи: Какво беше това?

Непознат глас: Усилване на електрическата мощност или…

Къртис Уилкокс: Онези, които носят тъмни очила, да си ги сложат. Предупреждавам всеки, който е без очила, веднага да се отдалечи. Опасността е много голяма. Имаме…

Джаки О’Хара (може би): Кой заснема…

Фил Кандълтън (може би): *Господи!*

Хади Ройър: Май не трябва да…

Сержант Шейндинкс: Сложете очилата, приятели. Браво. Точно така.

(Говори спокойно, като че ли е екскурзовод на групичка млади природолюбители.)

В 15:09:24 виолетовата светлина нахлува във всички стъкла на буика, превръщайки ги в бляскави кървавочервени огледала. Ако някой гледа записа на забавен каданс, ще види предмети и лица, отразени в доскоро прозрачните стъкла — окачените сечива и инструментите, оранжевата лопата от снегорин, подпряна на едната стена, полицаите, които надничат отвън. Повечето носят очила, каквито използват електроженистите, и приличат на извънземни в нискобюджетен научнофантастичен филм. Кърт Уилкокс се различава от колегите си по видеокамерата, която закрива лявата половина от лицето му. Бученето продължава да се усилва. Пет секунди преди от буика да изригнат първите мълнии, звукът секва. Гледащият видеозаписа ще чуе как неколцина души говорят едновременно, очевидно задавайки въпроси.

След това образът за пръв път изчезва. Бяла светлина обгръща буика и склад Б.

— *Господи, видяхте ли това?* — изкрещява Хади Ройър.

Чуват се викове: „Назад!“, „Леле, Боже!“ и най-често използваната фраза при подобни ситуации: „Мамка му!“. Някой казва: „Не го гледайте“, друг добавя: „По-страшно е от мълния“ — произнася го със спокойствието на пилот, който не осъзнава, че говори, който знае само, че му остават десет-дванайсет секунди живот — подобни

гласове понякога се чуват при прослушването на черната кутия на катастрофирал самолет.

След малко буикът се завръща от страната на преекспонирането — отначало прилича на някакво безсмислено образувание, после приема предишната си форма. Три секунди по-късно от него отново изригват мълнии. От всяко стъкло избликват плътни лъчи, изображението отново побелява. Чува се как Къртис казва: „Трябва ни по-добър филтър“, а Тони отговоря: „Следващия път ще го имаме предвид“.

Явлението продължава четирийсет и шест минути, всяка секунда от които е документирана на видеозапис. Отначало при всеки проблясък буикът побелява и изчезва. По-късно, когато мълниите вече не са толкова ослепителни, на записа се вижда нещо с формата на автомобил, обгърнато от беззвучните светлинни изригвания, които са по-скоро кървавочервени отколкото бели. От време на време образът подскача, мяркат се замъглени лица — очевидно Къртис тичешком сменя местоположението си, надявайки се да получи прозрение (или само да намери по-добър ъгъл).

В 15:28:17 назъбен пламък лумва от затворения багажник на буика. Издига се чак до тавана, после сякаш се разпръсва като вода, бликаща от фонтан.

Непознат глас изкрещява: „Мили Боже! Високоволтов ток!“ Тони Шейндинкс крещи в отговор: „Как не!“ После нарежда, вероятно на Кърт: „Продължавай да снимаш!“ При което Кърт вика: „Разбира се!“

Още няколко пъти блясват мълнии — излизат през стъклата, през покрива или през багажника на колата. Една изскача изпод шасито и се стрелва към задната врата. Хората отвън изплашено изкрещяват, ала камерата остава стабилна. По-късно Кърт ще признае, че е бил прекалено развълнуван, за да изпитва страх.

В 15:55:03 от седалката зад шофьора изскача последно бледо пламъче, после фойерверките напълно секват. Чува се как сержант Тони Шейндинкс казва на Кърт да изключи видеокамерата, защото представлението очевидно е завършило. За известно време записът прекъсва.

Когато в 16:08:16 се подновява, на екрана се вижда Къртис Уилкокс. Около кръста му е омотано нещо жълто. Той жизнерадостно махва към обектива и подхвърля: „Ей сега се връщам.“ Тони

Шейндинкс, който в момента работи с камерата, отговаря: „Дано.“ Тонът му изобщо не е жизнерадостен.

* * *

Кърт държеше да влезе в склад Б, за да разбере какво е състоянието на хамстерите, стига те все още да са там. Сержант Шейндинкс категорично забрани. Заяви, че кракът на никого няма да стъпи в бараката, докато не се уверят, че опасността е преминала. Поколеба се, вероятно повтори наум заповедта си и осъзна абсурдността й (докато буик „Роудмастър“ се намираше в склад Б, опасността никога нямаше да премине), затова я перифразира:

— Никой да не влиза в склада, докато температурата не се повиши поне с един-два градуса.

— Някой трябва да влезе — настоя Брайън Коул. Говореше търпеливо, като че ли обясняваше на човек с ограничени умствени способности решението на елементарна математическа задача.

— Не разбирам защо, полицай Коул — заяви Тони.

Брайън извади от джоба си шишето за вода на Джими и Розалин:

— Храна имат достатъчно, но без това ще умрат от жажда.

— Няма. Поне не веднага.

— Нищо чудно да изминат два дни, преди температурата в бараката да се повиши, сержант. Ти би ли издържал четирийсет и осем часа без капка вода?

— Аз не бих могъл — намеси се Кърт. Опитвайки се да запази сериозно изражение (и въпреки това леко усмихнат), той взе от Брайън пластмасовата бутилка. Тони побърза да я изтръгне от ръката му, но дори не го погледна. През цялото време очите му бяха приковани в полицай Брайън Коул.

— Трябва да позволя на един от подчинените ми да рискува живота си, за да занесе вода на някакви си мишки със синя кръв. Това ли ми казваш, полицай Коул? Искам да съм наясно с въпроса ти.

Ако очакваше Брайън да се изчерви или смутено да запристъпва от крак на крак, остана разочарован. Онзи продължаваше търпеливо да го наблюдава, като че ли казваше: *„Изкарай си яда, шефе. Направи го по-скоро, че да се успокоиш и да постъпиш както е редно.“*

— Не е за вярване — промърмори Тони. — Един от двама ни със сигурност се е побъркал. Може би съм аз.

— Те са беззащитни животинки — обясни Брайън. Тонът му беше търпелив като изражението му. — Ние ги затворихме в колата, сержант, не са се пъхнали там доброволно. Отговорни сме за тях. Поемам вината върху себе си, та нали именно аз забравих…

Тони вдигна ръце, все едно молеше Всевишния да се намеси, после ги отпусна. Изпод яката на ризата по шията му плъзна червенина, разля се по долната му челюст, срещна се с червените петна по страните му: „Здрасти, съседи, как сте?“

— Дрън-дрън! — избърбори той.

Подчинените му вече бяха чували любимата му фраза, затова проявиха съобразителност и не се усмихнаха. В подобен момент мнозина — може би дори повечето хора — биха възкликнали: „Майната му! Правете каквото искате!“ Само че когато си голяма клечка и получаваш големи пари, задето взимаш големите решения, не можеш да се врътнеш и да оставиш нещата в ръцете на подчинените си. Полицаите от отряд Д го знаеха, Тони — също, разбира се. Той не помръдна от мястото си, само сведе поглед. От моравата пред участъка долиташе монотонното бръмчене на червената старомодна косачка на Арки.

— Сержант… — подхвана Къртис.

— Заек, направи ни услуга и си трай.

Кърт се подчини.

След секунда Шейндинкс вдигна глава:

— Бях ти възложил да осигуриш въже. Купи ли го?

— Да, сър. Взех от най-скъпото. Става и за алпинисти. Поне така каза продавачът.

— Вътре ли е? — Тони кимна към склад Б.

— Не. В багажника на колата ми.

— Благодаря на Бога и за малките радости. Бягай да го донесеш. Дано никога не ни се наложи да се убеждаваме в здравината му. — Той извърна поглед към Брайън Коул: — Полицай Коул, отскочи до супермаркета да купиш на мишките няколко бутилки минерална вода „Евиан“… Каква ти „Евиан“, купи им „Перие“, става ли?

Брайън не каза нито дума, а продължи търпеливо да го наблюдава. Тони не издържа погледа му и извърна очи, като

мърмореше:

— Благородни мишки! Дрън-дрън!

* * *

Кърт донесе жълтото найлоново въже, което беше дълго поне трийсет метра. Направи примка, нахлузи я около кръста си, после подаде навитото въже на Хади Ройър, който тежеше сто двайсет и пет килограма, а на пикника по случай Четвърти юли на състезанията по теглене на въже между полицейските участъци неизменно беше „котвата“.

— Ако ти наредя — обясни Тони на Ройър, — веднага го издърпваш, като че ли му е пламнал задникът. И не бери грижа, че ще му счупиш ключицата или дебелата глава, докато го извличаш през вратата. Разбра ли?

— Да, сержант.

— Ако го видиш да пада или дори само да се олюлява, като че ли му се вие свят, не чакай заповедта ми, а дърпай с всичка сила. Ясно ли е?

— Да, сержант.

— Хубаво. Радвам се, че някой разбира какво става тук. Провежда се акция за спасяване на две благородни мишки. — Той прокара пръсти през прошарената си четинеста коса и отново се обърна към Кърт: — Необходимо ли е да ти казвам веднага да напуснеш склада, ако усетиш дори *най-малкия признак*, че нещо не е наред?

— Не.

— Ако багажникът се отвори, Къртис, искам да излетиш. Ясно? Да излетиш отвътре като птица!

— Добре.

— Дай ми видеокамерата.

Уилкокс му я подаде. Санди, който беше дежурен с патрулката, пропусна събитието, ала когато по-късно Хади сподели с него, че за пръв път е видял сержанта изплашен, Санди се зарадва, че не е присъствал. Има гледки, които човек предпочита да си спести.

— Имаш на разположение една минута, полицай Уилкокс. След това ще те измъкна навън, независимо дали припадаш, пърдиш или пееш „Кълъмбия, океанската перла“.

— Деветдесет секунди.

— Не! И ако още веднъж се опиташ да се пазариш, ще ти намаля времето на трийсет секунди.

* * *

Къртис Уилкокс стои пред страничната вратичка на склад Б. Въжето е омотано около кръста му. На видеозаписа изглежда млад и с всяка изминала година се подмладява. Той няколко пъти изгледа записа и може би бе добил същото впечатление, макар че не го сподели с никого. Освен това не изглежда изплашен. Само много развълнуван. Махва към камерата и казва:

— Ей сега се връщам.

— Дано — отговаря сержантът.

Кърт се обръща и влиза в бараката. За миг изчезва като призрак, после Тони придвижва напред камерата, за да избегне яркото слънце, и полицай Уилкокс отново се вижда съвсем ясно. Той прекосява помещението, приближава се до колата и понечва да я заобиколи, за да отвори задната врата.

— Недей! — надава вик Тони. — Не, тъпако! Да заплетеш въжето ли искаш? Нагледай хамстерите, дай им проклетата бутилка с вода и се разкарай оттам!

Без да се обърне, Кърт вдига палец. Образът подскача, докато Тони настройва обектива.

Уилкокс наднича през предното ляво стъкло, вцепенява се и изкрещява:

— Господи!

— Сержант, да дърпам… — подхваща Хади, в този момент Кърт се обръща. Тони отново настройва обектива — не е опитен като полицай Уилкокс, затова образът все подскача, но е достатъчно ясен да се види потресът на Кърт.

— Да не си посмял да ме издърпаш! — крещи той. — Всичко е на шест! — добавя и отваря вратата на буика.

— Недей! — надава вик Тони и едва не изпуска камерата, която подскача като жива в ръцете му.

Уилкокс не му обръща внимание, а изважда от купето къщичката на хамстерите, като я повдига, за да не я закачи в големия волан. Затваря с коляно вратата на буика, тръгва обратно към страничната вратичка на склад Б, притискайки към гърдите си къщичката, която заради помещенията от двете й страни напомня на странна пластмасова щанга.

— Записвай всичко! — вика с пълен глас. Личи си, че е пламнал от възбуда. — Записвай!

Тони се подчинява. Щом полицай Уилкокс излиза от склада, камерата се насочва към лявото помещение. Розалин вече не се храни, а бодро се щура насам-натам. Забелязва хората, които са се скупчили около нея, обръща се към камерата и души жълтата пластмасова стена — мустачките й потрепват, умните й очи любопитно се взират в публиката. Адски е симпатична, само че тъкмо в този момент на полицаите от отряд Д не им е до симпатични животинки.

След поредния подскок камерата проследява дългия коридор, в едър план се вижда празната „гимнастическа зала“ в другия му край. И двете вратички на къщичката са здраво затворени с резета, през дупчицата за тръбичката на бутилката с вода едва би преминала дребна мушица, ала при все това хамстерът Джими го няма — изчезнал е като Енис Рафърти, като човека с руски акцент, благодарение на когото буикът беше заел важно място в живота им.

СЕГА
САНДИ

Млъкнах и на четири глътки изпих чаша студен чай. Сякаш ледена висулка се заби в челото ми, наложи се да изчакам, докато се стопи.

Не бях забелязал кога Еди Жакюбоа е дошъл при нас и е седнал на другия край на скамейката. Облечен беше цивилно, изражението му подсказваше, че хем съжалява, задето присъства, хем не му се иска да си тръгне. За разлика от него аз не изпитвах смесени чувства; искрено се зарадвах, като го видях, защото щеше да разкаже за своята роля в историята с буика. При необходимост Хади щеше да му помага, също и Шърли. През 1988 тя работеше при нас вече втора година, а Мат Бабицки беше само спомен, опресняван от някоя и друга пощенска картичка с пейзаж от океанския бряг близо до Сарасота, където Мат заедно със съпругата си бе основал школа за леководолази. Според него тя се радвала на голям успех.

— Санди? — обади се Нед. — Какво ти е?

— Нищо ми няма. Спомних си колко неумело Тони боравеше с видеокамерата — отвърнах. — Виж, баща ти беше страхотен, истински Стивън Спилбърг, но…

— Възможно ли е, ако поискам, да изгледам тези видеозаписи? — попита хлапето.

Погледнах Хади… Арки… Фил… Еди. Очите им сякаш казваха: „Решението е твое.“ Разбира се, имаха право. Когато си началство, на теб се пада да вземаш важните решения. В интерес на истината това ми допада — няма смисъл да си кривя душата.

— Защо не? — промърморих. — Стига да не изнасяш касетите от участъка — те са нещо като собственост на отряд Д. Ако искаш, изгледай ги на видеото в дневната. Само че преди да изгледаш кадрите, заснети от Тони, трябва да вземеш хапче против морска болест. Прав ли съм, Еди?

Еди не отговори веднага. Взираше се в нещо… не в постройката, в която стоеше буикът, а в мястото, на което през 1982 година се намираше склад Б.

— Правичката да си кажа, не си спомням Бог знае какво — изтърси най-накрая. — Най-интересното беше станало, преди да бъда назначен тук.

Предполагам, дори Нед се досети, че Жакюбоа не казва истината. Изобщо не го биваше да лъже.

— Отбих се да кажа, че съм си изработил трите часа, дето ги дължах от май, сержант — нали си спомняш, взех отпуска да помогна на зет ми, когато строеше новата си къща.

— Така ли?

Еди усърдно закима:

— Ъхъ. Дежурството ми приключи, оставих на бюрото ти рапорта за марихуаната, дето Роби Ринърт беше засадил в задния си двор. Затуй, ако не възразяваш, ще си ида вкъщи.

Тоест — щеше да отиде в бар „Тап“ — неговия дом далеч от дома му. Веднъж свалеше ли униформата, животът му беше като песен на Джордж Джоунс[1]. Понечи да стане, но аз го хванах за китката:

— Всъщност възразявам, Еди.

— А?

— Искам да останеш още малко.

— Шефе, имам много важна…

— Остани — повторих. — Мисля, че си длъжник на хлапето.

— Не разбирам за какво…

— Забрави ли, че баща му ти спаси живота?

Еди се наежи:

— Не бих казал, че е точно така…

— Не се прави на идиот! — намеси се Хади. — *Видях го с очите си.*

Нед като че ли забрави интереса си към видеозаписите.

— Не знаех, че баща ми е спасил живота ти, Еди. Как?

Жакюбоа за миг се поколеба, после се предаде:

— Издърпа ме зад един трактор. Братята О’Дей почнаха да…

— Ужасяващата сага за братята О’Дей ще разказваме друг път — прекъснах го. — В момента сме се захванали с ексхумация, а ти знаеш къде е погребан единият труп. И то в буквалния смисъл.

— Хади и Шърли бяха там, затова могат да…

— Да, бяха. Ако не ме лъже паметта, и Джордж Морган присъстваше…

— Точно така — едва чуто промълви Шърли.

— … но какво от това? — Още го държах за китката и едва потисках желанието си отново здраво да я стисна. Харесвах го, знаех, че на моменти е способен на безпримерна храброст, но често проявяваше малодушие. Не зная как тези черти могат да бъдат присъщи на един и същ човек, обаче това беше самата истина — неведнъж бях виждал прояви и на едната, и на другата. Спомням си как той се вцепени от страх през онзи ден на далечната деветдесет и шеста, когато братята Травис и Трейси О’Дей откриха стрелба с тежки картечници през прозорците на фермерската им къща. Кърт напусна прикритието си, хвана го за куртката и насила го завлече зад трактора. А сега Еди се мъчеше да се измъкне, без да разкаже за участието си в друга история — в онази, в която бащата на Нед играеше главната роля. И то не защото беше сторил нещо нередно — нямаше причина да се срамува от поведението си — а защото спомените бяха мъчителни и ужасяващи.

— Санди, наистина трябва да вдигам гълъбите. Има куп неща, дето все отлагам да свърша, и…

— Разказваме на това момче за баща му — прекъснах го. — От теб се иска да си седиш кротко, ако искаш, да хапнеш сандвич, да изпиеш чаша чай и да чакаш, докато ти дойде редът.

Еди приседна на ръба на скамейката и се втренчи в нас. Зная какво прочете в погледа на момчето на Кърт — любопитство и недоумение. Дадох си сметка, че сме се превърнали в нещо като съвет на старейшините, които заобикалят младежа, напявайки му бойни песни от миналото. Но какво щеше да се случи след изчерпването на „репертоара“? Ако Нед беше млад индианец, вероятно щеше да му бъде възложена почти невъзможна задача — да убие определено животно, да получи определено прозрение, докато кръвта от сърцето на жертвата му още обагря устните му, да се върне истински мъж. Ако след приключването на нашите разкази имаше възможност да подложим Нед на изпитание, доказващо, че е възмъжал и че е променил мирогледа си, нещата щяха да бъдат много по-лесни. Само че в съвременността това не се практикува… най-малкото не е широко

разпространена практика. В наши дни е много по-важно какво чувстваш, отколкото какво правиш. В което според мен е бедата.

Какво ли виждаше Еди в погледите ни? Възмущение ли? Или презрение? А може би дори съжаление, че не той, а Къртис Уилкокс е спрял камиона с развулканизираната гума, че не е бил размазан на пихтия от Брадли Роуч. Затлъстелият Еди Жакюбоа, който до безпаметност се наливаше с алкохол и ако не се овладееше, скоро щеше да бъде изпратен в скрантънския санаториум за полицейски служители — алкохолици. Човекът, който последен предаваше рапортите си и които никога не се смееше на виц, докато не му го обяснят. Надявах се да не е прочел всичко това в погледите им — той има и положителни качества — обаче не бях сигурен дали не е зърнал поне част от истината. Ако не и цялата.

— … смисъла му?

Обърнах се към Нед и изпитах облекчение, че въпросът му ме изтръгва от неприятните мисли.

— Извинявай, не чух какво каза.

— Попитах дали някога сте обсъждали какво всъщност представлява буикът, откъде е дошъл, какво означава. Дали сте разговаряли за смисъла на цялата история.

— Ами… вече ти разказах за събранието в „Кънтри У ей“ — промърморих, като се питах накъде бие.

— Така е, но ми се струва, че сте обсъждали предимно… административни въпроси…

— Направо ще ги шашнеш в колежа — заяви Арки и го потупа по коляното. — Щом успя да изречеш толкоз сложна дума, няма начин да не си отличник по разните там науки.

Нед се ухили:

— Административни. Организационни. Бюрократични…

— Престани да се фукаш, малкия! — прекъсна го Хади. — Заболя ме главата.

— Слушам. Доколкото разбирам, събранието в „Кънтри Уей“ е било от друг характер. Вероятно сте… Мисля си, че с течение на времето сигурно сте…

Знаех какво се опитва да каже, известно ми беше и нещо друго — че хлапето никога няма напълно да проумее истината. Да разбере, че в общи линии ежедневието ни беше съвсем *обикновено*. Накратко,

продължихме да живеем постарому, както продължаваме да живеем, след като сме се наслаждавали на красив залез, изпили сме чаша превъзходно шампанско или сме получили лоши новини от близките си. В склад Б държахме най-голямото чудо на света, ала това не намаляваше количеството на досадните бумаги, които се налагаше да попълваме, не променяше начина, по който си миехме зъбите или се любехме със съпругите си. Не получихме философски прозрения, не се издигнахме до нови нива на възприятието. Задниците пак ни засърбяваха, ние пак ги чешехме.

— Мисля, че Тони и баща ти често разговаряха на тази тема — отвърнах, — само че насаме. С течение на времето за всички останали, включително за моя милост, буикът постепенно бе изместен на втори план като всички случаи „в застой“.

— *В застой!* — възбудено възкликна хлапакът. В този момент толкова приличаше на баща си, че чак тръпки ме побиха. Помислих си, че тази прилика е поредната верига. Верига, която е била обезобразена, но не е била прекъсната.

— Да, така беше за дълги периоди от време — казах. — Междувременно трябваше да се занимаваме с катастрофи, пътни произшествия, при които виновникът е избягал, кражби с взлом, злоупотреба с наркотици, чат-пат и с убийства.

Нед очевидно остана разочарован — почувствах се кофти, като че ли му бях паднал в очите. Може би беше абсурдно, но беше вярно. Изведнъж ми хрумна нещо:

— Знаеш ли, веднъж разговаряхме само за колата. Когато…

— По време на пикника по случай Деня на труда — прекъсна ме Фил Кандълтън. — Него имаше предвид, нали?

Кимнах. 1979. Бившето футболно игрище край река Редфърн. Всички харесвахме пикника по случай Деня на труда повече от купона във връзка с Деня на независимостта, отчасти защото го устройваха близо до града и семейните можеха да доведат жените и децата си, но най-вече защото тогава се събирахме само ние, само полицаите от отряд Д. Беше пикник в *истинския смисъл на думата*.

Фил облегна глава на дъсчената стена на участъка и се засмя:

— Ей, братче, почти го бях забравил. Говорихме само за проклетия буик, хлапе, за нищо друго. Езиците ни все повече се

развързваха, все повече ни се отваряше глътка. После два дни ме боля глава.

— На този пикник винаги си изкарваме екстра — намеси се Хади. — И ти присъства миналото лято, нали, Нед?

— По-миналото — поправи го хлапакът. — Преди смъртта на татко — добави, а пък аз с изумление забелязах, че се усмихва. — Спомняте ли си как Пол Лъвинг падна от автомобилната гума, с която се люлееше над реката, и си изкълчи глезена?

Всички избухнахме в смях, най-гръмко се смееше Еди.

— Да, много говорихме, но не измислихме нищо съществено — промърморих. — Пък и до какви ли заключения можехме да стигнем? Знаехме само, че когато температурата в бараката се понижи, се случва по нещо. Обаче се оказа, че това невинаги е така. Понякога — особено с течение на времето — температурата се понижаваше, после рязко се покачваше. Случваше се бученето изведнъж да секне, като че ли някой беше изключил електроуред. Изчезването на Енис не беше предшествано от светлинни явления, хамстерът Джими се изпари след главозамайващи илюминации, а Розалин не изчезна.

— Поставихте ли я обратно в буика? — поинтересува се Нед.

— Тц — поклати глава Фил. — Нашите закони забраняват два пъти да бъдеш наказан за едно и също престъпление.

— До края на живота си Розалин се разполагаше в дневната в участъка — обясних. — Умря, когато беше три-четиригодишна. Тони обясни, че това е средната продължителност на живота на хамстерите.

— Излязоха ли още… неща? Думата ми е за багажника на буика.

— Да. Но появата им не съвпадаше с…

— Какви бяха? И какво стана с прилепа? Баща ми успя ли да му направи дисекция? Сигурно има снимки, ще ми ги покажете ли? Беше ли…

Вдигнах ръка:

— По-кротко, малкия. Хапни нещо, изпий чаша лимонада. Успокой топката.

Той си взе сандвич, отхапа от него, но не ме изпускаше от очи. Ни в клин, ни в ръкав си спомних как Розалин се обърна към видеокамерата и втренчи в нея умните си очички.

— От време на време се появяваше по нещо — казах, — случваше се и да изчезнат… същества и растения. Жаби. Една

пеперуда. Едно лале пък се изпари от саксията си. Обаче понижението на температурата, бученето и светлинните бури не съвпадаха нито с изчезванията, нито с онези събития, които баща ти наричаше „аборти“ на буика. На практика няма зависимост между тях. Един от най-надеждните признаци е студът в склад Б — илюминациите винаги се предшестват от понижение на температурата — но не всяко понижение означава избухване на светлинна буря. Разбираш ли за какво говоря?

— Да, струва ми се — отговори Нед. — Облаците невинаги означават, че ще вали дъжд, но без тях дъжд няма.

— Кратко, точно и ясно — похвалих го.

Хади го потупа по коляното:

— Нали знаеш поговорката: „Всяко правило има изключения“? По отношение на буика имаме приблизително едно правило и дузина изключения. Едно от тях е примерно шофьорът с черното палто. *Наистина е изчезнал*, но не се е намирал близо до колата.

— Сигурен ли си? — изгледа го Нед.

Отново ме побиха тръпки. Естествено е син да прилича на баща си. Дори да говори като него. Но докато гледах и слушах Нед, видях нещо повече от прилика. Забелязах, че и Шърли и Арки разтревожено се спогледаха.

— За какво намекваш? — попитах.

— Роуч е четял вестник, нали така? Ако се съди по разказите ви за умствените му способности, вероятно цялото му внимание е било погълнато от четивото. Защо сте толкова сигурни, че човекът в черно не се е върнал при колата?

Имах на разположение повече от двайсет години да мисля за този ден и за последствията от него. Но цели двайсет и кусур години нито веднъж не ми беше хрумнало, че собственикът на буика се е върнал (може би дори тайно се е промъкнал) до колата. Струва ми се, че не беше хрумнало на никого. Брад Роуч каза, че човекът не се е върнал, а ние приехме изявлението му за чиста монета. Защо? Защото всяко ченге има вграден детектор на лъжата, а в този случай стрелката нито веднъж не прескочи в червеното поле. На практика дори не помръдна. Което беше съвсем нормално. Брад Роуч *мислеше*, че казва истината. Което обаче не означаваше, че знае какво говори.

— Предполагам, че е възможно — промълвих.

Нед сви рамене, сякаш казваше: „Ето, видя ли?“

— Нито Шерлок Холмс, нито лейтенант Коломбо са работили в отряд Д — продължих, като че ли се оправдавах. Чувствах се така, сякаш трябва да се защитя. — В крайна сметка ние сме само бурмички в сложния механизъм на правната система. Най-обикновени работници, които вместо сини гащеризони носят сини униформи и са получили малко по-добро образование. Умеем да се свързваме по телефона, да събираме веществени доказателства, ако има такива, от време на време правим някое умозаключение. В най-успешните си дни стигаме до гениални умозаключения. Но по отношение на буика липсва каквато и да било последователност, липсва основа за умозаключения, били те гениални или не.

— Някои предполагаха, че колата се е появила от космоса — намеси се Хади. — Че е… нещо като замаскиран междузвезден кораб, изпратен с проучвателна мисия, или нещо подобно. Казваха, че Енис е бил похитен от извънземно, предрешено с черно палто и шапка, та поне малко да прилича на човек. Тази теория беше широко застъпена на пикника по случай Деня на труда, спомняш ли си?

— Да — кимна Нед.

— Право да си кажа, беше бая шантава сбирка, хлапе — намеси се Хади — Всички се нарязаха повече и по-бързо от друг път, но никой не започна да се ежи, дори обичайните заподозрени Джаки О’Хара и Крисчън Содър. Купонът беше много кротък, особено след мача между двата отбора.

Спомням си как заедно с няколко момчета седяхме на скамейката под бряста и слушахме Брайън Коул да разказва за летящите чинии, които преди година-две били забелязани над далекопроводите в Ню Хампшир, и за твърденията на някаква жена, че е била похитена и че във всички отвори на тялото й били вкарани сонди.

— В това ли вярваше баща ми? Че извънземни са похитили неговия партньор?

— Не — обади се Шърли. — През 1988 година тук се случи нещо, което беше толкова… толкова ужасяващо и невероятно, толкова отвратително…

— Какво? — наостри уши Нед. — Какво, за Бога?

Шърли не отговори на въпроса. Стори ми се, че изобщо не го чу, а продължи да говори:

— След няколко дни го попитах за мнението му, като го помолих да не увърта. Той отговори, че няма никакво значение.

Нед я изгледа така, сякаш се питаше дали е чул правилно.

— Точно това каза. Заяви, че каквото и да представлява буикът, във всемирен мащаб е без значение. Попитах го дали вярва, че някой ни наблюдава чрез колата… като на монитор… а той отговори: „Мисля, че са го забравили.“ Още си спомням спокойствието и увереността, с които произнесе фразата, като че ли говореше за съкровище, заровено под пясъците на пустинята преди Новата ера или пък за най-обикновена пощенска картичка със сгрешен адрес, забутана в кашон за непотърсени писма. (Надписана е стандартно: „Прекарваме си страхотно, жалко, че не сте заедно с нас“, но на никого не му пука, защото от незапомнени времена картичката събира прах в архива.) Мисълта, че нещо толкова необикновено и ужасно може да бъде забравено, ми подейства успокояващо, но същевременно ме смрази. Изразих на глас мисълта си, а баща ти се засмя. Махна с ръка в западна посока и каза: „Шърли, ще те попитам нещо. Известно ли ти е колко ядрени оръжия е складирала нашата велика нация на границата между Охайо и Пенсилвания и край Тихия океан? Според теб колко ще си останат в скривалищата и ще бъдат забравени през следващите двеста-триста години?“

Всички замълчахме и се замислихме.

— По едно време се колебаех дали да не напусна работа — най-сетне продължи Шърли. — Сън не ме хващаше, все си мислех за горкичкия Господин Дилън. Бях на границата да си загубя ума. Кърт ме нави да остана — стори го, без изобщо да си дава сметка какво прави. „Мисля, че е забравено“ — каза ми, което ми стигаше. Не напуснах и никога не съм имала повод да съжалявам за решението си. Работата ми допада, повечето момчета от отряд Д са симпатяги и отлични полицаи. Отнася се и за онези, които вече не работят тук. Като Тони например.

— Обичам те, Шърли, омъжи се за мен! — прочувствено възкликна Хади. Прегърна я и сви устни. Кой знае защо, но гледката ми се стори крайно отблъскваща.

Тя заби лакът в ребрата му:

— Вече си женен, глупчо.

Еди Жакюбоа за пръв път се намеси в разговора:

— Ако татко ти изобщо вярваше в нещо, то беше, че шантавата кола е дошла от друго измерение.

— Друго измерение ли? — Нед изпитателно го изгледа.

— Не. Не се шегуваш.

— Освен това не смяташе, че е било планирано — продължи Еди. — Например както се планира изпращането на кораб на презокеанско пътуване или изстрелването на спътник в космоса. Всъщност дори не съм сигурен, че го мислеше за истински.

— Не разбирам… — промърмори Нед.

— Аз също — обади се Шърли.

— Каза ми… — Еди се размърда на пейката. Отново се загледа в мястото, на което някога се намираше склад Б. — Каза ми го при фермата на братята О'Дей, ако трябва да бъдем точни. Тъй, тъй… през онзи ден ми го каза. Висяхме цели седем часа в колата, скрита посред царевичака, и чакахме онези боклуци да се върнат. Беше студено като в кучи гъз, обаче не можехме да пуснеме мотора, та да се постоплим на парното. Говорихме за какво ли не — за лов, риболов, боулинг, за нашите жени, за това какво ще правиме за в бъдеще. Кърт каза, че максимум след пет години ще напусне полицията…

— Така ли каза? — сепна се Нед.

Еди снизходително го изгледа:

— Чат-пат всички го казваме, детко. Също както наркоманите казват, че ще се откажат от дрогата. А пък аз му споделих, че ще си открия охранителна фирма в Питсбърг и ще си купя чисто нова каравана „Уинибаго". Къртис рече, че му се ще да се запише в университета „Хорлик", обаче майка ти бая се опъвала. Викала, че им трябват пари за обучението на децата им, затуй да не ги хвърлят на вятъра за неговите капризи. Все му триела сол на главата, обаче Кърт не й връзваше кусур. Защото тя и хабер си нямаше защо толкова се е запалил по учението, а той нямаше право да й каже. От дума на дума стигнахме и до буика. Тогава Къртис каза — спомням си го ясно като небето през лятна утрин — че виждаме буика като кола само защото трябва да го *виждаме като нещо*.

— *Трябва да го виждаме като нещо* — повтори Нед. Беше се привел, с два пръста разтриваше челото си, като че ли имаше главоболие.

— Тогава и аз се обърках като тебе, обаче някак разбрах за какво говори. Почувствах го ей тук. — Еди докосна сърцето си.

Нед се обърна към мен:

— Санди, по време на пикника някой от вас повдигна ли въпроса за… — Той не довърши мисълта си.

— За какво?

Той поклати глава, втренчи се в остатъците от сандвича си, бавно сдъвка последната хапка.

— Няма значение. Не е важно. Баща ми направи ли дисекция на прилепообразното същество, което сте намерили?

— Ъхъ. След втората светлинна буря, но преди пикника по случай Деня на труда. Той…

— Кажи му за листата — обади се Фил. — Забрави тази подробност.

Имаше право. Да му се не види, от шест-седем години дори не се бях сещал за листата.

— Ти му кажи — промърморих. — Ти ги държа.

Фил кимна, известно време мълча, после заговори бързо и стегнато, все едно рапортуваше пред командир.

---

[1] Джордж Глен Джоунс — роден на 12.09.1931 г. в Саратога, Тексас. Смятан е за най-великия изпълнител на песни в стил хонки-тонк, както и за жертва на начина си на живот и най-вече на пристрастеността си към алкохола. — Б.пр. ↑

СЕГА
ФИЛ

— Втората светлинна буря избухна един следобед. Нали така, момчета? Като свършва, Кърт омотава въже около кръста си, влиза в бараката и изнася онова, дето му викат „хамстерска къщичка“. Виждаме, че едната животинка я няма. Всички заговарят едновременно. Снимат се още снимки. Сержант Шейндинкс вика да се успокоят, после пита кой дежури в къщичката. Брайън Коул отвръща: „Аз, сержант.“

Останалите от нас се връщаме в участъка. Нали така? Чувам Къртис да казва на сержанта: „Ще разрежа мишката, преди да е изчезнала като другарчето си. Ще ми помогнеш ли?“ На което командирът отвръща, че е съгласен — да го направят още тази нощ, стига Кърт да е навит. Кърт пита: „Защо не още сега?“, а Шейндинкс му вика, че още не му е свършило дежурството с патрулката. „Обществеността разчита на теб, момче, закононарушителите треперят, като чуят шума на дивигателя ти.“ Така си говореше понявга, също като някой ми ти проповедник. И никога не казваше „двигател“, а „дивигател“.

Кърт не захваща да спори. Знае, че няма смисъл. Тръгва към колата. Към пет часа Брайън Коул идва да ме викне. Моли ме да държа под око бараката, докато той отскочи до клозета. Съгласявам се. Отивам до склад Б. Поглеждам вътре. Положението е „на шест“. Термометърът се е покачил с един градус. Влизам в къщичката. Там е като в пещ. Нали така? На стола има каталог на магазина „Л. Л. Бийн“. Тъкмо да го взема, чувам едно *скръц-бум*. Също както когато отвориш багажника на колата и капакът отскочи. Втурвам се навън. Тичам до прозорчетата на бараката. Багажникът на буика е отворен. Онова, дето ми хрумва на пръв поглед, е, че отвътре хвърчат парченца изгоряла хартия. Въртят се като бесни, все едно са попаднали във вихрушка. Обаче прахът на пода не помръдваше. Хич даже. Движеше се само въздухът, излизащ от багажника. После видях, че всичките хартиени

парченца са досущ еднакви, и реших, че са листа. В крайна сметка излезе, че са тъкмо листа.

Извадих от джоба бележника си. Щракнах химикалката и нарисувах ей това:

— Прилича на усмивка — промълви Нед.

— Да, все едно се хили — кимнах. — Само че не беше едно. Бяха стотици. Стотици черни усмивки, лудешки кръжащи във въздуха. Някои падаха на покрива на буика. Други — в багажника. Повечето се ръсеха на пода. Хукнах да повикам Тони. Той грабна видеокамерата. Беше пламнал като божур и мърмореше: „Сега пък какво? Какво ли му е скимнало на пустия буик?“ Много по-късно си дадох сметка колко е бил смешен. Ако щеш вярвай, в този момент изобщо не ни беше до майтап.

Надникнахме през прозорчетата. Видяхме листата по циментовия под. Сигурно толкова много листа човек вижда на моравата пред къщата си след силна октомврийска буря. Веднага забелязах, че се бяха накъдрили. Слава Богу, вече не мязаха толкова на усмивки, а на обикновени листа. Не оставаха черни. Пред очите ни ставаха едни такива… мръснобели. Най-интересното е, че *изтъняваха*. И Санди вече беше дошъл. Пропусна илюминациите, обаче дойде навреме за листовъртежа.

— Тони ми телефонира вкъщи — намеси се Санди. — Попита ме дали съм съгласен в седем вечерта да се срещнем в участъка. С Кърт били намислили нещо и решили и аз да присъствам. Разбира се, съгласих се. Обаче тръгнах веднага. Любопитството ме гризеше.

— Който много знае, бързо остарява — подхвърли Нед. Стори ми се, че чувам гласа на баща му, целият се разтреперих. Той се вторачи в

мен: — Продължавай.

— Ами то няма много за разказване — отвърнах. — Листата изтъняваха. Може би бъркам, обаче мисля, че ставаше пред очите ни.

— Не грешиш — обади се Санди.

— Бях развълнуван. Не знаех какво правя. Затичах към страничната вратичка на бараката. А Тони се хвърли към мене като… като тигър, братле. Сграбчи ме за шията и за малко да ме удуши. „Пусни ме, пусни ме! — хъхря аз. — Полицейско насилие!“ А той ми вика да си запазя смешките за изявата ми в комедийния театър в Стейтсбъро. „Не е шега, Фил — добавя. — Имам сериозна причина да вярвам, че проклетата кола е виновна за изчезването на мой подчинен. Няма да допусна втора жертва.“

Обещах му да се омотая с въжето. Умирах да вляза в бараката. Не си спомням защо, обаче беше точно така. Сержантът каза, че няма намерение да се върне за проклетото въже. Рекох, че аз ще се върна за проклетото въже. Той се озъби: „Не! Забранявам!“ Затова му викам: „Само ме дръж за краката, сержант. Искам да взема една шепа от тия ми ти листа. Виж колко много има до вратата. Даже няма да се приближа до колата. Какво ще кажеш?“

Той пак ми се изрепчи: „Ще кажа, че си превъртял — всичко вътре е близо до колата.“ Само че това не беше отказ, затуй отворих вратата. Веднага подуших нещо. Миришеше на мента, обаче неприятно. Усещаше се и някаква воня, от която миризмата ставаше още по-гадна. Воня на преварено изгнило зеле, от която стомахът ти се преобръща, но аз бях прекалено развълнуван и не ми направи впечатление. Тогава бях много по-млад, нали така? Легнах по корем. Пропълзях в бараката. Сержантът ме държи за пищялите и по едно време вика: „Достатъчно, Фил. Ако можеш, вземи една шепа. Ако не можеш, давай обратно.“

Първо видях едни, дето бяха побелели, и взех близо дузина. Бяха гладки и меки, обаче адски гадни. Също като домати, прогнили отвътре. Малко по-нататък имаше няколко, дето още си бяха черни. Протегнах ръка, но щом ги пипнах, те станаха бели като другите. Нещо като че ли погъделичка пръстите ми. Миризмата на мента се усили, чух някакъв звук. Или ми се стори, че чух. Нещо като въздишка… все едно някой отвори кутийка с газирана напитка.

Почнах да пълзя назад — гърчех се като червей, но отначало се движех екстра. После… онези листа в ръцете ми… въпреки че бяха гладки и меки…

Гласът ми пресекна. В продължение на няколко секунди не бях в състояние да проговоря. Все едно пак бях в бараката. Обаче хлапето не откъсваше поглед от мен; давах си сметка, че за нищо на света няма да се откача от него, затуй се насилих да продължа. Щеше ми се вече да съм стигнал до края.

— Паникьосах се. Тъй си беше. Повлякох се назад, подпирах се на лакти, ритах като обезумял. Беше лято. Носех риза с къси ръкави. Единият ми лакът се подхлъзна, докосна едно от черните листа и то изсъска като… като не знам какво. Просто изсъска, разбираш ли? И от него замирисa на мента и зеле. После побеля. Все едно като го пипнах, измръзна и загина. Обаче това ми хрумна по-късно. Тогава само си мислех как да се изсуля от шибаната барака. Пардон, Шърли.

— Няма нищо. — Тя ме потупа по рамото. Голяма сладурана е тази Шърли. Винаги е била. По-добра диспечерка е от Бабицки — сто пъти по-кадърна, че и повече — пък и е много по-приятна за гледане. Хванах й ръката и леко я стиснах. После продължих — оказа се по-лесно, отколкото си мислех. Странно как събитията изплуват в главата ти, когато говориш за тях. Как постепенно стават все по-ясни и по-ясни.

Обърнах се към буика. Въпреки че стоеше по средата на склада, на около четири метра от мене, изведнъж ми се стори много по-близко. Беше голям като връх Еверест. Блестеше като диамант. Стори ми се, че фаровете му са очи, които се взират в мене. Чух го да шепне. Не се изненадвай, хлапе. Всички сме го чували да шепне. Хабер си нямах какво казва — ако изобщо казваше нещо — но със сигурност чувах шепот. Само че в главата ми. Нещо като телепатия, нали така? Сигурно ще кажеш, че съм си въобразил, само че не бях. Внезапно се почувствах като че ли пак съм шестгодишен и се страхувам от съществото под леглото. Знаех, че ще ме отвлече. Ще ме отвлече там, където се намира Енис. Паникьосах се. Извиках: „Дърпайте! Дърпайте! Бързо!“ и те ме издърпаха. Сержантът и още един полицай…

— Другият полицай бях аз — прекъсна го Санди. — Изкара ни акъла, Фил. Отначало всичко беше нормално, после ти закрещя, взе да

се въртиш и да риташ. Помислих си, че си ранен, че всеки момент лицето ти ще посинее от задушаване. Но ти само… — Той ми направи знак да продължа.

— Стисках листата. Или онова, което беше останало от тях. Сигурно като съм откачил, съм стиснал юмруци, нали така? Щом се измъкнах навън, усетих, че дланите ми са мокри. Чух колегите ми да викат: „Добре ли си? Какво стана, Фил?“ Стоях на колене, ризата ми се беше запретнала чак до шията, коремът ми беше изранен от пълзенето по пода, мислех си: „Дланите ми кървят. Затова са мокри.“ После виждам бялото. Приличаше на гъстото лепило, с което първолаците работят в час по трудово обучение. Само това беше останало от листата.

Прекъснах разговора и замълчах, докато събера мислите си.

— Ще ти кажа истината, става ли? Изобщо не приличаше на пластилин. Все едно държах топли биволски топки. Миризмата беше много гадна. Сигурно ще си кажеш: „Миризмата на мента и зеле не е толкова гадна“ и ще имаш право, но и ще сбъркваш. Защото нищо на тази планета не издава такава воня. Поне аз никога не съм я подушвал.

Избърсах дланите си от панталона, изтичах в участъка. Брайън Коул тъкмо излиза от клозета. Сторило му се, че чува някакви крясъци, затова бърза да разбере какво е станало. Не му обръщам нула внимание. Всъщност едва не го съборих — толкова бързах да вляза в клозета. Започвам да си мия ръцете. Още ги миех, когато изведнъж си спомних как топлата белезникава каша се процежда от стиснатите ми юмруци, колко е мека и *гладка* и как се проточи на конци, когато отворих пръсти. Това окончателно ме довърши. Представих си как лепкавата маса се проточва между пръстите ми и… се издрайфах. Не беше като червата ти да ти изпратят вечерята с бърза поща. Все едно стомахът ми се появи лично, излизайки през гърлото ми и изхвърляйки през устата ми всичко, което бях погълнал през последните няколко часа. Както майка ми изхвърляше през парапета на задната веранда мръсната вода от пране. Няма да те отегчавам с още подробности, но мисля, че трябва да го знаеш. Като че ли не повръщах, а умирах. Само веднъж ми се беше случило нещо подобно — когато за пръв път видях жертва на пътна злополука. Като стигнах на местопроизшествието, първо виждам самун хляб върху жълтата осова линия, а после — горната половина на някакво дете. Русокосо момченце. След това

виждам как една муха върху езика му си мие крачката. Не издържах и заповръщах. Мислех, че напъните няма да спрат, докато не пукна.

— И с мен се е случвало — обади се Хади. — Не е срамно.

— Не се срамувам. Мъча се да му помогна да разбере, нали така? — Дълбоко вдъхнах ароматния въздух, изведнъж се сетих, че и бащата на хлапето загина на пътя, затова се опитах да обърна всичко на шега: — Слава Богу, че тоалетната чиния беше до умивалника, та не изцапах нито обувките си, нито пода.

— В крайна сметка — намеси се Санди — листата се оказаха безполезни. Стопиха се като вещицата в „Магьосникът от Оз“. Известно време в склад Б се виждаха следи от тях, ала след седмица останаха само няколко жълтеникави петна върху цимента.

— Да, тъй си беше. Само дето през следващите един-два месеца непрекъснато си миех ръцете — казах. — Имаше дни, през които не можех да докосна храна. Ако жена ми приготвеше сандвичи за обяд, отхапвах от тях, като ги държах със салфетка, а последното парченце пусках в устата си. Когато патрулирах сам с колата, винаги се хранех, без да свалям ръкавиците. Въпреки това бях сигурен, че ще пипна онази болест на венците, от която на човек му изпадат зъбите. В крайна сметка го преодолях. — Втренчих се в Нед и зачаках да ме погледне. — Преодолях го, синко.

Той отвърна на погледа ми, само че очите му бяха… празни. Все едно бяха нарисувани или нещо подобно.

Сещате се, нали?

СЕГА
САНДИ

Нед се взираше във Фил. Изглеждаше спокоен, но по очите му разбрах, че няма да престане да ни разпитва; мисля, че и Фил го усети. Въздъхна, скръсти ръце на гърдите си и сведе поглед, давайки знак, че няма какво повече да каже, че е приключил със свидетелските показания.

Нед се обърна към мен:

— Какво се случи онази вечер? Когато сте направили дисекция на прилепа.

Упорито наричаше онова същество „прилеп“, въпреки че то нямаше нищо общо с прилепите. Когато се натъкнахме на гадината, бях я назовал с първата дума, която ми дойде наум. Изведнъж се разгневих. Не, буквално побеснях. Беше ме адски яд на хлапето. Яд ме беше и на самия мен, задето се чувствам по този начин, задето се осмелявам да дам воля на чувствата си. Разбирате ли, най ме беше яд, че хлапакът се осмели да вдигне глава. Да ме погледне в очите. Да задава въпроси. Да прави нелепи предположения, едно от които бе, че когато казвам „прилеп“, имам предвид именно прилеп, не някакво неописуемо, ужасяващо създание, което изпълзя през пукнатина в пода на вселената, после умря. Да, най ме влудяваше, че малкият Уилкокс се осмели да вдигне глава и да ме погледне. Давам си сметка, че с това признание бих паднал в очите на всички, обаче държа да бъда честен.

До този момент най-вече го съжалявах. Всичко, което сторих, откакто Нед започна да идва в участъка, беше продиктувано от успокояващото състрадание. Защото, докато миеше прозорци, събираше изсъхналите листа и със снегорина почистваше паркинга, хлапето покорно свеждаше глава. Не ми се налагаше да го гледам в очите. Не си задавах въпроси, защото състраданието носи облекчение, нали? Състраданието те кара да се чувстваш като господар на света. А сега хлапето използваше собствените ми думи срещу мен, изражението му изобщо не беше покорно. Смяташе, че е в правото си, затова се

гневях. Смяташе, че имам известна вина, че историята, която разказвахме, седейки на скамейката на пушачите, не е подарък, а изплащане на дълг… и това ме подлудяваше. Но най-много ме влудяваше фактът, че малкият има право. Идваше ми да му забия едно кроше в брадичката и да го просна на земята. Малкият мислеше, че има право, затова ми се щеше да го накарам да съжалява за нахалството си.

Мисля си, че в това отношение чувствата ни към младите не са се променили Бог знае колко. Не съм се женил, нямам деца… мисля, че и аз като Шърли съм венчан за отряд Д. Обаче имам богат опит по отношение на младежите, и то не само онези, които са мои подчинени. Струва ми се, че след като вече не можем да ги съжаляваме, когато отхвърлят състраданието ни (не възмутено, а нетърпеливо), започваме да се самосъжаляваме. Питаме се къде са се дянали тези послушковци — нашите добри дечица. Не им ли давахме уроци по пиано, не ги ли учехме да играят бейзбол? Не им ли четяхме приказки, не им ли помагахме да търсят скритото съкровище? Как смеят да надигат глави, да задават прибързаните си абсурдни въпроси? Как се осмеляват да искат повече, отколкото искаме да им дадем?

— Санди, какво се случи, когато направихте дисекция на…

— Не е онова, което ти се иска да чуеш — отвърнах, а когато той стреснато ме изгледа заради студените нотки в гласа ми, изпитах нещо сродно на удоволствието. — Нито каквото баща ти и Тони очакваха да видят. Не получихме отговора, който ни интересуваше. До ден-днешен въпросите ни остават без отговор. Всичко, свързано с буика, е като миражите, които в горещите и ясни летни дни виждаш, ако пътуваш по магистрала №87. Само дето и това не е съвсем вярно. Ако отговаряше на истината, може би след време щяхме да изгубим интерес към буика. Както загубваш интерес към убийство, когато шест месеца след извършването му престъпникът още не е заловен и си даваш сметка, че той ще се изплъзне. Обаче всеки можеше да докосне буика и всичко, което излизаше от багажника му. Можеше да го пипне, да го чуе. Или да го…

ТОГАВА

— Пфу! — промърмори Санди Диърборн. — *Смърди ужасно.*

Машинално понечи да запуши носа си, но не успя, защото носеше прозрачна маска — от онези, които използват зъболекарите. Нямаше представа дали маската пречи на проникването на микробите, но със сигурност не представляваше пречка за миризмата. Вонята на зеле изпълни малкото помещение веднага, щом Кърт разряза корема на прилепообразното същество.

— Ще свикнем — заяви той. — Докато говореше, маската му комично подскачаше. Със Санди носеха сини маски, тази на сержанта беше розова като захарен памук. Къртис Уилкокс беше умен младеж, в повечето случаи имаше право, но по отношение на миризмата се излъга. Не свикнаха с нея. Никой не свикна с противната воня.

Все пак Санди бе принуден да признае, че полицай Уилкокс се е подготвил много старателно. След приключване на смяната беше отишъл до дома си да вземе чантата с инструментите, необходими за дисекцията. Снабдил се беше и с микроскоп (взет назаем от приятел, работещ в университета), няколко пакета хирургически ръкавици и два малки прожектора. На жена си обясни, че ще прави дисекция на лисица, която негов колега бил застрелял зад участъка.

— Внимавай — предупреди го тя. — Тези животни често са болни от бяс.

Кърт тържествено обеща да работи само с ръкавици обещание, което наистина възнамеряваше да спази. Разбира се, щеше да настоява и „помощниците“ да носят ръкавици. Защото бе твърде възможно прилепообразното същество да е носител на заболяване по-страшно от бяс, на вирус, който не загива дори след смъртта на гостоприемника. Кърт Уилкокс затвори вратата на склада под стълбището и пусна резето — един вид напомняне към Тони Шейндинкс и Санди Диърборн колко сериозна е опасността от разпространяване на заразата.

— Докато вратата е заключена, аз съм шефът — заяви той. Говореше едва ли не равнодушно и много самоуверено. Обръщаше се към Тони, защото сержантът беше два пъти по-възрастен от него, но най-вече защото още от появата на буика бяха нещо като партньори. Санди знаеше, че е поканен по изключение. — Надявам се, че разбирате и сте съгласни. В противен случай ще се наложи да прекратим…

— Съгласни сме — прекъсна го Тони. — Тук ти си командирът. Със Санди сме само редници. Молбата ми е да свършим по-бързо.

Уилкокс отвори чантата, която беше голяма колкото войнишко гардеробче и претъпкана с инструменти, увити в изкуствена кожа. Най-отгоре бяха зъболекарските маски, всяка в стерилна опаковка.

— Наистина ли мислиш, че маските са необходими? — попита Санди.

Кърт сви рамене:

— Страх лозе пази. Не че тези приспособления са най-надеждните. Би трябвало да носим газови маски.

— Съжалявам, че Биби Рот не е с нас — обади се Тони.

Кърт не възрази, обаче погледът му подсказваше, че това е последното нещо на света, което би желал. Буикът принадлежеше на отряд Д. Както и всичко, което излезеше от багажника му.

Отвори вратата на килера, на влизане дръпна шнурчето за включване на лампата със зелен абажур, провесена от тавана. Тони го последва. Под лампата стоеше бюро с размерите на чина на ученик в отделенията. Помещението беше толкова малко, че едва се побираха двама души, камо ли трима. Санди не се притесни особено — през онази нощ той не прекрачи прага на килера.

Стените бяха заети от полици, отрупани с папки, съдържащи стари досиета. Кърт остави на бюрото микроскопа, после го включи към единствения контакт в помещението. Санди се залови да монтира на триножника камерата на Хади Ройър. На видеозаписа на странната аутопсия се вижда как от време на време в кадър се показва нечия ръка и подава инструмента, необходим на Кърт. Ръката е на Санди Диърборн. На края съвсем ясно се чува как някой повръща. Това също е Санди Диърборн.

— Първо да видим листата — каза Кърт и сръчно надяна хирургическите ръкавици.

Тони му подаде пликчето за веществени доказателства. Уилкокс го отвори и с пинсети извади останките от листата. Невъзможно беше да извади само едно — бяха станали полупрозрачни и се бяха слепили като полиетиленово фолио за запазване на продуктите в хладилника. От тях се процеждаше някаква течност, тримата полицаи веднага усетиха миризмата на мента и престояло варено зеле. Беше неприятна, но не и нетърпима. Нетърпима щеше да стане десет минути по-късно.

Чрез подвижния обектив Санди хвана в кадър ръцете на Кърт, който с пинсетите сръчно отдели парченце от масата слепени листа. През последните седмици се беше упражнявал по-усърдно от студент, който се готви за изпит, а сега береше плодовете на труда си.

Не постави парченцето върху предметно стъкло, а направо под микроскопа. Листата, събрани от Фил Кандълтън, бяха като рекламни кадри от филма, който зрителите ще да видят следващата седмица. Къртис бързаше да стигне до „същинската“ прожекция.

Въпреки това дълго се взира в окулярите на микроскопа, после направи знак на Тони да се приближи.

— Какво представляват черните нишки, които приличат на конци? — попита сержантът след няколко секунди наблюдение. Гласът му беше заглушен от розовата маска.

— Не знам — отвърна Къртис. — Санди, подай ми онова устройство с навитите около него проводници и с етикет „Собственост на Факултета по биология към университета Хорлик“.

Диърборн намери устройството и се пресегна през видеокамерата, която препречваше достъпа до тясното помещение. Кърт включи единия проводник в контакта, другия — в микроскопа. Кимна, после три пъти натисна бутона, намиращ се отстрани на апарата — вероятно снимаше парченцата от листата.

Тони, който още гледаше през окулярите, отбеляза:

— Тези черни неща не помръдват.

— Така е.

Най-сетне сержантът вдигна глава. Изглеждаше зашеметен, изпълнен със страхопочитание.

— Мислиш ли, че е нещо като… като ДНК?

Кърт се усмихна, при което маската му подскочи:

— Апаратът го бива, сержант, но с него не можем да видим ДНК. Но ако се съгласиш след полунощ да ме придружиш до университета и

да ми помогнеш да свием нещо, от сигурен източник знам, че в сградата на името на Ивлин Силвър се съхранява чудесен електронен микроскоп…

— Какво представлява бялата течност, в която плуват черните нишки? — прекъсна го Тони.

— Може би е хранително вещество.

— Не знаеш със сигурност, така ли?

— Разбира се, че не знам!

— Черните нишки, бялата каша, защо листата се разтопиха, каква е тази миризма… Нямаме отговор на нито един от тези въпроси, нали?

— Не, нямаме.

Тони го погледна в очите:

— Сигурно не сме с всичкия си, щом си пъхаме носовете в тази работа, а?

— Не е вярно — промърмори Кърт. — Който много знае, бързо остарява, но задоволството от наученото остава. Искаш ли да погледнеш през микроскопа, Санди?

— Доколкото разбрах, направи снимки, нали така?

— Разбира се, стига оная джаджа да не ме е подвела.

— В такъв случай ще пасувам.

— Както искаш. Да пристъпим към главното събитие — заяви Уилкокс. — Може да ни излезе късметът и да открием нещо важно.

Той върна слепените листа в пликчето за веществени доказателства и го прибра в кантонерката в ъгъла на помещението. През следващите две десетилетия очуканият зелен шкаф щеше да се превърне в хранилище на невероятното и отблъскващото.

В другия ъгъл на килера стоеше оранжева термочанта. Вътре между двете пакетчета с лед, каквито хората използват, когато отиват на къмпинг, беше поставен зелен найлонов чувал за смет. Тони го извади и зачака Кърт да се приготви. Уилкокс се позабави, докато намериха удължител, за да включат малките прожектори едновременно с микроскопа и камерата. Санди каза, че сигурно ще открие каквото им е необходимо в шкафа в разни джунджурии, намиращ се в дъното на коридора. Докато той ровеше в шкафа, Кърт премести микроскопа на най-близката полица (всъщност в тясното помещение всичко беше на една ръка разстояние) и постави на бюрото статив. Към него прикрепи

табло от бежов корк. Отдолу постави метална ваничка като онези, които вървят с по-скъпите модели скари за барбекю, и са предназначени за капещата мазнина. Приготви и стъкленица с кабарчета.

Санди се върна с удължителя. Кърт включи лампите и ги постави от двете страни на корковото табло — те озариха гладката повърхност с безпощадната си светлина, елиминираща сенките. Личеше, че грижливо е обмислил всеки етап… всяка стъпка. Санди се запита колко ли нощи колегата му е будувал, докато съпругата му Мишел дълбоко е спяла. Взирал се е в тавана и е обмислял процедурата. Напомнял си е, че няма да има втори шанс, затова не бива да допусне никаква грешка. Колко ли следобеди полицай Уилкокс е седял зад волана на патрулката, паркирана на страничен път, насочвал е радарното устройство към магистралата, а наум е изчислявал колко прилепа трябва да разреже, преди да пристъпи към истинското занимание.

— Санди, прожекторите хвърлят ли отблясъци, които пречат на заснемането с видеокамерата?

Диърборн погледна през обектива:

— Не. Добре си се сетил да използваш бежов, не бял плот.

— Хубаво. Да започваме.

Тони развърза жълтата найлонова лента, с която беше стегнат чувалът за смет. Щом го отвори, миризмата се усили.

— Пфу! — възкликна той и размаха ръка. После извади от чувала друг, по-голям плик за веществени доказателства.

Санди наблюдаваше зад видеокамерата. Съществото в плика за веществени доказателства приличаше на чудовищен и поизтъркан реквизит от панаирджийски павилион на ужасите. Едното черно крило, прилепено до прозрачния найлон, напомняше на ръка, притисната до стъкло на прозорец. Понякога, когато арестуваше пиян шофьор и го затваряше в патрулката, онзи притискаше длани до задното стъкло и гледаше навън — лицето му с помътнелите очи сякаш надничаше между две морски звезди. Санди си помисли, че гледката е почти същата.

— Пликът не е запечатан добре. — Кърт неодобрително смръщи вежди. — Затова смърди толкова гадно.

Според Санди нямаше логично обяснение за подобна воня.

Уилкокс отвори плика, посегна да извади съществото с черните крила. Санди Диърборн усети как стомахът му се сви на топка; запита се дали би се насилил да стори онова, което прави Кърт. Отговорът беше отрицателен. А полицай Уилкокс нито за миг не се поколеба. Като го видя как докосва трупа в чувала, Тони реагира машинално. Не помръдна от мястото си, ала се изви назад, сякаш да избегне удар. И неволно възкликна от отвращение — симпатичната розова маска почти заглуши звука.

— Добре ли си? — попита Кърт.

— Разбира се.

— Хубаво. Аз ще го държа, ти ще го прикрепиш към дъската.

— Добре.

— Сигурен ли си, че ще се справиш?

— Разбира се, мамка му!

— Защото на мен ми се повдига — заяви Кърт. Санди виждаше как потта се стича по страните му и овлажнява ластика, придържащ маската.

— После ще си говорим на тази тема. Първо да свършим онова, за което сме тук, а?

Кърт вдигна прилепоподобното същество. Санди чу странен, отвратителен звук. Хрумна му, че може би си въобразява, че това е халюцинация, породена от прекаленото напрягане на слуха, съчетано с шумоленето на дрехите и ръкавиците… обаче знаеше, че се самозаблуждава. Докосването до мъртвата плът създаваше впечатлението, че някой шепнешком произнася думи на чужд език. Изведнъж му се прииска да затули с длани ушите си.

Същевременно чу зловещо шумолене, зрението му като че ли се изостри. Всичко наоколо придоби свръхестествена яснота. През прозрачните ръкавици виждаше розовата кожа на Къртис, космите върху опакото на дланите му. Ръкавицата изглеждаше още по-бяла на фона на корема на съществото, който бе добил сивкав цвят. Устата на гадината зееше. Единственото й изцъклено око се взираше в една точка. На Санди му се стори, че то е голямо колкото чаена чаша.

Миризмата се усилваше, но той стисна зъби. Каза си, че щом Кърт и сержантът, които са по-близо до източника й, издържат, значи и той трябва да я изтърпи.

Уилкокс повдигна крилото, разкривайки зелена козина и малка кухина, в която вероятно са били гениталиите на гадината. Притисна крилото до корковото табло и нареди на Тони да го прикрепи с помощта на кабарчетата.

Сержантът побърза да изпълни нареждането. Тъмносивото крило изглеждаше изградено само от ципа. Не се виждаха кости или кръвоносни съдове. Кърт премести ръка върху корема на съществото, за да повдигне другото крило. Санди отново чу шляпащия звук. В склада ставаше все по-горещо, вероятно в килера жегата беше още по-нетърпима. Проклетите прожектори!

— Забоди го, шефе.

Тони се подчини. Съществото увисна на таблото като чудовищно създание от филм на ужасите. Сега, когато се виждаше цялото, вече не приличаше нито на прилеп, нито на летяща катерица, определено нямаше прилика и с птица. Не приличаше на каквото и да било. Санди се питаше дали жълтеникавият израстък, стърчащ от главата му, е от кост. Дали е човка? Или пък нос? Но ако е нос, къде са ноздрите? Израстъкът повече му приличаше на закривен нокът… по-точно на шип. Колкото до единственото око… Той напразно се опитваше да си спомни едноок същество, живеещо на Земята. Каза си, че все пак трябва да има подобни създания, нали? Може би живеят в джунглите на Южна Америка или на дъното на океана…

Гадината нямаше крака — туловището й напомняше зеленочерен палец. Кърт прикрепи долната част на тялото към таблото, Тони пък заболе кабарчета под „мишниците“ на съществото. Този път Уилкокс неволно възкликна от отвращение и с рамо избърса потта от челото си.

— Съжалявам, че не донесохме вентилатор — избърбори зад маската.

Санди, на когото започваше да прималява, безмълвно кимна. Или миризмата ставаше все по-нетърпима, или обонянието му вече не я издържаше.

— Ако включим още един уред в мрежата, нищо чудно да изгърмят бушоните — отбеляза Тони. — Тогава ще останем в тъмното с това приятелче. Освен това ще бъдем в капан, тъй като великият Сесил Демил е препречил вратата с видеокамерата. Продължавай, Кърт. Докато се държиш, и аз ще стискам зъби.

Уилкокс отстъпи към вратата, пое глътка въздух, помъчи се да се овладее, отново пристъпи към бюрото:

— Ще пропуснем измерването. Измерихме го, когато беше в бараката, нали така?

— Да — намеси се Санди. — Дълго е трийсет и шест сантиметра. В най-широката си част тялото е приблизително една педя. Може би по-малко. Да му се не види, продължавай! Иска ми се вече да сме приключили!

— Дай ми двата скалпела и ретракторите.

— Колко ретрактора?

Кърт го погледна така, сякаш казваше: „Не се прави на малоумен!“

— Всичките! — изсъска и отново избърса челото си. След като Диърборн му подаде инструментите и той ги подреди, доколкото беше възможно, заповяда на колегата си: — Гледай само през визьора! Снимай в едър план! Видеоматериалът ще бъде най-убедителното доказателство.

— Бъди сигурен, че ще го обявят за фалшификация — промърмори Тони. — Известно ти е, нали?

Къртис каза нещо, което Санди нямаше да забрави до края на живота си. Вероятно под въздействието на невероятното умствено и физическо натоварване полицай Уилкокс изрази мислите си с простички думи, които хората не смеят да използват, защото разкриват истинската им природа.

— Майната й на общественост та! — заяви. — Правим го заради самите нас.

— Записът ще стане съвършен — увери го Санди. — Осветлението е чудесно… за разлика от миризмата.

На екранчето на малкия телевизионен монитор беше изписан часът — 19:49.01.

— Разрязвам — обяви Кърт и плъзна скалпела по корема на съществото. Ръцете му не трепереха, „сценичната треска“, предизвикана от настъпването на великия момент, вероятно беше изчезнала само за секунди. Чу се звук като от пукването на мехурче гъста течност, черни капки се посипаха във ваничката под статива.

— Леле, братче! — изпъшка Санди. — Мирише ужасно!

— Отврат! — добави Тони. От ужас гласът му беше станал писклив.

Кърт не му обърна внимание. Отвори коремната кухина, после направи клинообразния разрез, който всички патоанатоми правят при аутопсии на хора. С пинсетите отмести кожата, закриваща гръдната кухина, при което двамата му асистенти видяха пореста тъмнозелена маса, скрита под тясна дъгообразна кост.

— Господи, къде са му белите дробове! — задъхано възкликна сержант Шейндинкс.

— Тази зелена маса може би е бял дроб — отговори Кърт.

— Повече прилича на…

— На мозък. Имаш право. Зелен мозък. Да погледнем. — Уилкокс обърна скалпела и с дръжката почука бялата кост над шуплестия зелен орган. — Ако наистина е мозък, то еволюцията му е дала за защита колан на непорочността вместо черепна кутия. Подай ми ножицата, Санди. По-малката.

Диърборн побърза да изпълни нареждането, после отново се загледа през визьора на видеокамерата.

— Разрязвам! — Кърт пъхна едното острие на ножицата под бялата кост и с лекота я разряза, като че ли беше канап. Парчетата се разтвориха, сякаш бяха ребра, повърхността на порестата материя в гръдната кухина на съществото побеля изсъска като радиатор. Тясното помещение се изпълни със силна миризма на мента и карамфил. Съскането не престана, но вече бе придружено от бълбукане, все едно някой изсмукваше със сламка последните капки млечен шейк от дъното на чашата си.

— Да се омитаме ли? — подхвърли Тони.

— Прекалено късно е. — Кърт се беше надвесил над отворения гръден кош и се взираше в белезникавозелените капчици, които избиха по повърхността на шуплестия орган. Погледът му бе на човек, който е омагьосан от гледката. Докато го наблюдаваше, Санди си спомни за учения, който нарочно се беше заразил с вируса на жълтата треска, за Мария Кюри, която беше заболяла от рак, докато е правила опити с радиоактивни елементи. „Превърнах се в унищожител на вселената“ — промълвил Робърт Опенхаймер след първото успешно взривяване на атомна бомба в пустинята в Ню Мексико, след което веднага се захванал с разработването на водородна бомба. „Защото работата те

увлича — помисли си Санди. — И защото любопитството е доказуем факт, а задоволството от наученото повече прилича на мълва.“

— Какво става? — попита Тони Шейндинкс, макар че според Санди командирът вече подозираше какво се случва пред очите му.

— Разлага се — отговори Кърт. — Снимаш ли, Санди? Сигурен ли си, че главата ми не е в кадъра?

— Всичко е на шест. — Гласът на Диърборн беше задавен. Отначало му се беше сторило, че миризмата на карамфил и мента е по-поносима, дори някак освежаваща, ала сега предизвикваше у него усещането, че е погълнал машинно масло. Пък и вонята на преварено зеле постепенно се завръщаше. Отново му се зави свят, вътрешностите му като че ли се плискаха в корема. — Само побързайте, че има опасност да се задушим.

— Отвори вратата в дъното на коридора! — нареди Уилкокс.

— Нали каза да не…

— Прави каквото ти казва! — сопна се Тони.

Диърборн се подчини. Като се върна, чу как командирът попита Кърт дали прерязването на дъгообразната кост е ускорило разлагането.

— Не. Смятам, че го причиних, когато с върха на ножицата докоснах шуплестата тъкан. Изглежда, съществата, които излизат от багажника на колата, не могат да се аклиматизират към нашата среда.

Двамата „асистенти“ не оспориха твърдението му. Зелената материя вече не приличаше нито на бял дроб, нито на мозък; беше само разлагаща се торбичка в гръдната кухина на трупа.

Кърт се обърна към Санди:

— Ако това е било мозъкът му, какво според теб има в главата му? Важно е да разберем. — Преди помощниците му да разберат какво възнамерява да стори, той заби най-малкия скалпел в изцъкленото око на съществото.

Чу се звук, сякаш някой притисна с пръст издутата си буза. Окото се изтърколи от кухината, като че ли се отрони огромна сълза. Тони неволно извика от ужас. Санди тихо изкрещя. Окото отскочи от косматото тяло на съществото, после падна във ваничката. След секунда засъска и побеля.

— Престани! — Санди с изненада осъзна, че чува гласа си. — Няма да научим нищо от тази гадина, Къртис. Няма какво да научим.

Изглежда, Уилкокс не го чу. Непрекъснато шепнеше:

— Мамка му, мамка му, мамка му…

Очната кухина започна да се запълва с розова тъкан, напомняща захарен памук или изолационен материал, с който се облицоват таванските помещения. Веществото преля от кухината, превърна се в аморфна маса, която почти моментално побеля и започна да се втечнява като зеления орган в гръдната кухина.

— Само не ми казвай, че гадината е била жива! — възкликна Тони. — Нали не е била жива, когато…

— Не. Просто изравняване на наляганeто — прекъсна го Кърт. — Сигурен съм. Това същество е живо колкото крема за бръснене, когато излиза от флакона. Записа ли всичко, Санди?

— Разбира се. Макар да не знам доколко ще ни е от полза.

— Не разсъждавай, а действай… Да видим какво има в корема и приключваме.

Онова, което последва, бе толкова кошмарно, че повече от месец никой от тримата не беше в състояние да заспи дълбоко. Случваше ли се да задреме през нощта, Санди се стряскаше с усещането, че на гърдите му е приклекнало невидимо същество, което изсмуква въздуха от белите му дробове.

Уилкокс отметна встрани кожата около разреза и нареди на Тони да я прикрепи към таблото. Шейндинкс се справи, макар и с известно затруднение; работата ставаше по-деликатна, двамата се надвесваха толкова ниско над трупа, че лицата им едва не докосваха разреза. „Сигурно едва дишат от вонята“ — каза си Санди.

Без да се обръща, Кърт опипом хвана единия прожектор и леко го завъртя, за да освети по-добре разреза. Санди видя нещо като навито тъмночервено въже — червата — върху синкавосива торбичка.

— Разрязвам — избърбори Кърт, после прокара скалпела по издутата торбичка. Тя се пукна, отвътре избликна черна кръв, която плисна в лицето на Кърт и обагри в черно страните и маската му. Изцапа и ръкавиците на Тони. Двамата стреснато отскочиха назад и нададоха вик; Санди стоеше като вкаменен, гледаше през визьора, устата му беше провиснала като на малоумен. От торбичката, която бързо се изпразваше, се изливаше порой от черни топчета, всяко обвито със сивкава ципа. Изведнъж Санди забеляза, че по средата на всяко топче има изцъклено око и че всички очи злобно се взират в него… набелязват го за жертва. Нервите му не издържаха. Той

закрещя, заднешком се отдалечи от камерата… престана да крещи, задави се, след секунда повърна върху ризата си. Самият той не си спомняше почти нищо; случилото се през петте минути, след като Кърт направи последния разрез, почти се беше заличило от съзнанието му. Което може би го спаси от полудяване.

* * *

Първото, което чу, когато отново дойде на себе си, бе гласът на Тони:

— Момчета, веднага горе! Чувате ли? Всичко е под контрол.

Санди чу, че Кърт му шепне почти същото — че няма опасност, всичко е точно, всичко е „на шест“.

Фразата *„всичко е на шест“* върна Санди от пътя му към страната на истерията. Но ако всичко беше на шест, защо Кърт се задъхваше? И защо ръката му беше толкова студена? Дори през гумената ръкавица, която Уилкокс беше забравил да свали, Санди усещаше, че дланта му е студена като лед.

— Повърнах — промълви той; усети как кръвта се качи в главата му, как страните му пламнаха. Никога не беше изпитвал такъв срам, не се беше чувствал толкова унизен. — Мамка му, целият се изцапах!

— Ъхъ — кимна Кърт. — Повърна като истински герой. Хич да не ти пука.

Диърборн дълбоко си пое дъх, но изкриви лице, защото отново му се повдигна. Въпреки че се намираха в коридора, вонята на гнило варено зеле беше нетърпима. Изведнъж си даде сметка, че стои пред шкафа, от който беше взел удължителя. Вратичките бяха отворени. Той смътно си спомняше как избяга от склада, тласкан от мисълта да се пъхне в шкафа, да затвори вратичките, да се свие на кълбо в мрака. Напуши го смях, от гърлото му се изтръгна звук, напомнящ кудкудякане.

— Браво, така те искам! — Кърт посегна да го потупа по рамото и се облещи от изненада, когато приятелят му подскочи като ужилен.

— Не… не си виновен. Ръкавицата ти е изцапана с… — Санди се задави, не можа да довърши изречението. Посочи ръката на Уилкокс. И двете ръкавици на Уилкокс бяха покрити със слузта, която беше

избликнала от матката на мъртвото прилепоподобно същество. Маската, която сега висеше на шията му, също беше изцапана. Върху двете му страни имаше черни корички като онези върху зарастващите рани.

Тони стоеше в другия край на коридора и крещеше на неколцината полицаи, които стояха на стълбището и смаяно се блещеха. Къшкаше им като на пиленца, опитвайки да ги накара да се върнат в дневната, но те явно не желаеха да се подчинят.

Санди тръгна обратно по коридора. Като стигна до мястото, откъдето колегите му можеха да го разгледат, се провикна:

— Всичко е наред, момчета! Всичко е наред! Бягайте горе и се успокойте. Като свършим тук, можете да изгледате видеофилма.

— Въпросът е дали трябва — обади се Орвил Гарет.

— Не ви го препоръчвам.

Полицаите се заизкачваха обратно по стъпалата. Тони, който беше блед като платно, се обърна към Диърборн и кимна:

— Благодаря.

— За нищо… Паникьосах се, шефе. Адски ми е кофти.

Този път Кърт го тупна по рамото. Санди машинално се отдръпна, после забеляза, че новобранецът е свалил изцапаните ръкавици.

— Не само ти се шубелиса — каза Кърт. — С Тони тичахме след теб, но ти така се беше панирал, че не ни забеляза. В бързината съборихме камерата на Хади. Дано не сме я повредили. Иначе ще се наложи да събираме волни подаяния, за да му купим нова. Елате да погледнем.

Тримата тръгнаха обратно към склада, но като стигнаха вратата, се поколебаха. На никого не му се влизаше. Отчасти заради миризмата на вкисната зеленчукова супа, но най-вече защото знаеха, че гадината още е разпъната на таблото, че ще се наложи да я изхвърлят и да почистят като след някоя от кървавите катастрофи, характерни за почивните дни — когато се озовеш на местопроизшествието, те лъхва миризмата на кръв, на бензин и на запалена гума, все едно се сблъскваш с неприятен отдавнашен познат, който никога няма да напусне града; подушваш я и знаеш, че някой е мъртъв или полумъртъв, че някой истерично ще плаче и ще крещи, че ще намериш обувка — надяваш се да не е детска, но прекалено често жертвите са

деца — по средата на шосето. Намираш ги на шосето или в канавката редом с телата, които Бог е дал на тези хора с думите: „Вземи го и изкарай живота както намериш за добре“, и които сега са неузнаваеми — през ризите и панталоните стърчат счупени кости, главите са извити под невъзможен ъгъл, но от гърлата още се изтръгват писъци, очите са изхвръкнали от орбитите, окървавена жена държи окървавено дете, напомнящо на разкъсана парцалена кукла, и повтаря: *„Жива ли е? Моля ви, проверете. Аз не мога… не смея.“* Под седалките винаги има локви от кръв, стъклата са покрити с кървави отпечатъци от пръсти. Кръвта на шосето, която също е образувала локви, се обагря в лилаво под светлината на червените лампи на покривите на патрулките и също трябва да бъде почистена; да, трябва да почистят кръвта, счупените стъкла и другите гадости, защото данъкоплатецът не бива да ги види, когато в неделния ден отива на църква заедно със семейството си.

— Трябва да разчистим терена — каза сержантът. — Знаете го, момчета.

Разбира се, че знаеха. Но не помръднаха.

„Какво ще се случи, ако някои още са живи!“ — мислеше Санди. Даваше си сметка, че идеята е абсурдна — прилепоподобната гадина беше престояла шест седмици в плик за веществени доказателства, поставен в запечатана хладилна чанта — но осъзнаването на абсурдността й не беше достатъчно. Когато човек се сблъска с едноок същество, чийто мозък (чийто зелен мозък) се намира в гръдната кухина, самата идея за логика изглежда смехотворна. Той си представяше как черните топчета започват да пулсират, после се раздвижват върху бюрото, тъй като топлината от прожекторите ги е върнала към живот. Картината беше съвсем реална. Представяше си още какви звуци ще издават — пискливите звуци, които издават пиленцата в разпукващите се яйца или плъховете-бебета, излизащи от утробата на майка си… Но той беше избягал най-позорно, мамка му! Единственото, с което поне малко можеше да измие срама си, беше пръв да влезе в килера.

— Хайде — промърмори и прекрачи прага. — Да свършваме по-бързо. Подозирам, че през цялата нощ ще остана под душа.

— Само че ще ти се наложи да чакаш на опашка — промърмори Тони.

* * *

И така тримата разчистиха малкото помещение, както много пъти бяха почиствали гадостите, останали на магистралата след кървава катастрофа. Работата им отне около един час и макар че началото беше трудно, като свършиха, почти бяха възвърнали душевното си равновесие. Най-много им помогна вентилаторът. Тъй като прожекторите вече не работеха, спокойно можеха да го включат, без да се страхуват, че ще изгорят бушоните. Кърт не повтори нареждането вратата на склада винаги да бъде затворена. Според Санди той вероятно си даваше сметка, че няма начин да се предотврати разпространяването на заразата (ако е имало такава).

Вентилаторът не прогони противната воня на зеле и горчива мента, но поне я поразсея и на тримата вече не им се повдигаше. Сержант Шейндинкс разгледа видеокамерата и обяви, че според него не е повредена.

— Едно време японските уреди не бяха толкова здрави — добави. — Кърт, искаш ли да разгледаш нещо под микроскопа? Можем да останем още малко, ако е необходимо. Нали, Санди?

Въпреки че не беше ентусиазиран от предложението, Диърборн кимна. Срамът от позорното му бягство продължаваше да го гложди, струваше му се, че още не е изкупил вината си.

— Не — промърмори Кърт. Изглеждаше уморен и обезсърчен. — Проклетите топчета, които изпадаха от него, са котилото му. Черната течност вероятно е кръвта му. Но другото… Колкото и да го гледам, няма да разбера какво виждам.

Едва по-късно Тони и Санди си дадоха сметка, че Къртис Уилкокс не само е обезсърчен, ами напълно отчаян. На Санди идеята хрумна през поредната от безсънните нощи, последвали дисекцията на ужасяващата гадина. Лежеше в спалнята на малката си къща в Ийст Стейтлър Хайс, нощната лампа на шкафчето беше включена, радиото тихичко свиреше, сънят се намираше на хиляди километри разстояние. Докато размишляваше за случилото се, изведнъж разбра, че за пръв път от появата на буика и може би за пръв път в живота си Кърт е осъзнал истината: почти сигурно е, че никога нямаше да научи онова, което искаше. Което *изпитваше необходимост* да научи. Амбицията

му беше да направи откритие, но каква бе ползата? „Зарежи го, Джак“ — както казваха като деца. Във всеки град и градче на Съединените щати живеят хлапета, чиято амбиция е да играят в НБА. Кариерата на повечето от тях ще бъде много по-прозаична. В живота на всеки човек неизбежно настъпва момент, в който проумява, че усмихнатата съдба не го е целунала по устните, а тайно му е пробутала горчив хап. Този момент бе настъпил и за Къртис Уилкос. Вероятно интересът му към буика нямаше да стихне, но с всяка изминала година все повече щеше да заприличва на онова, което всъщност беше — рутинна полицейска работа. Наблюдение, записване на видяното (в бележниците, които съпругата му щеше да изгори след смъртта му), разчистване на мръсотията, след като от автомобила излезеше поредното чудовищно същество (което бързо умираше).

О, да не забравяме и безсънните нощи! Но те бяха неразделна част от работата, нали?

* * *

Кърт и Тони свалиха гадината от таблото, пъхнаха я обратно в плика за веществени доказателства. Изсипаха вътре и черните топчета, които събраха с четчица за нанасяне на праха за откриване на отпечатъци от пръсти, като оставиха само две. Този път Кърт се погрижи пликът да бъде запечатан старателно.

— Арки още ли е тук? — попита накрая.

— Не — отговори Тони. — Искаше да остане, но го изпратих вкъщи.

— Тогава ще помоля някого от вас да каже на Орв или на Бък да запали пещта за изгаряне на смет. Искам и да напълните с вода голяма тенджера и да я сложите да се топли на печката.

— Аз ще отида. — Санди извади касетата от видеокамерата и тръгна по коридора.

Кърт взе проби от черното вещество, която рукна от корема и матката на съществото, както и от белезникавата течност от органа, намиращ се в гръдната кухина. Уви ги в полиетиленово фолио и ги прибра в друг плик. Двете еднооки неродени същества с ципести крила, прилепнали до тялото им, прибра в трети плик. Работеше

старателно, но без ентусиазъм, както би действал на местопрестъпление, открито много след извършване на убийството.

Образците и трупът на прилепоподобната гадина след време се озоваха в зеления шкаф, на който Джордж Морган даде названието „къщичката на ужасите на отряд Д“. След като водата в голямата тенджера завря, Тони повика на помощ още двама полицаи. Всички сложиха плътни гумени ръкавици и старателно почистиха всеки сантиметър от килера. Остатъците от органична материя прибраха в чувал заедно с парцалите от почистването, ръкавиците и хирургическите маски. Чувала хвърлиха в пещта, димът се издигна в небето — пресвети Отче наш, да пребъде името Ти, амин.

Санди, Тони и Кърт стояха под душа толкова дълго, че на два пъти горещата вода в бойлера свърши. Сложиха чисти дрехи, сресаха се и седнаха на скамейката на пушачите.

— Толкова съм чист, че скърцам — обяви Санди.

— Да ми скърцаш на оная работа — промърмори Кърт, но тонът му не беше заядлив.

Дълго се взираха в склад Б, но не продумаха нито дума.

— Много от тая гадост полепна по нас — каза накрая Тони. — *Адски* много. — Вдигна поглед към луната, която блестеше като лъскава монета. Санди усещаше как въздухът трепти. Помисли си, че може би е резултат от смяната на сезоните. — Ако се разболеем…

— Мисля, че ако имаше такава опасност, вече щяхме да сме болни — прекъсна го Кърт. — Извадихме късмет. Страхотен късмет. Само да ви питам дали хубавичко разгледахте очите си в огледалото на банята.

Разбира се, че ги бяха разгледали. Бяха зачервени и кървясали като на хора, които часове наред са гасили горски пожар.

— Смятам, че възпалението ще премине — добави Кърт. — Струва ми се, че се отървахме леко, защото бяхме с маски. Разбира се, че не предпазват от микроби, но поне не се нагълтахме с черната гадост. Подозирам, че резултатите щяха да бъдат доста неприятни.

Оказа се, че е имал право.

СЕГА
САНДИ

Сандвичите свършиха. Студеният чай — също. Казах на Арки да вземе десет долара от сумата за непредвидени разходи (държахме парите в буркан в шкафа в дневната) и да отскочи до супермаркета „Фин“. Смятах, че дванайсет кутийки кока-кола и шест бутилки безалкохолна бира ще са достатъчни, докато разкажем цялата история.

— Ако ида аз, ще изпусна оная работа с рибата — запротестира той.

— Арки, прекрасно знаеш епизода с рибата. Знаеш всички епизоди. Затова бягай да ни купиш студени напитки. Моля те.

Той намръщено се качи на раздрънкания си камион, форсира двигателя и профуча по улицата. Казах си, че който шофира по този начин, си проси глоба.

— Продължавайте — подкани Нед. — Какво се случи после?

— Ами… да видим — промърморих. — Първо, сержантът стана дядо. Може би стана по-бързо, отколкото му се искаше — момиченцето беше извънбрачно и за известно време роднините вдигаха голяма патърдия, после нещата се успокоиха, след време девойката завърши „Смит“, доста престижно школо за млади дами, доколкото ми е известно. Момчето на Джордж Морган стана шампион по голф и старият Джордж щеше да се пръсне от гордост. Май се случи две години, преди той да убие старицата на шосето и да си пръсне черепа. Жената на Орви Гарет получи отравяне на кръвта, заради което й отрязаха няколко пръста на крака. Шърли Пастернак започна работа при нас през 1984 година…

— През 1986 — промърмори тя.

— Да, през осемдесет и шеста — кимнах и я потупах по коляното. — Тъкмо тогава избухна големият пожар в Ласбърг. Някакви хлапета, оставени без надзор, си играели с кибрит в мазето на жилищен блок. Когато някой се изцепи, че амишите са откачени, задето живеят така, все си спомням за пожара в Ласбърг. Загинаха

девет души, включително децата… Всъщност едно хлапе оцеля, но бас държа, че вече съжалява. Сега сигурно е на шестнайсет — възраст, на която момчетата започват да се интересуват от гаджета, а то вероятно мяза на актьора, дето играе главната роля в „Красавицата и звяра“. Новината не беше отразена от националните медии — имам си теория, според която многобройните жертви на пожар в жилищен блок се смята за голяма новина само ако се случи по Коледа — обаче местните хора бяха потресени, а Джаки О’Хара получи ужасни изгаряния по ръцете, докато помагаше да извадят пострадалите… И още нещо, при нас назначиха полицай на име… Джеймс Докъри…

— Докърти — поправи ме Фил Кандълтън. — С основание не помниш името му, сержант, щото след месец-два го преместиха обратно в Лайкъминг.

Кимнах:

— Та този Докърти спечели трета награда в кулинарната изложба с рецептата си за кифлички с кренвирши. Момчетата го скъсаха от майтап, но той не им се сърдеше.

— Беше готин пич — съгласи се Еди Жакюбоа. — Жалко, че го преместиха. Мястото му беше при нас.

— На пикника по случай Четвърти юли спечелихме състезанието по теглене на въже — продължих, — и… — Усмихнах се, като забелязах изражението на Нед. — Мислиш, че те дразня, хлапе, но грешиш. Честна дума. Разказвам надълго и нашироко, за да разбереш атмосферата, тъй да се каже. Защото буикът не беше единственото интересно събитие в живота на отряд Д. Никак даже. Дори понякога забравяхме за съществуването му. Така де, повечето от нас го забравяха. За дълги периоди от време беше лесно да го забравиш. За дълги периоди от време проклетата кола си кротуваше в склад Б. Междувременно в отряда постъпваха нови хора, други напускаха. Докърти остана достатъчно дълго, че да получи прякора главен готвач Прюдом. Младият Пол Лъвинг, който по време на пикника по случай Деня на труда си изкълчи глезена, беше преместен в друг участък, но след три години се върна при нас. Полицейската работа не прилича на въртяща се врата като някои други професии, обаче вратата все пак се върти. От лятото на седемдесет и девета през този участък са преминали близо седемдесет души, ако не ме лъже паметта…

— Лъже те — прекъсна ме Хади. — Сигурно са поне стотина, като се смятат преместените и онези, които в момента работят тук. Плюс няколко гадняра.

— Да, имаше и такива, но повечето от нас си гледаха съвестно работата. И още нещо, което е много важно, Нед — в нощта, през която баща ти разпори корема на гадината, двамата с Тони си взеха поука. Аз също. Случва се да няма нищо за научаване, да няма начин да го проумееш… или пък да липсва причина дори да опиташ. Спомням си един филм, в който героят обясняваше защо пали свещи в църквата, въпреки че вече не е ревностен католик. Казваше: „С неизвестното шега не бива.“ Може би именно това научихме и тримата.

Чат-пат в склад Б се разразяваше „светлотръс“, както го наричахме. Понякога беше съвсем лек, друг път — направо страховит. Само че хората притежават способността да свикват с какво ли не, дори с необясними явления. Когато на небето се появи комета, цялото човечество започва да се вайка, че наближава денят на Страшния съд, и да говори за Четирите конника на апокалипсиса, но след шест месеца вече никой не й обръща внимание. Същото се случи и в края на двайсети век, нали така? Вдигна се голяма врява, че ако не загинем, най-малкото компютрите ще пощуреят, обаче след седмица никой не си спомняше страховитите предсказания. Казвам ти всичко това, Нед, за да получиш ясна представа за…

— Разкажи ми за рибата — прекъсна ме той, в гласа му отново прозвучаха гневните нотки. Дадох си сметка, че колкото и да опитвам, малкият няма намерение търпеливо да ме изслуша. Стигаше му, че беше научил епизодите, които го интересуваха. На това аз му викам „болестта на юношеството“. Очите му блестяха също като очите на баща му, когато понечи да разреже със скалпела онази гадина. (Понякога в съня си го чувам да казва: *„Разрязвам!“*) Но имаше известна разлика. Защото хлапето не изпитваше само любопитство, но и гняв. Буквално беше вбесено.

Усетих, че и моят гняв се надига, породен от отказа му да приеме всичко, което исках да му дам, от нахалството му да избира. Запитах се каква ли е причината. Дали защото години наред бяхме лъгали майка му? И него, разбира се, макар и с най-добри намерения. Дали се гневеше на баща си, задето не го е посветил в тайната? А може би

яростта му беше насочена към нас. Към нас ли? Нямаше причина да вярва, че буикът е убил баща му, нали така? Доказана беше вината на Брадли Роуч, който с грамадния си камион беше превърнал полицай Кърт Уилкокс в кървава пихтия, обръщайки наопаки дрехите му — спирачките са скърцали страховито, през цялото време от радиото са звучали кънтри мелодии — какво може да се очаква от пияница като Брадли Роуч, освен да си пада по кънтри музиката? Басовият глас на певеца и алтът на певицата са звучали от радиото, когато монетите са изпадали от джобовете на Къртис Уилкокс, когато пенисът му е бил изтръгнат като плевел, когато топките му са били превърнати в ягодово желе, когато портфейлът и гребенчето му са се приземили на жълтата осова линия; вината беше изцяло на Брадли Роуч… може би донякъде и на служителя в магазина на Дики в Стейтлър, който му беше продал бирата, на самата компания за производство на бира, на чиито реклами се мъдрят симпатични говорещи жаби и готини типове, веселящи се на стадиона, вместо лежащи на магистралата мъртъвци с изтръгнати вътрешности, може би вината е на ДНК-то на Брадли, което след първата глътка започва да му нашепва: *„Пий още, пий още“* (някои хора са устроени така — все едно са бомби с часовников механизъм, скрити в безобиден куфар — което едва ли е утешение за мъртъвците и ранените). А може би виновник бе самият Господ; в подобни случаи Той винаги е потърпевш, защото не отговаря на обвиненията и не помества опровержения в колонката за мнения, противоположни на мнението на редколегията на вестника. Безспорно бе само, че буикът няма вина. Колкото и да се опитваше, Нед не би могъл да обвини буика за смъртта на баща си. Буикът си стоеше далеч от местопроизшествието — безукорен луксозен автомобил с грамадни гуми, в чиито грайфери не само не се задържаха камъчета и пръст, ами (както бяхме разбрали от опит) по тях не се полепваха дори най-финитe песъчинки. Стоеше си в бараката и не се бъркаше в чуждите работи, докато кръвта на полицай Къртис Уилкокс образуваше локви по магистрала № 32. Какво от това, че от него се разнасяше едва доловима миризма на прогнило зеле? Нима това хлапе си въобразява, че…

— Нед, грешиш, ако мислиш, че буикът е причинил смъртта му — казах. — Невъзможно е. — Изведнъж ме досмеша — говорех толкова уверено, като че ли го знаех със сигурност. Истината беше, че

по отношение на буика никой не знаеше нищо със сигурност. — Вярно е, че колата някак си привлича, може би дори говори, когато е в… как да се изразя…

— В активна фаза — подхвърли Шърли.

— Точно така. Когато е в активна фаза. Чуваш бученето, понякога ти се струва, че буикът те… зове… обаче силата му не се разпростира чак до бензиностанцията на магистрала №32. Няма начин, разбираш ли?

Шърли се взираше в мен така, сякаш бях откачил… което може би отговаряше на истината. Да му се не види, какво правех? Увещавах се да не се сърдя на това нещастно момче, останало без баща ли?

— Санди? Разкажете ми за рибата.

Погледнах Хади, после Фил и Еди. Тримата смутено свиха рамене, като че ли казваха: *„С хлапетата на глава не се излиза! Какво ще правиш?“*

Да довърша разказа си — ето какво щях да направя. Щях да потисна гнева си и да довърша започнатото. Бях се раздрънкал (повярвайте, че като започнах, нямах представа какво ще изскочи от торбата с приказките), затова на мен се падаше да оправя бъркотията.

— Добре, Нед. Ще научиш онова, което те интересува. Моля те само за едно — да не забравяш, че това тук си остана полицейски участък. Помъчи се да запомниш, независимо дали ти харесва или не, независимо дали ми вярваш или не, че постепенно буикът се превърна в част от ежедневието ни като писането на рапорти, даването на показания в съда, почистването на повръщаното върху постелките на патрулката или дебелашките шеги на Стив Дево. Запомни го, защото е много важно.

— Добре. Разкажи ми за рибата.

Облегнах се на стената, вдигнах поглед към луната. Искаше ми се да му върна изгубения баща. Да му поднеса в пластмасова чашка звездите… Хрумнаха ми какви ли не поетични сравнения. А той се интересуваше само от проклетата риба.

„Майната му — щом толкова се натиска, ще му разкажа“ — помислих си.

ТОГАВА

Никакви писмени документи, такова бе нареждането на Тони Шейндинкс и то се спазваше. Всички знаеха как да действат с буика, каква е процедурата. Не беше трудно. Трябваше да се докладва на Кърт, сержанта или Санди Диърборн. Те бяха „Буиковите момчета“. Санди предполагаше, че е станал член на тази троица само заради присъствието си на злополучната аутопсия. Със сигурност не беше заради някакъв интерес към нещото.

Той бе сигурен, че въпреки забраната на Тони Кърт си води дневник — с бележки и разсъждения — за буика. Дори да бе вярно, той не го разгласяваше. Междувременно застудяванията и енергийните излъчвания — светлотръсите — като че станаха по-редки. Нещото сякаш умираше.

Или поне те така се надяваха.

Санди не си водеше бележки и не можеше да даде достоверна равносметка за последователността на събитията. Видеозаписите, направени през годините, можеха да помогнат в това отношение (ако се наложи), но пак щеше да има празноти и неясноти. Не всеки светлотръс бе заснет, а и какво ако беше? Те почти не се различаваха. От 1979 до 1983 година имаше десетина. Повечето бяха малки. Два бяха силни колкото първия, а един — дори по-мощен. Този, големият — рекордният светлотръс — се получи през 1983 година. Онези, които присъстваха, понякога наричаха осемдесет и трета Годината на рибата, сякаш бяха китайци.

Между седемдесет и девета и осемдесет и трета Къртис направи няколко експеримента, като оставяше растения и животни близо до буика, когато температурата спаднеше, но резултатите на практика повтаряха случилото се с Джими и Розалин. Тоест понякога нещата изчезваха, а понякога — не. Нямаше начин да се предвиди какво ще стане. Резултатът изглеждаше случаен като при хвърлянето на монета.

По време на едно спадане на температурата Кърт остави морско свинче до лявата гума на буика. Сложи го в пластмасова кофа. Двайсет

и четири часа след края на кървавите светкавици и връщането на температурата до обичайните й стойности животинчето още стоеше в кофата, подскачаше и изобщо изглеждаше сравнително доволно. Преди друго светлинно изпълнение Кърт остави аквариум с две жаби точно под буика. След края на светлотръса под нещото все още имаше две земноводни. На следващия ден жабата беше само *една*.

На по-следващия аквариумът беше празен.

През 1982 година беше проведен знаменитият багажников експеримент. Идеята бе на Тони. Двамата с Кърт сложиха шест хлебарки в прозрачна пластмасова кутия и я оставиха в багажника на буика. Това стана веднага след края на светлинното излъчване и в нещото все още беше толкова студено, че когато се наведоха над багажника, от устите им заизлиза пара. Минаха три дни. Всеки ден някой проверяваше багажника (винаги вързан през кръста, въпреки че всички се чудеха какво може да помогне някакво си въже срещу нещо, което е успяло да измъкне хамстера Джими, без да отваря клетката… или жабите от покрития им аквариум). На първия ден хлебарките си бяха живи и здрави, също на втория и на третия. Кърт и Тони отидоха да ги приберат на четвъртия, вече примирени, че това е поредният неуспешен експеримент. Само че хлебарките ги нямаше, или поне така изглеждаше при отварянето на багажника.

— Не, чакай! — изкрещя Кърт. — Ето ги! Виждам ги! Търчат като луди!

— Колко са? — извика Тони, който стоеше на входа на бараката и държеше въжето. — Всичките ли са? Как са се измъкнали от проклетата *кутия*, Къртис?

Къртис преброи четири вместо шест, но това нищо не означаваше. Хлебарките не се нуждаят от някакъв проклет автомобил, за да изчезнат, те са достатъчно способни в това и без чужда помощ — както знае всеки, който ги е гонил някога с чехъл. Колкото до това как се бяха измъкнали от кутията, отговорът бе очевиден. Тя си стоеше затворена, но отстрани имаше малка кръгла дупка с диаметър около два сантиметра. На Кърт и сержанта им приличаше на дупка от куршум с голям калибър. Около нея нямаше пукнатини, което можеше да означава, че нещо се е забило в стената й с изключително голяма скорост. А може би я беше *прогорило*. Не можеше да се разбере. Само догадки. Както винаги.

И после дойде рибата. През юни 1983 година.

* * *

Бяха минали почти две години и половина, откакто отряд Д бе престанал да следи денонощно буика. В края на седемдесет и девета или началото на осемдесета бяха решили, че при известни предохранителни мерки това не е необходимо. Без съмнение един зареден пистолет е опасно нещо, но човек не му слага денонощна охрана, за да го пази да не стреля сам. Ако го сложиш нависоко и не пускаш деца наоколо, той ще си стои мирно и тихо.

Тони купи брезентово покривало, да не би някой да надникне случайно в бараката, да види колата и да започне да разпитва (през осемдесет и първа един новак от сервиза, голям любител на буици, предложи да го купи). Видеокамерата остана в кабинката, монтирана на триножник и увита с найлонов плик, за да не се мокри. Столът също стоеше там (заедно с дебела купчина списания), но Арки използваше помещението все повече като склад за градинарски инструменти. В къщичката се трупаха чували с тор, кофи с пръст и земеделски сечива. Скоро апаратурата за наблюдение на буика съвсем се загуби. Единствените случаи, когато помещението се използваше по предназначение, бяха непосредствено преди, по време и след светлотръсите.

През юни в Годината на рибата лятото бе едно от най-прекрасните, които Санди си спомняше — тревата беше свежа, птичките се скъсваха от песни, въздухът бе приятно топъл, като първата целувка на влюбени юноши. Тони Шейндинкс беше на почивка при дъщеря си на Западното крайбрежие (именно нейното бебе бе причина за всички неприятности). Сержантът и жена му се опитваха да закърпят отношенията си, преди съвсем да се изпокарат. Това вероятно не беше лоша идея. Санди Диърборн и Хади Ройър бяха отговорници в негово отсъствие, но Къртис Уилкокс — който вече не беше новобранец — оставаше безспорен шеф на буика. И един ден на този прекрасен юни Бък Фландърс го посети в това му качество.

— В склад Б е захладняло — обяви той.

Къртис вдигна вежди:

— Не е за пръв път, нали?

— Не — призна Бък, — но никога не съм виждал температурата да спада толкова рязко. От сутринта е спаднала с пет градуса.

Това накара Кърт да изтича веднага към бараката, очите му заблестяха от вълнение, както в доброто старо време. Долепи лице до прозорчето на вратата и първото, което му направи впечатление, бе покривалото. То лежеше до буика като изхвърлен парцал. Това също не се случваше за пръв път — понякога буикът като че ли се разтрисаше и смъкваше брезента като благородна дама, освобождаваща се от вечерния си воал с едно повдигане на раменете. Стрелката на термометъра показваше шестнайсет градуса.

— Навън е двайсет и три — отбеляза Бък. — Проверих термометъра при хранилката за птици, преди да те викна.

— Значи всъщност е спаднала със седем градуса, не с пет.

— Е, когато проверих, беше осемнайсет. Виждаш ли колко бързо спада? Като… внезапно настъпващ студен фронт или нещо подобно. Да извикам ли Хади?

— Остави го. Направи график за наблюдение. Вземи Мат Бабицки да ти помогне. Означи го като… ъ, „График за автомивка“. Остави двама да наблюдават буика до вечерта и през нощта. Освен ако Хади не е съгласен или температурата отново се вдигне.

— Добре. Искаш ли запазено място на първия ред?

Кърт искаше, имаше непреодолимо желание — чувстваше, че нещо ще се случи, — но поклати глава:

— Не мога. Трябва да свидетелствам в съда, а после ще се заема с онази пътна банда в Кеймбрия.

Тони щеше да побеснее, ако го чуе да нарича състезателите на магистрала №9 бандити, но те си бяха такива. Защото някой пренасяше наркотици от Ню Джърси по това шосе и имаше подозрения, че за това се използват тировете.

— Истината е, че съм по-зает от еднокрак в състезание по ритане на задници. Мамка му!

Той се удари по бедрото, сетне опря ръка на стъклото и отново се взря в бараката. Вътре нямаше нищо друго освен буика, два светли лъча се кръстосваха върху тъмносиния му преден капак като прожектори.

— Извикай Ранди Сантер. А ми се стори, че и Крис Содър се мотае наоколо.

— Да. Той по принцип е свободен, но двете му балдъзи от Охайо още са на гости, та дойде да погледа телевизия на спокойствие. — Бък понижи глас. — Не искам да те уча, Кърт, но и двамата са пълни мърлячи.

— За тази работа стават. Налага се да се справят. Кажи им да докладват периодично. Стандартният код Д. Ще се обадя, когато тръгвам от съда.

Кърт хвърли последен, изпълнен с копнеж поглед към буика, после се запъти към участъка, за да се обръсне и да се подготви за явяването си на свидетелската скамейка. Следобед щеше да проверява камионите по магистралата с няколко момчета от отряд Г. Надяваше се шофьорите да не решат да използват оръжие. Ако имаше време, щеше да си намери заместник, но сега беше късно.

Содър и Сантер щяха да наблюдават буика вместо него и явно нямаха нищо против. Мърлячите винаги са на линия. Те стояха пред склада, пушеха, приказваха си глупости, хвърляха по някой и друг поглед на буика (Сантер беше твърде млад и не знаеше какво може да очаква) и по принцип се забавляваха. Денят бе толкова хубав, че и най-големият мърляч не можеше да не се радва. След известно време Бък Фландърс смени Ранди Сантер, а малко по-късно Орвил Гарет застана на мястото на Крис Содър. От време на време Хади минаваше да ги наглежда. В три часа, когато Санди настани задника си на шефския стол, Къртис Уилкокс най-сетне се върна и смени Бък. Температурата в склада бе спаднала с още пет градуса и свободните полицаи започнаха да приждат с личните си автомобили. Слухът се беше разпространил. Код Д.

* * *

Около четири часа Мат Бабицки надникна в кабинета на сержанта и каза на Санди, че радиостанцията губи връзка.

— Лоши смущения, шефе. Дори е по-зле отпреди.

— Мамка му.

Санди затвори очи, потърка ги и си пожела Тони да беше тук. За пръв път заместваше сержанта и макар че допълнението към заплатата му в края на месеца бе доста примамливо, това усложнение на положението никак не го радваше.

— Проблеми с проклетата кола. Само това ми липсваше.

— Не се коси — успокои го Мат. — Ще посвятка, ще пофучи и всичко ще се оправи. Включително радиостанцията. Нали знаеш как е?

Да, знаеше. Всъщност Санди не се тревожеше толкова за буика, а че някой от патрула ще срещне трудности във връзката, ако например обяви код 33 („Помогнете бързо“) или 47 („Изпратете линейка“), или най-лошото, 10–99 („Ранен полицай“). По шосетата патрулираха повече от десет души и в момента Санди се чувстваше така, сякаш всичките са загазили едновременно.

— Слушай, Мат. Вземи таратайката ми, кола 17, и я смъкни в основата на хълма. Там би трябвало да няма смущения. Обади се на всички, които са на пътя в момента, и им кажи, че централата временно е в седемнайсета. Код Д.

— Абе, Санди, за Бога! Не е ли малко…

— Нямам време да слушам имитациите ти на „Сискел и Ебърт на кино“ — изсъска Санди; Бабицки бе на път да го изкара от нерви с глупавото си дърдорене. — Просто действай.

— Ама няма да мога да видя…

— Не, вероятно няма да можеш — повиши глас Санди. — Оплачи се на арменския поп.

Мат понечи да каже още нещо, но видя изражението му и се отказа. След две минути вече седеше зад волана на кола 17 и потегли надолу.

— Добре — измърмори Санди. — Постой долу да ти дойде умът в главата, нещастен имитатор такъв.

Санди отиде при склад Б и завари там доста хора. Повечето бяха полицаи, но имаше и момчета от „Пътна помощ“ с изцапани в масло зелени гащеризони. След четири години в близост до буика никой не се страхуваше, но все пак бяха доста нервни. Когато видиш термометъра да спада с десет градуса в такъв горещ ден в помещение без климатик, лесно можеш да се досетиш, че предстои нещо сериозно.

Кърт бе успял да заложи няколко експеримента — само за това намираше време, замисли се Санди. На предната седалка беше

поставил картонена кутия от обувки с няколко щуреца. Аквариумът бе на задната, но този път в него имаше само един обитател — едър жабок с ококорени жълто-черни очи. Кърт беше взел и сандъчето с цветя от прозореца на Мат Бабицки и го бе прибрал в багажника. Накрая, но не на последно място, изведе Господин Дилън, за да го разходи няколко пъти около колата. Това никак не се хареса на Орви Гарет, но Кърт го придума. В някои отношения Кърт още бе зелен и имаше жълто около устата, но когато станеше дума за буика, беше без грешка.

По време на разходката не се случи нищо особено, но кучето явно предпочиташе да е където и да било другаде, само не и тук. Дърпаше се толкова силно, че едва не се удуши на каишката, и вървеше с наведена глава и подвита опашка, като от време на време се закашляше. Оглеждаше се, сякаш онова, което не му харесваше, се е разпространило навсякъде и е замърсило цялата барака.

Кърт го изведе и подаде каишката на Орвил, който каза:

— Той чувства, че нещо ще се случи. Но няма да е както преди.

Видя Санди и повтори и на него: „Няма да е както преди.“

— Не — съгласи се Санди и кимна към Господин Дилън. — Е, поне не вие.

— Засега — уточни Орвил. — Хайде, Дилън, да се прибираме. Добре се справи. Ще ти дам кокал.

Орви хвърли последен укорителен поглед на Кърт. Господин Дилън тръгна плътно до десния му крак — вече не се нуждаеше от каишка.

Около четири и двайсет телевизорът в общото помещение на горния етаж изведнъж спря. В четири и четирийсет температурата в склада бе спаднала на десет градуса. В четири и петдесет Къртис Уилкокс изкрещя:

— Започва се. Чувам го!

Санди бе в участъка и проверяваше връзката (от радиостанцията се чуваше само пращене). Когато излезе на паркинга, там имаше толкова много хора, сякаш бяха на благотворителната разпродажба или на карнавала на децата с мускулна дистрофия, който се организираше всяка година през юли. Санди се затича, проби си път през зяпачите и се загледа през задната врата, която по неизвестна причина още зееше отворена. Кърт стоеше на прага. Помещението бълваше студ, но той

сякаш не го усещаше. Очите му бяха широко отворени и когато се обърна към Санди, имаше вид на човек, който сънува.

— Виждаш ли го? Санди *виждаш ли го*?

Разбира се, че го виждаше: виолетовото сияние, което излизаше от прозорците на колата и се процеждаше изпод капака на багажника, разливаше се около буика като някаква радиоактивна течност. Вътре Санди ясно различаваше силуетите на седалките и на огромното кормило. Останалата част от купето тънеше в хладна кървава светлина, по-ярка от нажежена пещ. Бученето се усилваше. Санди го заболя глава, звукът беше толкова силен, че му се искаше да е глух. Не, глухотата нямаше да му помогне, защото усещаше бученето не с ушите, а с цялото си тяло.

Санди издърпа Кърт и хвана дръжката с намерение да затвори вратата. Кърт го хвана за ръката:

— Не, Санди, не! Искам да го видя. Искам…

Санди освободи ръката си.

— Полудя ли? Трябва да спазваме процедурата, проклетата *процедура*. Ти трябва да го знаеш най-добре от всички! Нали ти я измисли, за Бога!

Той затръшна вратата. Кърт примигна като човек, който се събужда от дълбок сън, и измърмори:

— Добре, шефе. Съжалявам.

— Няма нищо — отвърна Санди, въпреки че не беше на това мнение.

Проклетият глупак бе застанал на самия праг. Ако се беше задържал още малко, щеше да се изпържи — ако нещото бе в настроение за пържене.

— Трябва да си взема предпазните очила — каза Кърт. — В багажника на колата ми са. Имам няколко чифта и са с допълнително затъмнени стъкла. Цяла кутия са. Искаш ли едни?

Санди още имаше чувството, че Кърт не е съвсем наред, че още е замаян, както когато телефонът те събуди посред нощ.

— Да, защо не? Но ще внимаваме, нали? Защото този път изглежда сериозно.

— Изглежда *велико*!

От възбудата в гласа на Кърт, макар и леко обезпокояваща, Санди се поуспокои. Поне вече не звучеше като лунатик.

— Да, мале… ще следваме процедурата и дяволски ще внимаваме.

Кърт изтича при колата — личния си автомобил, ремонтирания „Бел Еър“ — и отвори багажника. Все още ровеше вътре, когато буикът избухна.

* * *

Е, не избухна в буквалния смисъл, но няма друг начин да се опише онова, което *направи*. Присъстващите никога нямаше да забравят гледката, но по-късно говореха твърде малко за нея дори помежду си, защото не бяха в състояние да опишат великолепието на онова, което видяха. *Мощта.* Блясъкът сякаш засенчи юнското слънце, бараката като че стана прозрачна, призрачна. Необяснимо бе, че от това видение можеше да ги дели едно обикновено стъкло. Пулсиращите светлинни лъчи бликаха между дъските като вода през тензух. Силуетите на пироните стояха като мастилените точки на снимка във вестник или като капчици кръв върху прясна татуировка. Санди чу гласа на Карл Бръндейдж: *„Този път ще се взриви, със сигурност ще се взриви!“* От участъка до ушите му достигна ужасеният вой на Господин Дилън.

— Но въпреки това искаше да излезе и да види — обяснявате по-късно Орвил. — Качих го на горния етаж в най-отдалечения възможен ъгъл, но това не помогна. Той знаеше, че е там. Вероятно го чуваше… чуваше бученето. И сетне видя прозореца. Мили Боже! Ако не го бях хванал навреме, сигурно щеше да скочи. Целия ме опика, но аз забелязах едва после, толкова съм бил уплашен.

Орвил поклати глава със замислено изражение:

— Никога не съм виждал куче да се държи така. *Никога.* Беше настръхнало, от устата му излизаше пяна, а очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите. *Мили Боже!*

* * *

Кърт дотича с десетина чифта предпазни очила. Полицаите си ги сложиха, но все още не можеха да погледнат към буика. Невъзможно бе дори да се приближат до прозореца. И отново потънаха в онази зловеща тишина, сякаш стояха в самия център на бедствието, на гръмотевична буря или изригващ вулкан. Те (за разлика от Господин Дилън) не чуваха бученето. До ушите им достигаха шум от тътрене на крака, покашляне, воят на кучето, гласът на Орви Гарет, който се опитваше да го успокои, и пращенето на радиостанцията от диспечерската стая на Мат Бабицки (през отворения прозорец, лишен от сандъчето с цветя благодарение на Кърт) — но нищо друго.

Кърт се приближи до вратата с наведена глава и вдигнати ръце. На два пъти се опита да погледне в бараката, но не можеше. Беше прекалено ярко. Санди го стисна за рамото:

— Стига си се опитвал. Няма да успееш. Още не. Светлината е толкова силна, че ще ти изпържи очите.

— Какво е това, Санди? — прошепна Кърт. — Какво, за Бога, е това?

Санди само поклати глава.

* * *

През следващия половин час станаха свидетели на най-върховната илюминация досега. Бараката сякаш се беше превърнала в огнено кълбо, бълваше ярки лъчи през прозорците, блестеше като неонова пещ без топлина и звук. Ако някой представител на семейство Средностатистически бе минал, един Господ знае какво щеше да си помисли, на кого щеше да разкаже и какво би си помислил онзи, на когото разкаже, — но по време на светлотръса не се появиха външни лица. В пет и половина лъчите вече излизаха на пресекулки, сякаш енергията, движеща това явление, отслабваше. На Санди му напомняше за задавянето на двигателя на мотоциклет, когато бензинът е на свършване.

Кърт отново се приближи до прозореца и макар че се налагаше да заляга при всеки проблясък, успя да надникне няколко пъти в промеждутъците. Санди се присъедини към него, като също

прикляквaше при по-ярките изблици на светлина. („Сигурно изглеждаме, сякаш провеждаме някакво учение“ — помисли си.)

Буикът бе все още съвършено здрав и на пръв поглед непроменен. Брезентът лежеше непокътнат встрани. Инструментите на Арки висяха на пироните си, старите списания лежаха на купчинки, вързани с канап. Една клечка кибрит бе достатъчна да превърне тези прашни хартии в пламъци, но ярката кървавочервена светлина не беше овъглила дори едно ъгълче от тях.

— Санди… виждаш ли някоя от пробите?

Той поклати глава, отдръпна се и свали предпазните очила. Подаде ги на Анди Колучи, който изгаряше от нетърпение да погледне в бараката. Самият Санди се насочи към участъка. Явно бараката и днес щеше да остане цяла. А той заместваше сержанта и имаше работа за вършене.

Преди да влезе, спря и се обърна. Въпреки предпазните очила Анди Колучи и останалите се бояха да се приближат до прозорците. Единственото изключение бе Кърт Уилкокс. Стоеше там („като пич“, би казала майката на Санди), опрял предпазните очила в стъклото и само леко извърташе глава при поредния ярък поток светлина.

„Ще ослепее — помисли си Санди. — Или поне ще получи временна слепота.“ Само че нямаше да стане. Кърт бе влязъл в ритъма на проблясъците и извърташе глава точно навреме. За миг се превръщаше в странен силует, като застинал екзотичен танцьор на фона на кървавочервена светлина. Изглеждаше зловещо. Санди имаше чувството, че гледа някого, който едновременно е тук и го няма, реален и нереален, действителност и мираж. По-късно щеше да стигне до извода, че по отношение на буика Кърт странно наподобява Господин Дилън. Той не виеше като кучето, но също като него сякаш влизаше в някакъв синхрон с нещото. *Танцуваше* с него, така му се струваше на Санди.

Танцуваше с нещото.

* * *

В шест и десет Санди се свърза с Мат и го попита какво става. Диспечерът отвърна, че нищо (с такъв тон, сякаш казваше: „Нищо,

задник такъв“), и Санди го извика. Мат веднага отиде при склада. След няколко минути се върна разочарован.

— Също като *преди* — измърмори сърдито.

Санди се замисли за плиткоумието и неблагодарността на човешките същества. Колко бързо се затъпяват чувствата им, колко лесно започват да гледат на чудесата като на ежедневие.

— Момчетата разправят, че бараката сякаш щяла да избухне — продължи Мат, — но никой не може да ми го опише.

Тези думи бяха изречени с презрение, което никак не изненада Санди. За един полицейски диспечер *всичко* подлежи на описание. Светът може да се опише с цифри.

— Е, не очаквай това от мен — измърмори Санди. — Само едно мога да ти кажа. Беше *ярко*.

— О! Ярко.

Мат го изгледа, сякаш искаше да каже: „Ти не си бил просто задник, а *пълен* задник“ и се прибра.

* * *

В седем часа телевизорът започна да приема нормално (нещо много важно, когато си дежурен в участъка). Връзката също се нормализира. Господин Дилън изяде обичайната голяма порция кучешка храна, сетне отиде в кухнята и се зае да души за остатъци — значи и с него всичко беше наред. В седем и четирийсет и пет Кърт надникна в кабинета и покани Санди да го придружи, ако иска да види пробите му. Нямаше как да го спре. Санди можеше да ръководи целия отряд Д тази вечер, но по отношение на буика Кърт беше безспорният шеф, ако не и повече. А и вече се бе вързал през кръста с проклетото жълто въже.

— Идеята не ми харесва — отвърна Санди, неспособен на по-твърд отказ.

— Ба.

Това бе любимата дума на Къртис за 1983 година и Санди я ненавиждаше. Смяташе я за абсолютно тъпа.

Той погледна зад Кърт и се увери, че са сами.

— Къртис — заговори, — имаш съпруга. Последния път, когато говорихме за нея, ти каза, че може да е бременна. Знае ли се вече със сигурност?

— Не. Не е ходила в…

— Значи със сигурност имаш жена, а може би скоро ще имаш и дете. Ако не е забременяла сега, вероятно това ще стане следващия път. Хубаво е. Така трябва да бъде. Само не разбирам защо рискуваш всичко заради този проклет буик.

— Хайде, Санди… аз рискувам всеки път, когато се кача в проклетата патрулка. Всеки път, когато спра някого и се приближа. Това важи за всички, които работим тук.

— Знаеш, че е различно, така че престани с тези глупави оправдания. Забравили какво се случи с Енис?

— Не съм забравил.

Вероятно лъжеше. Беше толкова изостанал от събитията около буика, колкото старите списания от световните новини. А що се отнасяше до последните случки… Е, жабите си бяха най-обикновени жаби. Джими можеше да е кръстен на американски президент, но си оставаше хамстер. А Къртис се беше омотал с въжето. Въжето би трябвало да го предпази, нали? „Да — помисли си Санди, — все едно, ако имаш плавателен пояс, да не можеш да се удавиш.“ Ако изкаже мисълта си, щеше ли Къртис да му се присмее? Не. Защото тази нощ Санди седеше на шефския стол, той командваше. Ала въпреки това щеше да види насмешливо пламъче в очите на колегата си. Къртис беше забравил, че въжето никога не е изпробвано, че ако силата, живееща в буика, го пожелае, може да види последен блясък кървава светлина и от него да остане само една празна жълта примка на пода на бараката. „Дотук, партньоре, щастливо плаване, ти ще си поредният преждевременно остарял любопитко.“ Санди обаче не можеше да забрани, както бе накарал Мат Бабицки да слезе с колата в подножието на хълма. Нямаше смисъл да спори с човек, в чиито очи гори такъв налудничав пламък. Можеш да се пениш, колкото си искаш, но никога няма да го убедиш в правотата си.

— Искаш да държа въжето, така ли? — попита Санди. — Явно за това си дошъл, а не да чуеш мнението ми.

— Ще го направиш ли? — усмихна се Кърт. — Да, това исках.

Санди го последва и хвана въжето. Дики-Дък Елиът застана зад него, готов да го хване за колана, ако въжето го повлече. Заместникът на сержанта стоеше на входа на бараката, готов да напрегне всички мускули и да започне да дърпа, прехапал устни, задъхан. Имаше чувството, че сърцето му ще изскочи. Чувстваше хладината на помещението, макар че температурата вече се покачваше. Лятото сякаш не можеше да проникне в бараката. Тя приличаше на изоставена ловна хижа през ноември, с изстинала печка, мъртва като потънал в забрава бог. Времето сякаш бе спряло. Санди отвори уста, за да попита Кърт дали смята завинаги да остане вътре, сетне погледна часовника си и установи, че са минали само четирийсет секунди. Предупреди Кърт да не обикаля от другата страна на буика, защото така нямаше да може да го издърпа.

— И, Къртис? Когато отвориш багажника, стой настрани!

— Добре.

Кърт отвръщаше като дете, което обещава на родителите си да внимава — да не кара бързо, да не пие на купона, да се пази от онзи човек; о, да, разбира се. Беше готов да им обещае всичко, само и само да го пуснат да излезе, а после… *юрууууш*!

Той отвори предната врата на буика и се пъхна вътре. Санди се приготви, почти очакваше въжето да го дръпне. Напрежението явно му личеше, защото Дики го хвана за колана. Кърт извади картонената кутия и надникна през една дупка.

— Щурците още са тук — обяви малко разочаровано.

— Човек би помислил, че са се опекли — измърмори Дики-Дък. — При целия този огън.

Пожар обаче нямаше, а само светлина. По стените не личеше дори следа от огън. Стрелката на термометъра показваше десет градуса, от бараката излизаше хладен въздух. Въпреки това Санди знаеше какво чувства Дики-Дък Елиът. Когато сърцето ти още бие възбудено и пред очите ти се появяват сцени от видяното, трудно е да повярваш, че тези щурци, намирали се в самия епицентър на явлението, са невредими.

Ала те наистина бяха невредими. Нито един не липсваше. Жабата също бе жива и здрава, само жълто-черните й очи изглеждаха по-замъглени. Не беше изчезнала, но когато скочи, се блъсна в стената на аквариума. Беше ослепяла.

Кърт отвори багажника с плавно движение. Санди се приготви да го задържи, стисна въжето, готов да задърпа. Дики-Дък отново го хвана за колана. И отново нищо.

Кърт се наведе над багажника.

— Студеничко е тук — извика; гласът му прозвуча глухо, странно далечен. — И мирише… на вкиснато варено зеле. И на джоджен. И… чакай…

Санди само това правеше — чакаше. Когато не се случи нищо, той извика на Къртис.

— Мисля, че мирише на море. Както на брега на океана. Тук миризмата е най-силна. Сигурен съм.

— Не ме интересува дори да е Островът на съкровищата — сряза го Санди. — Връщай се тук. Веднага.

— Само секунда.

Кърт се наведе над багажника. Санди очакваше да дръпне рязко, нещо да го повлече. Може би Къртис си мислеше да го направи, за да се измайтапи, но се отказа. Просто вдигна сандъчето на Мат Бабицки. Обърна се и го вдигна така, че Санди и Дики да го видят. Цветята изглеждаха свежи и разцъфнали. След два дни увехнаха, но в това нямаше нищо странно. Бяха замръзнали в багажника, сякаш са били във фризера.

— Свърши ли?

Може би Къртис щеше да го помисли за стар мърморко, но Санди не се стърпя.

— Да. Мисля, че да — отвърна разочаровано Кърт.

Тресна капака на багажника и Санди подскочи; Дик стисна колана му. Едва се сдържа да не го дръпне назад, при което и двамата щяха да се приземят на задните си части. Кърт тръгна бавно към тях с картонената кутия, аквариума и сандъчето в ръце. Санди започна да навива въжето, за да не го спъне.

Когато тримата се събраха навън, Дики взе аквариума и се втренчи удивено в сляпата жаба.

— Това надминава всичко — измънка.

Кърт развърза въжето от кръста си, сетне коленичи и отвори картонената кутия. Четирима-петима други полицаи вече се бяха събрали около тях. Щурците изскочиха почти веднага, но преди това

Къртис и Санди успяха да ги преброят. Цилиндрите на буика бяха осем и в кутията имаше осем щуреца.

Кърт изглеждаше ядосан и разочарован.

— Нищо — измърмори. — Никакъв резултат. Ако има някаква зависимост или нещо подобно, аз не я виждам.

— Затова може би е по-добре да се откажеш — отбеляза Санди.

Кърт сведе глава и загледа щурците, подскачащи по паркинга; разпръснаха се в различни посоки и никой математик не можеше да предвиди траекторията им. Те бяха живо доказателство на теорията за хаоса. Предпазните очила още висяха на врата на Кърт. Той ги опипа разсеяно и погледна към Санди. Бе стиснал устни. Разочарованието в очите му се беше сменило с налудничав блясък.

— Не, не мога да се откажа — рече. — Трябва да има…

Санди го изчака да довърши мисълта си, но той млъкна.

— Какво трябва да има?

Ала Кърт само поклати глава, сякаш не можеше или не искаше да каже.

* * *

Минаха три дни. Полицаите чакаха ново нашествие от прилепи или нова буря от листа, но засега от светлотръса нямаше никакви последици. Буикът просто си стоеше в склада. Районът на отряд Д в Пенсилвания бе спокоен, особено по време на втората смяна, което много устройваше Санди Диърборн. Още един ден и щеше да си вземе два дни почивка. Отново бе ред на Хади да командва. Сетне, когато се върне на работа, Тони Шейндинкс вече щеше да е заел стола си, където му беше мястото. Температурата в хангара още не се бе изравнила с външната, но бавно се покачваше. Беше стигнала петнайсет градуса, а отряд Д смяташе тези стойности за безопасни.

През първите четирийсет и осем часа след огромния светлотръс постоянно имаше дежурни. След двайсет и четири влудяващи часа някои възроптаха, че трябвало да им се плаща извънреден труд. Санди ги разбираше, но тези дежурства щяха да останат неосчетоводени. Как да искат пари за извънреден труд? Какво обяснение да напишат в графата „Причини за извънредна заетост (пълна обосновка)“?

Кърт не възрази срещу прекратяването на дежурствата, разбираше положението. След кратко съвещание се реши да се правят периодични проверки от полицаи Диърборн и Уилкокс. Ако на Тони не му хареса, когато се върне от слънчева Калифорния, можеше да го промени.

И така, беше осем часът вечерта, броени минути преди залеза, слънцето грееше огненочервено над Шорт Хилс, хвърляйки последните си дълги и тъжни лъчи. Санди беше в кабинета, трудеше се усърдно върху празничния график за дежурствата, удобно настанен на големия стол. Понякога си мислеше, че може да седи на едно място вечно. „Мога цял живот да правя само с това“ — мислеше си той. В този момент Джордж Морган спря колата си на паркинга. Санди вдигна ръка за поздрав и в отговор Джордж докосна периферията на голямата си шапка.

Джордж беше патрулираща смяна, но минавал наблизо и се отбил да зареди. През деветдесетте пенсилванските щатски полицаи вече нямаха такава възможност, но през 1983 година все още можеха да използват служебното гориво за лични цели за сметка на данъкоплатците. Джордж пусна бензиновата колонка на бавно автоматично зареждане и отиде да надникне в бараката.

Вътре светеше крушка (винаги я оставяха) и галеникът на отряд Д, буик 8, модел 1954, стоеше кротко, с лъскава боя и вид, сякаш никога не е поглъщал щатски полицай, не е ослепявал жаба и не е изплювал прилеповиден изрод. Джордж, който още не беше решил да сложи край на живота си (с две бири и пистолет, опрян в мекото небце, за да няма засечки), застана на вратата, както всички правеха от време на време, в характерната поза — разкрачен като надзирател на строителен обект и с ръце на кръста (поза А), ръце, скръстени на гърдите (поза Б) или долепени до слепоочията, сякаш светлината бе особено ярка (поза В). Тази поза говори, че въпросният надзирател не е от вчерашните и може да изкаже експертно мнение за данъците, политиката или прическите на младите.

Джордж погледна колата и тъкмо се канеше да се обърне, когато отвътре прозвуча глухо и силно думкане. Последва пауза (достатъчно дълга, разказа после на Санди, за да си помисли, че му се е счуло), сетне отново се разнесе думкане. Капакът на багажника леко помръдна — само веднъж, бързо. Джордж тръгна към страничната врата с

намерение да погледне по-отблизо. Сетне си спомни с какво си има работа и че колата понякога яде хора. Спря, огледа се за подкрепление, но не видя никого. Точно когато човек се нуждае от силите на реда, наоколо няма кьорав полицай. Замисли се дали да не влезе сам, но се сети за Енис — четири години, откакто не се беше върнал вкъщи за обяд — и се затича към участъка.

* * *

— Санди, я по-добре ела.

Джордж стоеше на вратата. Имаше уплашен вид и беше задъхан.

— Струва ми се, че някой от онези глупаци е затворил друг глупак в багажника на онова проклето нещо в склад Б. Като някаква шега.

Санди го изгледа като ударен. Неспособен (а може би нежелаещ) да повярва, че *някой*, дори онова пиянде Сантер, е способен да извърши подобно нещо. Само че знаеше, че може. Знаеше и друго — колкото и невероятно да звучи, в такива случаи хората нямат никакви лоши намерения.

Джордж взе изненадата му за недоверие.

— Може да греша, но кълна се, не те будалкам. Нещо думка по багажника. *Отвътре.* Звучи като удари с юмрук. Понечих да вляза, но се отказах.

— Правилно си постъпил. Хайде, ела.

Те бързо излязоха, забавиха се само колкото Санди да погледне в кухнята, сетне в общата стая на горния етаж. Нямаше никого. Участъкът никога не оставаше празен, но сега нямаше никого. Защо? Защото, когато имаш нужда от полицията, не можеш да намериш кьораво ченге, ето защо. Хърб Ейвъри беше в диспечерската кабина, поне той се присъедини към тях.

— Искаш ли да извикам някой от патрулите, Санди?

— Не.

Санди се огледа, опита се да си спомни къде за последно е видял въжето. В къщичката за инструменти може би. Освен ако някой негодник не си го беше занесъл вкъщи, за да вдигне някоя мебел на горния етаж.

— Хайде, Джордж.

Двамата прекосиха паркинга под червените лъчи на слънцето. Издължените им сенки първи достигнаха вратата на бараката. Буикът стоеше вътре в същото положение, в което го беше оставил старият Джони Паркър с паяка. (Джони вече бе пенсионер и преживяваше нощите само благодарение на кислородната бутилка до леглото си, но все още пушеше.) Колата хвърляше сянка върху бетонния под.

Санди понечи да се обърне, за да отиде в склада за въжето, но точно в този момент се чу ново думкане. Капакът на багажника потрепери, за миг се повдигна леко. На Санди му се стори, че колата потрепера.

— Ето! Виждаш ли? — извика Джордж.

Понечи да добави още нещо, но багажникът се отвори и рибата изпадна отвътре.

Разбира се, тя бе толкова риба, колкото прилепът беше прилеп, но двамата веднага разбраха, че това същество не е способно да оцелее на земята. Имаше не една двойка хриле, а четири в редица, успоредни процепи в кожата, която бе с цвят на потъмняло сребро. Имаше назъбена прозрачна опашка. Рибата изскочи от багажника с последен предсмъртен гърч. Изви се и отново се отпусна и Санди разбра как би могла да издаде кънтящия звук. Да, това беше ясно, но как същество с такива размери се е побрало в багажника, никой от двамата не можеше да си обясни. Животното, което се просна на пода на склад Б, беше голямо колкото диван.

Джордж и Санди се прегърнаха като уплашени деца и запищяха. За момент те наистина бяха деца, защото всички възрастни мисли се изпариха от главите им. Господин Дилън залая.

Тя лежеше на пода, толкова риба, колкото вълкът е куче. Във всеки случай беше риба само от опашката до хрилете. Там, където би трябвало да се намира рибешката глава — която да има поне някакво подобие на очи и уста — стоеше лигава маса от розови неща, прекалено тънки и твърди, за да бъдат пипала, прекалено дебели, за да са косми. Всяко от тях носеше по едно черно топче и първата разумна мисъл на Санди бе: „Скарида, предната половина на това чудо е част от скарида и тези черни неща са очите му.“

— Какво има? — извика някой. — Какво става?

Санди се обърна и видя Хърб Ейвъри зад себе си. Очите му бяха безумни и бе извадил пистолета си. Санди отвори уста, но от нея излезе само немощно издихание. Джордж продължаваше да гледа през прозореца, зинал като малоумен.

Санди си пое дълбоко въздух и отново опита. Искаше да изкрещи, но само промълви:

— Всичко е наред, Хърб, тип-топ. Прибирай се.

— Защо тогава…

— Прибирай се!

„А, това прозвуча малко по-добре“ — помисли си Санди.

— Прибирай се, Хърб. И крий това оръжие.

Хърб погледна пистолета, сякаш не знаеше кога го е извадил. Прибра го и погледна Санди, сякаш го питаше дали наистина иска от него да се прибере. Той му махна и си помисли: „Старият мърморко казва да се прибираш, глупчо!“

Хърб влезе в участъка и закрещя на Господин Дилън да спре този глупав лай.

Санди се обърна към Джордж, който беше пребледнял като платно.

— То диша, Санди… или поне се опитва. Хрилете му мърдат и коремът му се повдига и отпуска. Сега спря. — Очите му бяха огромни, като на дете, преживяло автомобилна катастрофа. — Май умря. — Устните му трепереха. — Човече, надявам се да е умряло.

Санди надникна вътре. Отначало си помисли, че Джордж греши — съществото още беше живо. Още дишаше или се опитваше да диша. Сетне осъзна какво става и накара колегата си да донесе видеокамерата от склада.

— Ами въ…

— Не ни трябва вече, защото няма да влизаме. Още не. Но донеси камерата. Бързо.

Джордж заобиколи склада, не вървеше много стабилно. Залиташе. Санди се вгледа отново в бараката, постави ръце отстрани на очите си, за да не вижда червеното слънчево сияние. Забеляза движение в бараката, но не движение на живо същество. От сребристата кожа на нещото се издигаше пара, а също и от пурпурните процепи на хрилете. Прилепоподобното същество не се беше

разпаднало, но листата бяха, и то бързо. Това чудо се разлагаше и Санди чувстваше, че процесът ще протече за секунди.

Дори при затворена врата той я надушваше. Вонята на вкиснало зеле, краставички и море, миризмата на туршия, която човек би дал на някого, ако иска да го отрови.

Парата се вдигаше все повече и повече, заизлиза и от преплетените розови пипала, служещи за глава на чудовището. На Санди му се счуваше леко съскане, но може би си въобразяваше. Сетне между сребристите люспи се появи черна цепнатина, проряза цялото тяло на съществото от опашката до хрилете. Отвътре потече черна течност — вероятно същата, която Хади и Арки бяха намерили около прилепоподобното нещо, — отначало бавно, после все по-обилно. Под цепнатината се образуваше зловеща подутина. Това не беше халюцинация, съскането също не бе плод на въображението му. Рибата не просто се разлагаше, тя бе на път да се пръсне, заради разликата в налягането или може би заради разликата във *всичко*, в цялото й обкръжение. Той се сети за един материал, който бе чел (или гледал по телевизията), обясняващ как някои дълбоководни същества, извадени на повърхността, просто експлодират.

— *Джордж!* — изкрещя Санди с всички сили. — *Побързай, по дяволите!*

Джордж се появи зад ъгъла. Държеше триножника високо. Обективът на видеокамерата блестеше в едната му ръка, червен като око на пияница.

— Не можах да я сваля от триножника — обясни задъхано той. — Има някаква сложна закопчалка и не можах да разбера как се отваря…

— Няма значение.

Санди дръпна камерата от ръката му. С триножника нямаше проблем; краката бяха нагласени на височината на прозорчетата на склада. Проблемът дойде, когато Санди извади екранчето. Вместо образ на екранчето се появиха червените букви БАТ.

— Хиляди проклятия! Джордж, върни се и погледни на полицата с празните касети. Трябва да има резервна батерия. Бързо.

— Ама аз искам да видя…

— Не ме интересува! Отивай!

Джордж се отдалечи тичешком. Шапката му се беше кипнала и му придаваше глуповат вид. Санди натисна копчето за записване с надеждата, че ще постигне нещо. Когато отново погледна екранчето, буквите БАТ бяха избледнели.

„Кърт ще ме убие“ — помисли си той.

Погледна през прозореца точно навреме, за да види истинския кошмар. Нещото се разцепи по цялата си дължина и започна да бълва черна течност. Тя се разля по пода като от запушена тръба. Сред нея се разпиляха гнусни вътрешности — отпуснати мехури и жълтеникавочервена пихтия. Повечето се спукаха и започнаха да изпускат пара.

Санди се извърна, запуши устата си с ръка и остана така, докато се увери, че няма да повърне, сетне изкрещя:

— Хърб! Ако още искаш да гледаш, сега е моментът! Бързай!

Защо първото, което му хрумна в момента, бе да извика Хърб Ейвъри, Санди не можеше да си обясни. Тогава това му се стори напълно разумно решение. Не би се изненадал дори да беше извикал името на покойната си майка. Понякога умът не се ръководи от логика. В такъв пристъп той извика колегата си. Диспечерският център никога не бива да остава без надзор — това е основно правило на провинциалните полицейски участъци. Ала правилата съществуват, за да бъдат нарушавани, а Хърб никога нямаше да има възможност да види такова нещо. Никой нямаше да има възможност и ако не успее да го заснеме, Санди поне щеше да има свидетел. Двама, ако Джордж се върне навреме.

Хърб веднага дотича, сякаш бе чакал през цялото време на вратата. Изглеждаше едновременно уплашен и изгарящ от любопитство. Точно когато се приближи, Джордж изскочи зад ъгъла с новата батерия за видеокамерата. Приличаше на бегач, победител в световно състезание.

— Леле-мале, каква е тази воня? — възкликна Хърб и запуши устата и носа си с ръка, така че всичко след „мале“ прозвуча приглушено.

— Вонята не е най-лошото. Погледни, докато още има какво да се види.

Двамата погледнаха едновременно и издадоха еднакви възгласи на отвращение. Рибата се беше пропукала и започваше да спада —

потъваше в странната си черна кръв. От тялото и вътрешностите й се вдигаха бели изпарения. Парата беше гъста като дим, излизащ от горящ влажен мъх. Почти напълно закриваше буика и му придаваше призрачен вид.

Ако имаше още какво да се види, Санди може би щеше да се забави повече — да вкара батерията обратно или дори да изпусне апарата в бързината и да го счупи. Опасението, че ще запише твърде малко на касетата, го накара да се съсредоточи и той сложи батерията от първия опит. Ала когато отново погледна през прозорчето, в хангара не се забелязваше нищо особено — изчезващо безформено същество, което можеше да е страховито морско чудовище или обикновена скумрия на скара. На записа розовата плетеница, служеща за глава на съществото, можеше да се види в продължение на десетина секунди, също няколко бързо втечняващи се ивици месо и мръсната пяна, излизаща от опашката на нещото. Вече почти нищо не напомняше за съществото, изскочило от багажника на буика. Самата кола едва се забелязваше. Дори в мъглата обаче отвореният й багажник се виждаше добре, зинал като животинска уста. Елате, дечица, елате да видите жив крокодил.

Джордж се отдръпна, задържа дъха си и поклати глава.

Санди отново се замисли за Къртис, който си беше тръгнал веднага след края на смяната му. Двамата с Мишел имаха големи планове — вечеря в „Кракит Плейтър“ в Харисън, после кино. Сигурно вече бяха приключили с вечерята и гледаха филма. В кое кино? В околността имаше три. Ако имаха деца, Санди щеше да се обади в дома им и да попита детегледачката. Ала щеше ли да го стори? Може би не. Вероятно не. През последните осемнайсет месеца Кърт бе започнал да отделя повече време на дома си и Санди се надяваше това да продължи. Беше чул веднъж Тони да казва, че в щатската полиция (или в коя да е свястна законозащитна служба) човек се познава колко струва по отговора, който би дал на един въпрос: Как са нещата вкъщи? Не просто защото работата бе опасна. Това беше *безумна* работа, в която се сблъскваш с най-тъмната страна на човека. За да я върши добре по-продължително време, за да бъде *справедлив*, полицаят се нуждае от спокойно пристанище. Кърт имаше Мишел, а сега и бебето (може би). Не можеше да я изостави толкова внезапно, за да отиде в участъка, особено когато се налагаше да излъже за

причината. Жените надушват, ако има нещо гнило. Кърт щеше да побеснее, че не са го извикали, особено когато види безполезния запис, но Санди щеше да го успокои. Трябваше. И Тони щеше да се върне. Той щеше да му помогне.

* * *

На следващия ден беше хладно, подухваше свеж ветрец. Вдигнаха вратата на склад Б и го оставиха да се проветрява шест часа. След това четирима души, водени от Санди и полицай Уилкокс с каменно изражение, влязоха с маркучи и отмиха разложените останки на рибата към високата трева зад бараката. Случаят с прилепа се повтаряше, само че този път имаше повече гнусотия и по-малко документация. Основният проблем обаче бе не в огромната непозната риба, а в Къртис Уилкокс и Санди Диърборн.

Кърт наистина побесня, че не са го повикали, и двамата полицаи проведоха доста разгорещен разговор на тази и други теми — на място, където никой от смяната не можеше да ги чуе. Това стана на паркинга зад „Тап“, където се оттеглиха с по бира в ръка след края на почистването. В бара просто говореха, но когато излязоха, постепенно повишиха глас. Скоро опитите им да говорят едновременно прераснаха във викове. Както почти винаги става.

— Човече, не мога да повярвам, че не ми се обади.

— Не беше на смяна и беше излязъл с жена си, а и то нямаше какво толкова да се гледа.

— Нека аз да реша…

— Нямаше…

— … да реша това, Санди…

— … време! Всичко се случи…

— Поне можеше да запишеш малко повече за документация…

— *Каква документация, Къртис? А? Какво, по дяволите, ще документираш?*

Двамата се наежиха, стиснаха юмруци, сякаш всеки миг щяха да се сбият. Да, наистина за малко да се сбият. В живота има моменти, които са без значение, важни моменти и няколко — може би десетина — момента, когато всичко е заложено на карта. Застанал на паркинга,

готов да напердаши хлапето, което вече не беше хлапе, новобранеца, който вече не беше новобранец, Санди си даде сметка, че това е един от тези моменти. Той обичаше Кърт и Кърт го обичаше. Бяха се сработили добре през последните години. Ако обаче прекрачат границата, това щеше да се промени. Зависеше от следващите му думи.

— Вонеше като торба с порове — това бяха тези думи; хрумнаха му съвсем спонтанно. — Дори отвън.

— Ти откъде знаеш как мирише торба с порове? — попита Кърт; на устните му се появи подобие на усмивка, съвсем лека.

— Казах го като метафора — отвърна Санди и на неговите устни също се появи подобие на усмивка, също съвсем лека.

Бяха на верен път, но още не бяха преодолели опасността.

— По-лошо от обувките на онази курва ли? — попита Къртис. — Онази от Роксбърг.

Санди се засмя. Кърт също. Бурята се размина, ей така.

— Хайде — рече Кърт, — ще те черпя още една бира.

На Санди не му се пиеше, но прие. Не беше важна бирата, важно бе да изгладят всичко помежду си.

Влязоха отново в бара и седнаха в ъгъла. Кърт рече:

— Гледал съм из целия багажник, Санди. Чукал съм по дъното.

— Аз също.

— И съм се завирал отдолу. Това не е фокус, като кутия с двойно дъно.

— Дори да беше, онова, което излезе вчера, не приличаше на бяло зайче.

— Когато нещо изчезва — отбеляза Кърт, — стига да се намира някъде наблизо. Нещата, които се появяват обаче, излизат от багажника. Съгласен ли си?

Санди се замисли. Никой не беше видял прилепът да излиза от багажника, но той бе отворен, когато видяха съществото. Колкото до листата, да Фил Кандълтън беше видял как изхвърчават отвътре.

— Съгласен ли си? — нетърпеливо повтори Кърт. Очевидно Санди *трябваше* да се съгласи.

— Така изглежда, но нямаме достатъчно доказателства, за да сме сто процента сигурни — отвърна накрая той; знаеше, че тези думи

звучат безумно скептично, но наистина вярваше в тях. — Една лястовичка пролет не прави, чувал ли си я тая?

Кърт се нацупи и издиша силно:

— Ясно като бял ден, чувал ли си тая?

— Кърт…

Той вдигна ръце, сякаш да каже, че няма нужда да се връщат на паркинга.

— Добре. Разбирам те. Не съм съгласен, но те разбирам.

— Добре.

— Кажи ми само едно. Кога ще знаем достатъчно, за да си направим ясни изводи? Не за всичко, просто за някои важни неща. Например откъде са се взели прилепът и рибата. Поне на този въпрос искам да намеря отговор.

— Вероятно никога.

Кърт вдигна ръце към потъмнелия от цигарен дим таван, сетне ги отпусна шумно върху масата.

— Да! *Знаех* си, че така ще кажеш! Идва ми да те *удуша*, Диърборн!

Спогледаха се над бирите, които никой от тях не искаше да пие, и Кърт се засмя. Санди се усмихна. Сетне и той избухна в смях.

СЕГА
САНДИ

Нед поиска да спрем, за да се обади на майка си. Да й каже, че е добре и че тъкмо вечеря в участъка със Санди, Шърли и още двама приятели. С една дума, да я излъже. Както баща му преди него.

— Вие чакайте тук — заръча, като излизаше. — Не мърдайте.

Когато се отдалечи, Хади ме погледна. Широкото му лице изглеждаше замислено.

— Мислиш ли, че беше добра идея да му казваме това, сержанте?

— Сега ще поиска всички стари записи — допълни разтревожено Арки и отпи от бирата си. — Те са като кадри от ада.

— Не знам дали идеята беше добра или лоша — отвърнах троснато. — Знам само, че вече е късно да се отказваме.

Станах и влязох.

Нед тъкмо затваряше телефона.

— Къде отиваш? — попита.

Бе сключил вежди и аз си представих баща му, застанал пред „Тап“, мизерното барче, което се беше превърнало във втори дом за Еди Джей. Онази нощ веждите на Кърт бяха сключени по същия начин.

— До клозета — отвърнах. — Спокойно, Нед, ще получиш онова, което искаш. Е, поне онова, което можеш да получиш. Само се успокой.

Влязох в тоалетната и затворих вратата, без да му дам възможност да ми отговори. Последваха петнайсетина секунди на върховно облекчение. Също както бирата чаят не може да остане твой завинаги. Когато излязох, скамейката за пушачи беше празна. Всички се бяха скупчили пред склад Б и надничаха вътре. Всеки гледаше през отделен прозорец, стояха в онази характерна надзирателска поза. Само че сега за мен асоциацията е точно обратната. Когато видя мъже,

подредени покрай ламарините около строителен обект или изкоп, първата ми мисъл е, че стоят като полицаи, надничащи в склад Б.

— Имали нещо интересно? — подвикнах им.

Явно не. Арки се върна пръв. Скоро Хади и Шърли го последваха. Фил и Еди останаха още малко, а последен при участъка се върна момчето на Кърт. Какъвто бащата, такъв и синът. Къртис също се задържаше най-дълго на прозореца. Винаги намираше време за това. Никога обаче не оставаше по-дълго от необходимото, защото буикът не се ползваше с предимство пред работата. Ако му беше отделял повече внимание, онази вечер сигурно щяхме да се сбием. Не го сторихме, защото така щеше да стане лошо за отряда, а той поставяше отряда над всичко останало — над буика, жена си, семейството си. Веднъж го попитах от какво най-много се гордее. Беше през 1986 година и очаквах да каже, че със сина си. Неговият отговор бе „униформата“. Разбирах го, но не мога да не призная, че това ме ужаси. Все пак му го спестих. Гордостта му от професията и униформата му помагаха да запази разсъдъка си, когато буикът заплашваше да го подлуди. Не беше ли работата основната причина за смъртта му? Предполагам. Дотогава обаче бяха минали много години, щастливи години. А сега пред мен стоеше това хлапе. Тревожех се за него, защото нямаше професия, която да му помага. Имаше цял куп въпроси и наивно вярваше, че само защото чувства, че се нуждае от тях, отговорите сами ще дойдат. „Ба“ — би казал баща му.

— Температурата е спаднала с още един градус — отбеляза Хади, когато отново седна. — Може би не е нищо, но може да ни готви изненада. По-добре да внимаваме.

— Какво стана, след като с баща ми едва не се сбихте? — попита Нед. — И недей да ми обясняваш за повиквания и кодове. Тази работа ми е ясна. Уча за диспечер, не го забравяй.

Учел. След един месец в кабината с радиостанцията и компютрите, какво разбираше? А, да, повиквания и кодове. С какъв професионален тон изричаше по червения телефон: „Щатска полиция, отряд Д, тук полицейски диспечер Уилкокс, кажете.“ Ала знаеше ли, че всяко повикване и всеки код е като звено от една верига? Че навсякъде има вериги и че всяко звено е мъничко по-здраво или по-слабо от съседното? Как можеш да очакваш от едно хлапе, колкото и да е умно, да знае това? Такива вериги ковем през целия си живот, ако мога да

перифразирам Джейкъб Марли. Правим ги, влачим ги, а понякога ги споделяме с другите. Джордж Морган всъщност не се застреля в гаража си — той просто се оплете във веригата си и се обеси. Но това беше, след като ни помогна да погребем Господин Дилън в един убийствено горещ летен ден след избухването на онази цистерна в Потийнвил.

Никакво повикване или код не може да има за все по-продължителното застояване на Еди Жакюбоа в „Тап“; нито за изневерите на Анди Колучи; никакъв код не можа да предотврати напускането на Мат Бабицки; или да ни предупреди за идването на Шърли Пастернак. Не можеш да си обясниш тези неща, ако не познаваш веригите, някои изковани с любов, други — прости последователности от съвпадения. Като Орвил Гарет, коленичил до прясно изкопания гроб на Господин Дилън, разплакан, дърпащ каишката му и повтарящ: „Съжалявам, партньоре, съжалявам.“

Важно ли бе това за моя разказ? Според мен да. Хлапето явно не смяташе така. Опитвах се да обърна разговора в тази посока, но той все отклоняваше темата, също както гумите на буика отхвърляха всяка чужда частичка — да, до най-малките камъчета, които сякаш просто не се набиваха между грайферите. Ако пъхнеш камъче между тях, след десетина секунди то изпадаше. Тони бе правил този експеримент, аз също, бащата на това момче беше пробвал безброй пъти, много от които бяха записани. А сега пред мен седеше самото хлапе с цивилни дрехи, не с униформа, която да обяснява интереса му към буика, отхвърляше опитите ми да го вразумя дори пред лицето на безспорно опасното осемцилиндрово чудо на баща му и искаше да чуе фактите без никакви поучения, без вериги, неподправени. Искаше онова, което го устройваше. В гнева си си мислеше, че има право на това. Според мен грешеше и му бях малко ядосан, но честно да ви кажа, обичах го с цялото си сърце. Толкова приличаше на баща си. Дори с онзи налудничав поглед в очите.

— Не мога да ти разкажа за следващите събития — рекох. — Не съм присъствал.

Обърнах се към Хади, Шърли, Еди Джей. Всички изглеждаха нервни. Еди постоянно отбягваше погледа ми.

— Какво ще кажете, момчета? — попитах ги. — Полицай Уилкокс не иска да му разправяме за повиквания и кодове, иска само

фактите.

Хвърлих на Нед закачлив поглед, но той или не го забеляза, или се направи, че не забелязва.

— Санди, какво… — започна Нед, но аз вдигнах ръка като регулировчик и той замълча.

Аз бях отворил тази врата. Вероятно още когато го видях да коси тревата около участъка и не го изпратих вкъщи. Той искаше фактите. Добре. Да му разказваме всичко и да се свършва.

— Момчето чака. Кой ще му помогне? Искам да му разкажете *всичко*. Еди.

Той подскочи като опарен и ме погледна нервно.

— Как се казваше онзи човек? С каубойските ботуши и пречупения кръст?

Еди примигна уплашено. Погледът му сякаш питаше дали съм сигурен, че искам да разкаже за това. Никой не говореше за онзи човек. Поне досега. Понякога разговаряхме за деня на цистерната, шегувахме се как Хърб и онзи другият се бяха опитали да се реваншират на Шърли, като й набраха букет от полето (точно преди да стане голямата беля), но никога не споменавахме мъжа с каубойските ботуши. Само не това. Никога. Сега обаче щяхме да разкажем за него на всяка цена.

— Липлър ли беше? Липман? Липиър? Нещо такова, нали?

— Казваше се Брайън Липи — обясни накрая Еди. — Познавахме се доста добре.

— Така ли? — изненадах се. — Не знаех.

Заразказвах, но Шърли Пастернак бързо ми взе думата (от момента, в който се беше намесила), говореше разпалено, стиснала ръката на Нед и втренчена в пръстите му. Това не ме изненада; удивих се, когато и Хади се намеси. Еди Джей също започна да изяснява някои подробности. Бях му казал да чака, докато дойде неговият ред, но наистина се изненадах, когато заразказва. Отначало говореше тихо и колебливо, но щом стигна до момента, когато научил, че онзи задник Липи е счупил прозореца, гласът му вече звучеше силно и ясно — като гласа на мъж, който си спомня всичко и е решил да не скрива нищо. Разказваше, без да поглежда нито Нед, нито мен, нито някого другиго. Гледаше бараката, която понякога раждаше чудовища.

ТОГАВА
САНДИ

През лятото на 1988 година буикът вече бе неразделна част от живота на отряд Д. И защо не? При малко повече време и добро желание всеки изрод може да бъде приет като член на кое да е семейство. Именно това се случи през деветте години след изчезването на мъжа с черното палто („Маслото е наред!“) и Енис Рафърти.

Нещото още се светлотресеше от време на време и Кърт и Тони продължаваха да залагат експерименти. През 1984 година Къртис се опита да снима в купето на буика с видеокамера, задействана дистанционно (нищо не се получи). През осемдесет и пета Тони направи подобен опит с най-нов модел аудиокасетофон (записа само слабо бучене и далечно грачене на врани). Имаше и няколко експеримента с опитни животни. Две умряха, но никое не изчезна.

В общи линии нещата се уталожиха. Светлотръсите бяха много по-слаби от първите няколко (и от рекордния през осемдесет и трета, разбира се). Най-големият проблем за отряд Д в онези дни бе причинен от една личност, която не подозираше нищо за буика. Едит Хаямс (Ламята) продължаваше да тръби пред журналистите (стига някой да се заинтересува от нея) за изчезването на брат си. Продължаваше да твърди, че не било обикновено изчезване (веднъж това накара Кърт и Санди да потънат в размисли за значението на думата „обикновено“ в случая). Освен това тя твърдеше, че колегите на Енис „знаят повече, отколкото казват“. В това отношение, разбира се, бе напълно права. Кърт Уилкокс често казваше, че ако отряд Д си изпати за буика, това ще е само заради тази жена. За да не събуждат подозрения, полицаите продължаваха да я подкрепят. Това бе най-добрата им застраховка и те го знаеха. След едно от изявленията й пред пресата Тони обяви:

— Няма значение, момчета… Времето е на наша страна. Да не го забравяме и да кротуваме.

Имаше право. В средата на осемдесетте журналистите престанаха да й се обаждат. Дори Дабълю Кей Ем Ел, в чиито

„Потресаващи новини в пет“ често се обсъждаха саскуочите[1], забелязани в Ласбъргската гора, и такива дълбокомислени медицински теми като „Рак в битовия водопровод! Дали вие не сте следващите?“, загуби интерес към Едит.

На още три пъти от багажника на буика излизаха разни неща. Веднъж — шест огромни зелени бръмбара, които не приличаха на никой бръмбар, виждан до този момент от полицаите. Кърт и Тони прекараха цял следобед в университета „Хорлик“ с няколко тома по ентомология, но не намериха нищо за подобни буболечки. Бяха в такъв зелен цвят, какъвто никой от отряда не беше виждал, макар че не можеха да определят защо. Карл Бръндейдж го нарече „главоболно зелено“, защото бръмбарите били с цвета на мигрените му. Когато се появиха, и шестте буболечки бяха мъртви. При почукване по твърдите им обвивки с отвертка издаваха звук като от удряне по метал с дървена пръчка.

— Искаш ли да разрежем един? — попита Тони.

— А *ти* искаш ли? — контрира Кърт.

— Не особено, не.

Кърт погледна бръмбарите в багажника (повечето лежаха по гръб с краката нагоре) и въздъхна:

— Аз също. Какъв смисъл има?

Така, вместо да бъдат забучени с карфици на парче картон и разрязани пред обектива на видеокамерата, бръмбарите бяха прибрани в плик с картонче за опис със съответната дата (графата „Име/чин на отг. л.“, разбира се, бе оставена празна) и пъхнати в онзи очукан зелен метален шкаф. Като позволи бръмбарите да бъдат прехвърлени от багажника в хранилището, без внимателно да се изследват, Кърт направи още една крачка към примирението. Понякога обаче в очите му отново заблестяваше онзи налудничав пламък. Тони и Санди често го виждаха да се взира в бараката през прозорчето на вратата. Санди му измисли прякор Къртис Побъркания кърт, но никога не го спомена пред никого, дори пред стария сержант. Останалите в отряда загубиха интерес към мъртвородените изроди на буика, но не и полицай Уилкокс.

На Къртис познатите неща никога не му доскучаваха.

* * *

През един студен февруарски ден на 1984 година, пет месеца след появата на бръмбарите, Брайън Коул надникна в кабинета на сержанта. Тони Шейндинкс беше в Скрантън за обяснения как е изразходвал целия си бюджет за 1983 (един-двама корумпирани началници на участъци бяха достатъчни, за да събудят подозрения към всички) и Санди Диърборн отново заемаше шефския стол.

— Ела да се разходиш до бараката, шефе — каза Брайън. — Код Д.

— За какъв код Д говориш, Брайън?

— Багажникът е отворен.

— Сигурен ли си, че не се е отворил случайно? От Коледа не сме виждали фойерверки. Обикновено…

— Обикновено има фойерверки, знам. Но последната седмица температурите бяха твърде ниски. Освен това видях нещо.

Това накара Санди да скочи. Страхът започваше да стиска сърцето му с дебелите си пръсти. Може би ги чакаше ново почистване. Вероятно. „Моля те, Господи, само да не е пак като онази риба — помисли си. — Да не се налага да го мием с маркучи и да носим противогази.“

— Мислиш ли, че може да е живо? — попита Санди; стараеше се да изглежда спокоен, но изобщо не се чувстваше така. — Нещото, което си видял, прилича ли…

— Прилича на изкоренено растение. Част от него виси навън. Да ти кажа право, напомня ми за великденска лилия.

— Кажи на Мат да извика Къртис от пътя. Смяната му и без това скоро свършва.

Кърт бе уведомен. Намирал се на Соумил Роуд и щял да се прибере след петнайсет минути. Това даде време на Санди да извади жълтото въже от склада и да погледне в бараката през слабия бинокъл, който държаха винаги готов. Брайън беше прав. Нещото висеше от багажника; беше раздърпано и плоско, на места белезникаво, на други — тъмнозелено. Наистина приличаше на великденска лилия. От онези, които се търкалят в кофите за боклук няколко дни след празника, увехнали и полуизсъхнали.

Кърт се появи, спря пред бензиновите колонки и се приближи тичешком до Санди, Брайън, Хади, Арки Аркейниън и неколцина други, застанали пред прозорците на бараката като надзиратели. Санди му подаде бинокъла и Кърт го взе. Остана неподвижно около минута, докато нагласи фокуса и разгледа нещото.

— Е? — попита Санди.

— Влизам — обяви Кърт, което никак не изненада приятеля му (защо иначе бе взел въжето?). — И ако не избяга или не се опита да ме ухапе, ще го снимам и ще го прибера в плик. Само пет минути да се приготвя.

Дори толкова не се забави. Изтича в главната сграда и скоро се върна с гумени ръкавици (известни като „СПИНКАВИЦИ“), престилка, гумени галоши и плувна шапка. На врата му висеше малка кислородна маска със собствен запас от въздух за около пет минути. Държеше фотоапарат. На колана му висеше зелен найлонов плик.

Хади бе свалил видеокамерата от триножника и я насочи към Кърт, величествено пристъпящ със синя гумена шапка на главата и червени галоши на краката (палитрата стана още по-пъстра, когато Санди завърза жълтото въже около кръста му).

— Красавец! — възкликна Хади. — Помахай на почитателите си!

Къртис Уилкокс помаха. Седемнайсет години по-късно след ненавременната му смърт някои от почитателите му щяха да гледат със сълзи на очи този запис и в същото време да се смеят на глуповатия му, добряшки вид.

От отворения прозорец на диспечерската кабина долетя удивително плътният глас на Мат:

— *Прегърни ме… жребецо! Целуни ме… жребецо!*

Кърт приемаше спокойно шегите им, но вниманието му бе насочено другаде. Смехът им сякаш идваше от друго помещение. Налудничавата светлина блестеше в очите му.

— Идеята наистина не ми се струва добра — рече Санди, като завързваше въжето около кръста му, без да се надява, че ще го разубеди. — Защо не изчакаме да видим какво ще стане? Да се уверим, че това е всичко и отвътре няма да излезе още нещо.

— Всичко ще бъде наред — успокои го разсеяно Кърт; той почти не слушаше останалите, мислено си преговаряше нещата, които

трябваше да направи.

— Може би — измърмори Санди. — А може би започваме да се отнасяме към това нещо малко по-непредпазливо от необходимото. — Не беше сигурен дали е вярно, но искаше да изкаже опасенията си. — Самоуспокояваме се, че щом нищо не се е случило досега, вече сме в безопасност. Така много полицаи и звероукротители са загубили живота си.

— Всичко ще е наред — повтори Кърт.

Сетне с нетърпящ възражения тон, нареди на останалите да се отдръпнат. Взе видеокамерата от Хади, монтира я на триножника и накара Арки да отвори вратата. Той натисна копчето на дистанционното управление и тя се вдигна с тракане.

Кърт преметна фотоапарата през рамо, за да може да носи видеокамерата с триножника, и влезе в склада. Спря за миг на средата между вратата и буика, докосна кислородната маска, готов да я вдигне на лицето си, ако миризмата стане толкова непоносима като в деня на рибата.

— Няма нищо страшно — обяви. — Усещам само някаква сладникава миризма. Може би *наистина* е лилия.

Ала не беше. Фуниевидните цветове — общо три на брой — бяха бледи като кожата на труп и почти прозрачни. Във всеки от тях имаше някакво тъмносиньо вещество, приличащо на желе. От него висяха малки грудки. Стъблата приличаха повече на дървесна кора, отколкото на дръжки на цвете, зелената им повърхност бе напукана. Имаше кафяви петна, подобни на плесен, които бързо се разрастваха. Стъблата се събираха в кълбо от корени и черна почва. Когато се наведе над нещото (никой не харесваше, когато го правеше — все едно да гледаш как някой глупак си завира главата в устата на мечка), Кърт подуши миризма на вкиснало. Слаба, но ясно доловима.

— Казвам ти, Санди, мирише и на море. Познавам този мирис. Когато си прекарал толкова лета на нос Код, не можеш да я сбъркаш.

— Не ме интересува дори да мирише на трюфели и черен хайвер. Махай се оттам.

Кърт се засмя („Стига мърмори, Диърборн!“), но се отдръпна. Насочи видеокамерата към багажника, пусна я, сетне свали фотоапарата от рамото си.

— Хайде, Санди, ела да погледнеш.

Санди се поколеба. Лоша идея, много лоша идея. Глупава идея. Без съмнение. С пълното съзнание, че прави глупост, той подаде въжето на Хади и влезе. Погледна увехналите цветя в багажника (и висящите навън, видени от Брайън Коул) и потрепери.

— Знам — прошепна Кърт, за да не го чуят полицаите отвън. — Тежко е да се гледа, нали? Побиват те тръпки.

Санди кимна. Така си беше.

— Но какво причинява тази реакция? — запита Кърт. — Не мога да разбера. А ти?

— И аз не мога. — Санди облиза пресъхналите си устни. — Мисля, че е сборен ефект. До голяма степен се дължи на бялото.

— На бялото ли? На цвета?

— Да. Гадно е. Като жабешки корем.

— Като цвете от паяжина — отбеляза Кърт.

Двамата се спогледаха, опитаха се да се усмихнат, но не им се удаде много. Ама че метафора. Още малко щяха да сравнят нещото с прекрасен пролетен ден. Правеха го, защото само чрез поетичните сравнения можеха да си обяснят онова, което виждаха.

През главата на Санди минаваха и други метафори, коя от коя по-несвързани. Бяло като последно причастие в устата на мъртва жена. Бяло като налеп по обложен език. Бяло като пяната на сътворението отвъд края на вселената може би.

— Това нещо идва от място, което изобщо не можем да проумеем — рече Кърт. — Не сме способни да го проумеем. Все едно да се опиташ да опишеш четиристранен триъгълник. Гледай тук, Санди. Виждаш ли?

Посочи сухото кафяво петно точно под един от мъртвешки бледите цветове.

— Да, виждам. Прилича ми на изгоряло.

— Да, и се увеличава. Всички петна се увеличават. Виж тук, върху цвета.

Там имаше друго кафяво петно, което бързо се разрастваше като зейнала рана в бялата кожа на растението.

— Това е разложение. Не протича по същия начин като при прилепа и рибата, но е подобно. Нали?

Санди кимна.

— Извади плика от колана ми и го разтвори.

Санди се подчини. Кърт се пресегна и хвана растението непосредствено над грудката. Отново се разнесе миризма на вкиснало. Санди отстъпи, закри устата си с ръка, стараеше се да не повърне.

— Дръж плика отворен, по дяволите! — извика задавено Кърт; на Санди му прозвуча като някой, който е дръпнал за пръв път от цигара с марихуана и иска да задържи дима колкото се може повече. — Господи, ама че е гадно! Дори през ръкавиците!

Санди разтвори плика и го разтръска.

— Хайде, побързай!

Кърт пусна разлагащата се лилия вътре и дори звукът от падането й му се стори зловещ — като приглушеното стенание на човек, притиснат под огромна тежест, която всеки момент ще го смачка. Никое от сравненията не беше точно, но все пак даваше някаква представа за нещото. Санди Диърборн не можеше да обясни дори пред себе си потресаващото отвращение, което предизвикваше мъртвешката лилия. Тя и всички недоносени рожби на буика. Ако мислеше прекалено много за тях, човек можеше да полудее.

Кърт понечи да избърше ръкавиците в ризата си, но се спря навреме. Вместо това се наведе над багажника на буика и ги изтри в черджето на дъното. Сетне свали ръкавиците и даде знак на Санди пак да отвори плика. Хвърли ги при растението. Миризмата отново ги обгърна и Санди си помисли как майка му, разяждана от рака по-малко от седмица преди кончината си, се беше оригнала в лицето му. Опита се да прогони спомена, преди да е кристализирал с цялата си яснота в съзнанието му, но не успя.

„Ох, само да не повърна — помисли си. — Само това не.“

Кърт провери дали моменталните снимки са още втъкнати в колана му, сетне затръшна капака на багажника.

— Да се махаме оттук, Санди. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че това е най-доброто, което ти е хрумвало за тази година.

Кърт му намигна. Искаше да изглежда безгрижен, но лицето му беше пребледняло и по челото и страните му блестяха капчици пот.

— Сега е февруари, значи имам шанс за още. Хайде.

* * *

Четиринайсет месеца по-късно, през април 1985 година, буикът направи светлотръс, кратък, но мощен — най-големият и най-яркият след Годината на рибата. Силата му обори теорията на Кърт и Тони, че енергията, която го подхранва, намалява. Краткостта на събитието обаче като че ли *подкрепяше* това предположение. И двете възможности изглеждаха еднакво вероятни. С други думи, нищо ново.

Два дни след светлотръса, когато температурата в склада се нормализира, багажникът се отвори и избълва червена пръчка, сякаш изстреляна от пневматичен механизъм. По това време Арки Аркейниън беше в склада за инструменти и си изкара акъла. Червената пръчка се удари в една от гредите на тавана, падна върху покрива на буика и се изтъркаля на пода. Здравей, страннико.

Новодошлото нещо бе дълго двайсетина сантиметра, неравно, дебело колкото човешка ръка и с две дупки от чепове в единия край. Когато Анди Колучи я разгледа с бинокъла след десетина минути, се оказа, че дупките са очи, а онова, което е приличало на пукнатини в другия му край, всъщност е крак, вероятно изпружен в предсмъртна агония. Никаква пръчка, помисли си Анди, а някакъв червен гущер. Също като рибата, прилепа и лилията той се разложи.

Този път задачата по прибирането на нещото се падна на Тони Шейндинкс и вечерта в „Тап“ той разказа на неколцина колеги, че едва се е престрашил да го докосне.

— Проклетото нещо ме гледаше — обясни. — Поне такова чувство имах. Въпреки че беше мъртво. — Наля си бира и я изпи на един дъх. — Надявам се, че това е краят. Наистина, наистина се надявам.

Ала, разбира се, това не беше краят.

---

[1] Саскуоч, или Голямата стъпка: огромни космати човекоподобни същества, подобни на Йети в Азия, за които се твърди, че живеели в Скалистите планини. — Б.пр. ↑

ШЪРЛИ

Странно с колко малко неща се запомня един ден. Онзи петък на 1988 година беше най-ужасният в живота ми — шест месеца след това не можех да спя и отслабнах с дванайсет килограма, защото известно време не бях в състояние да се храня, — но въпреки това съм го запомнила с нещо хубаво. В този ден Хърб Ейвъри и Джъстин Айлингтън ми подариха букет диви цветя. Точно преди всичко да се скапе.

Тия двамата бяха в черния ми списък. Похабиха ми една чисто нова ленена пола, докато беснееха в кухнята. Аз не им обръщах внимание, седях си кротко и пиех кафе. Не ги гледах… а те те издебват точно в такива моменти, нали? Мъжете имам предвид. За известно време се държат нормално и ти се успокояваш, дори започваш да ги мислиш за разумни същества — и точно тогава те се издънват. Хърб и онзи Айлингтън нахълтаха в кухнята като диви коне, караха се за някакъв облог. Джъстин бие Хърб по главата и раменете и крещи:

— *Плащай, кучи сине, плащай!*

А Хърб:

— *Това беше шега, нали знаеш, че не залагам на карти? Остави ме!*

Ама и двамата се кикотят като луди. Джъстин скача на гърба на Хърб, хваща го за врата, сякаш го души. Хърб се опитва да се освободи. Изобщо не ме забелязват, че съм застанала до кафемашината с чисто новата си пола. Жена, какво да ви кажа — част от обзавеждането.

— По-полека, бе, галфони! — изкрещях, но беше твърде късно.

Те се блъснаха в мен, преди да успея да оставя чашата и цялата се олях с кафе. Пораженията върху блузата не ме притесняваха, защото беше стара, но полата ми бе чисто нова. И *хубава*. Половин час си бях играла да я подгъвам.

Изпищях и те най-сетне спряха. Джъстин все още стискаше Хърб за врата. Хърб ме гледаше със зяпнала уста. Той беше доста

интелигентен за мъж (за Айлингтън не мога да кажа нищо, защото го прехвърлиха в отряд К в Мидия, преди да го опозная), но с отворена уста приличаше на идиот.

— Шърли, леле-мале. — Напомни ми на Арки с тъпия му акцент. — Изобщо не те скивах.

— Не се изненадвам, с този ездач на гърба.

— Изгори ли се? — попита Джъстин.

— Разбира се. А тази пола струваше трийсет и пет долара в „Джей Си Пени“. Обличам я за пръв път, а вие я направихте на нищо. Сега вярваш ли ми, че съм се изгорила?

— Хайде, бе, успокой се, извинявай — измънка Джъстин.

В тона му прозвуча дори лека обида. Типично за мъжете, които познавам, да ме извинявате. Ако кажат, че съжаляват, очакват веднага да омекнеш, сякаш това ги оневинява. Независимо дали са счупили прозорец, взривили моторница или проиграли парите за колежа на децата в Атлантик Сити. Все едно казват: „Ехо, *извиних се*. Какво толкова?“

— Шърли… — започна Хърб.

— Стига сте се обяснявали, непрокопсаници. Изчезвайте веднага. Не ща да ви виждам.

Междувременно полицай Айлингтън бе взел пакет салфетки от плота и започна да бърше полата ми.

— Стига! — изкрещях и го стиснах за китката. — Какво си мислиш, бе, че имаш право да ме опипваш?

— Ама аз само си помислих… ако още не е попило…

Споменах майка му и той измънка нещо от рода на „Е, ако така ще си говорим…“

— Ще ти дам един съвет. Пръждосвай се веднага, да не ти нахлупя проклетата кафемашина на главата.

Те се изнесоха и известно време ме обикаляха отдалече, Хърб виновно, а Джъстин Айлингтън с онзи недоумяващ поглед, който сякаш казваше: „Нали се извиних, сега на колене ли да ти се моля?“

След една седмица — в деня, когато всичко се скапа — те цъфнаха в диспечерската стая в два часа следобед. Джъстин влезе пръв с букета, Хърб се гушеше зад него. Сякаш бе готов да се скрие, ако започна да ги замервам с тежести за книги.

Проблемът е там, че аз не съм злопаметна. Всеки, който ме познава, ще ви го каже. Сърдя се ден-два, после ми минава. Тези двамата изглеждаха много сладки, като ученици, които искат да се извинят на учителката, задето са дялкали чиновете в час по история. Това е друга характерна особеност на мъжете: способни са за секунди да се превърнат от гръмогласни грубияни, готови да се сбият за всяка дреболия (*за бейзболни мачове*, представете си), в невинни агънца. И докато се усетиш, вече са ти свалили гащите.

Джъстин ми подаде букета. Бяха го набрали в полето зад участъка. Маргаритки, диви теменужки, такива неща. Дори няколко глухарчета, доколкото си спомням. Но точно това ги правеше толкова мили и невинни. Ако бяха купили рози от супермаркета вместо този детски букет, може би щях да им се сърдя малко по-дълго. Полата беше хубава, а аз ненавиждам да подгъвам тези проклетии.

Джъстин Айлингтън беше пръв, защото имаше очарователни сини очи и къдрава черна коса, която падаше на челото му. Мислеха си, че това ще ме умилостиви, и до известна степен успяха. Той ми подаде букета. „Много се извиняваме, госпожо учителке.“ В цветята имаше бяло пликче.

— Шърли — рече Джъстин сериозно, но с игрив блясък в очите, — искаме да ти се реваншираме.

— Да — добави Хърб, — омръзна ми да ни се сърдиш.

— На мен също — каза Джъстин, макар че не съм много сигурна дали беше толкова искрен, колкото Хърб.

— Добре — отвърнах и взех цветята. — Но ако пак се повтори…

— Няма! — прекъсна ме Хърб. — Никога повече! Никога!

Разбира се, всички казват така. И не ме обвинявайте, че съм жестока. Просто съм реалистка.

— Ако пак го направите, ще ви фрасна. — Вдигнах вежди и погледнах Айлингтън. — И да знаеш нещо, с извинения петна от кафе не се чистят.

— Задължително отвори плика — каза Джъстин, като продължаваше да ме гледа влюбено с ясносините си очи.

Оставих вазичката на бюрото и извадих пликчето.

— Нали няма да избълва прах за кихане или нещо подобно? — попитах Хърб.

Шегувах се, но той поклати енергично глава. Като го гледаш такъв, направо да се чудиш как глобява нарушители. Полицаите, разбира се, се държат съвсем различно на пътя. Налага се.

Отворих плика, като очаквах картичка с нова версия на песента „Извинявай“, но този път в рими. Вътре обаче имаше едно листче. Разгърнах го — беше купон за „Джей Си Пени“ на стойност петдесет долара.

— О, не! — възкликнах.

И изведнъж ми се доплака. Точно в такива моменти — още едно характерно нещо за мъжете, — когато си им най-сърдита, те те изненадват с някоя толкова мила и щедра постъпка, че внезапно (може да е глупаво, но е вярно) започваш да се срамуваш, че си се държала толкова лошо с тях.

— Момчета, не беше нужно…

— Нужно беше — прекъсна ме Джъстин. — Това препускане из кухнята беше голяма глупост от наша страна.

— *Огромна* глупост — добави Хърб с наведена глава.

— Ама това е прекалено много!

— Не и според нашите сметки — отвърна Айлингтън. — Трябва да имаме предвид и фактора на раздразнението, болката, страданието…

— Аз не се опарих, кафето не беше горещо…

— Вземи го, Шърли — настоя Хърб, който се беше поокопитил. — Вече е решено.

Наистина се радвам, че постъпиха така, и никога няма да го забравя. После се случи нещо ужасно. Добре е да имаш някакъв хубав спомен, който да компенсира малко ужаса, някакъв обикновен израз на загриженост като тези двама палавници, решили да платят не само за полата, а и за неудобството и ядовете. При това с букет цветя. Когато си спомня за останалото, опитвам се да мисля за тях. Особено за цветята, набрани зад участъка.

Благодарих им и те се качиха на горния етаж, вероятно да играят шах. Всяка година в края на лятото имаше турнир и победителят получаваше бронзова статуетка с формата на тоалетна чиния, наречена „Купата на Скрантън“. Всичко това приключи след пенсионирането на лейтенант Шейндинкс. Когато излизаха, двамата изглеждаха като хора, изпълнили дълга си. И може би в известен смисъл беше така. Аз поне

имах чувството, че са го изпълнили, и реших с остатъка от парите, след като си купя нова пола, да им купя кутия бонбони или може би плетени ръкавици. Те бяха по-практични, но ми се струваха малко селски подарък. Имаха си жени да им купуват ръкавици.

Глупавото им букетче беше добре подредено, имаше дори няколко стръкчета трева за зеленина, но бяха забравили да сложат вода във вазичката. Да подредиш букета, а да не сложиш вода — мъжка му работа. Взех вазичката и тъкмо тръгвах към кухнята, когато от радиостанцията прозвуча гласът на Джордж Станкоуски; той кашляше и беше уплашен до смърт. Едно да ви кажа за нашата професия: единственото, което може да уплаши полицейския диспечер повече от уплашения глас на друг полицай, е код 29–99. Код 99 означава „Изпратете всички коли“. Код 29… в ръководството срещу 29 е записана само една дума — „Катастрофа“.

* * *

— Централа, тук 14. Код 29–99, чувате ли ме? Две, девет, девет, девет.

Много внимателно оставих вазичката на бюрото. В главата ми проблесна един спомен — за деня, когато чух, че Джон Ленън е убит. Тъкмо приготвях закуска за баща си. Щях да му я дам и после да бягам, защото закъснявах за училище. Държах стъклена купа с яйца, притисната до корема. Разбивах ги. По радиото съобщиха, че Джон Ленън е бил застрелян в Ню Йорк. Оставих купата също така внимателно, както сега вазичката.

— Тони! — извиках.

Гласът ми (*звученето* на гласа ми) накара всички да зарежат заниманията си. Настъпи тишина.

— Тони, Джордж Станкоуски обяви 29-99!

И без да чакам, грабнах микрофона и казах на Джордж, че го чувам и да продължава.

— Намирам се на окръжно №46 в Потийнвил.

Долавях леко пращене в слушалката. Звучеше като буен огън. Тони се появи на вратата, до него стоеше Санди Диърборн, цивилен и с униформените си обувки в ръка.

— Една цистерна се блъсна в училищен автобус и гори. *Цистерната* гори, но и предницата на автобуса се е запалила, чу ли?

— Чух — отговорих; гласът ми звучеше нормално, но устните ми се бяха вцепенили.

— Цистерната е на химическата компания „Норко Уест“.

— Ясно, „Норко Уест“.

Записах го до червения телефон с големи главни букви.

— Значка? — съкратено от „означение“, малките правоъгълници със символите за огнеопасни, отровни, радиоактивни и други опасни вещества.

— Не виждам значката, има много дим, но от цистерната изтича някакво бяло вещество, запалва се и се излива в канавката, чу ли?

Джордж отново се закашля.

— Чух. Да не вдишваш дима, 14? Не звучиш добре.

— А, да, вдишах малко, но съм добре. Проблемът е…

Джордж не успя да довърши, защото отново се закашля.

Тони грабна микрофона от ръцете ми. Потупа ме по рамото, за да ми даде да разбера, че съм се справила добре — просто не можеше да издържа да слуша повече. Всички се бяха събрали пред диспечерската кабина. В участъка имаше доста хора, защото предстоеше смяна на дежурствата. Дори Господин Дилън излезе от кухнята, за да види за какво е тази врява.

— Проблемът е в *училището* — продължи Джордж, когато спря да кашля. — Намира се само на двеста метра.

— Учебната година още не е започнала, 14. Ти…

— Да, да. Може да не е, но виждам деца.

Зад мен някой промърмори:

— През август там се провежда фестивал на художествените занаяти. Сестра ми преподава грънчарство на девет-десетгодишни.

Спомням си как сърцето ми се сви при тези думи.

— Каквото и да е веществото, аз съм откъм вятъра — продължи Джордж. — Димът се носи към училището, повтарям, димът се носи към училището. Чувате ли ме?

— Чуваме, 14 — отвърна Тони. — Има ли пожарникари?

— Не, но чувам сирени. — Джордж отново се закашля. — Аз почти станах свидетел на катастрофата, чух сблъсъка, затова

пристигнах пръв. Тревата се е запалила и огънят отива към училището. Виждам деца на игрището, стоят и гледат.

Чувам противопожарната сирена вътре, така че предполагам, ще ги евакуират. Не мога да видя дали димът е стигнал дотам, но дори да не е, ще стигне. Изпрати всички, шефе. Това е чист 29.

— Има ли жертви в автобуса, 14? Виждаш ли пострадали?

Погледнах часовника. Беше два без петнайсет. Ако имахме късмет, автобусът щеше да е празен, преди да вземе децата от курса по грънчарство.

— Автобусът изглежда празен, вътре е само шофьорът. Виждам го, отпуснат върху кормилото. Автобусът е наполовина в пламъци. Шофьорът почти със сигурност е ЗМ.

ЗМ е болнично съкращение, възприето от пътните полицаи през седемдесетте, и означава „загинал на място“.

— Разбрах, 14. Можеш ли да отидеш при децата?

Джордж се закашля силно. Звучеше зле.

— Мога. При игрището има страничен вход.

— Отивай тогава — нареди Тони.

В този ден той беше в стихията си, решителен като генерал на бойното поле. Изпаренията в крайна сметка се оказаха не особено отровни, горящата течност беше бензин, но тогава, разбира се, още не го знаехме. Така Тони можеше да подписва смъртната присъда на Джордж Станкоуски. И понякога точно така става.

— Ясно, централа, тръгвам.

— Ако са обгазени, натъпчи ги в колата, сложи ги по покрива и капака, да стъпят на бронята. Измъкни колкото можеш, ясно ли е?

— Ясно, централа. Край.

Щрак. Звукът ми се стори страшно силен.

Тони се огледа.

— 29–99, чухте го. Всички коли да тръгват. Онези, които са дошли за новата смяна, вземете сигнални лампи от склада и тръгвайте с личните си автомобили. Шърли, извикай всички дежурни полицаи, които можеш да издириш.

— Слушам. Да викам ли онези, които са в почивка?

— Още не. Хади Ройър, къде си?

— Ето ме, сержант.

— Ти ще ме заместиш.

Хади не възрази, колкото и да му се искаше да отиде с останалите да спасява деца от пожара и отровния газ. Отвърна „слушам“.

— Обади се на пожарната в Погъс, също в Ласбърг и Статлър. Обади се в аварийния център в Питсбърг, на всеки, за когото се сетиш.

— А на „Норко Уест“?

Тони едва се сдържа да не се удари по челото:

— О, да.

Насочи се към изхода, Кърт тръгна с него, Господин Дилън ги последва.

Хади хвана кучето за нашийника.

— Не днес, момче. Ще стоиш с мен и Шърли.

Господин Дилън седна; беше добре обучен. Изгледа тръгващите мъже с жален поглед.

Изведнъж участъкът опустя, останахме само двамата — тримата, ако броим и Дилън. Не че бездействахме; имаше достатъчно задачи. Струва ми се, че по едно време видях Господин Дилън да става и да се отдалечава към задната врата, да я души и да скимти тихо. Струва ми се, но не съм сигурна. Ако съм го забелязала, вероятно съм го отдала на разочарованието, че са го оставили. Сега обаче си мисля, че е усетил, че в склад Б става нещо. Може би дори се е опитал да ни предупреди.

Нямах време да се занимавам с кучето — дори нямах време да стана и да го затворя в кухнята, където щеше да пийне малко вода и да се успокои. Иска ми се да го бях направила. Бедният Господин Дилън може би щеше да поживее още няколко години. Разбира се, тогава не съм предполагала какво ще се случи. Трябваше да издиря всички дежурни коли и да ги насоча на запад, ако са свободни. През това време Хади седеше в кабинета на началника и говореше по телефона със сериозния вид на човек, който сключва най-важната сделка в живота си.

Намерих почти всички с изключение на шеста, която беше почти при нас („Бързо в базата“ — бяха последните ми думи към тях). Джордж Морган и Еди Жакюбоа трябваше да направят една доставка, преди да се насочат към Потийнвил. Само че, разбира се, шеста така и не стигна до Потийнвил. Не, Еди и Джордж изобщо не отидоха там.

ЕДИ

Странно как е устроена паметта. Отначало не познах мъжа, който слезе от пикапа — изработен по поръчка „Форд“. За мен той бе поредният фиркан негодник с обърнато разпятие на ухото и верижка със сребърен пречупен кръст на врата. Спомням си стикерите. Човек може да научи много от лепенките, които шофьорите слагат по колите си. Никой не знае това по-добре от един пътен полицай. „Правя, каквото ми кажат гласовете“ — пишеше от лявата стана на задната броня на пикапа, „Хрускам амиши за закуска“ се мъдреше отдясно. Той се държеше с мъка на краката си и вероятно не само заради лъскавите каубойски ботуши с високи токове. Кървясалите му очи говореха, че е друсан. Кръвта по дясната му ръка и ръкава на фланелката му подсказваше, че е извършил нещо лошо. Предположих, че е употребил ангелски прах[1]. Такава беше модата. Хапчетата се появиха после. Сега на мода е екстазито, него дори аз бих пробвал. Доста е леко. Вероятно се беше газирал — както тогавашното поколение наричаше смъркането. Не го познах, докато не каза:

— Проклет да съм, това е самият Дебел Еди.

В този момент ми просветна. Брайън Липи. Познавахме се от гимназията в Статлър, където той бе една година преди мен. Още там се друсаше яко. И ето го пак пред мен, на ръба на банкета, олюляващ се на високите си токове, с Христос, обърнат надолу с главата, на ухото, с нацистки кръст на гърдите и с малоумни надписи на задната броня.

— Здравей, Брайън. Би ли се отдръпнал от камиона?

Като казвам, че камионът беше изработен по поръчка, имам предвид едно от онези чудовища с огромни гуми. Беше спрян на банкета на Хумболд Роуд, няма и два километра от бензиностанцията на „Джени“ — тя не работеше от две-три години. Всъщност камионът бе почти паднал в канавката. Когато включихме светлините, старият ми познайник Брайън Липи отби много рязко, още един признак, че нещо не е наред.

Радвах, че Джордж Морган е с мен. Обикновено няма никакъв проблем да патрулираш сам, но когато попаднеш на шофьор, който кара на зигзаг, защото налага спътника си, докато шофира, не е зле да имаш партньор до себе си. Колкото до побоя, ясно го бяхме видели. Отначало Липи ни задмина. В кабината ясно се виждаше как десният юмрук на водача се стоварва върху главата на седящия до него пътник. Той бе толкова погълнат от заниманието си, че ни забеляза едва когато Джордж пусна сигналните светлини. „Да ме шибат — мисля си аз, — не е ли уникум?“ В следващия момент моят стар познат Брайън отби на банкета и почти влезе в канавката толкова плавно, сякаш отдавна го е планирал (и до известна степен беше така).

Ако беше фиркан или на хапчета, нямаше да се тревожа много. Те са като екстазито. Само развеселяват човека и го изпълват с любов към ближния. Фенциклидинът обаче те влудява. Дори пълни флегми могат да побеснеят. Ставал съм свидетел на такива случаи. Освен това бях загрижен за другия човек в кабината. Беше жена и това много утежняваше положението. Той я налагаше, но това не означаваше, че ако щракнем белезниците на любимия й, няма да направи някоя глупост.

Междувременно Брайън продължаваше да стои до камиона. Хилеше се и аз вече се чудех как, за Бога, не съм го познал от самото начало — в училище той бе от онези хлапета, дето могат да превърнат живота ти в ад, ако решат да се захванат с теб. Особено ако си малко по-дебеличък и пъпчив, а аз бях и двете. В казармата бях свалил излишните килограми (дори само заради тази диета си струва да отидеш), а пъпките минаха от само себе си, но в гимназията това момче ме правеше на нищо всеки божи ден. Това бе другата причина да се радвам, че Джордж е до мен. Ако го нямаше, старият ми познат Брайън сигурно щеше да си помисли, че ако ме изгледа лошо, ще ме накара да треперя. Колкото по-надрусан беше, толкова по-вероятно бе да му мине такова нещо през главата.

— Отдръпнете се от камиона, господине — нареди Джордж с нетърпящ възражения глас.

Като го чуеш да говори така на някой нарушител, няма да повярваш, че същият този човек е способен да крещи до прегракване на възпитаниците си от детския отбор по бейзбол да „гонят проклетата

топка“ и да тичат с наведена глава около базите. Също да се майтапи с тях преди мача, за да се отпуснат.

Липи не беше късал копчетата на Джордж в училище и затова се отдръпна от камиона. Сведе глава и усмивката му помръкна. Когато престанат да се усмихват, хората като него изпадат в характерна за наркоманите сериозност.

— Смятате ли да ни създавате проблеми, господине? — попита Джордж; не беше извадил пистолета си, но държеше ръка на ръкохватката. — Ако смятате, кажете го сега, за да не си губим времето.

Липи запази мълчание. Остана с наведена глава.

— Брайън ли се казва? — попита ме Джордж.

— Брайън Липи.

Вгледах се в камиона. Жената седеше с отпусната глава. Може би я беше зашеметил. Сетне тя вдигна ръка към устата си и издиша цигарен дим.

— Брайън, искам да знам дали ще ни създаваш проблеми. Отговори ми ясно, като голямо момче.

— Зависи — отвърна той и се ухили заплашително.

Пристъпих към камиона, за да изпълня служебните си задължения. Когато сянката ми мина пред ботушите му, той отстъпи, сякаш е видял змия. Със сигурност беше друсан, най-вероятно с ангелски прах.

— Дайте си документите — нареди Джордж.

Брайън не му обърна внимание. Вместо това занарежда:

— Еди чекиджията-а-а, на момчетата им ги лъска-а-а.

Така ми се подиграваше заедно с приятелите си в училище, въпреки че тогава не носеше обърнати разпятия и нацистки кръстове; щяха да го изключат за такива гадости. Споменаването на стария ми прякор ме изправи на нокти. Сякаш бе намерил някакъв стар, прашен електрически ключ, в който все още течеше ток. Той забеляза реакцията ми и се ухили.

— Дебелия Еди чекиджията-а-а. На колко момчета си направил чекия, Еди? На колко момчета си им ги лъскал в банята? Или предпочиташе да им духаш, а?

— Я си затваряй устата, Брайън — сряза го Джордж. — Ще лапнеш някоя муха.

Свали белезниците от колана си.

Липи ги видя и усмивката му отново помръкна.

— Какво ще правиш с това?

— Ако не ми дадеш документите си веднага, ще ти ги сложа, Брайън. А ако се съпротивляваш, мога да ти гарантирам две неща: счупен нос и осемнайсет месеца в „Касълмора“. Може и повече, зависи на какъв съдия ще попаднеш. Какво решаваш?

Брайън извади портфейла си. Беше мазен и износен, с разкривена емблема на някаква рокгрупа — „Джудас Прийст“, струва ми се. Вероятно гравирана с поялник. Той започна да рови из различните отделения.

— Брайън — казах аз.

Той вдигна глава.

— Казвам се Жакюбоа, Брайън. Хубаво френско име. И отдавна не съм дебел.

— Пак ще затлъстееш. Дебелаците винаги затлъстяват.

Избухнах в смях. Не можах да се сдържа. Той говореше като пълен идиот. Ухили ми се, но в изражението му имаше известна несигурност. Беше загубил предимството си и го знаеше.

— Ще ти разкрия една тайна — рекох. — Училището свърши, приятелю. Вече сме в истинския живот. Знам, че ти е трудно да повярваш, но трябва да свикваш. Вече не можеш да се измъкнеш с обикновено мъмрене. Нещата са сериозни.

Той ме зяпна глуповато. Явно не разбираше. Хората като него никога не са в час.

— Брайън, искам да видя документите ти веднага — рече Джордж. — Дай ги.

Той протегна ръка. Не много разумен ход, бихте казали, но Джордж Морган имаше голям опит в полицията и беше сметнал, че нещата вървят в правилната посока. Бе решил, че няма нужда да слага белезници на стария Брайън, за да му покаже кой командва.

Аз се приближих до камиона и погледнах часовника си. Наближаваше един и половина. Беше горещо. Щурците свиреха. От време на време минаваше по някоя кола; шофьорите забавяха, за да ни разгледат добре. Човек винаги се радва, когато ченгетата са спрели някой друг. Такава гледка направо може да ти оправи настроението за целия ден.

Жената седеше, опряла лявото си коляно в хромирания скоростен лост „Хърст“. Хора като Брайън си слагат такива само за да могат да залепят стикер на „Хърст“ на стъклото си, поне така мисля. До тези на „Фрам“ и „Пензойл“. Жената изглеждаше около двайсетгодишна, с дълга права кестенява, не особено чиста коса. Носеше дънки и бял потник. Без сутиен. Имаше големи червени пъпки по раменете. На едната си ръка имаше емблема на Ей Си Ди Си, на другата — татуиран надпис „Брайън е моят пич“. Ноктите й бяха лакирани в яркорозово, но изгризани и начупени. Да, имаше и кръв. От носа й висяха кървави сополи. По бузите й видях червени пръски като бенки. Още кръв се виждаше по сцепената й устна и потника й. Държеше главата си наведена, така че косата закриваше част от лицето й. Вдигаше и сваляше цигарата, „Марлборо“ или „Уинстън“ (това бе, преди цените да се покачат и хората да се обърнат към по-евтините марки). Ако беше „Марлборо“, сигурно бе от твърдите. Много такива жени съм видял. Понякога, когато родят, се оправят, но обикновено просто детето няма късмет.

— Ето — рече тя и повдигна леко дясното си бедро; под него имаше жълто листче. — Талонът. Все му повтарям да си го държи в портфейла или жабката, но той винаги се търкаля из колата между другите боклуци.

Не говореше като надрусана и в кабината не се виждаха бирени кутии или бутилки от по-твърд алкохол. Това не беше гаранция, че е трезва, но увеличаваше вероятността. Не изглеждаше също склонна към насилие, но, разбира се, и това можеше да се промени. За секунди.

— Как се казвате, госпожице?

— Сандра?

— Сандра коя?

— Макракън?

— Имате ли документ за самоличност, госпожице Макракън?

— Да.

— Покажете ми го, ако обичате.

До нея имаше чантичка. Тя я отвори и започна да рови. Не бързаше, сведе глава и лицето й съвсем се скри. Все още виждах кръвта по потника й, но не и подутите й устни, превърнати в подобие на цепната слива, нито избледнялата синина под едното й око.

Зад гърба си чух:

— Не, мамка ви, не влизам там. Защо си мислиш, че ще успееш да ме тикнеш вътре?

Погледнах назад. Джордж държеше задната врата на патрулката отворена. Дори професионален шофьор на лимузина не би го направил с по-галантен жест. Само дето вратите и прозорците на лимузината могат да се отварят и отвътре и между предните и задните седалки няма телена мрежа. Освен това, разбира се, не мирише на повърнато. Не съм карал полицейска кола, която да не вони така (е, освен когато получихме новите патрулки).

— Защото мисля, че имам право да те *опандизя*, Брайън. Не чу ли, че преди малко ти прочетох правата?

— За какво, по дяволите, човече? Не съм карал с превишена скорост!

— Вярно е. Беше прекалено зает да налагаш гаджето си. Въпреки това караше опасно, безотговорно. И проявяваше насилие. Да не забравяме това. Влизай сега.

— Човече, не можеш…

— Влизай, Брайън, да не ти сложа белезниците. Мога доста да ги стегна.

— Я да видим как ще го направиш.

— Наистина ли искаш? — попита заплашително Джордж.

Липи разбираше две неща. Първо, че Джордж може да го направи. И второ, че *иска* да го направи. И то пред Сандра Макракън. Никак не е престижно кучката ти да те вижда с белезници. Достатъчно лошо е да става свидетел как те арестуват.

— Ще си имате работа с адвоката ми — заплаши той и се качи в колата.

Джордж затръшна вратата и ме погледна:

— Щели сме да си имаме работа с адвоката му.

— Олеле, колко страшно!

Жената докосна ръката ми с нещо. Обърнах се и видях, че е шофьорската й книжка.

— Ето.

Погледна ме. Сетне бързо сведе глава над чантичката си и отново зарови в нея, за да извади две кърпички. Все пак срещнах погледа й и се убедих, че не е друсана. Може да беше мъртва отвътре, но не се друсаше.

— Полицай Жакюбоа, водачът твърди, че талонът му е в камиона — рече Джордж.

— Да, ето го.

Двамата се събрахме при смешните надписи на задната броня („Правя каквото ми казват гласовете“ и „Хрускам амиши за закуска“) и аз му подадох талона.

— Тя ще го направи ли? — попита тихо той.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Опитай — нареди Джордж и се върна при патрулната кола.

Бившият ми съученик му закрещя в момента, в който Джордж се наведе над предната седалка и се пресегна към радиостанцията. Той не му обърна внимание, извади микрофона и заговори:

— Централа, тук шеста, чувате ли ме?

Аз се върнах при отворената врата на пикапа. Жената бе смачкала цигарата си в препълнения пепелник и беше запалила нова. Поднасяше я към устните си, сетне я отпускаше. Между провисналите кичури на косата й излизаха облаци дим.

— Госпожице Макракън, ще закараме господин Липи в управлението. Отряд Д, на хълма. Бихте ли ни последвали?

Тя поклати глава и започна да се бърше с кърпичките. Отново се наведе и лицето й се скри под косата. Отпусна ръката с цигарата на крака си, димът се издигаше право нагоре.

— Бихме искали да ни последвате, госпожице Макракън — повторих колкото можех по-спокойно.

Стараех се да изглеждам загрижен и приятелски настроен. Така говорят психоаналитиците, но какво разбират те? Всъщност много мразя тези мошеници. Посрещат те накипрени и напарфюмирани и приказват за семейно насилие и ниско самочувствие, но нямат никаква представа какво става в забравени от Бога места като окръг Ласбърг. Какво разбират жени като Сандра Макракън от загриженост и приятелство? Може би навремето е изпитвала някакви чувства. Ала вече не. От друга страна, ако я бях хванал за косата и бях извъртял главата й така, че да ме погледне в лицето, и бях изкрещял: *„Ще дойдеш! Ще дойдеш и ще подадеш жалба за насилие срещу него! Ще дойдеш, шибана кучко! Безволева пихтия! Ще дойдеш! И още как!“*,

нещата може би щяха да се развият по друг начин. Трябва да говориш на техния език. Психоаналитиците отричат тази практика. Те не искат да повярват, че има хора, които говорят на друг език, неразбираем за тях.

Тя отново поклати глава. Отбягваше погледа ми. Продължаваше да пуши.

— Искам да дойдете и да подадете жалба за насилие срещу господин Липи. Трябва. С партньора ми видяхме, че ви удря, бяхме точно зад вас.

— Не съм *задължена* да го правя и вие не можете да ме принудите.

Тя още криеше лицето си, но говореше с известна решителност. Знаеше добре, че не можем да я принудим, защото и друг път й се беше случвало.

— Добре, колко ще издържиш още? — попитах.

Тя не отговори. Остана с наведена глава. Както е седяла с наведена глава в училище, когато учителката е питала кой няма домашно или когато съученичките й са се подигравали, че циците й са пораснали преди техните и всички момчета искат да я чукат. Затова жените като нея си пускат дълга коса, за да крият лицата си под нея. Това обаче не можеше да ме накара да я оставя на мира. Дори напротив. Защото, разбирате ли, човек трябва да се грижи сам за себе си в този свят. Особено ако не е малоумен.

— Сандра.

Раменете й трепнаха. Само това. Човече, ще ме подлудят тези жени, толкова лесно се предават. Като птици с отрязани криле са.

— Сандра, погледни ме.

Тя не искаше, но го направи. Беше свикнала да изпълнява заповедите на мъжете.

— Вдигни глава и ме погледни.

Тя вдигна глава, но остана със сведени очи. Все още имаше доста кръв по лицето. Не беше грозна. Дори може би бе красива, ако умееш да я предразположиш. А и не изглеждаше глупава, както бихте си помислили. Или както би искала да изглежда.

— Искам да се прибера у дома — прошепна с детски гласец. — Потече ми кръв от носа, трябва да се измия.

— Да, трябва. Защо? Да не се блъсна във вратата? Обзалагам се, че това е причината, нали?

— Да. Във вратата.

По лицето й не личеше никакво желание за съпротива. Нямаше нито следа от наглото поведение на гаджето й. Приятелските разговори не бяха нещо нормално за нея. Нормално бе да я бият. Тя беше готова да преглътне кръвта и сълзите като сироп за кашлица.

— Отивах в клозета, но Брайън бил там и без да ме усети, отвори вратата, толкова бързо, и аз…

— Колко още, Сандра?

— Какво колко?

— Колко още ще търпиш тези издевателства?

Очите й се разшириха. Само това.

— Докато ти избие някой зъб?

— Искам да се прибирам.

— Ако проверя в болницата на Статлър, колко пъти ще намеря името ти? Защото ти доста често се блъскаш във врати, нали?

— Защо не ме оставите на мира? Аз не ви правя нищо.

— Докато ти счупи главата ли ще го търпиш? Докато ти разпори задника?

— Искам да си вървя у дома, полицай.

Идва ми да кажа „Тогава загубих влияние върху нея“, но това не е вярно, защото не можеш да загубиш нещо, което не си имал. Тя беше готова да седи така, докато небето се продъни или докато ми писне и направя някоя глупост. Например да я ударя. Защото аз исках да я ударя. Ако го направя, поне щях да й дам да разбере, че говоря сериозно.

В задния си джоб винаги нося класьор за визитни картички. Извадих го и намерих онази, която ми трябваше.

— Тази жена е в Статлър Вилидж. Разговаряла е със стотици млади жени като теб и е помогнала на много от тях. Ако искаш да получиш безплатна консултация, обърни се към нея. Тя ще ти помогне. Става ли?

Подадох й картичката. Тя не я взе и аз я пуснах на седалката. Сетне се върнах при патрулката, за да взема картона. Брайън Липи седеше с наведена глава по средата на задната седалка и ме гледаше навъсено. Приличаше на свален диктатор.

— Някакъв напредък? — попита Джордж.

— Не. Още не се е наиграла.

Върнах картона в камиона. Сандра се беше преместила зад волана. Мощният двигател бръмчеше. Тя бе натиснала съединителя и държеше скоростния лост. Изгризаните й розови нокти изглеждаха странно върху хромираното покритие. Ако градчетата в Пенсилвания имаха знамена, тази гледка можеше да служи за герб на някое. Също като бира „Айрън Сити“ или кутия „Уинстън“.

— Карайте внимателно, госпожице Макракън — заръчах и й подадох картона.

— Добре — отвърна тя и натисна педала за газта.

Явно й идеше да ми се изплези, но не го стори, защото бе добре възпитана. Отначало камионът се разтресе (тя не владееше толкова добре ръчните предавки, колкото може би си мислеше). Косата й се развя. В този момент аз отново си представих онази сцена — как той кара с една ръка, а с дясната налага другата си бездушна собственост. Сърцето ми се сви. Точно преди камионът да тръгне, от прозореца излетя нещо бяло. Беше картичката, която й бях дал.

Върнах се в патрулката. Брайън още седеше с наведена глава и ме гледаше изпод вежди. Като Наполеон. А може би като Распутин. Седнах до Джордж; беше ми много топло и се чувствах изморен. На всичкото отгоре Брайън занарежда:

— Дебелия Еди чекиджията. На колко момчета…

— О, я млъквай.

— Ела отзад да ми запушиш устата, Дебел Еди. Защо не дойдеш да опиташ?

С други думи, поредният вълнуващ ден на магистралата. Още преди седем този човек щеше да седи в дупката, която нарича свой дом, и да си пие бирата. Погледнах часовника, беше 13:44. Взех микрофона и се обадих:

— Централа, тук шеста. Чувате ли ме?

— Чувам те, шести.

Гласът на Шърли звучеше съвършено спокойно. Току-що бе получила цветята от Айлингтън и Авъри. В Потийнвил една цистерна на „Норко Уест“ току-що се беше блъснала в училищен автобус, убивайки шофьорката, госпожа Естер Мейхю. Джордж Станкоуски бил

достатъчно близо, за да чуе сблъсъка — кой казва, че когато имаш нужда от полицай, наоколо няма кьораво ченге?

— Код 15 и 17, централа, чувате ли?

Тоест „Арестуван негодник“ и „Връщаме се“.

— Ясно, шести. Колко задържани?

— Един.

— Тук Дебел задник едно, край — обади се Брайън отзад.

Избухна в смях — висок и прегракнал, като на закоравял наркоман. Затропа с каубойските си ботуши. До участъка имахме половин час и пътуването нямаше да е от най-леките.

---

[1] Фенциклидин на прах, вид халюциноген. — Б.пр. ↑

ХАДИ

Оставих слушалката и изтичах в диспечерската кабина, където Шърли продължаваше да издирва патрулните коли и да ги изпраща на запад.

— От „Норко“ казаха, че е хлорен разтвор — съобщих аз. — Вони ужасно, но обикновено не е фатално.

— Сигурни ли са?

— Деветдесет процента. Такива цистерни изпращат насам. Към водопречиствателната станция. Предай информацията, като първо предупредиш Джордж Станкоуски. И какво, за Бога, му става на кучето? Господин Дилън обикаляше с наведена глава около задната врата. Подскачаше и скимтеше. Беше присвил уши. Изведнъж се хвърли върху вратата и си удари силно муцуната. Изскимтя от болка.

— Нямам представа — отвърна Шърли.

По гласа й личеше, че няма време да се занимава с Господин Дилън. Аз също нямах, но го погледах още няколко секунди. Виждал съм ловни кучета да се държат така, когато надушат някое едро животно — мечка или вълк. В Шорт Хилс обаче вълци нямаше отпреди войната във Виетнам, а мечките бяха голяма рядкост. Навън бе само паркингът. И склад Б, разбира се. Погледнах часовника над вратата на кухнята. Беше 14:12. Не бях виждал участъка толкова безлюден.

— Кола 14, кола 14, тук централа, чуваш ли?

Джордж се обади, още кашляше:

— Кола 14.

— Течността е хлорен разтвор, „Норко Уест“ са почти сигурни. Хлорна вода. — Шърли ме погледна и вдигна палец. — Дразни кожата, но…

— Чакай, чакай.

Той се закашля.

— Слушам те, 14.

— Каквото и да е, гори. Насам се носят големи бели облаци. Намирам се на улицата, която води към игрището. Децата кашлят по-лошо от мен и има няколко души в безсъзнание, между тях една жена. До училището има два автобуса. Ще се опитам да изкарам пострадалите с тях. Край.

Взех микрофона от Шърли.

— Джордж, тук е Хади. От „Норко“ казаха, че най-вероятно гори нафтата, която се е разляла заедно с хлорния разтвор. Не би трябвало да има опасност да ги изкараш пеша, край.

Джордж Станкоуски отговори в типичния за него стил. В крайна сметка подобна негова умна мисъл (заимствана от губернатора, предполагам) и снимката му бяха публикувани във вестника. Жена му зарадили цитата и закачи изрезката в хола. Джордж обаче май не разбра за какво е тази врява. Той просто бе постъпил по най-разумния според него начин. Ако съществуват щастливи случайности, пристигането му на местопроизшествието при потийнвилското училище беше такава.

— С автобуса ще е по-добре. По-бързо е. 14,7 съм. Край.

Скоро двамата с Шърли съвсем забравихме за Потийнвил. Имахме си собствени проблеми. Ако сте любопитни, полицай Джордж Станкоуски разбил един от автобусите и успял да го подкара с резервния ключ, скрит зад сенника. Качил двайсет и четири кашлящи деца и две учителки. Много от малчуганите стискали разкривени саксии, вазички и глинени пепелници, които били направили преди произшествието. Три от тях били в безсъзнание, едното получило алергична реакция от хлорните изпарения. Другите две просто припаднали от страх. Една от учителките, Роузлин Нивърс, била в по-тежко състояние — лежала и се мъчела да си поеме въздух, опитвала се да си бръкне с пръсти в гърлото. Очите й били изскочили от орбитите като пържени яйца.

— Това е мама — казало едно момиченце. — Има астма.

От огромните му кафяви очи се стичали сълзи, но то продължавало да стиска глинена вазичка, като внимавало теменужката вътре да не изпадне.

Джордж коленичил до жената и подпрял главата й така, че да освободи максимално дихателните пътища. Косата й се разпиляла по бетона.

— Взима ли нещо за астмата, когато изпадне в такова състояние?

— В джоба й е — отвърнало момиченцето с вазичката. — Ще умре ли?

— Не — отвърнал Джордж.

Извадил инхалатора от джоба на госпожа Нивърс и пръснал порядъчно количество в гърлото й. Тя си поела дъх, потреперила и се свестила.

Джордж я занесъл в автобуса при кашлящите, разплакани деца. Настанил Роузлин на седалката до дъщеря й и седнал зад волана. Подкарал автобуса и го изкарал от игрището покрай патрулната си кола. Когато излезли на окръжно шосе №46, децата вече пеели. Така полицай Джордж Станкоуски се превърна в герой, докато онези, които останахме в участъка, се мъчехме да запазим разсъдъка си.

И живота си.

ШЪРЛИ

Последното, което чух от Джордж, бе „14,7 съм“ — тоест „Тук четиринайсета кола, батерията ми се изтощи“. Записах го и погледнах часовника. Беше 14:23. Помня добре това, също както си спомням, че Хади застана зад мен и ме стисна леко за рамото — за да ме увери, че Джордж и децата ще са добре. 14:23, тогава адът се стовари върху главите ни. В най-буквалния смисъл.

Господин Дилън залая. Не гърлено, както когато наблизо минеше елен или някой енот се престрашеше да дойде да души наоколо, а пискливо както никога досега. Сякаш се беше набол на нещо остро и не можеше да си измъкне лапата.

— Какво, *по дяволите*, става? — изръмжа Хади.

Кучето се отдръпна от вратата. Струва ми се, че се досетих какво ще последва, и мисля, че и Хади го предчувстваше, но не можехме да *повярваме*, че ще се случи. А дори да бяхме повярвали, по никакъв начин нямаше да можем да го предотвратим. Колкото и да беше кротък, Господин Дилън щеше да ни ухапе, ако се бяхме опитали да го спрем. Той продължи да лае и от устата му закапа пяна.

Спомням си, че някаква светлина ме заслепи за миг. Примигнах и яркото петно пропълзя по стената. Беше от кола 6. Еди и Джордж идваха с арестанта си, но аз не им обърнах внимание. Гледах само Господин Дилън.

Той се втурна към вратата. Блъсна се в нея и счупи райбера, на който се държеше. Тя се отвори и кучето изхвърча навън с лай, наподобяващ човешки писъци. В същото време се разнесе много силна миризма: на водорасли и гнило. Чух свирене на гуми и клаксон. Някой изкрещя:

— *Внимавай! Внимавай!*

Хади се втурна към вратата и аз го последвах.

ЕДИ

С ареста проваляхме целия му ден. Бяхме му попречили, поне временно, да бие приятелката си. Налагаше се да си ръби задника на твърдата седалка и да стърже с обувки вмирисания на повръщано пластмасов под. Брайън обаче не ни оставаше длъжен. Особено на мен, макар че и Джордж бе принуден да го слуша.

Не спираше да повтаря обидния ми прякор и с все сила тропаше с подкованите си ботуши. Чувствахме се като сред футболна агитка. И през цялото време ме гледаше с наведена глава и сключени вежди — виждах го в огледалото.

— Чекиджия!

Дум, дум, дум!

— Чекиджия!

Дум, дум, дум!

— Стига, Брайън — изръмжа Джордж. — Заболяха ме ушите.

Наближавахме участъка. Там нямаше почти никого — вече знаехме за случващото се в Потийнвил. Шърли ни беше разказала основното, а останалото бяхме научили от разговорите между другите коли.

Думите на Джордж допълнително окуражиха Брайън.

— Чекиджия!

ДУМ, ДУМ, ДУМ!

Ако затропаше по-силно, щеше да пробие пода, но Джордж реши повече да не му прави забележки. Когато са затворени отзад, негодниците могат само да ти лазят по нервите. Бях го изживявал и преди, но от този хулиган, който бе блъскал учебниците от ръцете ми и беше късал якичките ми в училище, от това повтаряне на омразния прякор… човече, направо ме побиваха тръпки. Имах чувството, че съм се върнал назад във времето.

Не коментирах, но Джордж усещаше как ми действа. Той взе микрофона и се обади:

— 20-централа всеки момент.

Това каза. Говореше на Шърли, но думите му бяха отправени повече към мен. Скоро щяхме да оковем Брайън на стола за лоши момчета, да му пуснем телевизора, ако иска, и да се заловим с документите по задържането. След това щяхме да се насочим към Потийнвил, освен ако положението не се бе подобрило. Шърли щеше да се обади в окръжния арест на Статлър и да ги предупреди за поредната пратка. Междувременно обаче…

— Чекиджия!

Дум, дум, дум!

— Чекиджия!

Брайън крещеше толкова силно, че лицето му бе почервеняло от напрежение, жилите на врата му бяха изпъкнали. Това вече не беше обикновено заяждане; той сериозно се бе ядосал. С какво облекчение щях да се отърва от него.

Когато стигнахме Букинс Хил, Джордж караше малко по-бързо от необходимото. Даде мигач и зави към участъка, може би все още с малко по-голяма скорост от обичайното. Липи, който разбираше, че скоро няма да е в състояние да ни дразни, се зае да клати телената мрежа.

— Чекиджия!

Дум, дум, дум! Тряс, тряс, тряс!

Излязохме на алеята към паркинга. Джордж зави покрай сградата с намерение да спре пред самата задна врата на участъка и да вкараме добрия стар Брайън без много шум.

Точно в този момент Господин Дилън изскочи пред нас.

— *Внимавай! Внимавай!* — изкрещя Джордж, дали на кучето, на мен или на себе си, нямам представа.

Спомням си го много ясно; удивително колко много приличаше на случая, когато блъсна жената в Ласбърг. Толкова, че първия път изглеждаше почти като репетиция, но с една съществена разлика. Чудя се дали през последните няколко седмици, преди да лапне дулото на пистолета си, не си е мислел: „Избягнах кучето, а убих жената.“ Може би не, но на негово място бих си го повтарял: „Избягнах кучето, а убих жената. Как мога да вярвам в Господ, след като не се случи обратното?“

Джордж удари спирачките с два крака и натисна клаксона. Аз политнах напред. Коланът ме задържа. На задната седалка също

имаше, но нашият арестант не си беше дал труда да си го сложи (беше прекалено зает да ме освирква) и сега заби лице в мрежата. Чух някакво пукане, както когато разкършваш пръсти. Прозвуча и по-силно изпращяване. Първото вероятно бе дошло от някой пръст. Второто без съмнение бе носът му. Чувал съм такова нещо и преди и винаги звучи по един начин — като чупене на пилешки кости. Брайън изпищя изненадано. Топла кръв обля рамото ми.

На Господин Дилън му се размина на сантиметри, но той не обърна никакво внимание на колата и продължи с наведена глава и присвити уши към склад Б. Сянката му тичаше до него, черна и с ясни контури.

— *Бабка бу, радед съб!* — изпищя Брайън през запушения си с кръв нос. — Разбихте би доса!

Сетне закрещя нещо за полицейския произвол.

Джордж отвори вратата си. Аз останах вцепенен, втренчен в Господин Дилън, очаквах да спре пред бараката. Той се блъсна с всички сили във вратата. Падна и изпищя. До този ден не съм предполагал, че кучетата могат да пищят като деца. Не ми прозвуча като писък от болка, а от ужас. Косата ми настръхна. Кучето се завъртя в кръг, сякаш гонеше опашката си. Сетне тръсна глава, опомни се и отново се втурна към вратата.

— *Дилън, не!* — изкрещя Хади от стълбите; Шърли стоеше зад него, закрила очи с длан. — *Стига, Дилън, веднага!*

Господин Дилън не им обърна никакво внимание. Вероятно нямаше да обърне внимание и на Орвил Гарет, ако беше там, а той бе най-близкият му приятел. Кучето продължи да се блъска във вратата, да лае безумно, да издава онези ужасни писъци при всеки сблъсък с дървото. На третия път на вратата се образува кърваво петно.

През цялото това време старият ми познайник от задната седалка не спираше да крещи като обезумял:

— *Помогни ми, Жакюбоа, кървя като заклана свиня, кой му е дал книжка на този малоумник до теб? Измъкни ме оттук, искам си дозата!*

Слязох, без да му обръщам внимание. Смятах да попитам Джордж дали мисли, че кучето е побесняло, но щом отворих вратата, усетих онази смрад: на гнили водорасли, вкиснало и още нещо — много по-лошо.

Господин Дилън изведнъж се обърна и се втурна към единия ъгъл на бараката.

— *Не, Дилън, не!* — изкрещя Шърли.

Скоро и аз забелязах — страничната врата се отваряше нормално, с брава, не се вдигаше, и някой я бе оставил открехната. Нямам никаква представа кой — може би Арки…

АРКИ

Не съм аз, аз винаги я затварях. Ако я бях оставил, старият сержант щеше да ми скъса задника. Може би и Кърт щеше да се присъедини. Те искаха бараката да е *яко* залостена.

Нямаше хъка-мъка.

ЕДИ

… или нещо отвътре я бе отворило. Някаква сила от буика. Не знам по каква причина, но вратата *беше* отворена. Оттам се носеше отвратителната воня и натам се насочи Господин Дилън.

Шърли се затича, Хади я последва; крещяха на Господин Дилън да се върне. Минаха покрай нас. Джордж се втурна след тях, а аз след него.

Преди два или три дни имало светлотръс. Аз не бях присъствал, но някой ми каза, а температурата в бараката остана ниска почти цяла седмица. Не много, само с четири-пет градуса по-ниска от околната. С други думи, имаше някои признаци, но нищо особено. Нищо, което да те стряска нощем. Нищо, което да подсказва за онова, което заварихме вътре.

Шърли влезе първа, викаше Господин Дилън… но сетне просто *запищя*. След секунда Хади също запищя. Господин Дилън лаеше по-гърлено, по-приглушено и ръмжеше. Сякаш бе срещнал опасен звяр.

— О, Господи! Мили Боже! — изкрещя Джордж Морган. — Какво е това?

Влязох в бараката, но не много навътре. Шърли и Хади стояха един до друг, Джордж беше точно зад тях. Пречеха ми да виждам добре. Вонята бе непоносима — караше гърлото ми да се свива, а очите ми да сълзят, — но аз не й обръщах внимание.

Багажникът на буика отново беше отворен и в отсрещния ъгъл на бараката стоеше хилаво, сбръчкано, жълто, кошмарно създание, което имаше вместо глава кълбо от сплетени розови, гърчещи се пипалца. Под тях се виждаше още жълта сбръчкана плът. Беше много високо, поне два метра. Някои от розовите пипалца се пресегнаха към една греда на тавана и се увиха около нея. Издадоха звук като от пърхане — като дебели нощни пеперуди, удрящи с криле по стъклото на прозореца нощем в опит да се доберат до светлината. Все още понякога сънувам този шум.

Сред тези гърчещи се розови неща в жълтата плът нещо се отваряше и затваряше. Нещо черно и кръгло. Може би уста. Нещото вероятно се опитваше да изкрещи. Не мога да опиша онова, върху което стоеше. Сякаш мозъкът ми отказваше да приеме това, което виждаха очите ми. Не бяха крака, сигурен съм, и бяха три, не два. Завършваха с черни закривени нокти. Между ноктите стърчаха косми, мисля, че бяха косми и ми се струва, че между тях подскачаха дребни насекоми като бълхи. От гърдите на нещото висеше гърчещ се сив хобот, покрит с блестящи черни подутини. Може би бяха мехури. А може би, Боже всемогъщи — *очите* му.

Нашето куче стоеше пред него, лаеше, ръмжеше и пръскаше пяна. Понечи да се хвърли напред и нещото издаде писък от черната дупка. Сивият хобот се загърчи като лишена от кости ръка или жабешко краче, когато прокараш електрически ток през него. От края му капеше нещо. Където попаднеше, от течността започваше да се вдига дим, тя явно разяждаше бетона.

Господин Дилън се отдръпна леко, но продължи да лае и да ръмжи с присвити уши и изцъклени очи. Нещото отново изпищя. Шърли извика и запуши уши. Разбирам какво я караше да го направи, но не виждам голям смисъл. Писъците на нещото сякаш не проникваха през ушите, а точно обратното — сякаш се зараждаха в мозъка и *излизаха* през ушите. Помислих си да кажа на Шърли да не ги запушва, че така звукът ще се натрупа в мозъка й и ще й пръсне главата, но тя сама свали ръцете си.

Хади я прегърна през кръста и тя…

ШЪРЛИ

Усетих ръката на Хади около кръста ми и я стиснах. Трябваше да се хвана за нещо човешко. Както го разказва Еди, първото живо дете на буика изглеждаше твърде близко до човешко същество — имаше уста, в която се гърчеха още от онези розови неща, имаше гърди, имаше нещо, което му служеше като очи. Не отричам това, но не мога да кажа, че е било наистина така. Дори не съм сигурна, че изобщо го виждахме — че сетивата ни го възприемаха. То бе прекалено странно, твърде далечно не само от онова, на което сме били свидетели, а и от въображението ни. Хуманоид ли беше? В известна степен, да. Беше ли човек? В никакъв случай. Беше ли разумно същество, интелигентно? Няма начин да се разбере, но мисля, че да. Не че имаше някакво значение. Ние бяхме ужасени от странния му вид. А обгърната от ужаса ни (като ядка на орех), назряваше омраза. Идеше ми да заръмжа и да му се озъбя като Господин Дилън. Нещото събуди у мен не само страх и отвращение, а и гняв, *ненавист*. Другите същества бяха мъртви от самото си появяване. Това не беше, но ние *искахме* да умре. О, човече, само как го искахме!

Втория път, когато изпищя, то сякаш гледаше право към нас. Хоботът по средата на тялото му се вдигна като ръка, сякаш искаше да каже: „Помогнете, приберете това лаещо чудовище.“

Господин Дилън отново се хвърли към него. Нещото в ъгъла изпищя за трети път и се отдръпна. От хобота, ръката, пениса или какъвто беше онзи израстък, закапа още течност. Няколко капки пръснаха върху кучето и от козината му заизлиза дим. То изскимтя от болка. Сетне, вместо да се отдръпне, се хвърли върху съществото.

То се движеше страшно бързо и чевръсто. Господин Дилън заби зъби в набръчканата, отпусната кожа на нещото и то побягна покрай стената зад буика, запищя през онази дупка в жълтата му кожа, заразмахва хобота си. От раната, която му нанесе кучето, потече черна течност както от прилепа и рибата преди това.

То се удари във вдигащата се врата и изпищя от болка или от ярост, или и от двете. Господин Дилън отново се хвърли върху него. Захапа отпуснатите кожни гънки, висящи от онази част на тялото му, която предполагам, че можеше да се нарече гръб. Плътта се разкъса ужасяващо лесно. Господин Дилън падна на пода, без да пуска. Кожата на нещото се обели като отлепени тапети. Върху главата на Дилън потече черна слуз… кръв… каквото и да беше. Той заскимтя при досега, но продължи да стиска кожата на съществото, да тръска глава, за да я разкъса още повече.

Нещото изпищя и издаде бърборещ звук, който наподобяваше говор. И наистина, писъците и подобните на думи звуци сякаш се зараждаха в самия ми мозък. Нещото заудря по вдигащата се врата с хобота си, сякаш искаше да излезе, но нямаше сили да си отвори.

Хади бе извадил пистолета си. За момент имаше пряка видимост към розовите пипалца и жълтата буца под тях, но изведнъж нещото се извъртя, без да спира да пищи през черната дупка, и се стовари върху Господин Дилън. Сивата тръба, която излизаше от гърдите му, се уви около гърлото на кучето и то заскимтя от болка. От местата, където го бе хванало съществото, заизлиза дим и скоро сред вонята на вкиснати и гнили водорасли усетих мирис на опърлена козина. Нашественикът лежеше върху кучето ни, пищеше и се мяташе, краката му (ако бяха крака) ритаха вратата и оставяха жълтеникави следи по нея. Господин Дилън издаде продължителен агонизиращ вой.

Хади вдигна пистолета си. Аз го хванах за ръката и я дръпнах надолу.

— Не! Ще улучиш Дилън!

И тогава Еди се промъкна покрай мен, като едва не ме събори. Намери гумени ръкавици в някаква торба при вратата и си ги сложи.

ЕДИ

Трябва да разберете, че нямам ясни спомени от тази случка. За мен то е все едно да си спомням края на тежко напиване. Онзи, който взе ръкавиците от торбата, не беше Еди Жакюбоа. Това бе някой, който *сънуваше*, че е Еди Жакюбоа. Поне сега така ми се струва. Мисля, че и тогава съм се чувствал по този начин.

Дали Господин Дилън бе изпаднал в същото състояние? Човече, надявам се. Това само мога да кажа, защото не си спомням ясно. Вероятно просто съм искал да накарам жълтото нещо да замълчи, да се махне от вътрешността на черепа ми. Не можех да понасям тези звуци в главата ми. Мразех ги. Чувствах се, сякаш ме изнасилват.

Ала знаете ли, вероятно съм запазил способността си да мисля? Наистина ще е било така, защото си сложих ръкавиците, преди да сваля брадвичката от стената. Спомням си, че бяха сини. В пликовете в склада имаше поне десетина чифта с всички цветове на дъгата, но аз взех от сините. Сложих си ги бързо — по-бързо от хирург преди спешна операция. След това свалих брадвата. Промъкнах се покрай Шърли, като едва не я съборих. Струва ми се, че Хади я задържа да не падне.

Джордж изкрещя нещо, мисля, че „пази се от киселината“. Не си спомням да съм бил уплашен, нито пък много смел. Изпитвах гняв и отвращение. Както би се почувствал, ако се събудиш с пиявица в устата, впила се в езика ти. Веднъж го споменах пред Къртис и той използва един израз, който никога няма да забравя: *ужасът от престъплението*. Да, това беше, ужасът от престъплението, което вършехме.

Господин Дилън виеше, гърчеше се, ръмжеше, опитваше се да се измъкне. Нещото го притискаше, розовите пипалца върху подобието на глава се клатеха като водорасли под водата. Вонята на опърлена козина и вкиснало бе ужасна. Черната слуз, бълваща от раните от ухапването, се стичаше в гънките на кожата и се разливаше по пода. Изпитвах нужда да убия това нещо, да го залича, да го изтрия от лицето на

земята — мислите ми се въртяха в главата, наистина се *въртяха*. Казвам ти, сякаш ужасът от онова, което намерихме в склада, бе размекнал мозъка ми и го разбъркваше като с миксер в някаква смес, нямаща нищо общо с разум, с лудост, нито с бдителния полицейски служител Еди Жакюбоа. Както вече казах, спомням си всичко, но не по начина, по който човек си спомня нещо нормално. По-скоро като сън. И се радвам, че е така. Достатъчно мъчително е, че изобщо си го спомням. А такова нещо не се забравя. Дори алкохолът не унищожава спомена, само леко го прогонва, а когато спреш да пиеш, той отново се връща. Все едно да се събудиш с пиявица в устата.

Приближих се, замахнах с брадвата и забих заострения й като кирка край в нещото. То изпищя и отскочи към вратата. Господин Дилън се измъкна и се отдръпна, като влачеше корема си по земята. Лаеше гневно и скимтеше от болка. Около нашийника му козината бе опърлена. Половината му муцуна беше почерняла, сякаш се беше ровил в пепел. От козината му още излизаха струйки дим.

Нещото се опря във вратата, вдигна сивия хобот, който излизаше от гърдите му, и това по него наистина бяха очи. Гледаха ме и аз не издържах. Завъртях брадвата и го ударих с острието. Чу се глух звук и половината хобот се изтъркаля на пода. Бях разсякъл и гърдите. От дупката потече розово вещество, наподобяващо пяна за бръснене, излизаща от бутилка под налягане. Очите по отсеченото парче от хобота се завъртяха лудешки, сякаш гледаха едновременно във всички посоки. По пода закапа бистра течност — отрова, предполагам — и бетонът започна да дими.

Изведнъж Джордж се озова до мен. Държеше лопата. Заби я с острия край сред пипалцата по главата на съществото. Тя проникна през жълтата кожа до черната уста. Нещото изпищя. Писъкът прозвуча толкова пронизително в главата ми, че очите ми сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите си като на смачкана жаба.

ХАДИ

Аз също си сложих ръкавици и грабнах един инструмент — мисля, че гребло, но не съм съвсем сигурен. Както и да е, грабнах го и се присъединих към Еди и Джордж. След няколко секунди (може да е било минута, не знам, времето бе загубило значението си) се обърнах и видях, че и Шърли се приближава. Тя също сложи ръкавици и грабна свредлото за копаене на дупки за пътни знаци. Косата й се беше разпиляла и тя приличаше на дивачка.

Всички се сетихме да си сложим ръкавици, но бяхме обезумели. Напълно побъркани. Нещото, бърборенето, плачът, пищенето му, дори воят и скимтенето на Господин Дилън — всичко това ни *влудяваше*. Бях забравил преобърнатата цистерна, Джордж Станкоуски, който се опитва да изведе децата в безопасност, и ядосания младеж, когото бяха докарали Джордж Морган и Еди. Мисля, че дори бях забравил, че извън тази малка воняща барака съществува друг свят. Крещях и размахвах греблото, удрях безмилостно нещото. Другите също крещяха. Стояхме около него и го удряхме, пробождахме, сечахме го на парчета. Крещяхме му да умре, но то не умираше, сякаш *никога* нямаше да умре.

Ако мога да забравя нещо от тази случка, бих забравил онзи последен момент. Точно преди да умре, нещото изправи посечения си хобот. Той трепереше като старческа ръка. Върху хобота имаше няколко очи, висящи на блестящи нишки. Може би това бяха зрителните му нерви. Не знам. Както и да е, хоботът се изправи и за миг сякаш вътре в мозъка си *аз видях себе си*. Видях всички ни, застанали в кръг и свели погледи като убийци на гроба на жертвата си и си дадох сметка колко странно и зловещо изглеждаме. Колко *ужасно* изглеждахме. В този момент почувствах объркването му. Не страха му, защото то не се боеше. Не невинността му, защото то не беше невинно. Не и някаква вина. То беше объркано. Знаеше ли *къде* е попаднало? Не мисля. Знаеше ли защо Господин Дилън го бе нападнал и защо искахме да го убием? Да, сигурно. Правехме го, защото бяхме толкова

различни и толкова ужасни, че не можеше да осъзнае какви са тези чудовища, които се бяха нахвърлили върху него с крясъци, за да го удрят, пробождат, секат. Сетне престана да се движи. Посеченият хобот се отпусна върху гърдите му. Очите му застинаха и останаха втренчени в нас.

Стояхме задъхани: Еди и Джордж един до друг, ние с Шърли — срещу тях. Господин Дилън стоеше зад нас и скимтеше. Шърли пусна свредлото, между витките му се беше закачило парче от жълтата плът на нещото като залепнала кал. Шърли бе пребледняла като мъртвец, само на бузите и врата й имаше червени петна.

— Хади — прошепна тя.

— Какво?

Едва говорех, гърлото ми беше пресъхнало:

— Хади!

— *Какво*, по дяволите?

— То имаше *разум* — прошепна тя; очите й бяха разширени от ужас, изпълнени със сълзи. — Убихме *разумно* същество. Това е убийство.

— Глупост, това беше — намеси се Джордж. — А дори и да не е така, какво значение има.

Господин Дилън изскимтя, но вече не толкова ужасено като преди, и се промъкна между мен и Шърли. По шията и гърба му имаше големи оголени участъци, сякаш беше болен от краста. Той проточи врат и подуши мъртвото същество.

— Изкарайте го оттук — нареди Джордж.

— Не, нищо няма да му стане — възразих.

Кучето подуши неподвижните сплетени розови пипалца на главата на нещото и отново изскимтя. Сетне вдигна крак и се изпика върху отсеченото парче от хобота или члена, или каквото там беше. След това се отдръпна със скимтене.

Чух леко свистене. Миризмата на вкиснало се усилваше и жълтата плът на нещото започна да избледнява. От тялото му се заиздигаха мънички едва забележими струйки дим. Оттам идваше най-отвратителната смрад от тези изпарения. Нещото започваше да се разлага като всички останали същества.

— Шърли, връщай се в сградата, имаме 99.

Тя примигна, сякаш едва сега се събуждаше:

— Цистерната. Джордж Станкоуски. О, Боже, съвсем забравих.

— Вземи и кучето — наредих.

— Да. Добре. — Тя замълча, сетне попита: — Ами това?

Посочи инструментите, разпилени по пода, с които бяхме убили съществото, подразнени от писъците му. Какво означаваха тези писъци? Молби за пощада? Щеше ли то (или подобните му) да се смили над някого от нас, ако местата ни бяха разменени? Не смятам… но това е разбираемо, нали? Защото за да продължиш да живееш, се налага да повярваш, че онзи, на когото си сторил зло, би постъпил по същия начин с теб. Трябва да насочиш мислите си само в тази посока, за да постигнеш някакъв мир със себе си.

— Не знам, Шърли — рекох; чувствах се изтощен и от миризмата на вкиснало ми се повдигаше. — Какво значение има; не вярвам да ни съдят или да започне разследване. Прибирай се. Ти си полицейски диспечер. Върши си работата.

Тя кимна нервно:

— Хайде, Господин Дилън.

Не съм сигурен, че кучето искаше да излезе, но се подчини; запристъпя от едната й страна. Продължи обаче да скимти и точно преди да излезе, потрепери, сякаш от студ.

— Хайде и *ние* да се махаме — рече Джордж; понечи да разтърка очи, но се сети, че е с ръкавици, и ги свали. — Имаме арестант.

Еди го погледна също толкова изненадано, колкото Шърли, когато й напомних за инцидента в Потийнвил.

— Съвсем бях забравил този негодник — измърмори той. — Счупи си носа, Джордж, чух го.

— Нима? О, колко жалко.

Еди се усмихна. Опита се да се сдържи, но усмивката му стана по-широка. На човек често му идва да се засмее дори в най-тежката ситуация. *Особено* в тежки ситуации.

— Хайде — рекох, — заемайте се с него.

— Ела с нас — каза Еди. — Не бива да оставаш тук сам.

— Защо? То е мъртво, нали?

— *Това* не е. — Еди кимна към буика. — Проклетата фалшива кола още е жива и здрава. Не го ли чувствате?

— Усещам нещо — призна Джордж. — Вероятно е ответна реакция от убийството на това… — махна към мъртвото същество —

… каквото и да представлява.

— Не — възрази Еди. — Онова, което чувстваме, идва от проклетия буик, не от трупа на нещото. Той *диша*, така ми се струва. Каквото и да е тази кола, тя диша. Мисля, че тук е опасно, Хад. За всички ни.

— Преувеличаваш.

— Изобщо не преувеличавам. Тя *диша*. Изхвърли това розовоглаво нещо както когато си издухваш носа. Сега се готви да засмуче. Чувствам го, казвам ви.

— Вижте — рекох, — искам само да огледам набързо, става ли? След това ще покрия това… с брезента. — Посочих нещото, което току-що бяхме убили. — Ще изчакаме Тони и Кърт, преди да правим каквото и да било.

Той обаче не се отказваше. Беше изпаднал в особено състояние.

— Никой не бива да се приближава до проклетата кола, докато не всмуче. — Еди погледна разтревожено буика. — И се готви за сериозен спор. Сержантът ще поиска да влезе, а Кърт дори повече от него. Не бива обаче да ги пускаш. Защото…

— Знам — отвърнах. — Тя се готви да всмуче, ти го чувстваш. Трябва да станеш ясновидец, Еди. Сигурно можеш да предвиждаш съдбата по телефона.

— Добре, присмивай се. Мислиш ли, че на Енис Рафърти му е до смях, където и да се намира сега? Казвам ти, сигурен съм, независимо дали ти харесва или не. Този път се готви да засмуче нещо голямо. Виж какво, хайде с Джордж да ти помогнем за брезента. Ще покрием нещото и ще излезем заедно.

Идеята никак не ми хареса, макар че не знам защо.

— Еди, ще се справя и сам. Кълна се. Освен това искам да направя няколко снимки на господин Извънземния, преди да се е разпаднал.

— Откажи се — намеси се Джордж; лицето му изглеждаше позеленяло.

— Не. Ще съм готов за нула време. Вие двамата вървете да се погрижите за арестанта.

Еди гледаше втренчено буика, стоящ на безупречно чистите си гуми, с отворен багажник като крокодилска паст.

— Мразя това нещо — измърмори. — За нищо на света…

Джордж се насочи към вратата и Еди го последва, без да довърши какво не би направил за нищо на света. Все пак не беше толкова трудно да се досетя.

Вонята на разлагащото се същество се засилваше с всяка изминала минута и аз си спомних кислородната маска, която Къртис бе използвал, за да разгледа мъртвешката лилия. Предположих, че още е в склада. Фотоапаратът сигурно също беше там.

От паркинга до ушите ми долетя гласът на Джордж, който питаше Шърли дали всичко е наред. Тя отговори, че да. След няколко секунди Еди изкрещя с все сила:

— *МАМКА МУ!*

Беше страшно ядосан. Предположих, че арестантът със счупен нос и вероятно надрусан до козирката се е издрайфал в кола 6. Е, какво от това? Има и по-лоши неща от изцапан служебен автомобил. Веднъж бяхме извикани на мястото на катастрофа между три коли в Пачин. Аз прибрах пияния шофьор, който бе причинил произшествието, и го оставих в патрулката, докато оградя местопроизшествието. Когато се върнах, задържаният бе съблякъл ризата си и се беше изходил в нея. След това бе използвал ръкавите като сладкарски шприц (представете си сладкар, който украсява торта), за да напише името си на страничните стъкла. Беше се опитал да изпише и задното, но специалната му кафява глазура се бе изчерпала. Когато го попитах защо е направил тази гадост, той ме погледна важно и заяви:

— Животът е гаден, полицай.

Както и да е, сметнах виковете на Еди за нещо маловажно и отидох в помещението, което използвахме за склад, без да проверя като става. Бях почти убеден, че няма да намеря кислородната маска, но тя си стоеше на полицата между кутия с празни видеокасети и купчина стари списания. Някой досетлив човек дори я беше пъхнал в найлонов плик, за да не се праши. Като я взимах, се сетих как изглеждаше Кърт в деня, когато я носеше — с престилката, синята плувна шапка и червените галоши. „Красавецо, помахай на обожателите си“ — бях му извикал тогава.

Сложих си я, като почти бях сигурен, че въздухът, минаващ през нея, няма да става за дишане, но той се оказа поносим. Много по-добре от противната воня в бараката. Грабнах и фотоапарата. Върнах се в склада и ми се стори, че нещо се движи. Само за миг. Не в самото

помещение, а някъде навън, в тревата. Реших, че може би Господин Дилън се търкаля по земята, за да се освободи от отвратителната миризма. Е, оказа се, че не е той. По това време бедният Господин Дилън береше душа.

Влязох в склада, като дишах през маската. И макар че не бях почувствал онова, за което бе говорил Еди, сега го изпитах. Сякаш през краткия си престой навън главата ми се беше освежила. Буикът не излъчваше кървава светлина и не бучеше. Стоеше напълно неподвижно, но определено изглеждаше *жив*. Чувствах го, както човек усеща съвсем лек полъх, галещ косъмчетата на ръцете му. И си помислих… да, глупаво е, но си помислих: „Дали буикът не е просто една по-голяма версия на това, което нося на лицето си? Дали не е една огромна маска? Ами ако нещото, което я носи, току-що е издишало и сега е останало без въздух и се кани да вдиша…“

Въпреки маската вонята на мъртвото същество бе толкова силна, че караше очите ми да сълзят. Брайън Коул и Джаки О’Хара, двама от по-сръчните ми колеги по онова време, бяха инсталирали вентилатор на тавана и когато минавах покрай копчето, аз го включих.

Направих три снимки и лентата свърши. Не се бях сетил да я проверя. Глупаво. Пъхнах снимките в задния си джоб, оставих апарата на пода и отидох да взема брезента. Когато се наведох, се сетих, че когато отивах за фотоапарата, бях забелязал жълтото въже, навито в къщичката. Трябваше да го взема и да се вържа през кръста. Да се закача за голямата стара халка, която Къртис бе забил при вратата на склада точно с тази цел. Ала не го направих. Проклетото въже беше прекалено ярко, за да не го забележа, но въпреки това аз не му бях обърнал внимание. Странно, а? И ето, бях се озовал на място, където нямах работа, и то сам. Дори не се бях осигурил. Бях подминал въжето, може би защото някой *искаше* да го подмина. На пода лежеше един мъртъв извънземен и във въздуха витаеше нещо, което ме смразяваше и потискаше. Мина ми през ума, че може би ако изчезна, жена ми и сестрата на Енис Рафърти ще обединят усилията си. Струва ми се, че дори се изсмях на глас при тази мисъл, но не съм сигурен. Във всеки случай нещо ме развесели. Може би самата абсурдност на положението.

Нещото, което бяхме убили, бе станало съвършено бяло. Изпускаше пара като сух лед. Очите по отсеченото парче от хобота

още ме съзерцаваха, въпреки че бяха започнали да се разтичат. Никога не съм се страхувал така. Боях се, както когато си в опасност и осъзнаваш, че наистина може да умреш. Чувството, че нещото диша, че се кани да всмуче, бе толкова силно, че ме побиваха тръпки. Въпреки това се усмихвах. Широко. Не се смеех на глас, но бях доста весел. Покрих извънземното с брезента и тръгнах да излизам. Бях забравил фотоапарата на пода.

Почти бях стигнал до вратата, когато спрях и погледнах буика. Почувствах как някаква сила ме тегли към него. Дали съм сигурен, че е била *неговата* сила? Всъщност не. Може би е било онова привличане на всичко смъртоносно — възбудата, когато например погледнеш в дулото на пистолета и то ти се струва като око, което те гледа. Дори острието на ножа ти изглежда по-различно, когато всички в къщата са си легнали.

Тогава обаче не го осъзнавах. Подсъзнателно реших, че не мога да оставя буика с отворен багажник. Той просто изглеждаше… не знам, изглеждаше твърде готов да си поеме въздух. Нещо такова. Продължавах да се усмихвам. Дори може да съм се засмял.

Направих осем крачки — а може би дванайсет, вероятно са били десетина. Повтарях си, че в това, което правя, няма нищо неразумно. Еди просто беше голям паникьор. Посегнах към капака на багажника. Тъкмо се канех да го затръшна (или поне така си мислех), но погледнах вътре и си казах едно от онези неща, които човек си мисли, когато е изненадан. Като „проклет да съм“ или „мамка му“. Защото вътре имаше нещо, лежеше на кафявото кече в багажника. И приличаше на джобно транзисторче от края на петдесетте или началото на шейсетте. Имаше дори част от антена.

Пресегнах се и взех апаратчето. То също ме разсмя. Имах чувството, че сънувам или че съм упоен. И през цялото време чувствах, че той ме дебне, че се готви да ме погълне. Не знаех дали с Енис се е случило същото, но предполагам, че да. Стоях пред отворения багажник без вече и нещо се канеше да ме всмуче, да ме вдиша като цигарен дим. А на мен изобщо не ми пукаше. Интересувах се само от онова, което бях намерил в багажника.

Приличаше на малка радиостанция, но можеше да е съвсем друго — чантичката с лекарствата на чудовището, музикален инструмент, може би дори оръжие. Беше с размерите на цигарена

кутия, но много по-тежко. По-тежко от транзистор или уокмен. Нямаше екранче, копчета или лостчета. Не изглеждаше направено от метал или от пластмаса. Имаше зърнеста структура, приятна за пипане, беше с органичен произход и наподобяваше щавена волска кожа. Докоснах подобието на антена и тя се превърна в дупка. Пипнах дупката и антената отново се появи. Докоснах я пак, но този път не стана нищо. Нито тогава, нито после. Това „после“ бе доста кратко, защото „радиото“ не издържа дълго. След около седмица се напука и ръждяса. Държахме го в херметичен найлонов плик, но това не помогна. След месец „радиото“ изглеждаше така, сякаш е стояло на дъжда стотина години. На следващата пролет в пликчето имаше само няколко разядени парчета. Антената, ако изобщо беше антена, никога повече не помръдна. Дори с един милиметър.

Замислих се над думите на Шърли: „Убихме разумно същество“ и отговора на Джордж, че това са глупости. Само че не бяха глупости. Прилепът и рибата не бяха дошли с транзистори, защото те бяха животни. Днешният посетител (когото бяхме накълцали на парчета) бе съвсем различно нещо. Независимо колко противен ни се струваше, независимо от инстинктивното ни (ако това е точната дума) отвращение Шърли беше права. Той бе разумно същество. И въпреки това ние го бяхме убили, бяхме го накълцали, без да се вслушаме във воплите му за милост. Не това обаче ме ужасяваше, а мисълта, че Енис Рафърти може да е попаднал сред други такива същества с безформени глави, покрити с розови пипалца, които вероятно им служеха за коса. Представих си го как загива под гърчещи се и пръскащи киселина хоботи и закривени нокти, как моли за милост, как се дави от отровния им въздух, как лежи мъртъв пред тях и започва да се разлага. Дали някой от тях бе извадил пистолета от кобура му? Дали го беше разглеждал под неземното небе с някакъв невъобразим цвят? Със същото недоумение за предназначението на пистолета, както моето за „радиото“? Дали някой бе казал „Убихме разумно същество“, а друг бе отговорил „Глупости“? Докато си мислех тези неща, нещо ми подсказваше, че трябва да се махам час по-скоро. Освен ако не исках да потърся лично отговори на въпросите си. И така, какво стана после ли? Не съм споделял пред никого, но сега ще кажа. Глупаво е да стигна дотук, а да премълча това.

Реших да вляза в багажника.

Представих си как ще стане. Имаше предостатъчно място; нали знаете какви големи багажници имат старите коли. Като деца често се шегувахме, че буиците, кадилаците и крайслерите са гангстерски коли, защото в багажниците им се побират два-три трупа. Имаше предостатъчно място. Старият Хади Ройър щеше да влезе, да легне и да се пресегне, за да затвори капака. Леко. Със съвсем тихо изщракване. Сетне да остане в тъмното. Да диша през маската и да стиска „радиото“ до гърдите си. В малкия резервоар на маската нямаше много въздух, но щеше да е достатъчно. Старият Хади просто щеше да си полежи, все така усмихнат и после… много скоро…

Щеше да се случи нещо интересно.

Не съм се замислял за това от години, освен ако съм го сънувал и после съм забравил, един от онези кошмари, за които знаеш, че са били лоши само защото, когато отвориш очи, сърцето ти тупти, устата ти е пресъхнала и усещаш вкус на метал. За последен път се сетих за онази случка, когато научих, че Джордж Морган се е самоубил. Представих си го как седи в гаража и може би чува глъчката на децата, които играят баскетбол на улицата, как допива бирата, вдига пистолета и поглежда цевта. Тогава вече бяхме преминали на „Берета“, но Джордж пазеше своя „Рюгер“. Казваше, че просто бил свикнал с него. Представих си как го върти, как се втренчва в окото му. Всеки пистолет има око. Ако си се заглеждал, трябва да си го видял. Представих си как го лапа и усеща малката издатина на мерника с небцето си. Как вкусва смазката. Може би опипва дулото с език като музикант, който опипва мундщука на тромпета си, преди да засвири. Седи в гаража и все още усеща в устата си вкуса на бирата, но също и този на машинното масло, и на стоманата, облизва дулото, окото, от което куршумът излиза със скорост, два пъти по-голяма от тази на светлината, изтикан от бързо разширяващите се газове. Седи и усеща миризмата на прясно окосена трева и на бензин. Слуша децата на улицата. Представя си сблъсъка на двутонната патрулна кола с тялото на жената, кръвта, размазана по предното стъкло, чува глухото тракане на нещо, попаднало в жлеба на джантата, което се оказва едната й маратонка. Тогава се замислих за всичко това и го разбрах, защото когато стоях пред буика, изпитах същото. Давах си сметка, че ще е ужасно, но не ме беше грижа, защото щеше да има и нещо забавно. Точно затова се усмихвах. Не исках да си тръгвам. Мисля, че и Джордж се е чувствал

така. Накрая, когато решаваш твърдо да го направиш, имаш чувството, че си се влюбил. То е като през нощта преди сватбата ти. И аз бях решил да го направя.

Да те спаси звънецът, има такава поговорка. Мен обаче ме спаси един писък. Писъкът на Шърли. Отначало чух само крясък, после различих и думи:

— *Помощ! Помощ! Помогнете ми!*

Това сякаш ме изкара от транса. Отстъпих бързо от буика, олюлях се като пиян, не можех да повярвам, че съм искал да го сторя. Шърли отново изпищя, сетне чук виковете на Еди:

— *Какво му има, Джордж? Какво му става?*

Обърнах се и изтичах навън.

Да, един писък ме спаси. Това е.

ЕДИ

Навън бе по-добре, толкова по-добре, че когато излязох след Джордж, вече си мислех, че случилото се в склада е било сън. Със сигурност не съществуваха чудовища с розови пипалца вместо коса, хоботи с очи и закривени нокти. Истинското чудовище бе на задната седалка на кола 6 — насилникът Брайън Липи. Все още изпитвах страх от буика — повече от всеки друг път преди това — и бях сигурен, че има съвсем основателна причина да се чувствам така, но вече не помнех каква. Това ми донесе известно облекчение.

Затичах се да догоня Джордж.

— Хей, човече, аз май се вживях малко повече. Ако съм…

— По дяволите — изръмжа той и спря рязко; стисна юмруци. — Гледай това. — Сетне се провикна: — Шърли! Наред ли е всичко?

— Да — отвърна тя, — но Господин Дилън… о, чакай, някой се опитва да се свърже. Трябва да се обадя.

— *Това* ни липсваше — измърмори Джордж.

Застанах до него и видях какво го е разтревожило. Едното задно стъкло на кола 6 бе избито от рамката, несъмнено с подковани каубойски ботуши. Това не може да се постигне с два-три ритника, може би дори с десетина, но старият училищен побойник Брайън бе имал предостатъчно време. Когато котката спи, мишките танцуват, както казваше майка ми. Хиляди стъклени парченца блестяха на слънцето. От самия мосю Брайън Липи нямаше и следа.

— *МАМКА МУ!* — изревах и размахах юмруци.

Имахме горяща цистерна с химикали в окръг Погъс, имахме мъртво чудовище в склада, а сега и един избягал неонацист. Плюс счупено стъкло на патрулната кола. Ще кажеш, че това е нищо в сравнение с останалото, но това е, защото не ти се е налагало да попълваш формулярите, започващи с „Формуляр 24, Доклад за щети“ и завършващи с „Пълно описание на инцидента/ попълнете всички графи“. Не мога да си обясня защо гадостите никога не се случват по една на ден. Защото никога не става така. От опита си съдя, че всички

злини се изсипват наведнъж. Това бе един от тези черни дни. Най-черният от всички.

Джордж се насочи към колата. Аз тръгнах с него. Той се наведе, свали радиостанцията си и разрови парченцата стъкло с антената. Вдигна нещо. Беше обицата с обърнатото разпятие. Сигурно бе паднала, когато се е измъквал през прозореца.

— Мамка му — повторих, но този път по-тихо. — Къде мислиш, че е отишъл?

— Поне не е при Шърли. Това е добре. Иначе може да е навсякъде. Да е избягал по шосето, от другата страна на шосето, през полето, в гората. Където си поиска. — Джордж погледна празната задна седалка. — Нещата могат да загрубеят, Еди. Може наистина да загазим. Знаеш го, нали?

Бягството на арестант винаги е сериозен проблем, но Брайън Липи не беше кръстникът на мафията, за да се притесняваме толкова. Изказах тази си мисъл. Джордж поклати глава, сякаш не разбира.

— Не знаем какво е *видял*. Нали?

— А?

— Може би нищо — продължи той и разрови счупените стъкла с крак; те задрънчаха, по някои имаше капки кръв. — Може би е решил да се отдалечи от бараката, но така би трябвало да побегне към шосето. А дори да е бил надрусан до козирката, сигурно пак си е давал сметка, че така рискува да срещне някоя прибираща се патрулка. Мъж, опръскан с кръв и с парченца стъкло в косата… това му гарантира нов арест.

Признавам, че онзи ден загрявах бавно. А може би още бях в шок.

— Не разбирам какво имаш…

Джордж стоеше с наведена глава и скръстени ръце. Все още ровеше стъклата, сякаш разбъркваше каша.

— Аз лично бих се насочил към полето — продължи да размишлява на глас. — Бих тръгнал към гората, може би покрай някой поток, сетне да изляза на шосето и да се пробвам на стоп. Но какво бих направил, ако нещо привлече вниманието ми, докато се измъквам? Ако чуя викове и тропане от бараката?

— О — възкликнах. — О, Боже! Наистина ли мислиш, че може да се е отбил, за да провери какво правим?

— Може би не. Но не е ли възможно? По дяволите, да. Любопитството е голяма сила.

Това ме накара да си спомня думите на Кърт за странната кола.

— Добре, но кой, за Бога, би му повярвал? — попитах.

— Ако стигне до пресата, сестрата на Енис ще му повярва. И това ще е само началото. Не мислиш ли?

— Мамка му. Най-добре Шърли да пусне сигнал за издирване на Брайън Липи.

— Първо момчетата да оправят нещата в Потийнвил. Когато сержантът дойде, ще му разкажем всичко, включително, че може Липи да е видял нещо, и да му покажем онова чудо в бараката. Ако Хади направи свестни снимки… — Той погледна към склада. — Къде е този Хади? Вече трябва да е излязъл. За Бога, надявам се…

В този момент Шърли запищя:

— Помощ! Помощ! Помогнете ми!

Преди да успеем да реагираме, Господин Дилън се показа през разбитата от него врата. Олюляваше се като пиян и вървеше с наведена глава. От козината му излизаше дим. От главата му също, но в началото не успях да видя точно откъде. Първото ми впечатление бе, че отвсякъде. Той прекрачи с предните си лапи първото от трите стъпала, водещи към паркинга, сетне загуби равновесие и падна. Разтърси глава. Беше като в стар ням филм. Видях, че димът излиза от ноздрите му. Това ми напомни за жената, седнала в камиона на Липи, за цигарения дим, който се издигаше от устата й и се разсейваше, преди да стигне до тавана. От очите на кучето също излизаше дим и те бяха придобили странен бял цвят. Господин Дилън повърна мътна кръв, полуразложена тъкан и някакви триъгълни бели неща. След няколко секунди осъзнах, че това са зъбите му.

ШЪРЛИ

По радиостанцията се чуваха объркани реплики, но никоя не беше насочена към централата. И защо да бъде, като всички бяха около училището в Потийнвил или пътуваха натам. Джордж Станкоуски поне бе извел децата. Пожарникарите и доброволци от градчето бяха ограничили огъня. Горящото вещество наистина се оказа дизелово гориво, а не химикалът от цистерната. Течността със сигурност бе хлорен разтвор. Положението не беше розово, но можеше да бъде и много по-зле.

Джордж ми извика и ме попита дали всичко е наред. Помислих си, че е много мило от негова страна, и му отговорих, че да. След няколко секунди Еди изруга. През цялото време не бях на себе си, чувствах се като човек, който изпълнява рутинните си задължения в навечерието на някаква огромна промяна.

Господин Дилън стоеше на вратата с наведена глава и скимтеше. Помислих си, че вероятно го боли от изгаряниятa по тялото и муцуната. Реших, че по-късно някой — най-вероятно Орв Гарет — трябва да го закара на ветеринар. Щеше да се наложи да измислим достоверно обяснение за изгаряниятa.

— Искаш ли вода, старче? — попитах го. — Сигурно искаш, а?

Той отново изскимтя, сякаш да каже, че водата ще му се отрази много добре. Отидох в кухничката, взех купичката му и пуснах чешмата. Чух драскането на ноктите му по линолеума зад мен, но се обърнах едва когато бях напълнила купичката.

— Заловя…

Не успях да се доизкажа. Взрях се в него и изпуснах купичката. Той трепереше целият — не от студ, а сякаш през тялото му преминаваше електрически ток. И от муцуната му капеше пяна.

„Побеснял е — помислих си. — Нещото го е заразило с бяс.“

Той обаче изобщо не изглеждаше бесен, само объркан и болен. Гледаше ме така, сякаш ме молеше да му помогна. Аз бях човекът, аз командвах, аз трябваше да го излекувам.

— Дилън?

Коленичих и посегнах към него. Знам, че беше глупаво, опасно, но тогава ми се струваше разумно.

— Дилън, какво има? Какво ти е? Бедничкият, какво има?

Той бавно се приближи, скимтеше и трепереше. Забелязах нещо ужасно: струйки дим излизаха от ноздрите му, също от опърлените петна по козината и от ъгълчетата на очите му. Очите му започнаха да избледняват, вътрешността им да се изпълва с мъгла.

Пресегнах се и докоснах главата му. Беше страшно гореща. Дръпнах се и изпищях. Имах чувството, че съм пипнала включен електрически котлон. Господин Дилън помръдна, сякаш смяташе да ме ухапе, но не мисля, че го е искал. Може би просто не се е сещал какво друго да направи. Сетне се обърна и излезе, олюлявайки се.

Изправих се и за миг целият свят сякаш затанцува пред очите ми. Ако не се бях хванала за плота, вероятно щях да падна. Тръгнах след него (също олюлявайки се) и го извиках:

— Дилън? Ела, слънчице.

Той бе на средата на дежурната стая. Обърна се към мен — към мястото, откъдето идваше гласът ми — и видях… о, видях, че от устата и ноздрите му излиза дим, от ушите му също. Ъгълчетата на устата му се дръпнаха назад и за миг ми се стори, че се опитва да се усмихне. Сетне повърна. Не храна, а собствените си вътрешности. Те димяха.

Тогава изкрещях:

— Помощ! Помощ! Помогнете ми!

Господин Дилън се извърна, сякаш бедните му уши са го заболели от писъка ми, и се отдалечи, като се препъваше. Сигурно е видял вратата, защото се насочи натам и излезе.

Тръгнах след него, без да престават да пищя.

ЕДИ

— *Какво му има, Джордж?* — изкрещях. — *Какво става?*

Господин Дилън успя да се изправи. Завъртя се бавно, димът вече излизаше на кълба.

Шърли излезе, лицето й бе мокро от сълзи.

— Помогнете му! — изкрещя. — Гори!

Хади се присъедини към нас задъхан.

— Какво, по дяволите, става?

Сетне видя. Господин Дилън отново падна. Приближихме се внимателно до него. Шърли слезе предпазливо от другата му страна. Наведе се и посегна към кучето.

— Не го пипай! — предупреди я Джордж.

Тя не му обърна внимание и сложи ръка на шията на Дилън, но бързо я отдръпна. Погледна ни с насълзени очи:

— Гори отвътре.

Господин Дилън изскимтя и се опита да се изправи. Надигна се на предните си крака и запълзя към другия край на паркинга, където бяха спрени шевролетът „Бел Еър“ на Кърт и тойотата на Дики-Дък Елиът. *Сигурно* бе ослепял, защото очите му се бяха превърнали във врящи мехури. Влачеше се по корем само на предните си лапи.

— Господи! — възкликна Хади.

Обляна в сълзи, Шърли говореше толкова задавено, че едва я чувах:

— Моля ви, за Бога, не може ли някой да му помогне?

Тогава си го представих пределно ясно. Представих си как взимам маркуча, който Арки държеше навит под кранчето от едната страна на сградата. Как пускам водата, как изтичвам при Господин Дилън и натиквам студения месингов накрайник в устата му, как обливам това превърнало се в нажежена пещ гърло. Така щях да го изгася.

Джордж обаче вече крачеше към разпадащата се развалина, която някога бе нашето служебно куче, извади пистолета си в движение.

Междувременно Дилън продължаваше да пълзи сред облак дим. След колко ли време, почудих се, вътрешните му пламъци щяха да избият навън и той да се превърне в жива факла като онези самозапалващи се будистки монаси, които сме гледали по телевизията по време на войната във Виетнам?

Джордж спря и вдигна пистолета си така, че Шърли да го види.

— Това е единственият начин, скъпа. Как мислиш?

— Да, по-бързо — отвърна тя трескаво.

СЕГА
ШЪРЛИ

Обърнах се към Нед. Той седеше с наведена глава. Поставих ръка под брадичката му и повдигнах лицето му, за да ме погледне.

— Нямаше друг начин — рекох. — Разбираш, нали?

За момент той не реагира и мен ме хвана страх. Сетне обаче кимна.

Обърнах се към Санди Диърборн, но той не гледаше мен, а сина на Къртис. Никога не го бях виждала с такова тревожно изражение. Странно колко близко понякога ни се струва миналото. Мислиш си, че можеш да се пресегнеш и да го пипнеш. Само че…

Само че кой го иска?

ТОГАВА
ЕДИ

Нямаше никаква показност — просто един полицай с широкопола шапка, който протегна ръка, сякаш да утеши плачещо дете. Той допря дулото на пистолета си до димящото ухо на кучето и дръпна спусъка. Чу се силен пукот и Дилън се свлече настрани. От козината му продължаваше да излиза дим.

Джордж прибра оръжието си и се отдръпна. Сетне закри лицето си с ръце и изкрещя нещо. Не чух какво. Беше прекалено приглушено. С Хади и Шърли се приближихме. Прегърнахме го. Стояхме по средата на паркинга; кола 6 и склад Б оставаха отдясно, а любимото ни полицейско куче, което никога не бе създавало проблеми на никого, лежеше мъртво пред нас. Отдръпнахме се така, че да не усещаме миризмата от изгоряло месо, и останахме прегърнати. Мълчахме. Зачакахме да видим дали ще се запали, но това не стана, може би защото беше мъртво. Тялото му се поду леко, сетне издаде ужасяващ звук като от спукана хартиена кесийка. Вероятно белият му дроб се беше пукнал. Както и да е, димът намаля.

— Онова нещо от буика го отрови, нали? — попита Хади. — Отрови го, когато Дилън го захапа.

— Отрова, дрън-дрън — изръмжах. — Онова розовокосо копеле направо го *изпече*. — Спомних си, че Шърли е с нас, а тя не одобряваше такива приказки, затова добавих: — Извинявай.

Тя сякаш не ме беше чула. Гледаше втренчено Господин Дилън.

— Какво ще правим сега? — попита. — Някой има ли идея?

— Аз не — отвърнах. — Нещата излязоха от контрол.

— Може би не — намеси се Джордж. — Хад, ти покри ли онова нещо вътре?

— Да.

— Добре. А какво е положението в Потийнвил, Шърл?

— Децата са извън опасност. Шофьорката на автобуса е загинала, но положението не е толкова лошо, колкото изглеждаше в

началото. Бих казала… — Тя замълча и стисна устни; сетне добави: — Извинете ме, момчета.

Отдалечи се вдървено към ъгъла на сградата, държеше ръката си на устата. Скри се — само сянката й се виждаше — и от мястото й се чу силен звук от повръщане. Ние останахме мълчаливо до димящия труп на кучето. След няколко минути тя се върна, като бършеше устата си с хартиена кърпичка. Спря точно на мястото, където бе стояла преди това. Сякаш се беше отдръпнала, за да се изкашля.

— Бих казала, че ситуацията там е овладяна. Въпросът е какво е положението тук.

— Свържи се с Кърт или със сержанта — каза Джордж. — Кърт ще свърши работа, но Тони е по-добре, защото той гледа трезво на проблема с буика. Не мислите ли, момчета?

Двамата с Хади кимнахме. Също и Шърли.

— Обяви код Д и му кажи да дойде колкото се може по-скоро — продължи Джордж. — Дай му да разбере, че положението не е неспасяемо, но е *дяволски* близо до катастрофално. Кажи му също, че може би имаме Кърбик.

Това е поредната странност в нашия жаргон. Кърбик означава 2001, а 2001 е кодът за „Избягал арестант“. Чувал съм да се споменава, но никога не съм го използвал.

— Кърбик, ясно — отвърна Шърли; явно се беше посъвзела. — Мислиш ли…

В този момент се чу силно издумкване. Шърли изпищя тихо и тримата се обърнахме към бараката, като едновременно посегнахме към пистолетите си. Сетне Хади се засмя. Вятърът бе затворил вратата.

— Хайде, Шърли — рече Джордж. — Извикай сержанта. Давай.

— Ами Брайън Липи? — попитах. — Няма ли да го обявим за издирване?

Хади въздъхна. Свали шапката си. Почеса се по врата. Погледна към небето. Отново си сложи шапката.

— Не знам — отвърна. — Това не е наша работа. Нека сержантът да вземе решението. Нали затова му плащат.

— Разумно — отбеляза Джордж.

Сега, когато видя, че отговорността ще падне от плещите ни, той изглеждаше поуспокоен.

Шърли се обърна към участъка, но спря и ни погледна през рамо.

— Ще го покриете, нали? Бедничкият Господин Дилън. Покрийте го с нещо. Къса ми се сърцето да го гледам така.

— Добре — казах и тръгнах към бараката.

— Еди — извика ме Хади.

— Да?

— В склада има едно парче брезент, което ще свърши работа. Вземи него. Не влизай в бараката.

— Защо?

— Защото с онзи буик още става нещо. Не мога да кажа какво точно, но ако влезеш там, може да не се върнеш.

— Добре — отвърнах, — не се налага да ме убеждаваш.

Взех брезента от склада — груб синкав плат, но щеше да свърши работа. На връщане спрях пред вдигащата се врата и надникнах в бараката, като закрих очите си с ръка, за да не ми блести. Исках да проверя температурата и да съм сигурен, че старият хулиган Брайън не се навърта наоколо. Нямаше го и температурата се беше покачила с един-два градуса. Само едно нещо се бе променило. Багажникът беше затворен.

Крокодилът бе затворил устата си.

СЕГА
САНДИ

Шърли, Хади, Еди — гласовете им галеха ухото ми като говора на актьори, надвикващи се в някаква странна пиеса. Еди каза, че крокодилът бил затворил устата си, и замълча. Очаквах някой от другите да продължи, но сетне осъзнах, че това е краят. Аз го знаех, но Нед Уилкокс — не. А може би разбираше, но не искаше да го признае пред себе си.

— Е? — рече той нетърпеливо.

„Какво стана, когато разрязахте прилепа? Разкажете ми за рибата. Разкажете ми всичко. Ама… това е важно… разкажете ми цялата *история*, с начало, среда и край, обяснете ми всичко. Защото аз имам право да знам. Не ми излизайте с номера, че годините били заличили спомена. Не ви вярвам. Отказвам да повярвам. Искам подробен *разказ*.“

Той беше млад и това донякъде обясняваше поведението му. Не се бе срещал с нещо, което, както се казва, не е от този свят, и това е още едно обяснение… но имаше и нещо друго, а то никак не ми харесваше. У него имаше някакъв егоистичен стремеж да получи всичко. И си мислеше, че има право на това. Ние глезим споходените от голяма мъка, не сте ли забелязали? И те свикват с това отношение.

— Какво „е“? — попитах с най-неутралния си глас, но не постигнах нищо.

— Какво се случи, когато сержант Шейндинкс и баща ми се върнаха? Хванахте ли Брайън Липи? Видял ли е нещо? *Казал* ли е на някого? Бога ми, не можете да спрете дотук!

Грешеше. Можехме да спрем където си поискаме, но аз не му го казах (поне не тогава). Обясних му, че не сме заловили Брайън Липи. Липи оставаше „код Кърбрик“ до наши дни.

— Кой написа доклада? — попита Нед. — Ти ли, Еди? Или полицай Морган?

— Джордж — отвърна Еди с мрачна усмивка. — Винаги е бил по-способен в тези неща. Още в училище е бил добър в съчиненията. Обичаше да казва, че всяко свястно щатско ченге трябва да умее да пише. Когато всичко заплашваше да се разпадне, Джордж беше този, който ни сплоти. Нали така, Хади?

Хади кимна.

Еди стана, изви ръце зад гърба си и се протегна, докато прешлените му изпукаха.

— Трябва да се прибирам, момчета — рече. — Мога все пак да спра за една бира в „Тап“. Може би дори за две. Гърлото ми пресъхна от говорене. Трябва да си разквася устата, а безалкохолното не върши никаква работа.

Нед го изгледа изненадано, гневно, с упрек и възкликна:

— Не можеш да си тръгнеш ей така! Искам да чуя цялата история!

И Еди, който бавно се превръщаше в стария дебел Еди, каза онова, което бе известно на всички ни. Втренчи се в сърдитите очи на Нед и рече:

— Ти я чу, хлапе. Просто не го осъзнаваш.

Нед го изпрати с поглед, после се обърна към останалите. Само Шърли го гледаше със съчувствие и струва ми се, изпитваше жал към момчето.

— Как така съм чул всичко? — попита той.

— Няма повече нищо за разказване освен няколко смешни случки — отвърнах, — а те са просто вариации на същата тема. Безинтересни като неразпуканите зърна на дъното на пликче с пуканки. Колкото до Брайън Липи, докладът на Джордж гласеше: „Полицаи Морган и Жакюбоа разговаряха със задържания и установиха, че е трезвен. Задържаният отрече да е набил приятелката си и полицай Жакюбоа потвърди, че тя поддържа тази версия. Задържаният беше освободен.“

— Ама Липи е разбил прозореца на патрулката им!

— Да, затова Джордж и Еди нямаха как да оправдаят разхода за поправка.

— И какво?

— Парите бяха взети от общия фонд на участъка. Фонда на буика, за да бъдем по-точни. Държим тези средства на същото място,

както и тогава, в кана за кафе в кухнята.

— Да, там — потвърди Арки. — Бедната кана не е ползвана по предназначение с години. — Той се изправи и също се протегна: — Айде, момчета и момичета, трябва да бягам. За разлика от някои от вас, аз имам и други приятели… личен живот, дет’ се вика. Ама преди да си ходя, искаш ли да научиш още нещо, Неди? За оня ден?

— Всичко, което си готов да разкажеш.

— Погребаха Дилън. — Арки произнесе това така, сякаш искаше да каже „заровиха го набързо“. — А до него заровиха инструментите, с които бяха убили онуй отровно чудовище. Включително моето свредло за пътни знаци, а не са ми дали и цент от каната за компенсация!

— Не си попълнил БП 1 — обясни Шърли, — ето защо. Знам, че не си падаш по писането, но…

Тя вдигна рамене, сякаш искаше да допълни: „Такъв е животът.“

Арки се намръщи подозрително:

— БП 1 ли? К’ъв е тоя формуляр?

— „Бели и поразии“. Попълва се всеки месец и се изпраща на арменския поп. Боже мили, не съм виждала толкова бавно загряващ човек като този швед. Вас не ви ли научават на *нещо* в армията?

Арки й се закани с пръст, но се усмихна. Беше свикнал с тези майтапи — акцентът му направо те предизвикваше да му се подиграваш.

— О, я се чупи!

— Не се връзвай, Арки — усмихнах се аз.

Нед запази сериозно изражение. Не обръщаше внимание на никакви шеги и закачки.

— Ти къде си бил, Арки? — попита той. — Къде си бил, когато се е случило това?

На паркинга Еди Жакюбоа запали двигателя на пикапа си и светна фаровете.

— В отпуска — отвърна Арки. — При брат ми в Уисконсин. Зат’ва друг е ринал говната.

Той произнесе последното изречение с огромно удоволствие.

Еди потегли и ни помаха. Ние също му махнахме, включително и Нед. Момчето обаче продължаваше да гледа сърдито.

— Трябва да бягам — рече Фил; хвърли угарката си, стана и закопча колана си. — Хлапе, не се рови повече. Баща ти беше отличен

полицай и истинско съкровище за отряд Д.

— Ама аз искам да знам…

— Няма значение какво искаш да знаеш. Той е мъртъв, ти си жив. Факт, както казваше Джо Фрайдей. Лека нощ, сержанте.

— Лека — отвърнах.

Арки и Фил се отдалечиха. Луната осветяваше паркинга. Никой от двамата не погледна към склад Б.

Останахме Хади, Шърли и аз. Заедно с момчето, разбира се. Синът на Къртис Уилкокс, който бе идвал да коси тревата, да събира листата и да рине сняг, когато на Арки му беше твърде студено. Момчето на Кърт, което се бе отказало от футболния отбор, за да дойде тук и да се опита да съживи спомена за баща си. Спомних си как държеше поканата за колежа като спортен съдия, вдигащ картончето с оценката си за някой състезател, и изпитах срам и гняв заради онова, което бе изгубил. Ала той не беше единственото момче в историята, загубило баща си. Кърт поне бе погребан с почести и името му беше изписано на паметна плоча пред сградата на участъка редом с тези на ефрейтор Брейди Пол, полицай Албърт Рицо и полицай Самюел Стамсън, загинал през седемдесетте и известен като Полицая с пушката. До смъртта на Стамсън носехме пушките на външни багажници на колите — ако ни потрябват, пресягахме се през прозореца и ги сваляхме. Колата на полицай Стамсън бе блъсната отзад, докато пишел някаква глоба до нея. Виновникът бил пиян и се движел с повече от сто и петдесет километра в час. Патрулната кола полетяла напред. Резервоарът не се взривил, но полицай Стамсън бил обезглавен от външния багажник. От 1974 година вече карахме пушките в купето, а от 1973 името на Сам Стамсън е изписано на паметна плоча пред участъка. „Изсечено в скалата“, както казваме. Името на Енис Рафърти е в списъците на изчезналите и не е изсечено в скалата. Официалната версия за смъртта на полицай Джордж Морган е, че е загинал, докато чистел пистолета си (същият „Рюгер“, който прекрати мъките на Господин Дилън), и тъй като не е загинал при изпълнение на служебните си задължения, името му също не е изсечено в скалата. Не можеш да получиш паметна плоча, освен ако не си загинал вследствие от работата си. Тони Шейндинкс ми го каза един ден, когато ме видя да чета имената.

— Вероятно така е по-добре — отбеляза. — Иначе тук щеше да има десетина плочи.

Засега последното име в скалата е на Къртис К. Уилкокс. Юли 2001 година. Загинал при изпълнение на служебния си дълг. Не е голямо успокоение името на баща ти да е изсечено в гранитна плоча, когато си искал — *нуждаел* си се — да имаш жив баща, но все пак е нещо. Името на Енис също би трябвало да е тук, та онази кучка, сестра му, да може да идва и да си го чете, когато поиска, но не беше. А какво имаше тя? Репутация на злобна стара мома, това имаше, на човек, който ако те види да гориш на улицата, няма дори да се изпикае върху теб, за да ти помогне. От години тази жена бе трън в задника ни и затова няма начин да изпитам жал към нея. Тя нямаше дори тази утеха, която имаше това момче — че брат й няма да цъфне някой ден на вратата със засрамена усмивка и някакво безумно обяснение за празните си джобове, за тена си и за болката, която изпитва всеки път, когато трябва да пусне водата.

Имах лошо предчувствие за тази нощ. Бях се надявал, че истината ще оправи нещата (тя освобождавала, е казал някой, вероятно някой глупак), но не бях сигурен дали не ги е влошила. Възможно е удовлетворението от наученото да остава, но по лицето на Нед Уилкокс не личеше никакво удовлетворение. То изразяваше само упорито, мъчително любопитство. Виждал съм същото изражение и на лицето на Къртис, най-често, когато стоеше пред вратата на склад Б в надзирателска поза — разкрачен, опрял чело в стъклото на прозорчето, с присвити очи и стиснати устни. В поколенията наследствените черти се засилват, нали? Какво предават родителите на децата си: понякога нещо добро, понякога нещо лошо, а понякога — истинско бедствие.

* * *

— Според официалната версия Брайън Липи е хванал гората — обясних. — Дори може да е истина; поне никой от нас не е сигурен в обратното. Може и да е било за добро. Поне за приятелката му.

— Съмнявам се — изръмжа Хади. — Обзалагам се, че следващият й е бил същият Брайън Липи, но с друга физиономия.

Такива жени винаги си избират побойници, докато не узреят за промяна. Сякаш не могат да живеят без синини.

— Тя така и не го потърси — намеси се Шърли. — Поне не знам да е подала сигнал за изчезнало лице, а през мен минават всички заявления от окръга. Никой от роднините му не го е потърсил. Не знам какво се е случило с нея, но мисля, че се отърва от онзи боклук.

— *Ти* не вярваш, че просто се е измъкнал през прозореца и е избягал, нали? — обърна се Нед към Хади.

— Не, наистина не вярвам. Това обаче няма значение. Важно е онова, което сержантът се опитва да ти набие в дебелата глава: *не знаем*.

Момчето сякаш не го чу. Обърна се към мен:

— Ами баща ми, Санди? Какво мислеше *той* за Брайън Липи?

— Двамата с Тони смятаха, че Брайън е попаднал на същото място, където са отишли Енис Рафърти и хамстерът Джими. Колкото до трупа на нещото, което бяха убили…

— Гадта изгни за нула време — поде припряно Шърли. — Ако се интересуваш, има снимки, но на повечето нищо не личи. Изобщо не можеш да разбереш как изглеждаше, когато се опитваше да избяга от Господин Дилън… колко бързо се движеше и колко силно пищеше. Всъщност снимките нищо не показват. А и ние не можем да го опишем. Трябва да си го преживял, за да разбереш. Знаеш ли защо миналото е минало, сладурче?

Нед поклати глава.

— Защото вече го няма. — Тя погледна в цигарената си кутия и онова, което видя, явно й хареса, защото кимна, прибра я в чантичката си и стана. — Хайде и аз да вървя. Вкъщи ме чакат две гладни котета.

Такава си беше Шърли — Шърли Мъжкото момиче, така я наричаше Кърт, когато чувстваше, че може да се пошегува. Живееше сама (беше омъжена за кратко в ранната си младост), нямаше деца, само две галени котки. Също като мен тя бе омъжена за работата си. С други думи, поредният банален случай.

— Шърл?

Умолителният глас на Нед я накара да се обърне.

— Какво има, сладур?

— Ти харесваше ли баща ми?

Тя постави ръце на раменете му, наведе се и го целуна по челото.

— Обичах го, хлапе. И теб те обичам. Разказахме ти всичко, което имаме за разказване, и не беше никак леко. Надявам се да ти е помогнало. Надявам се да е достатъчно.

— Аз също се надявам.

Шърли го стисна за раменете за миг, сетне го пусна и се изправи.

— Хъдсън Ройър, ще изпратиш ли една дама до колата й?

— С удоволствие — отвърна Хади и пое ръката й. — Чао до утре, Санди. Нали ще дойдеш?

— В ранни зори — отговорих. — И пак ще се забавляваме.

— По-добре се прибери да се наспиш тогава.

— Ще се прибера.

Двамата с Шърли си тръгнаха. Останахме с Нед. Той им помаха, когато заминаваха — Хади с големия си стар нюйоркър, Шърли с малкото си субару с лепенка с надпис „Кармата ми сгази догмата“. Когато задните им фарове се загубиха зад ъгъла, аз погледнах в кутията с цигарите си. Беше останала една. Щях да я изпуша и да ги откажа. Така се самозалъгвах от десет години.

— Наистина ли няма какво повече да ми разкажете? — попита разочаровано Нед.

— Да. Историята изглежда незавършена, нали? Няма зрелищен финал. През следващите пет години Тони и баща ти направиха още няколко експеримента. Накрая посветиха Биби Рот в тайната. Явно баща ти е убедил мен и Тони. Ще ти кажа, че след изчезването на Брайън Липи и смъртта на Господин Дилън аз бях против да се прави каквото и да било с буика, освен да го наблюдаваме и да се молим да се разпадне или да се върне там, откъдето е дошъл. О, и да убиваме всичко, което излезе от багажника му живо.

— Имаше ли други такива?

— Имаш предвид други розовоглави извънземни? Не.

— А Биби? Какво каза той?

— Изслуша Тони и баща ти, разгледа наоколо и си тръгна. Каза, че бил твърде стар, за да се занимава с нещо, което е извън представите му за света. Щял да заличи буика от паметта си и посъветва Тони и Кърт да последват примера му.

— О, за Бога! Този беше учен, нали? Би трябвало да се *заинтригува*!

— Твоят *баща* беше учен. Любител, но способен. Нещата, които излизаха от багажника, и любопитството му към буика го правеха учен. Да вземем дисекцията на прилепа. Колкото и безумно да звучи, в тази постъпка имаше нещо благородно, както в първия полет на братята Райт с малкия им дървен самолет. Биби Рот, от друга страна… Биби беше микроскопски техник. Понякога сам се наричаше така, и то с голяма гордост. Бе свикнал внимателно и съзнателно да ограничава мирогледа си до определена област на познанието, да насочи светлината към съвсем малък участък от неизвестното. Техниците мразят загадките. Учените, особено *любителите*, ги обожават. В баща ти живееха двама души едновременно. Като ченге той мразеше загадките. Като буикоизследовател… е, нека кажа просто, че когато се занимаваше с тази работа, баща ти ставаше съвсем различен човек.

— Коя от двете му страни ти харесваше повече?

Замислих се, сетне отговорих:

— Все едно някое хлапе да попита родителите си кого обичат повече, него или сестра му. Въпросът не е справедлив. Аматьорът Кърт обаче често ме плашеше. Плашеше малко дори Тони.

Хлапето се замисли над това.

— Появиха се още няколко неща — продължих аз. — През 1991 една птица с четири крила.

— *Четири…*

— Да. Полетя известно време, удари се в стената и умря. През есента на 1993 багажникът се отвори след поредния светлотръс. Беше наполовина пълен с пръст. Кърт искаше да я оставим там и да видим какво ще се случи и отначало Тони се съгласи, но тя завоня. Не знаех, че пръстта може да се разлага, но предполагам, че е възможно, ако е от друго място. И така… може да звучи странно, но заровихме пръстта. Можеш ли да си представиш?

Нед кимна:

— И татко наблюдаваше ли мястото, където я бяхте заровили? Сигурен съм, че го е наблюдавал. Просто да види дали няма да порасне нещо.

— Струва ми се, че се надяваше да порасне някоя мъртвешка лилия.

— Имаше ли късмет?

— Зависи какво ще наречеш късмет. Нищо не порасна. Пръстта от багажника е заровена недалеч от гроба на Господин Дилън. Колкото до чудовището, онова, което не се втечни, го изгорихме. Мястото, където заровихме пръстта, още е голо. Всяка пролет се показват по няколко бурена, но скоро умират. Предполагам, че с времето ще се оправи.

Лапнах цигарата и я запалих.

— Година и половина след пръстта се появи нов червен пръчковиден гущер. Мъртъв. Той беше последен. Все още има светлотръси, но не са толкова силни като преди. Ние все така внимаваме с буика, защото той е като стара ръждясала пушка. Въпреки че е покрита с прах и кал, тя пак може да гръмне. Мисля обаче, че обичайните предохранителни мерки са достатъчни. И някой ден старата кола *наистина* ще се разпадне. Баща ти вярваше в това, Тони вярваше и аз вярвам. Изведнъж, като чудната двуколка в стихотворението[1].

Той ме погледна разсеяно и аз си дадох сметка, че няма представа за какво стихотворение говоря. В какви упадъчни времена живеем. Изведнъж каза:

— Чувствам го.

Нещо в гласа му ме стресна и аз го изгледах изпитателно. Все още изглеждаше малък за осемнайсетгодишен. Просто дете, седнало с кръстосани крака и лице, огряно от луната.

— Така ли?

— Да. А ти?

Предполагам, че всички полицаи, които са минали през отряд Д, са чувствали привличането. Както жителите на океанския бряг чувстват приливите и отливите и сърцата им бият в такт с вълните. През повечето време не сме го забелязвали, както човек е свикнал с носа си, неясен силует в периферията на зрителното ти поле. Понякога обаче го усещахме по-силно и то някак си ни причиняваше болка.

— Добре — рекох, — да приемем, че го чувствам. Хади със сигурност го е чувствал… какво мислиш, че щеше да му се случи в онзи ден, ако Шърли не беше изкрещяла? Какво щеше да стане, ако бе легнал в багажника, както призна, че му се е искало да направи?

— Наистина ли не беше чувал за това досега, Санди?

Поклатих глава.

— Изобщо не изглеждаше изненадан.

— Вече нищо, свързано с буика, не може да ме изненада.

— Мислиш ли, че наистина е щял да го направи? Да влезе и да затвори капака?

— Да, но не смятам, че е съзнавал какво върши. Всичко идва от това притегляне, това викане. Тогава беше по-силно.

Той не коментира. Остана втренчен в склад Б.

— Не ми отговори на въпроса, Нед. Какво мислиш, че щеше да му се случи, когато влезе вътре?

— Не знам.

Очакван отговор — типичен отговор, който децата повтарят по десетки пъти на ден, — но въпреки това ме подразни. Той бе напуснал футболния отбор, но явно не беше забравил всичко научено за дриблирането и лъженето на противника. Поех дима с вкус на горящо сено, сетне го издишах.

— Не знаеш, а?

— Не.

— След Енис и Джими, и вероятно Брайън Липи не знаеш.

— Не всичко се пренася някъде другаде, Санди. Да вземем другия хамстер например. Розали или Розалин, или както там го бяхте кръстили.

Въздъхнах:

— Да бъде както искаш. Сега ще ида в „Кънтри Уей“ да вкарам някой сандвич. Ако искаш ела, но само ако не говорим повече по тази тема.

Той се замисли, сетне поклати глава:

— Ще си ходя вкъщи. Ще размисля.

— Добре, но не споделяй тези мисли с майка си.

Той ме изгледа потресен:

— За Бога, в никакъв случай!

Засмях се и го потупах по рамото. Мрачната сянка се беше вдигнала от лицето му и изведнъж той отново бе онова невинно хлапе. Колкото до детинските му въпроси и очакванията му за завършек на историята, времето може би щеше да се погрижи за това. Може би аз очаквах прекалено много от собствените си отговори. Имитацията на действителността, която виждаме по филмите, ни кара да мислим, че човешкото съществуване е пълно с прозрения и внезапни промени. Е,

от време на време може да се случва нещо непредвидено, но според мен това е илюзия. Промените в живота идват бавно. Те са като дишането на племенника ми, когато е заспал дълбоко. Понякога ми идва да поставя ръка на гърдите му, за да се уверя, че все още е жив. В тази светлина идеята, че човек може да получи някакво удовлетворение от наученото, изглеждаше леко абсурдна. Малко разговори на този свят наистина завършват. Поне това съм научил от двайсетте и три години с буика. В този момент синът на Кърт изглеждаше така, сякаш е направил крачка към нещо по-добро. Може би дори две. И ако това ми се струваше прекалено малко за една нощ, проблемът бе само мой.

— Ще дойдеш утре, нали? — попитах.

— В ранни зори, сержанте. И пак ще се забавляваме.

— В такъв случай може би не е зле да отложиш размислите и да се наспиш.

— Ще се опитам. — Той докосна леко ръката ми. — Благодаря ти, Санди.

— Няма защо.

— Ако съм нахалствал прекалено…

— В никакъв случай.

Той *наистина* нахалстваше прекалено, но нямаше начин да го избегне. А на неговата възраст, предполагам, че аз щях да бъда много по-нахален. Момчето се отдалечи към поправения „Бел Еър“ на баща му — почти толкова луксозен като колата в бараката, но не толкова *жив*. На средата на паркинга спря и погледна към склад Б. Аз застинах с цигара в уста, зачаках да видя какво ще направи.

Той продължи към колата си. Добре. Вдишах за последно от поредния „пирон“ на ковчега си, понечих да стъпча фаса, но го забих в сандъчето с пясък, където бяха заровени около двеста негови събратя. Останалите стъпкваха фасовете си на асфалта (Арки ги метеше, без да се оплаква), но аз не го правех. Все пак бях сержантът и седях на шефския стол.

Влязох в главната сграда. Стефани Колучи бе в диспечерската кабинка, пиеше кока-кола и четеше някакво списание. Когато ме видя, остави кутията и приглади полата си.

— Какво има, сладурано? — попитах.

— Нищо особено. Връзката се изчисти, макар и не толкова бързо както обикновено след… някое от тези. Но вече е достатъчно добра.

— С какво се занимават нашите?

— Девета има запалена кола на изход 9 на междущатско шосе № 87. Шофьорът, някакъв търговски пътник, отиващ в Кливланд, запалил возилото си и отказва да духа за алкохол. Шестнайсета има вероятно влизане с взлом в автосалона на „Форд“ в Статлър. Джеф Кътлър се занимава с някаква вандалска проява в статлърското основно училище, но само присъства. Местната полиция е поела случая.

— Това ли е всичко?

— Пол Лавинг е 10–98 към къщи, защото синът му получил пристъп на астма.

— Това може би няма нужда да го записваш.

Стефи ме изгледа с упрек; знаеше и без да й напомням.

— Какво става в склад Б? — попита.

— Нищо. Е, нищо особено. Положението се нормализира. Смятам да си ходя. Ако стане нещо, обади се…

— Санди? Има ли нещо?

Замълчах ужасено.

„Ако стане нещо, обади се на Тони Шейндинкс“ — това щях да кажа, сякаш забравил, че са минали двайсет години и че старият сержант прекарва живота си в безмозъчна дрямка в старческия дом на Статлър.

— Не, нищо — отвърнах. — Ако стане нещо, обади се на Франк Содърбърг. Той е дежурен тази нощ.

— Добре. Лека нощ.

— Благодаря, Стеф, леко дежурство.

Когато излязох, старият „Бел Еър“ бавно излизаше от паркинга. От купето гърмеше някоя от любимите групи на Нед — „Уилко“ или „Джейхоукс“. Помахах му и той отвърна на поздрава ми. С усмивка. Лъчезарна усмивка. Отново изпаднах в недоумение какво ме е накарало да му се разсърдя толкова.

Отидох при бараката и заех надзирателската поза, която те кара да се чувстваш малко като републиканец — готов да изкажеш презрението си към искащите социални помощи и външните врагове на отечеството. Погледнах вътре. Той стоеше там, неподвижен под светлината на лампите, като най-обикновена луксозна кола. С твърде

голямо кормило. С покритие, което не търпеше прах или драскотини — продължаваше да ги заличава, макар и по-бавно. „Маслото е наред“ — бе казал човекът, преди да изчезне зад ъгъла. Това бяха последните му думи, а колата още стоеше като забравено произведение на изкуството в отдавна затворена галерия. Кожата ми настръхна, стиснах юмруци. Устата ми пресъхна, както когато осъзная, че съм загазил яко. „Когато става дума за прецакване, аз удрям джакпота“ — казваше Енис Рафърти. Колата не бучеше и не светеше, температурата се беше покачила, но аз чувствах, че ме вика, че ми нашепва да вляза и да погледна. Обещаваше да ми покаже нещо интересно, защото бяхме сами. Сега осъзнах защо бях ядосан на Нед — защото се боях за него. Разбира се. Гледах колата, чувствах привличането, сякаш идваше от вътрешността на главата ми — сякаш пулсираше в червата ми, — и разбрах всичко. Буикът раждаше чудовища. Да. Но и привличаше — както когато си се качил някъде нависоко и искаш да надникнеш през ръба на пропастта или когато ти се ще да погледнеш в дулото на пистолета и да видиш как се превръща в око. Око, което те гледа, теб и никого другиго. В такива моменти няма смисъл да умуваш и да търсиш причината за това привличане. Трябва просто да се отдръпнеш от ръба, да приберeш пистолета, да се махнеш от участъка. Да избягаш далеч от склад Б. За да не чуваш вече примамливия шепот. Понякога бягството е най-правилната реакция.

Останах още малко въпреки всичко, втренчен в синия буик „Роудмастър“; чувствах онзи далечен пулс в главата и сърцето си. Сетне се отдръпнах, поех си дълбоко въздух и се вгледах в луната; останах така, докато дойдох на себе си. Едва след това се качих в колата си и потеглих.

По пътя нямаше много коли. Така е напоследък дори в петък и събота вечер. Ресторантите в „Уолмарт“ и новият търговски център на Статлър отнемат цялата клиентела на заведенията в центъра, също както новото автокино на Трийсет и второ обезлюди стария „Джем Тиатър“.

Както винаги всички ме изгледаха, когато влязох. Разбира се, гледаха не мен, а униформата. Двама познати — един полицай от шерифството и един прокурор — ме поздравиха и се ръкуваха с мен. Прокурорът ме покани да седна с него и жена му, но аз отказах. От

мисълта да седя в непозната компания и да приказвам (дори да е нещо безсмислено) ми се повдигаше.

Седнах в едно сепаре в дъното на основното помещение и Синтия Гарис дойде да приеме поръчката ми. Тя бе хубавичка блондинка с големи красиви очи. Когато влязох, правеше мелба на някого и сега забелязах, че преди да дойде на масата ми, е разкопчала горното си копче, така че сребърното сърце, което висеше между гърдите й, се виждаше. Това ме трогна. Не знаех дали жестът е специално за мен или заради униформата ми. Надявах се да е първото.

— Здрасти, Санди, как си? Какво да бъде? „Маслинена градина“? „Аутбак“? Макарони на фурна? Нещо такова ли?

Тя изсумтя с престорено отвращение.

— Не, ще хапна набързо. Какъв е специалитетът днес?

— Пиле със сос, пълнени миди… двете са малко тежички за такава нощ според скромното ми мнение… и хамсия. Можеш да се наядеш и за по-малко пари. Нали знаеш как е?

— Ще взема сандвич с кашкавал и едно „Айрън Сити“ да го прокарам.

Тя записа поръчката, после ме изгледа изпитателно:

— Добре ли си? Изглеждаш уморен.

— Уморен съм. Иначе всичко е наред. Да си виждала някого от отряд Д тази вечер?

— Джордж Станкоуски се отби по някое време. Иначе само теб, сладур. От ченгетата, имам предвид. Е, и онези момчета там, но…

Тя вдигна рамене, сякаш тях не ги смяташе за полицаи. В случая споделях нейното мнение.

— Е, ако изскочи някой обирджия, с една ръка ще му щракна белезниците.

— Ако даде петнайсет процента бакшиш, нека граби, храбрецо. Сега ще ти донеса бирата.

Тя се отдалечи, като въртеше задничето си малко повече от обичайното.

Пит Куинланд, първият собственик на тази мазна дупка, отдавна го нямаше, но малките джубоксове, които беше инсталирал в ъглите на сепаретата, още стояха. Песните бяха изброени в картонени книжки, снабдени с хромирани лостчета за разлистване на страниците. Тези допотопни устройства отдавна не работеха, но аз все още се забавлявах

да местя лостчетата и да чета имената на песните на розовите етикетчета. Половината бяха от любимите на Пит, джазови парчета като „Уичкрафт“ и „Тази вечер ще съм късметлия“. **ФРАНК СИНАТРА**, пишеше на едно етикетче, а под него с по-малки букви: **нелсън ридъл орк**. Останалите бяха от онези рокендроли, за които никой не се сеща, след като слязат от класациите; никой не ги пуска по ретрорадиата, макар че като се замислиш, сигурно могат да си разнообразят репертоара — не им ли омръзва да пускат по сто пъти песни като „Брейди (Ти си готино маце)“? Започнах да прелиствам каталогчето и да чета имената на песни, които четвъртдоларовата ми монета вече не бе в състояние да накара да засвирят. Времето отминава. Ако се заслушаш, можеш да чуеш как тътри мъчително крака.

„Ако някой попита за буика, кажи му, че е конфискуван.“ Това бе казал сержантът през онази нощ, когато се бяхме събрали в същото това сепаре. Сервитьорката вече си беше тръгнала и ние сами си наливахме бира, като съвестно водехме сметка за всяка изпита халба. Честни до последния цент, и защо не? Ние бяхме мъже на честта и на дълга. И още сме такива. Ние сме от пенсилванската щатска полиция, не разбирате ли? Рицарите на пътя. Както Еди обичаше да казва — когато беше по-млад и по-слаб, — „това не е само професия, това е шантаво приключение“.

Прелистих поредната страница. „Стъклено сърце“ на **БЛОНДИ**.

„По този въпрос, нито гък“. Още една мъдра сентенция на Тони Шейндинкс, изречена сред синкавите облаци цигарен дим, издигащ се към тавана. Тогава всички пушехме, с изключение може би на Кърт, а виж какво стана с него. Синатра пееше „Дай едно на моето маце“, а от кухнята се носеше аромат на свински пържоли. Старият сержант бе привърженик на това „нито гък“, поне по отношение на буика, преди сивото му вещество да дезертира — първо на отделни взводове мозъчни клетки под прикритието на нощта, след това на роти и накрая на цели полкове посред бял ден. „Което не е записано, не може да ти навреди“ — ми бе казал веднъж, когато стана ясно, че най-вероятно аз ще заема мястото му, аз ще седна на стола му… На големия, важен стол. Само че тази вечер аз бях издал тайната. Да, черно на бяло. Бях си отворил устата и бях изпял всичко. С малко помощ от приятелите ми, както се казва в песента. Изпях всичко на едно хлапе, което още

живееше в онзи странен свят на скръбта. И въпреки тази скръб изпитваше съвсем нормално любопитство. Едно обречено хлапе? Може би. Във филмите истории като тази на Нед завършват щастливо, но казвам ви, животът в Статлър, Пенсилвания, има много малко общо с телевизионните сериали. Бях си повтарял, че съзнавам риска, но сега се питах дали не съм се лъгал. Защото ние никога не предвиждаме кога ще се прецакаме, нали? Не. Прецакваме се точно защото си мислим, че няма нищо страшно, но в шест от десет пъти стъпваме върху зъбите на греблото, скрито във високата трева, дръжката се вдига и… *прас*, право между очите.

„Разкажи ми какво стана, когато разрязахте прилепа. Разкажи ми за рибата.“

Отворих на „Роб на любовта“ на **ДЖОН ЕЙС**.

Самоуспокоявах се, че с този разказ просто ще отбием номера. И всичко ще потече постарому. Цяло чудо е, че момчето не ни прочете правата, защото не приличаше ли този разговор повече на разпит, отколкото на сладки приказки за доброто старо време, когато старецът му бе още жив? *Млад* и жив.

Все още ми се гадеше. Можех да поема бирата, газираното вероятно щеше да ми помогне, но сандвичът?… Не мислех. От нощта, когато Къртис разряза прилепа, бяха минали години, но аз си го представих, сякаш беше вчера. Как каза „Будният ум трябва да знае“ и заби скалпела в окото му. Окото изпука и се смачка, изпусна черна течност като сълза. Двамата с Тони изкрещяхме… как да ям сандвич, докато си спомням това? „Стига, безсмислено е“ — казах тогава, но той не спря. Синът бе упорит като баща си. „Да погледнем в корема и свършвам.“ Така каза, но не свърши с това. Продължи да рови, да ръчка, да рие, и буикът го унищожи заради тези му усилия.

Почудих се дали момчето знае. Дали знаеше, че този буик „Роудмастър 8“ е убил баща му по същия начин, както Хали, Джордж, Еди, Шърли и Господин Дилън бяха убили онова пискливо чудовище, излязло от багажника през осемдесет и осма.

Отгърнах на „Били, не се прави на герой“ на **БО ДОНАЛДСЪН И „ХЕЙУДС“**. Изтрита от класациите и сърцата ни.

„Разкажи за прилепа, разкажи за рибата, разкажи за извънземния с розовите пипалца вместо коса, за разумното нещо, за нещото с радиото. Разкажи за татко, защото трябва да го разбера. Разбира се, че

трябва, защото виждам призрака му всеки път, когато застана пред огледалото. Разкажи ми всичко… само не ми казвай, че няма отговор. Да не си посмял. Отказвам да го приема. Отказвам.“

— Маслото е наред — измърморих и започнах да местя лостчетата по-бързо.

По челото ми изби пот. Гадеше ми се ужасно. Искаше ми се да съм хванал грип или да съм се отровил с манджата, но знаех, че не съм.

— Маслото е тип-топ.

Прехвърлих „Индиана ме зове“, „Зеленооко момиче“, „Любовта е мъка“. Песни, потънали в забрава. „Сърфистът Джо“ на „Сърфистите“.

„Разкажи ми всичко, дай ми отговор, дай ми отговор.“

Хлапето ясно бе казало какво иска и ние трябваше да му го дадем. Искаше всичко с онзи чист егоизъм на покрусените от скръб.

Всичко, но с едно изключение.

Бе понечил да попита за една случка… но се отказа. За какво? Потърсих този спомен, посегнах да го хвана, но той сякаш се отдръпна по-дълбоко в съзнанието ми. В такива случаи няма голяма вероятност да го хванеш. Трябва да се откажеш и да оставиш спомена сам да се върне.

Продължих да прелиствам страниците на безполезния джубокс. Малки розови етикетчета като езици.

„Полк салад ани“ на ТОНИ ДЖО УАЙТ и „Разкажи ми за годината на рибата“.

„Кога“ на „КАЛИН ТУИНС“ и „Разкажи ми за събранието, разкажи ми всичко, разкажи ми всичко, само не онова, което може да изскочи като сигнална лампа в подозрителния ти полицейски мозък…“

— Ето бирата… — започна Синтия Гарис, но рязко замълча.

Вдигнах поглед от металните лостчета (движението на страниците под стъклото ме беше хипнотизирало). Тя ме гледаше ужасено.

— Санди… температура ли имаш? Защото си плувнал в пот.

И тогава си спомних. Когато му разказвахме за пикника по случай Деня на труда през 1979 година. „Колкото повече говорехме, толкова повече пиехме — бе рекъл Фил Кандълтън. — Главата ме цепеше цели два дни след това.“

— Санди?

Синтия стоеше с бутилка бира и чаша в ръце. Синтия с разкопчаното горно копче, за да ми покаже сърцето си. Тя беше там, но всъщност я нямаше. Аз бях в друго време, години назад.

„Толкова много говорихме, а нищо не решихме“ — бях казал и разговорът продължи нататък: за фермата на О’Дей и други неща. И тогава хлапето попита… понечи да попита…

„Санди, в деня на пикника, обсъждахте ли дали да не…“

И замълча.

— Обсъждахте ли дали да не го унищожите — изрекох на глас. — Този въпрос не довърши. — Втренчих се в уплашеното, загрижено лице на Синтия Гарис. — Понечи да попита, но се отказа.

Нима съм си мислел, че след като му разкажем всичко, хлапето на Кърт ще се прибере вкъщи? Че ще се откаже толкова лесно? На около километър и половин от участъка се бях разминал с някаква кола, която отиваше в обратна посока бързо, но не с превишена скорост. Дали това не е бил шевролетът „Бел Еър“ на Кърт Уилкокс? Каран от сина на Кърт Уилкокс? Дали не се беше върнал веднага щом е решил, че сме си тръгнали?

Най-вероятно да.

Взех бутилката от подноса на Синтия като насън, сякаш гледах нечия чужда ръка да се протяга и да я хваща за гърлото. Почувствах студеното стъкло между устните си и си помислих за Джордж Морган, седнал в гаража си, обгърнат от аромат на окосена трева. Аромат на зеленина. Изгълтах бирата на един дъх. Сетне се изправих и оставих десет долара на подноса.

— Санди?

— Не мога да остана за сандвича. Забравих нещо в участъка.

* * *

Държах сигнална лампа в жабката на личната си кола и веднага щом излязох от града, я сложих на покрива. Карах със сто и двайсет и разчитах, че червената мигаща светлина ще накара всички пред мен да отбиват, за да ме пуснат. Нямаше много коли. В Западна Пенсилвания улиците опустяват рано. Бях само на шест километра от участъка, но пътуването ми се стори цяла вечност. Мислех си как сърцето ми се

свиваше всеки път, когато сестрата на Енис, Ламята, се появеше с приличащата си на копа сено прическа. Все си виках: „Махай се, прекалено си близо.“ А нея изобщо не я харесвах. Колко ли по-тежко щеше да ми бъде, когато се изправя пред Мишел Уилкокс, особено ако доведе малките близначки?

Отбих на отклонението за участъка с твърде голяма скорост — също както Еди и Джордж преди десетина години, когато бяха изгаряли от нетърпение да се отърват от противния си арестант и да отпрашат за Потийнвил, който като че ли бе потънал в дим. Имената на стари песни — „Запознахме се в неделя“, „Болруум блиц“, „Шугър, Шугър“ — се въртяха безсмислено в ума ми. Глупаво, но това бе по-добре, отколкото да се питам какво ще правя, ако заваря празния „Бел Еър“; какво ще правя, ако Нед Уилкокс е изчезнал от лицето на земята.

Шевролетът *беше* там, точно както предполагах. Бе спрян на мястото на пикапа на Арки, преди да си тръгнем. И беше празен. Видях го още щом фаровете ми го осветиха. Заглавията на песните изчезнаха от главата ми. Смени ги хладното очакване, в което изпадаш, когато си в напечена ситуация, а нямаш никакъв план за действие, когато се налага да импровизираш.

Буикът бе обладал хлапето на Кърт. Беше го обладал, докато седяхме на този странен помен за баща му и се опитвахме да докажем, че сме му приятели. Ако все още имаше шанс да го върна, нямах намерение да го пропилявам с излишно мислене.

Стеф, вероятно разтревожена от появата на сигналните светлини, се показа на задната врата.

— Кой е? Кой е?

— Аз съм.

Слязох, без да свалям сигналната лампа от покрива. Ако някой дойде след мен, поне нямаше да се забие в задницата ми.

— Прибирай се.

— Какво има?

— Нищо.

— Така каза и *той*.

Тя посочи другата кола, сетне се прибра.

Изтичах към предната врата на склад Б, озарен от мигащата червена светлина — толкова много инфарктни моменти в живота ми са били осветени като на дискотека. Когато видят сигнални светлини,

обикновените хора винаги се боят. Нямат представа, че нашата реакция често е като тяхната. И не подозират какво сме видели на тази светлина.

В склада винаги оставаше запалена лампа, но сега вътре бе по-светло от обичайното и страничната врата беше отворена. Замислих се дали да не вляза направо, но продължих към главния вход. Реших първо да огледам бойното поле.

Най-много се опасявах, че ще заваря само буика. Погледнах през прозорчето и видях нещо още по-ужасно. Момчето седеше зад огромния волан на колата с раздрани гърди. Ризата му не се виждаше от кръв. Краката ми се подкосиха, но после осъзнах, че това не е кръв. *Може би* не беше кръв. Формата бе твърде правилна. Червеното петно завършваше със съвсем права линия под яката на синята му тениска… а ъглите… съвършено прави ъгли…

Не, не беше кръв.

Това бе тубата с бензин, която Арки държеше за косачката.

Нед се размърда и едната му ръка се показа. Движеше се бавно, като насън. Държеше пистолет „Берета“. Нима бе карал със служебното оръжие на баща си в багажника? Може би дори в жабката?

Реших, че няма значение. Сега седеше в един смъртоносен капан с туба бензин и пистолет. Да убиеш или да излекуваш, помислих си. Не ми беше минало през ума, че ще опита и двете едновременно.

Той не ме забелязваше. А би трябвало — пребледнялото ми от страх лице сигурно се виждаше ясно в мрака, както и мигащата червена светлина от колата ми. Той не забелязваше нищо. Беше хипнотизиран като Хади Ройър, когато бе решил да влезе в багажника и да се затвори вътре. Чувствах го дори отвън. Пулса на привличането. *Живота.* Дори ми се струваше, че чувам говор. Може би беше плод на въображението ми, но това не е важно. Важен бе пулсът, който всеки от нас чувстваше от самото начало. Пулсът, който привличаше някои повече от останалите — като например бащата на това момче.

„Влез или стой отвън — говореше гласът в главата ми. В думите му звучеше хладно безразличие. — Мога да взема един или двама. Да свърша още няколко поразии, преди да престана завинаги. Един или двама, все ми е едно.“

Погледнах кръглия термометър. Червената стрелка, която бе на шестнайсет, преди да тръгна за закусвалнята, сега показваше

тринайсет градуса. Спадаше пред очите ми и изведнъж ме обхвана ужасяващ спомен.

Беше се случило на пейката. Аз пушех, а Кърт просто седеше до мен. Мястото за пушене бе придобило важно значение през шестте години след обявяването на участъка за зона без цигари. Там се събирахме, за да сравняваме бележки, да обсъждаме текущи случаи, графици за дежурства, планове за пенсиониране и осигуровки. Именно на мястото за пушене Карл Бръндейдж ми сподели, че жена му го напуска и взима децата. Гласът му бе спокоен, но по страните му се стичаха сълзи. На същата пейка Тони, седнал между мен и Кърт („Христос и двамата разбойници“ — пошегува се той), ни съобщи, че смята да се пенсионира и е избрал мен за свой заместник. Ако искам. Блясъкът в очите му подсказваше, че много добре знае, че искам. С Къртис кимнахме, но не коментирахме. И на същата пейка с Кърт проведохме последния разговор за буика. Колко време преди смъртта му беше това? Със свито сърце си дадох сметка, че може би е било в същия ден. Това обясняваше защо споменът бе толкова ярък и ужасен.

— Дали има разум? — попита Кърт; слънцето огряваше лицето му и струва ми се, в ръката му имаше пластмасова чашка с кафе. — Дали вижда, мисли, дебне?

— Почти съм сигурен, че не — отвърнах, но бях смутен.

Защото „почти“ е доста широко понятие, нали? Може би единствената по-многозначна дума е „ако“.

— Да, но избра момента за най-ужасното си изпълнение, когато тук нямаше почти никого — отбеляза замислено бащата на Нед.

Остави кафето на пейката и запремята шапката си в ръка, което му беше стар навик. Ако не греша за деня, това е било по-малко от пет часа преди момента, когато го бяха ударили по главата и захвърлили окървавен в храстите, за да бъде намерен по-късно сред пликчета от „Макдоналдс“ и празни кутии от кока-кола.

— Сякаш е очаквал. Планирал. Наблюдавал. Дебнал.

Изсмях се. Но смехът ми бе доста сдържан, както когато изобщо не ти е весело. Казах му, че е изкукал на тази тема.

— Още малко ще ми кажеш, че по някакъв начин е предизвикал катастрофата с цистерната и автобуса.

Той ме изгледа въпросително:

— Откъде си сигурен, че не е?

И тогава аз зададох въпроса на момчето. Попитах…

В главата ми прозвуча предупредителен звънец. Отдръпнах се от прозореца и вдигнах ръце пред очите си, сякаш да отблъсна пулса на привличането, но всъщност просто ги закривах, за да не гледам буика и Нед, който изглеждаше толкова блед и безнадеждно загубен зад огромното кормило. Бях успял да предвидя реакцията на момчето, но сега буикът искаше да ме забави. Опитваше се да ме разсее с куп безполезни стари спомени. Беше без значение дали дебнеше Нед съзнателно или не. Важна бе температурата, която спадаше бързо, едва ли не мълниеносно. Ако възнамерявах да направя нещо, сега му беше времето.

„Може би трябва да повикаш помощ — прошепна ми някакъв вътрешен глас; звучеше като моя, но не беше. — Може би в участъка има някого. На твое място бих проверил. Не че има някакво значение за мен. Аз просто смятам да направя поредната поразия, преди да заспя. Само това има значение за мен. Защо ли? Ами, защото мога… просто защото мога.“

Да повикам помощ, ми се стори добра идея. Бог ми е свидетел, ужасно се страхувах да влизам сам в склад Б и да се приближавам до буика в тогавашното му състояние. Престраших се, защото съзнавах, че аз съм причината за всичко това. Аз бях отворил кутията на Пандора.

Изтичах в склада, без дори да спирам при страничната врата, макар че усетих силна миризма на бензин отвътре. Знаех какво е направил. Въпросът бе само колко бензин е разлял върху колата и колкото е оставил в тубата.

Вратата на склада имаше катинар, но той не бе заключен, само я придържаше да не се блъска от вятъра. Катинарът бе отворен. Кълна се. Не беше ден, но имаше достатъчно светлина, за да го видя ясно. Когато посегнах към него обаче, металното му рамо се пъхна в дупката с едва чуто изщракване. Видях го с очите си… и го усетих. За момент пулсът в главата ми се усили и съсредоточи. Почти като физическо усилие.

Носех две халки с ключове — служебни и лични. Служебните бяха двайсетина и аз използвах един трик, на който ме бе научил Тони Шейндинкс преди много време. Оставих ключовете върху отворената си длан и посегнах наслука с другата ръка. Този номер невинаги

действа, но сега веднага напипах ключа от катинара, може би защото бе по-малък от останалите, освен от този от шкафчето ми, който обаче е с квадратна глава.

Чух съвсем слабо бучене. Идваше като изпод земята, но се различаваше ясно.

Взех ключа, който бях напипал, и го пъхнах в катинара. Стоманеното рамо отново изскочи. Дръпнах катинара и го хвърлих на земята. Отворих вратата на склада и влязох.

Вътре бе горещо, както във всички бараки и тавански помещения, когато са стояли твърде дълго затворени в топло време. Тук вече почти никой не влизаше, но материалите и инструментите, трупани с години (освен блажната боя и разтворителите, защото леснозапалимите неща бяха махнати), още стояха; виждах ги на слабата светлина. Купчини стари списания за мъже (жените си мислят, че предпочитаме да гледаме снимки на голи мацки, но според мен си падаме най-много по списания за инструменти). Кухненският стол със залепената с тиксо седалка. Евтина полицейска радиостанция. Видеокамерата, без съмнение с изтощена батерия, до странната кутия с празни касети. Стикер за кола, залепен на стената: „Подкрепете умствено увредените, заведете един агент на ФБР на обяд“. Миришеше на прах. В главата ми пулсът на буика се усилваше.

В помещението имаше крушка и ключ, но аз не се опитах да светна. Подозирах, че крушката е изгоряла, а ключът е достатъчно изправен, за да ми пусне ток.

Вратата се затвори зад гърба ми и прекъсна достъпа на лунната светлина. Това бе невъзможно, защото ако не я държеше нещо, вратата винаги зееше отворена. Всички го знаехме. Затова бяхме оставили катинара. Тази нощ обаче невъзможното ставаше възможно. Силата в буика искаше да остана на тъмно. Може би си мислеше, че така ще ме забави.

Само че не успя. Вече бях видял онова, от което имах нужда — жълтото въже, висящо до шеговитата лепенка и един неизползваем кабел. Видях и нещо друго. Нещо, което Кърт Уилкокс бе оставил на полицата до видеокамерата скоро след появата на извънземния с розовите пипала.

Взех този предмет, прибрах го в джоба си и грабнах въжето от стената. Изскочих навън. Пред мен изникна черен силует и аз едва не

изкрещях от страх. В миг на безумие си помислих, че е мъжът с черното палто, деформираното ухо и руския акцент. Когато привидението проговори, акцентът му бе шведски.

— Т’ва проклето хлапе се върна — прошепна Арки. — Почти бях стигнал до вкъщи и изведнъж обърнах и запраших насам. Предчувствах го някак. Просто…

Прекъснах го, казах му да стои настрана и изтичах към склада с въжето в ръка.

— Не ходи там, сержант! — предупреди Арки; вероятно искаше да изкрещи, но беше прекалено уплашен, за да повиши глас. — Разлял е бензин и има пищак, видях го.

Спрях пред вратата, разгънах въжето и се заех да връзвам края му за куката на стената. Сетне се отказах и го подадох на Арки.

— Санди, не го ли чувстваш? И станцията пращи, та се не чува. Чух Стеф да я ’сува през прозореца.

— Няма значение. Завържи въжето за куката.

— А?

— Изпълнявай.

Затегнах въжето около кръста си. Възелът беше като за бесене, направен още от Кърт.

— Сержант, не го прави.

Арки понечи да ме хване за рамото, но не ме стисна силно.

— Завържи го и го дръж — наредих. — За нищо на света не го пускай. Ако ние…

Замълчах. Не исках да произнасям думата „изчезнем“.

— Ако се случи нещо, кажи на Стефи да обяви код Д, когато смущенията изчезнат.

— Боже! — От устата на Арки това прозвуча като „боше“. — Да не си се побъркал? Не го ли чувстваш?

— Чувствам го — отвърнах и влязох.

Тръсках леко въжето, докато вървях, за да не се оплете. Чувствах се като водолаз, който се спуска към неизвестни дълбини и постоянно побутва дихателния си маркуч не защото има някаква полза, а защото трябва да прави нещо, да отклони по някакъв начин мисълта си от същества, които може би плуват в мрака непосредствено зад осветеното от фенера му пространство.

* * *

Буикът стоеше самодоволно на чистите си гуми и бучеше. Пулсът бе по-силен от бученето и сега, след като влязох, почувствах, че се е отказал от опитите да ме задържи навън. Вместо да ме отблъсква с невидимата си ръка, той ме дърпаше.

Момчето седеше зад кормилото с бензиновата туба в скута, с бледо лице, напрегнато и блестящо под лампите. Когато се приближих, главата му се обърна бавно като на робот към мен. Очите му бяха широко отворени и помътнели. Гледаха ме по онзи неадекватен начин, характерен за упоените от наркотици или тежко ранените. Единственото, което се четеше в очите му, бе упоритост, детинската убеденост, че трябва да има отговор и той трябва да го знае. Имаше известно право. И точно това бе използвал буикът. Това беше използвал, за да го привлече.

— Нед.

— По-добре бягай, сержант — заговори той бавно, но съвършено ясно. — Няма много време. То идва. Чувам стъпки.

Беше прав. Изпитах внезапен ужас. Бученето бе като от машина. Пулсът почти със сигурност беше някакъв вид телепатия. Сега обаче усещах нещо друго, различно.

Нещо идваше.

— Нед, моля те. Не знаеш какво е това и със сигурност не можеш да го убиеш. Само ще те всмуче като прахосмукачка. Майка ти и сестричките ти ще останат съвсем сами. Това ли искаш? Да ги оставиш сами, измъчвани от безброй въпроси, на които не могат да намерят отговор? Трудно ми е да повярвам, че момчето, което толкова искаше да научи всичко за баща си, може да бъде такъв егоист.

При тези думи очите му проблеснаха. Както когато човек се е съсредоточил и изведнъж чуе далечен шум. Погледът му отново се зарея към някаква неопределена точка.

— Тази проклета кола уби татко — рече спокойно, търпеливо.

Нямах намерение да го оспорвам.

— Добре, може би е така. Може би е толкова виновен за смъртта на баща ти, колкото Брадли Роуч. Означава ли това, че трябва да убие и теб? Какво си намислил, Нед? Да му направиш безплатен подарък ли?

— Ще го убия.

Очите му най-после придобиха по-адекватно изражение. В тях съзрях нещо повече от гняв. Истинска лудост. Той вдигна ръце. В едната държеше пистолета, в другата — електрическа запалка.

— Преди да ме всмуче, ще го запаля. Ще затворя вратата към този свят завинаги. Това е първата стъпка. — Говореше с онази обезпокояваща, несъзнателна юношеска надменност и убеденост, че това, което е замислил, не е хрумвало на никого досега. — Ако оцелея от *това* ще убия и онова, което чака от другата страна. Това е втората стъпка от плана.

— Онова, което *чака* ли? — Осъзнах мащаба на заключенията му и това ме удиви. — О, Нед! Боже мили!

Пулсирането се усилваше. Също и бученето. Почувствах неестествения студ, характерен за активните периоди на буика. Видях кърваво сияние около огромното кормило. То идваше. Идваше. Преди десет години вече щеше да е тук. Може би и преди пет. Сега обаче идваше по-бавно.

— С фанфари ли очакваш да те посрещнат, Нед? Да не би да си мислиш, че ще изпратят възторжения президент на жълтокожите розовоглавци или императора на Алтернативната вселена, за да ти връчи тържествено ключа от града? Смяташ ли, че ще си направят този труд? За какво? Заради едно хлапе, което не иска да приеме, че баща му е мъртъв, и да продължи да живее собствения си живот?

— Млъквай!

— Знаеш ли какво мисля?

— *Изобщо не ме интересува какво мислиш!*

— Мисля, че единственото, което ще видиш, е едно голямо нищо, след което ще се задушиш в онова, което дишат там.

В очите му отново се появи несигурност. От една страна, му се искаше да последва примера на Джордж Морган и да сложи край на всичко. От друга обаче, все още му се живееше. А над всичко и навсякъде бяха пулсирането и тихият зовящ глас. Той не съблазняваше. Той *теглеше*.

— Сержант, излизай! — извика Арки.

Не му обърнах внимание, останах втренчил се в момчето на Кърт.

— Нед, използвай мозъка си, който те е докарал дотук. *Моля те!*

Не крещях, но бях повишил тон, за да надвикам усилващо се бучене. В същото време докоснах онова, което бях прибрал в задния си джоб.

— Това *нещо*, в което си седнал, може да е живо, но това не означава, че си струва такова усилие. Не е нищо повече от обикновено насекомоядно растение, не разбираш ли? Не можеш да му отмъстиш. Това е безмозъчно същество.

Устните му затрепериха. Това бе добро начало, но се молех на бога да остави пистолета или поне да го свали. Също и запалката. Не беше толкова опасна като оръжието, но достатъчно. Бях нагазил в локва бензин и изпаренията бяха достатъчно силни, за да ми се насълзят очите. Кървавочервеното сияние вече образуваше ивици по фалшивото контролно табло, изпълваше циферблата на скоростомера и му придаваше вид на мехурче в нивелир.

— *То уби татко!* — изкрещя Нед с детински глас.

Нямаше върху какво да излее гнева си, и точно това го измъчваше.

— Не, Нед. Чуй ме. Ако това нещо можеше да се смее, сега щеше да падне от смях. То не уби баща ти, както му се искаше. Не по начина, по който всмука Брайън Липи или Енис. Но сега има добра възможност със сина. Ако Кърт разбере, сигурно ще се обърне в гроба си. Точно от това се боеше той, това се опитваше да предотврати. А сега то отново се случва. Със собствения му син.

— *Стига, стига!*

От очите му се стичаха сълзи.

Наведох се, потопих лицето си в усилващото се кърваво сияние, в увеличаващия се хлад. Втренчих се в очите на Нед, който вече губеше и последната си решителност. Още един удар и щях да я разбия на пух и прах. Извадих малката бутилка под налягане от задния си джоб, допрях я до крака си и казах:

— Той сигурно чува смеха му, Нед, сигурно знае, че вече е твърде късно…

— *Не!*

— … че нищо не може да направи. Нищичко.

Той вдигна ръце и закри очите си, без да пуска пистолета и запалката. Тубата стоеше в скута му, краката му вече бяха потънали в лавандуловосиня светлина до прасците, сиянието се вдигаше като вода

в кладенец, а аз още не бях постигнал онова, което исках — не го бях изкарал напълно от равновесие. Все пак бе достатъчно. Избутах предпазителя на аерозола, за частица от секундата се запитах дали вътре е останало някакво налягане след толкова години в бараката, сетне вдигнах бутилката и напръсках момчето.

Нед изкрещя от изненада и болка. Натисна спусъка на бащиния си пистолет и гърмежът отекна в склада.

— Мама му СТАРА! — прозвуча викът на Арки.

Хванах дръжката на вратата и в този момент лостчето на ключалката се смъкна само, също като рамото на катинара в склада. Аз бръкнах през отворения прозорец и блъснах тубата от скута на момчето. Тя падна в мътното синкаво сияние, издигащо се от пода, и изчезна. Имах усещането, че продължава да пада, сякаш в някаква бездънна пропаст. Пистолетът отново стреля и аз почувствах как куршумът изсвистява покрай ушите ми. Нед не се целеше — стреляше напосоки в тавана на буика, вероятно дори не осъзнаваше, че го прави, — но когато усетиш течението от куршума, значи е прелетял дяволски близо.

Напипах дръжката на вратата от вътрешната страна и я натиснах. Не знаех какво ще правя, ако не се отвори — Нед бе твърде едър, за да го измъкна през прозореца. Вратата обаче се отвори. В този момент от пода на буика проблесна ярка искра, багажникът се отвори и започна да ни дърпа. „Ще те всмуче като прахосмукачка“ — бях казал, без да осъзнавам колко съм прав. Тегленето бе ожесточено, неравномерно, като мъртвото вълнение преди надигането на разрушително цунами. Имах чувството, че някакво течение ме дърпа към багажника, че ще изсмуче очите ми от орбитите им, че ще обели кожата от лицето ми, но въпреки това дори едно косъмче от главата ми не помръдваше.

Нед изпищя. Отпусна внезапно ръце, сякаш невидими въжета стегнаха китките му и някой под него ги дръпна надолу. Започна да потъва в седалката, само че нея вече я нямаше. Беше изчезнала, разтворила се в издигащата се виолетова светлина. Сграбчих го под мишниците, издърпах го, направих една крачка назад, сетне втора. С мъка устоявах на силата, влечаща ме към бездънното кърваво гърло, в което се бе превърнало купето на буика. Паднах по гръб и Нед се просна върху мен. Крачолите ми се напоиха с бензин.

— *Дърпай!* — изкрещях на Арки.

Започнах да ритам, опитвайки се да се отдръпна от буика и извиращата от него светлина. Не успявах да се избутам. Краката ми се хлъзгаха в бензина.

Нещо *дръпна* Нед, теглеше го към отворената врата с такава сила, че за малко да го изтръгне от ръцете ми. В същото време почувствах как въжето се стяга около кръста ми. Задърпа ме назад и аз стиснах с всички сили Нед. Той още държеше пистолета, но в един момент го изпусна и той отлетя към колата. Пулсиращата кървава светлина в купето го погълна и на мен ми се стори, че чувам още два изстрела. В същото време притеглянето леко отслабна. Може би достатъчно, за да се измъкнем, ако действаме бързо.

— *Дърпай!* — изкрещях на Арки.

— Шефе, дърпам колкото мога, ама…

— Дърпай *по-силно*!

Последва нов ожесточен тласък, примката се впи в кръста ми и дъхът ми секна. Заритах с всички сили и пропълзях назад, като влачех и момчето. То се задъхваше, стискаше очи като борец във върховно напрежение. Мисля, че не видя онова, което изведнъж се разкри пред очите ми.

Вътрешността на буика бе изчезнала, обвита в кървава светлина. Някаква неописуема, невъобразима бездна се беше отворила пред нас. Аз се взирах като хипнотизиран през вратата към друг свят. Сигурно съм останал неподвижно достатъчно дълго, за да дам възможност да ме засмуче, да засмуче и двама ни, но тогава Арки изкрещя:

— Помощ, Стеф! За Бога! Тичай тук и ми помогни!

Тя сигурно го направи, защото след секунда въжето ни повлече назад като хванати на въдица риби.

Отново паднах и си ударих главата. Пулсът и бученето се бяха слели, бяха се превърнали във вой, който сякаш дълбаеше в мозъка ми. Буикът блестеше като неонов знак и искрящият багажник избълва зелени бръмбари. Те се разпиляха мъртви по пода. Засмукването се възобнови и буикът започна да ни тегли. Сякаш бяхме попаднали в страшно силно мъртво вълнение.

— *Помогни ми!* — изкрещях в ухото на Нед. — *Помогни ми, иначе сме загубени!*

В този момент вероятно съм си мислел, че сме загубени независимо дали ще ми помогне или не.

Той бе заслепен, но не оглушал, и беше решил, че му се живее. Стъпи на циментовия под и направи отчаян опит да се отблъсне назад; наоколо се разплиска бензин. В това време Арки и Стефани Колучи дръпнаха с всички сили въжето. Ние буквално прелетяхме два метра към вратата, но течението отново ни засмука. Успях да увия края на въжето около кръста на Нед и да го завържа. Буикът обаче ни повлече отново назад и ние загубихме преднината, която бяхме набрали. Той ни теглеше бавно, но безмилостно. Имах чувството, че нещо стяга гърдите ми и не ми позволява да си поема въздух. Отчасти това се дължеше на въжето. Отчасти на невидимата ръка, която сякаш ме дърпаше. За нищо на света не исках да попадна на мястото, което бях видял, но ако се приближахме още до колата, това бе неминуемо. Двамата щяхме да бъдем завлечени там. Колкото повече се приближавахме, толкова по-силно бе привличането. Скоро жълтото въже нямаше да издържи. Двамата щяхме да отлетим, все още вързани един за друг, в отвратителната кървава паст на онова, което ни чакаше.

— *Последен опит!* — изкрещях. — *Дърпайте на три! Едно… две… ТРИ!*

Арки и Стефани, застанали рамо до рамо при вратата, напрегнаха всички сили. Двамата с Нед се отблъснахме с крака. Отхвърчахме до самата врата, преди силата отново да ни хване.

Извъртях се на една страна.

— Нед, касата! *Хвани се за касата на вратата!*

Той се пресегна с лявата си ръка. Не успя да напипа нищо.

— Отдясно, хлапе! — изкрещя Стеф. — *Отдясно!*

Той напипа касата на вратата и се вкопчи в нея. Буикът избълва нова кървава светкавица и аз почувствах как привличането се усилва. Сякаш нова сила се бе прибавила към земното притегляне. Въжето около кръста ми сякаш се бе превърнало в стоманен кабел и не ми позволяваше да си поема глътка въздух. Имах чувството, че очите ми ще изскочат, че зъбите ми ще излязат от венците. Вътрешностите ми сякаш се бяха събрали в гърлото. Пулсациите изпълваха мозъка ми и заличаваха всяка свързана мисъл. Отново започнах да се плъзгам към буика, краката ми се пързаляха по цимента. След миг щях да се понеса, сетне да *полетя* като птица, засмукана в двигателя на самолет. И със себе си щях да повлека и момчето, вероятно с трески от вратата,

забити под ноктите. То *трябваше* да дойде с мен. Бяхме като сиамски близнаци.

— Санди, хвани ме за ръката!

Извъртях глава и без особена изненада видях Хади Ройър, а зад него Еди. Бяха се върнали. Беше им отнело малко повече, отколкото на Арки, но бяха дошли. И не защото Стефи бе обявила код Д. Бяха пътували с личните си коли, а и връзката с централата бе прекъснала. Не, те просто бяха… дошли.

Хади стоеше на колене до вратата. Държеше се с една ръка, за да не бъде всмукан. Косата му не помръдваше, ризата му не се развяваше, но въпреки това той се клатеше като човек, попаднал в силна вихрушка. Еди беше приклекнал зад него и гледаше над рамото му. Вероятно държеше колана му, макар че не можех да видя. Хади протегна свободната си ръка към мен и аз се вкопчих в нея като удавник. *Чувствах се* като удавник.

— *Дърпайте*, по дяволите — изръмжа Хади на Арки, Еди и Стеф; кървавата светлина на буика се отразяваше в очите му. — Дърпайте с *всички* сили.

Те се напрегнаха и двамата с момчето изхвърчахме като тапа. Стоварихме се върху Хади. Нед едва дишаше, бе долепил лицето си до врата ми; кожата на бузата му гореше като жив въглен. Почувствах сълзите му.

— Ох, сержанте, мамка му, вдигни лакътя си от *носа* ми! — изръмжа приглушено Хади.

— Затворете вратата! — извика Стефи. — Бързо, докато не е излязло някое чудовище.

Нямаше нищо страшно, само няколко зелени бръмбара, но беше права. Защото светлината бе достатъчно ужасяваща. Мигащата, студена кървава светлина.

Още лежахме един върху друг с преплетени ръце и крака. Еди се беше заплел във въжето и крещеше на Арки, че му стягало врата и го задушавало. Стефи стоеше на колене и се опитваше да го освободи, Нед лежеше задъхан върху мен. Нямаше кой да затвори вратата, но тя се *затръшна* и аз надигнах ужасено глава, сигурен, че някой от тях някак си се е промъкнал и сега идва да отмъсти за онзи, когото бяхме убили преди толкова много години. И го *видях*, като сянка на фона на

белосаната стена на склада. Сянката се приближи и аз различих извивките на женски силует.

— Почти бях стигнала до вкъщи и усетих онова чувство — рече с треперещ глас Шърли. — Беше много обезпокоително. Реших, че котките могат да почакат още малко. Стига си се мятал, Нед, само влошаваш нещата.

Нед застина. Тя се наведе и бързо освободи Еди от примката около врата му.

— Готово — изрече и краката й се подкосиха.

Шърли Пастернак се свлече на асфалта и заплака.

* * *

Заведохме Нед в участъка и промихме очите му. Кожата около тях бе подпухнала и зачервена, очите му бяха кървясали, но той бързо възвърна зрението си. Хади му показа два пръста и го попита колко вижда. Нед даде задоволителен отговор — четири.

— Съжалявам — промълви смутено. — Не знам защо го направих. Така де, знам, *исках* да го направя, но не днес… не сега…

— Шшшт — успокои го Шърли; взе още вода и отново изплакна очите му. — Не говори.

Той обаче не можеше да спре:

— Бях решил да се прибера. Да обмисля всичко, както казах.

Обърна подпухналите си, кървясали очи към мен. После Шърли изля още една шепа хладка вода върху тях и той ги затвори.

— Следващото, което си спомням, е, че се озовах отново тук.

Нямам спомени да съм си помислил: „Сега трябва да го направя“ или „Да се свършва веднъж завинаги“. После…

Само че не знаеше какво е станало после; останалото му се губеше. Не го каза, но не се и налагаше. Дори не се налагаше да гледам обърканите му зачервени очи. Бях го *видял* зад кормилото на буика с туба в скута, пребледнял и с вид на дрогиран.

— Надделяло е — обясних. — То винаги има някакво привличане, но никога не го е използвало по този начин. Когато те викаше, всички останали също го чухме. По свой начин. Във всеки случай грешката не е твоя, Нед. Аз съм виновен.

Той вдигна глава от умивалника, хвана ме за ръката. От лицето му капеше вода, косата му бе мокра. В интерес на истината, изглеждаше доста смешно. Сякаш го кръщавахме.

Стеф, която наблюдаваше склада от задната врата на участъка, се приближи и обяви:

— Вече замира.

Кимнах:

— Пропусна шанса си. Може би последната си възможност.

— Да върши поразии — рече Нед. — Това искаше. Чух го в съзнанието си. Или, не знам, може би съм си въобразил.

Преди да успея да кажа нещо, Хади се появи от банята с комплекта за първа помощ. Остави го на плота и извади бурканче с мехлем.

— Намажи се около очите, Нед. И да попадне вътре, не е страшно.

Момчето започна да се маже; кремът искреше на светлината на лампите. Когато свърши, Шърли го попита дали е по-добре. Той кимна.

— Хайде пак да излезем — предложих. — Искам да ти разкажа още нещо. Трябваше да го направя по-рано, но се сетих едва когато те видях зад кормилото на проклетата кола. Сигурно уплахата е опреснила спомена.

Шърли ме погледна намръщено. Тя нямаше деца, но сега ме гледаше строго като майка.

— Не сега — рече. — Не мислиш ли, че толкова му стига? Някой да го заведе у тях и измислете по-правдоподобно обяснение за майка му. Тя винаги вярваше на Къртис, вероятно ще повярва и на вас, ако се придържате към една версия. И го сложете да спи.

— Съжалявам, но не може да чака — отвърнах.

Тя се втренчи в мен и сигурно разбра, че поне *си мисля*, че казвам истината. Отидохме на пейката и загледан в отслабващите светлини от склада — от втората илюминация за нощта, — аз разказах на Нед една случка отпреди няколко години. Представям си тази сцена като някаква пиеса, в която участват само двама актьори, двама мъже, седнали на една пейка.

---

[1] Става дума за стихотворението „Чудната двуколка“ (The One-hoss Shay) на Оливър Уендъл Холмс (1805–1894). — Б.пр. ↑

ТОГАВА
КЪРТИС

Двама мъже седят на пейката за пушене под лятното слънце и скоро единият от тях ще умре — както става винаги в края на човешкия живот, до който Къртис Уилкокс почти е стигнал. Този обяд ще бъде последното му ядене, но двамата още не го знаят. Този обречен мъж гледа как другарят му пали цигара и му се иска и той да направи същото, но вече ги е отказал. Това е скъп порок, както постоянно му натяква Мишел, но основната причина да се откаже, е, защото иска да види как децата му порастват. Иска да види как ще завършат обучението си и каква ще е косата на техните деца. Има много планове за пенсионирането си, обсъждал ги е често с Мишел — да тръгнат с каравана на запад и може би да се установят за постоянно там. Каквото и да стане, той рано или късно ще се пенсионира. Колкото до пушенето, отказването от него се оказва безсмислено, но това няма как да се предвиди. Денят е приятно топъл. По-късно ще стане жега, прекалено горещо, за да умираш, но засега е приятно и онова нещо отсреща кротува. Остава спокойно за все по-дълги периоди от време. Светлотръсите стават все по-слаби. То умира, така си мисли обреченият полицай. Къртис обаче още чувства пулса му, още чува тихия му зов и знае, че трябва да продължи с наблюденията. Това е неговият дълг; той се е отказал от всички възможности за повишение, за да го изпълнява. Буикът е погълнал партньора му, но Къртис си дава сметка, че всъщност е погълнал и неговия живот. Той не е мислил да се затваря в багажника, както Хади Ройър за малко да направи през 1988 година, и не е бил погълнат жив, както може би се е случило с Брайън Липи, но въпреки това колата го е обсебила. Той постоянно мисли за нея. Чува шепота ѝ като рибар, който дори в съня си долавя бученето на морето. Шепотът, това е глас, а всяко нещо, което има глас, може…

Той се обръща към Санди Диърборн и пита:

— Дали има разум? Дали вижда, мисли, дебне?

Диърборн — зад гърба му старите кучета още го наричат „новия сержант“ — добре знае какво има предвид приятелят му. Когато стане дума за нещото в склад Б, мислите на всички текат в една посока, дори на онези, които са се преместили от отряд Д или са напуснали полицията, за да се занимават с нещо по-безопасно. Те сякаш са белязани с отпечатъка му, като амишите с черните им дрехи, като вярващи с посипани с пепел глави в Пепелната сряда[1] или като затворници, оковани с обща верига и копаещи безкрайна канавка.

— Почти съм сигурен, че не — отвръща „новият сержант“.

— Да, но избра момента за най-ужасното си изпълнение, когато тук нямаше почти никого — казва мъжът, който е отказал цигарите, за да гледа как децата му порастват и го даряват с внуци. — Сякаш е очаквал. Планирал. Наблюдавал. Дебнал.

Новият сержант се засмива — с насмешка и леко пренебрежение:

— Ти си изкукал на тази тема. Още малко ще ми кажеш, че по някакъв начин е предизвикал катастрофата с цистерната и автобуса.

Полицай Уилкокс оставя кафето си на пейката и сваля голямата си шапка „Стетсън“. Започва да я върти в ръце, което му е стар навик. От мястото си те виждат как Дики-Дък Елиът сваля маркуча от бензиновата колонка и започва да зарежда кола 12, нещо, което няма да са в състояние да гледат повече. Той ги забелязва на пейката и им помахва. Те отговарят на поздрава му, но мъжът с шапката — сивата полицейска „Стетсън“, която скоро ще се търкаля сред бурени, алуминиеви кутии и опаковки от сандвичи — продължава да се взира в новия сержант. В очите му се чете въпрос — дали могат да разрешат този проблем, дали могат да разрешат който и да е проблем.

Сержантът раздразнено изрича:

— Защо не го довършиш тогава? Веднъж завинаги. Извлечи го на полето, напълни го с бензин, докато започне да прелива, и му драсни клечката.

Кърт го поглежда със зле прикрит ужас:

— Това може би ще е най-опасното, което можем да направим с него. Може би точно това очаква да сторим. Може би е изпратен, за да ни предизвика. Колко деца са си загубили пръстите, защото са намерили нещо в тревата и са се опитали да го смачкат с камък, без да подозират, че е бомбичка?

— Това не е същото.

— Откъде знаеш, че не е? Откъде?

Новият сержант, който скоро ще си мисли: „Моята шапка трябваше да се вргаля край пътя“, не може да му отговори. Струва му се твърде грубо да не се съгласи с него, пък и кой знае? Може да е прав. Децата наистина си откъсват пръстите с бомбички, застрелват братлетата си с пистолетите на бащите си и подпалват къщите си с някой стар фойерверк, който са намерили в гаража. Защото не знаят с какво си играят.

— Да предположим — казва полицаят и продължава да върти шапката си, — че буикът е някаква клапа. Като на водолазна бутилка. Понякога издишва, понякога вдишва, подава и приема в зависимост от желанието на собственика й. Но тя винаги контролира притока на въздух.

— Да, но…

— Или помисли по друг начин. Представи си, че диша като човек, който е легнал на дъното на някое блато и използва куха тръстикова пръчка, за да си поема въздух.

— Добре, но…

— И в двата случая през отвора минава съвсем малко въздух, защото отворът е тесен. Може би нещото, което използва клапата или тръстиката, е изпаднало в някакво състояние на сън или хипноза, за да може да оцелее с толкова малко въздух. Представи си, че някой глупак отиде и пресуши блатото, така че тръстиката вече няма да е нужна. Или в случая с клапата, ако я изтръгне от бутилката. Би ли приел такъв риск? Би ли рискувал да дадеш достатъчно въздух на проклетото нещо?

— Не — отвръща шепнешком новият сержант.

— Веднъж Бък Фландърс и Анди Колучи бяха решили да го направят.

— Стига, бе!

— Истина ти казвам. Анди казваше, че ако двама щатски полицаи не успеят да се измъкнат от съдебно преследване за някаква си запалена кола, не са достойни за значките си. Дори имаха план. Смятаха да посочат като причина боята и разтворителя в склада. Самозапалване, пуф, и край. А и кой щял да се занимава с разследване? Това е просто една стара барака с един стар буик, за Бога.

Новият сержант не намира думи. Твърде е удивен.

— Мисля, че то им говореше — продължава Кърт.

— *Говорило ли? Да им* говори?

— Да.

Кърт слага шапката на главата си — голямата шапка — и стяга връвчицата под брадичката си. Отново се обръща към приятеля си:

— Да не би да твърдиш, че никога не ти е говорило, Санди?

Новият сержант отваря уста да отрече, но другият мъж го гледа сериозно. Накрая сержантът се отказва и запазва мълчание.

— Не можеш да твърдиш такова нещо. Защото то ти говори. На теб, на мен, на всички нас. В деня, когато се появи чудовището, е говорило по-силно на Хади, но ние го чуваме дори когато шепне. Нали? Говори през цялото време. Дори в съня си. Затова не бива да го слушаме.

Кърт се изправя.

— Трябва само да наблюдаваме. Това е нашият дълг, сега си давам сметка. Ако го оставим да диша достатъчно дълго през тази клапа или тръстика, или каквото представлява, рано или късно то ще се задави. Ще се задуши. Ще се откаже. И може би това ще стане безболезнено. Може би то ще умре в съня си, ако никой не го освободи. Затова просто трябва да стоим на такова разстояние, че да не може да ни хване. И да го оставим на мира.

Той тръгва — животът изтича под краката му като пясък, но никой от двамата не подозира, — сетне спира и отново поглежда стария си приятел. Те не са израснали заедно, но и двамата са отдавна в службата и вече са свикнали с нея. Веднъж, когато се беше напил, старият сержант бе нарекъл полицията „лоша работа за добри хора“.

— Санди.

Санди го поглежда въпросително.

— Синът ми ще играе в „Лиджън“ тази година, казах ли ти?

— Само двайсетина пъти.

— Треньорът има момченце, сигурно е на около три годинки. Миналата седмица, когато отидох да взема Нед, го видях да играе с онова дете на игрището. Изпитах огромна любов към хлапето си, Санди. Както когато за пръв път го държах, увито в одеяло. Не е ли странно?

Санди не смята, че е странно. Смята, че това е най-нормалното нещо за един мъж.

— Треньорът им беше раздал новите екипи и Нед бе облякъл своя. Беше коленичил и подхвърляше топката на онова детенце. Кълна се, това сигурно е най-прекрасното нещо, което съм виждал.

И сетне Кърт добавя…

---

[1] Седмата сряда преди Великден, когато започват Великите пости. — Б.пр. ↑

СЕГА
САНДИ

В хангара проблесна светкавица, толкова бледа, че изглеждаше почти розова. Настъпи мрак… последва нова светкавица… пак мрак… този път не последва нищо.

— Свърши ли? — попита Хади, сетне сам си отговори: — Да, мисля, че свърши.

Нед не му обърна внимание, гледаше мен.

— Какво? Какво каза той тогава?

— Онова, което един мъж казва, ако всичко у дома е наред — отвърнах. — Каза, че е щастлив.

Стеф се бе прибрала в диспечерската кабинка, но останалите още седяха край нас. Нед не ги забелязваше. Не отместваше подпухналите си очи от мен.

— Каза ли нещо друго?

— Каза, че си отбелязал две точки срещу „Роксбърг“ предната седмица и че си му помахал след втората, докато си обикалял трета база. Беше му харесало, смееше се, когато ми го разказваше. Каза, че когато си в най-лоша форма, се представяш по-добре от него, когато е бил в най-добрата си. Също, че ако наистина искаш да играеш на трета база, трябва да се съсредоточиш върху ниските топки.

Момчето сведе поглед и се опита да спре сълзите. Извърнах се, за да не го смущавам. Накрая рече:

— Учил ме е да не се предавам, но точно така е постъпил с тази кола. С този шибан буик. Предал се е.

— Не, той направи избор. Има разлика.

Той се замисли над това. Сетне кимна:

— Добре.

— Е, тоя път наистина ще си ходя вкъщи — заяви Арки.

Преди обаче да го направи, той стори нещо, което никога няма да забравя. Наведе се и целуна Нед по подутата буза. Този израз на нежност ме удиви.

— Лека нощ, хлапе.

— Лека нощ, Арки.

Изчакахме да потегли с раздрънкания си пикап, сетне Хади каза:

— Аз ще закарам Нед с шевролета му. Кой ще дойде, за да ме върне тук да прибера колата си?

— Аз — обади се Еди. — Само ще изчакам навън, докато се прибере. Когато Мишел Уилкокс побеснее, предпочитам да съм далеч.

— Всичко ще е наред — успокои го Нед. — Ще кажа, че съм видял спрея на полицата и съм искал да проверя какво е. Че с цялата си глупост съм се напръскал в очите.

Това ми хареса. Версията бе достатъчно проста. Баща му би измислил точно такова оправдание.

Нед въздъхна:

— Утре в ранни зори ще седя в кабинета на очния лекар в Статлър Вилидж.

— Няма да ти навреди — рече Шърли; целуна го по ъгълчето на устата. — Лека нощ, момчета. Този път никой няма да се връща.

— Амин — добави Хади.

Изпратихме я с поглед. Тя бе на около четирийсет и пет, но все още имаше какво да покаже, когато ти обърне гръб. Дори на лунна светлина. (*Особено* на лунна светлина.)

Отмина, махна ни от колата и скоро в мрака останаха да се виждат само светлините на задните й фарове.

Склад Б беше потънал в тъмнина. Нищо не светеше. Нямаше светкавици. За тази нощ бе свършило, а един ден щеше да свърши завинаги. Но все още не. Все още чувствах сънливия пулс дълбоко в съзнанието си, чувах шепота, който можеше да ти прозвучи като думи, ако се вслушаш.

Отново си спомних гледката.

Онова, което бях съзрял, докато стисках заслепеното от спрея момче.

— Искаш ли да дойдеш с нас, Санди? — попита Хади.

— Не. Ще остана още малко, после се прибирам. Ако има проблеми с Мишел, обадете ми се. Или тук, или вкъщи, няма значение.

— Няма да има проблеми с мама — настоя Нед.

— Ами с теб? — попитах. — Ще имаме ли още проблеми с теб?

Той се поколеба, сетне отвърна:

— Не знам.

В известно отношение, мисля си, това бе най-добрият отговор, който можеше да даде. Най-честният.

Хади и Нед се отдалечиха към шевролета „Бел Еър“. Еди се запъти към колата си. Като минаваше край моята, спря и свали сигналната лампа от покрива.

Нед спря до колата си и се обърна:

— Санди?

— Какво?

— Той нямаше ли някакво предположение за мястото, откъдето е дошло? Какво е? Кой е бил мъжът с черното палто? *Някой* от вас има ли представа?

— Не. От време на време сме си блъскали главите, но никой не е стигнал до извод, който да звучи достоверно. Джаки О’Хара вероятно бе най-близо до истината, когато каза, че буикът е като парче от пъзел, което не става никъде. Въртиш го, сучеш го, а то не пасва. Един ден го обръщаш и установяваш, че задната му страна е червена, а останалите части от пъзела са зелени. Схващаш ли?

— Не.

— Е, помисли върху това. Защото трябва да го приемеш.

— Как?

В гласа му нямаше гняв. Гневът се беше изчерпал. Сега очакваше само указания. Това беше добре.

— Ти не знаеш откъде си дошъл и къде отиваш, нали? — попитах го. — Но въпреки това приемаш, че си жив. Не се тюхкаш през цялото време за това. Не размахваш юмруци към небето и не ругаеш Господ, че те е изпратил.

— Ама…

— Навсякъде има буици.

* * *

Стеф излезе, след като си тръгнаха, и ми предложи кафе. Благодарих й, но отказах. Попитах дали има цигара. Тя ме изгледа изненадано, почти възмутено и ми напомни, че не пуши. Сякаш бе

написано на вратата й под табелката „Забранено за буици“. Човече, де да живеехме в такъв свят. Де да беше така.

— Ще се прибираш ли? — попита тя.

— След малко.

Тя влезе. Останах сам на пейката. В колата ми имаше цигари, поне половин пакет в жабката, но усилието да стана ми се струваше твърде голямо, поне засега. Когато най-после се изправих, реших, че е най-добре да не спирам. Можех да запаля цигара на път за вкъщи и да хапна пред телевизора — „Кънтри Уей“ сигурно бе затворил, а и се съмнявах, че Синтия Гарис ще се зарадва да ме види толкова скоро в заведението. Доста я бях уплашил, макар че нейният страх не беше нищо в сравнение с моя, когато най-после бях осъзнал какво е замислил Нед. А той бе само сянка пред ужаса, който изпитах, когато се взрях сред кървавото сияние, стиснал момчето, когато почувствах пулса в ушите си и чух приближаващите стъпки. Виждах и двама ни сякаш отвисоко, от ръба на кладенец… като че гледах през призма, пречупваща светлината. Или през перископ, по чиито стени проблясваха мълнии. Онова, което виждах, бе много реално (никога няма да го забравя) и в същото време невероятно странно. Пред мен се издигаше каменист склон, покрит с пожълтяла трева с кафяви връхчета; сетне рязко завършваше с пропаст. В тревата пълзяха зелени бръмбари, а малко встрани растяха восъчни лилии. Не можех да надникна към дъното на пропастта, но виждах ясно небето. То бе ужасяващо кърваво, покрито с облаци и раздирано от мълнии. Като в отминала епоха. В небето летяха нестройни ята. Птици може би. Или прилепи като онзи, на който Кърт се опита да направи дисекция. Прекалено далече бяха, за да съм сигурен. Мисля, че на дъното на пропастта имаше океан, но не знам защо сметнах така — може би заради рибата. Или заради миризмата. Около буика винаги се носеше слаба миризма на солена вода.

В жълтата трева някъде в края на зрителното ми поле — прозореца към този свят — лежеше сребърно украшение на верижка — пречупеният кръст на Брайън Липи. Беше почернял от времето. Малко по-напред се търкаляше каубойски ботуш с висок ток. По-голямата му част бе покрита с тъмносивкава плесен, подобна на паяжина. От едната страна кожата на обувката бе разкъсана и вътре се белееше парче от кост. Нямаше месо. След двайсет години в разяждащата

атмосфера на онова място, сигурно би се разложило без остатък, макар че се съмнявам липсата на плът да се дължеше само на метеорологичните условия. По-вероятно старият съученик на Еди Джей да е бил изяден. Вероятно е бил още жив. И е пищял — ако е могъл да си поеме въздух.

Имаше още две неща в другия край на този прозорец. Една шапка, също покрита с тъмносива плесен. Не точно като тези, които носим сега — от седемдесетте униформите ни доста са се променили, — но без съмнение бе полицейска шапка. Голяма шапка. Не беше издухана, защото някой или нещо я бе забило в земята със заострен кол. Сякаш убиецът на Енис Рафърти се беше страхувал от чуждоземския пришълец дори след смъртта му и бе пробол най-впечатляващия предмет от облеклото му, за да е сигурен, че няма да възкръсне и да броди през нощта като гладен вампир.

Наблизо, почти напълно скрит в тревата, лежеше ръждясалият му пистолет. Не „Берета“, с каквито сме въоръжени сега, а „Рюгер“. Като онзи, който бе използвал Джордж Морган. Дали Енис също се беше самоубил? Или бе загинал, стреляйки по свирепите си нападатели? Беше ли успял изобщо да стреля?

Нямаше начин да разбера, ако не се вгледам по-внимателно, а преди да успея, Арки изкрещя на Стефи да му помогне и ме дръпна назад заедно с Нед, отпуснат в ръцете ми като голяма кукла. Не видях повече, но поне получих отговор на един въпрос. Те наистина бяха попаднали там — Енис Рафърти и Брайън Липи.

Където и да беше *това*.

Станах и за последен път се приближих до склада. Буикът стоеше там, тъмносин и странен, но хвърлящ съвсем обикновена сянка. „Маслото е наред“ — бе казал мъжът с черното палто на Брадли Роуч, преди да изчезне и да ни остави тази зловеща стоманена визитна картичка.

При последния светлотръс багажникът се беше затворил. На пода лежаха десетина мъртви бръмбара. На сутринта щяхме да почистим. Нямаше смисъл да ги прибираме или да ги снимаме, отдавна се бяхме отказали. Двама от нас щяха да ги изгорят в пещта отзад. Аз щях да определя кои. Едно от задълженията на шефа е да раздава задачите и това доста бързо започва да ти харесва. Един да

рине лайната, друг да си клати краката. Могат ли да се оплачат? Не. Да се оплачат на арменския поп, ако искат.

— Ние сме по-търпеливи от теб — рекох на нещото в бараката. — Ще те надвием.

То стоеше на чистите си гуми и някъде дълбоко в съзнанието си сякаш чух глас: „Може би.“

… а може би не.

ПО-КЪСНО

Надгробните слова винаги са кратки, нали? Да. Опечалени с бели ризи, с поли под коленете… „Починал неочаквано“… Може да е получил удар в кенефа или да е наръган с нож от крадец. Полицаите обикновено знаят истината. На човек невинаги му се иска да знае, особено когато мъртвият е негов близък, но при нас е неизбежно. Защото в повечето случаи ние се появяваме първи на местопроизшествието със сигнални светлини и пращящи радиостанции, чийто говор звучи като пълни безсмислици за средностатистическите. За повечето „внезапно починали“ ние сме първите, които се появяват пред невиждащите им очи.

Спомням си, че когато Тони Шейндинкс се пенсионираше, аз си помислих: „Е, старецът вече изкуфява. И реакциите му са забавени.“ Сега, през 2006 година самият аз съм на път да се оттегля и някои от по-младите ми колеги сигурно си мислят същото за мен: „Вече е изкукал и реагира бавно.“ През повечето време обаче се чувствам като в доброто старо време — пълен с енергия, готов да поемам по две смени една след друга. Всеки ден, когато установявам, че белите косми са повече от черните или че челото ми се разширява към темето, си мисля, че има грешка, че властите скоро трябва да премахнат тази несправедливост. Невъзможно е, мисля си, мъж, който се чувства на двайсет и пет, да изглежда толкова над петдесетте. Сетне следват няколко лоши дни и аз разбирам, че няма никаква грешка, просто времето върви неуморно напред. Имали обаче по-лош миг в живота ми от онзи, когато видях Нед зад кормилото на буика?

Да. Има.

* * *

Шърли бе дежурна, когато се получи сигнал за катастрофа на щатско шосе №32 близо до пресечката с Хумболт Роуд. С други думи,

там, където беше старата бензиностанция на „Джени“. Шърли се появи пребледняла като платно на вратата на кабинета ми.

— Какво има? — попитах. — Какво, по дяволите, ти става?

— Санди… човекът, който се обади, каза, че колата е стар шевролет, червено-бял. Шофьорът бил мъртъв. — Тя преглътна тежко. — На парчета. Така каза.

В момента това не ме заинтересува, макар че после, когато отидох лично, се оказа важно. Когато го видях.

— Шевролет? Казали какъв модел?

— Не попитах. Санди, не можах. — Очите й бяха пълни със сълзи. Не посмях. Но колко червено-бели стари шевролети мислиш, че има в окръг Статлър?

Отидох на местопроизшествието с Фил Кандълтън; молех се шевролетът да е „Малибу“ или „Бискейн“, или какъвто и да е, само не „Бел Еър“ номер MY57. Ала беше точно той.

— Мамка му! — изруга ужасено Фил.

Беше се забил от едната страна на бетонния мост над Редфърн Стрийм, на по-малко от пет минути пеша от мястото, където се беше появил буикът и където бе убит Къртис. Шевролетът имаше колани, но той не си ги беше сложил. Нямаше и следи от спиране.

— Велики Боже! — възкликна Фил. — Не може да бъде.

Не можеше да бъде и не беше случайност. Макар че на надгробното слово, където мъжете стоят с бели ризи, а жените с поли под коленете, щяха да кажат само „починал неочаквано“ и това бе вярно. За Бога, съвършено вярно. Любопитни шофьори забавяха, за да разгледат по-добре онова, което лежеше по очи върху тесния тротоар на моста. Струва ми се, че един тъпак дори го снима. Идеше ми да го настигна и да му завра шибания малък пластмасов фотоапарат в задника.

— Отклони движението — рекох на Фил. — Вземи Карл и отклонявайте колите по окръжното шосе. Аз ще го покрия. Боже, какъв ужас! *Мили Боже!* Кой ще каже на майка му?

Фил не смееше да ме погледне. И двамата знаехме кой ще каже на майка му. По-късно същия ден аз изпих горчивата чаша и се заех с най-тежкото задължение на шефа. След това с Шърли, Хади, Фил и Джордж Станкоуски отидохме в „Кънтри Уей“. За тях не знам, но аз не се интересувах от нищо; старият Санди съвсем се беше скапал.

Имам ясен спомен само за две неща през онази нощ. Първо, че се опитах да обясня на Шърли за странните джубоксове в ресторантчето — как никой не се сеща за песните в тях, но когато види заглавията им на картончетата, веднага си ги спомня. Тя не ме разбра.

Другият ми спомен е как влязох в тоалетната да повръщам. След известно време отидох да се наплискам на умивалника и се погледнах в кривото огледало. Тогава си дадох сметка, че в лицето, което виждах там, няма никаква грешка. Грешката бе да си мисля, че двайсет и пет годишният младеж, който сякаш още живееше в мен, съществува.

Спомням си как Хади изкрещя: „Санди, хвани ръката ми!“ и как сетне двамата, Нед и аз, се проснахме на асфалта върху останалите, вече в безопасност. При тези мисли заплаках.

„Починал неочаквано“, нека цивилните да вярват на тези глупости, но ние ченгетата, знаем истината. Ние почистваме кървищата и винаги знаем истината.

* * *

Всички, които не бяха на смяна, дойдоха на погребението. Той бе един от нас. Когато свърши, Джордж Станкоуски закара майка му и двете му сестрички у тях, а аз се върнах в участъка с Шърли. Попитах я дали ще отиде на помена и тя поклати глава:

— Мразя тези неща.

Седнахме да изпушим по една цигара на пейката и се загледахме разсеяно в младия полицай, който се взираше през прозорчето на склад Б, застанал в онази разкрачена поза, като проклет демократ или надзирател на строеж. Живеехме в нов век, но нещата си бяха почти същите.

— Колко несправедливо — каза Шърли. — Да загине толкова млад…

— Какво имаш предвид? — попитах. — Еди Джей гонеше петдесетте, за Бога. Сестрите му са минали шейсетте. Майка му е почти на *осемдесет*!

— Знам какво говоря. Беше прекалено млад, за да свърши така.

— Джордж Морган също беше млад.

— Дали…

Тя кимна към склад Б.

— Не мисля. Просто животът го съсипа. Той наистина се мъчеше да остане трезвен, полагаше усилия. Поправи се, откакто купи стария „Бел Еър“ на Кърт от Нед. Еди винаги е харесвал тази кола, а и Нед не можеше да я използва в колежа, поне като първокурсник. Щеше само да събира праха в двора му…

— … а Нед имаше нужда от пари.

— Не е лесно да си сирак и да се издържаш в колеж. Трябваше да пести всеки цент. Затова се съгласи да я продаде на Еди. Взе три бона и половина за нея…

— Три и двеста — поправи ме Шърли с тон на човек, който наистина е навътре в нещата.

— Три и двеста, три и петстотин, колкото ще да са. Мисълта ми е, че Еди виждаше в колата начин да започне нова страница. Престана да ходи в „Тап“, струва ми се, че дори посещаваше сбирките на Анонимните алкохолици. Започна нов живот. Жалко, че продължи само две години.

От другата страна на паркинга полицаят, който гледаше през прозорчето на склада, ни забеляза и тръгна към нас. Настръхнах. Със сивата си униформа това момче (само че вече не беше момче) удивително приличаше на покойния си баща. Нищо странно, предполагам, такива са законите на наследствеността. Онова, което ме смути толкова, бе голямата шапка. Той я премяташе нервно в ръце.

— Еди се размаза почти по същото време, когато някой е решил, че хлапето не става за колеж — рекох аз.

Нед Уилкокс напусна колежа „Пит“ и се върна в Статлър. В продължение на година изпълняваше задълженията на Арки, който се беше преместил в Мичиган. Там със сигурност всички говорят като него (направо е ужасно, като си помислиш). Когато навърши двайсет и една, Нед подаде молба за полицията. Сега, вече на двайсет и две, отново бе сред нас. Като новобранец.

Момчето на Кърт спря на средата на паркинга и отново погледна склада, без да спира да мачка шапката си.

— Добре изглежда, нали? — промърмори Шърли.

Аз я погледнах важно:

— Вече знае какво иска. Колко ли е фучала майка му, когато е научила какво си е наумил?

Шърли се засмя и загаси цигарата си.

— Повече е фучала, когато е научила, че смята да продаде бащиния си „Бел Еър“ на Еди Жакюбоа; поне така ми каза Нед. Хайде, Санди, сигурно е знаела, какво я очаква. Трябва да е знаела. Нали беше омъжена за такъв, за Бога! Вероятно се е досещала, че мястото му е тук. Кажи за Еди сега, неговото място къде беше? Защо просто не отказа пиенето? Веднъж завинаги.

— Това е вечен въпрос. Казват, че е болест, като рака и диабета. Може би са прави.

Еди започна да се появява на работа вонящ на алкохол и скоро не можехме да си затваряме очите — положението бе твърде сериозно. Когато отказа да се посъветва с лекар и да прекара един месец в полицейския санаториум, му беше дадена възможност за избор: или да напусне мирно и кротко, или да бъде изритан. Еди напусна доброволно с почти два пъти по-ниска пенсия от онази, която би получил, ако се беше задържал само още три години — разликата бе съществена. Също като Шърли аз не можех да го разбера — защо *просто* не отказа пиенето? При такъв стимул защо не си каза: „Хайде, ще стоя жаден още три години, пък после мога да отворя кранчето и да се къпя в алкохол“? Не можех да си го обясня.

„Тап“ наистина се превърна във втори дом на Еди Джей. Заедно със стария „Бел Еър“. Той го поддържаше в идеално състояние до самия ден, в който се заби в парапета на моста над Редфърн Стрийм с около сто и двайсет километра в час. Имаше безброй причини да го направи (не беше никак щастлив), но се чудя дали някои от тях не са били малко по-решаващи от други. Най-вече дали точно преди края не е усетил пулса на привличането, дали не е чул шепота като човешки глас в съзнанието си:

„Направи го, Еди, хайде, давай. Не ти остава много, нали? Останалото вече няма значение. Просто натисни докрай този стар педал и завърти рязко волана. Направи го. Хайде. Направи една поразия, да създадеш малко работа за приятелчетата си.“

Спомних си вечерта, когато седяхме на същата тази пейка, и как същият младеж, когото виждах сега, но с четири години по-млад, слушаше жадно разказа на Еди за задържането на Брайън Липи с големия му камион. Слушаше как Еди се беше опитал да накара приятелката на Липи да предприеме нещо, преди гаджето й да я

пребие или да я убие. Каква ирония. Доколкото ми е известно, сега момичето с окървавеното лице е единственият все още жив участник в онази случка. Да, тя се навърта в околността. Вече не патрулирам често, но името и снимката й от време на време се появяват на бюрото ми. И всеки път видът й е все близо до онази пияна, насинена, раздърпана стара вещица, в каквато в крайна сметка ще се превърне. Тя доста често се „блъска във вратата“ или „пада по стълбите“, след едно такова падане си счупила ръката и крака. Вероятно някой като Брайън Липи й е помогнал да слезе по-бързо, не мислите ли? Защото те *наистина* избират все едни и същи мъже. Има две или три деца по сиропиталища. Да, тя се мотае наоколо, но дали е жива? Може би смятате, че да, но аз мисля, че Джордж Морган и Еди Джей са я преценили по-правилно.

— Ще отпрашвам — рече Шърли и стана. — Не мога да понеса повече приятелски разговори за този ден. Ти добре ли си?

— Да.

— Хей, той се върна онази нощ, нали? Такива ми ти работи.

Не се наложи да уточнява. Аз кимнах и се усмихнах.

— Еди беше добър човек — рече Шърли. — Може да не успя да се откачи от алкохола, но имаше най-голямо сърце от всички ни.

„Не — помислих си, докато гледах как се приближава до Нед и разменят няколко думи. — Според мен ти имаш най-голямо сърце от всички ни, Шърл.“

Тя целуна Нед по бузата, като се подпря на рамото му и се изправи на пръсти, сетне се насочи към колата си. Нед се приближи до мен.

— Добре ли си? — попита.

— Да, добре съм.

— А погребението…

— Скапана работа, като всяко погребение. Не е нито най-доброто, нито най-лошото, на което съм бил. Радвам се, че ковчегът бе затворен.

— Санди, може ли да ти покажа нещо? Ей там.

Той кимна към склад Б.

— Добре. — Изправих се. — Да не би температурата да е спаднала?

Ако беше така, това беше новина. Не се бе случвало от две години. Последното светлинно явление се състоеше от десетина леки проблясъка.

— Не — отвърна той.

— Да не би багажникът да е отворен?

— Затворен е.

— Какво тогава?

— Искам да ти покажа.

Погледнах го изпитателно и едва сега си дадох сметка колко е възбуден. Със смесени чувства (най-вече любопитство и безпокойство) се запътих към другия край на паркинга редом със сина на стария ми приятел. Той зае надзирателската поза пред един прозорец и аз застанах до съседния.

Отначало не забелязах нищо необичайно. Буикът си стоеше вътре както вече четвърт век. Не святкаше, не беше избълвал нищо интересно. Червената стрелка на термометъра показваше с нищо незабележителните двайсет и пет градуса.

— Е, и? — попитах.

Нед весело се засмя:

— Под носа ти е, а не го виждаш! Идеално! Аз също не го забелязах отначало. Почувствах, че нещо е променено, но не можех да определя какво.

— За какво говориш?

Той поклати глава с усмивка:

— Не, сержант, не. Няма да ти кажа. Ти си шефът. Ти си единствен от онези трима полицаи, който е бил там тогава и сега е тук. То е пред теб, виж го сам.

Отново се вгледах в буика, присвих очи и вдигна ръка, за да намаля блясъка на стъклото. Какво трябваше да видя? Нещо се беше променило, да, но какво? Какво?

Спомних си онази нощ в „Кънтри Уей“, когато прелиствах картончетата на развалените джубокс и се опитвах да се сетя за важния въпрос, който Нед бе решил да не зададе. Той бе готов да изскочи, но отново се отдръпна. В такива случаи няма начин да се сетиш. Тогава също си го бях помислил.

Затова, вместо да се взирам в колата, аз зареях поглед и освободих ума си. През главата ми започнаха да минават имената на

стари песни, които вече никой не слуша, които не пускат дори по ретростанциите, изгрели на музикалния хоризонт и залезли завинаги. „Дете на обществото“, „Картините на кибритопродавача“, „Куик Джоуи Смол“ и…

… бинго, ето го. Както бе казал Нед, точно под носа ми. За момент дъхът ми секна.

На предното стъкло имаше пукнатина.

Тънък сребрист зигзаг като застинала светкавица откъм страната на кормилото.

Нед ме удари по рамото:

— Елементарно, Уотсън, знаех си, че ще го забележиш. Все пак ти беше под носа.

Обърнах се към него, понечих да заговоря, сетне отново погледнах през стъклото, защото още не вярвах на очите си. Тя беше там. Пукнатината напомняше черта на повърхността на застинал живак.

— Кога е станало? — попитах. — Знаеш ли?

— Снимам го на всеки четирийсет и осем часа. Ще проверя, за да съм сигурен, но мога да се обзаложа на една умряла котка, че на последната снимка я няма. Случило се е между сряда вечер и петък следобед в… — Той погледна часовника си и се усмихна широко. — Четири и четиринайсет.

— Може дори да е станало по време на погребението на Еди.

— Възможно е, да.

Отново мълчаливо се взряхме в бараката. След известно време Нед каза:

— Прочетох стихотворението, за което ми говори. „Чудната двуколка“.

— Сериозно?

— Да. Добро е. Смешно.

Отдръпнах се от прозореца и го погледнах.

— Сега ще стане бързо, като в стихотворението — заговори той. — Я гума ще се спука… я амортисьор ще падне… я някоя броня. Все едно да стоиш до замръзнало езеро в ранна пролет и да слушаш как ледът се пука.

Кимнах.

— Така ще стане.

Очите му блестяха и ме наведоха на една странна мисъл — за пръв път виждах Нед Уилкокс щастлив след смъртта на баща му.

— Мислиш ли?

— Да. Само че вместо ледени парчета, тук ще падат болтове и стъкла. Ченгетата ще се редят пред прозорците като в ония дни… но този път ще гледат как разни неща се изкривяват, чупят и падат. Докато накрая цялото нещо изчезне. Ще се чудят дали точно преди края няма да има един последен проблясък, както последната „китайска роза“ на зарята за Четвърти юли.

— Ще има ли, как мислиш?

— Мисля, че зарята свърши. Мисля, че скоро ще чуем последния метален трясък и после ще можем да закараме парчетата в гробището за коли.

— Сигурен ли си?

— Не — усмихна се той. — Никога не можеш да си сигурен. Научил съм го от теб, от Шърли, Фил, Арки и Хади… И от Еди Джей. Обаче ще наблюдавам. И рано или късно… — Той размаха юмрук, сетне отново погледна през прозореца. — Рано или късно.

Обърнах се към моя прозорец и вдигнах ръце до слепоочията си, за да виждам по-добре. И се взрях в нещото, приличащо на буик „Роудмастър 8“. Хлапето имаше пълно право.

Рано или късно.

Бангор, Мейн
Бостън, Масачузетс
Нейпълс, Флорида
Лавъл, Мейн
Оспрей, Флорида
3 април 1999 — 20 март 2002

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Аз често черпя идеите си от реални събития (предполагам, че при всеки писател е така), но с „Буик 8“ стана обратното — вече имах идея, когато се случи нещо. Мисля, че затова си заслужава да напиша тази бележка, още повече че ще я използвам, за да изразя благодарности.

С жена ми прекарахме зимата на 1999 година на остров Лонгбоут Кей във Флорида, където завърших черновата на един кратък разказ („Момичето, което обичаше Том Гордън“). Нямах намерение да пиша друго до пролетта на следващата година.

В края на март Таби се върна в Мейн със самолет. Аз тръгнах с колата си. Мразя да летя, а обожавам пътуването с автомобил. Освен това имах мебели, книги, китари, компютърни части, дрехи и хартия. На втория или третия ден влязох в Западна Пенсилвания. Трябваше да заредя и се отбих от магистрала №87 по един местен път. В края на изхода попаднах на бензиностанция на „Коноко“ (не „Джени“). Продавачът ми наля бензин. Дори ме заговори, за да разнообрази деня ми.

Оставих го да върши работата си и влязох в тоалетната, за да свърша своята. След това излязох и обиколих зад сградата. Към потока долу се спускаше стръмен склон, покрит със стари авточасти. По земята все още имаше мръсни снежни петна. Започнах да слизам, за да разгледам рекичката, и се подхлъзнах. Изпързалях се няколко метра надолу и едва се спрях в ръждясала ос от камион. Ако не бях успял да се хвана за нея, сигурно щях да се изтъркалям в реката. А после? Всичко е ясно, както се казва.

Платих за бензина (продавачът май изобщо не бе разбрал за малкото ми приключение) и се върнах на магистралата. Замислих се над случката с подхлъзването, почудих се какво щеше да стане, ако бях паднал в потока (който изглеждаше доста пълноводен). След колко време човекът от бензиностанцията щеше да се притесни? На кого

щеше да се обади? Колко време щеше да им е нужно, за да ме намерят, ако се бях удавил?

Този малък инцидент се случи около десет часа сутринта. Следобед бях в Ню Йорк. Романът, който току-що прочетохте, вече се бе оформил в главата ми. И преди съм казвал, че първите чернови винаги са малко безцелни; сюжетът се появява по-късно, спонтанно изниква от самия разказ. Този роман (предполагам) се превърна в размишление над непредсказуемостта на събитията в живота и невъзможността да се види смисъл в тях. Първата чернова написах за два месеца. Започнах да си давам сметка, че имам поне два сериозни проблема, неща, за които не знам почти нищо — Западна Пенсилвания и пенсилванската щатска полиция. Преди да потърся повече информация, претърпях катастрофа и животът ми драстично се промени. Всъщност имах огромен късмет, че останах жив. Преди да се сетя за романа, камо ли да започна да работя по него, мина повече от година.

Съвпадението, че съм написал книга, изпълнена със зловещи автопроизшествия точно преди да претърпя злополука, оказа своето влияние върху мен, макар че се стараех да не му отдавам голямо значение. Със сигурност не смятам, че има някаква връзка между случилото се с Къртис Уилкокс в „Буик 8“ и събитията в реалния ми живот (най-малкото защото аз оцелях). Гарантирам обаче, че повечето в тази книга съм си го измислил — колкото до Къртис, съвпадението е потресаващо. Шапката, която бях носил, по-късно бе намерена в гората, където катастрофирах, отхвръкнала на двайсетина метра от удара. Не съм променял обаче нищо от черновата, за да отразя случилото се с мен; просто исках да ги завърша. Въображението е мощно средство.

Никога не ми е минавало през ума да прехвърля действието в „Буик 8“ в Мейн, макар че това е най-познатият ми (и най-любим) щат. Бях спрял на бензиностанция в Пенсилвания, подхлъзнах се по един склон в Пенсилвания, идеята ми хрумна в Пенсилвания. Затова разказът трябваше да е за Пенсилвания, въпреки усложненията, идващи от това. Имаше си и предимства — най-малкото защото поставих измисления град Статлър съвсем близо до Роксбърг, градчето, избрано за дом на провинциалния полицейски началник Марио Болзик в прекрасната серия романи на К. Константин. Ако не

сте ги чели, задължително си ги намерете. Продължението на разказа за началник Болзик и семейството му е като „Сопраните“, обърнат обратно и представен през призмата на служител в силите на реда. Освен това Западна Пенсилвания е основно средище на амишите, чийто начин на живот исках да изуча малко по-подробно.

Тази книга не би била завършена без помощта на полицай Люсиен Садард. Лу прочете ръкописа ми, като не се смееше дори на най-фрапиращите глупости, и ми написа осем страници с бележки и корекции с големи, четливи главни букви. Заведе ме в няколко участъка на пенсилванската щатска полиция, запозна ме с неколцина полицейски диспечери, които ми обясниха какво и как работят (за начало провериха номера на пикапа ми — за щастие се оказа, че не дължа глоби) и ми показаха апаратурата си.

И нещо още по-важно, Лу и неколцина негови приятели ме заведоха на обяд в ресторантче в щата на амишите, където, докато поглъщах голям сандвич и индустриални количества чай, ми разказаха много случки за полицейския живот. Някои бяха смешни, други — ужасяващи, а трети бяха и двете едновременно. Някои от тези истории са влезли в „Буик 8“, разбира се, преработени в съгласие със сюжета. Отнесоха се с мен много мило и слава Богу, никой не вървеше прекалено бързо (все още се движех с патерица).

Благодаря ти, Лу — и благодаря на всички полицаи от участък Бътлър, — че помогна разказът ми за Пенсилвания наистина да се развива в Пенсилвания. И много по-важно, благодаря, че ме въведе в живота на щатските полицаи. И че ми даде да разбера какво дават от себе си, за да си вършат добре работата.

Ноември 2001 година

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.